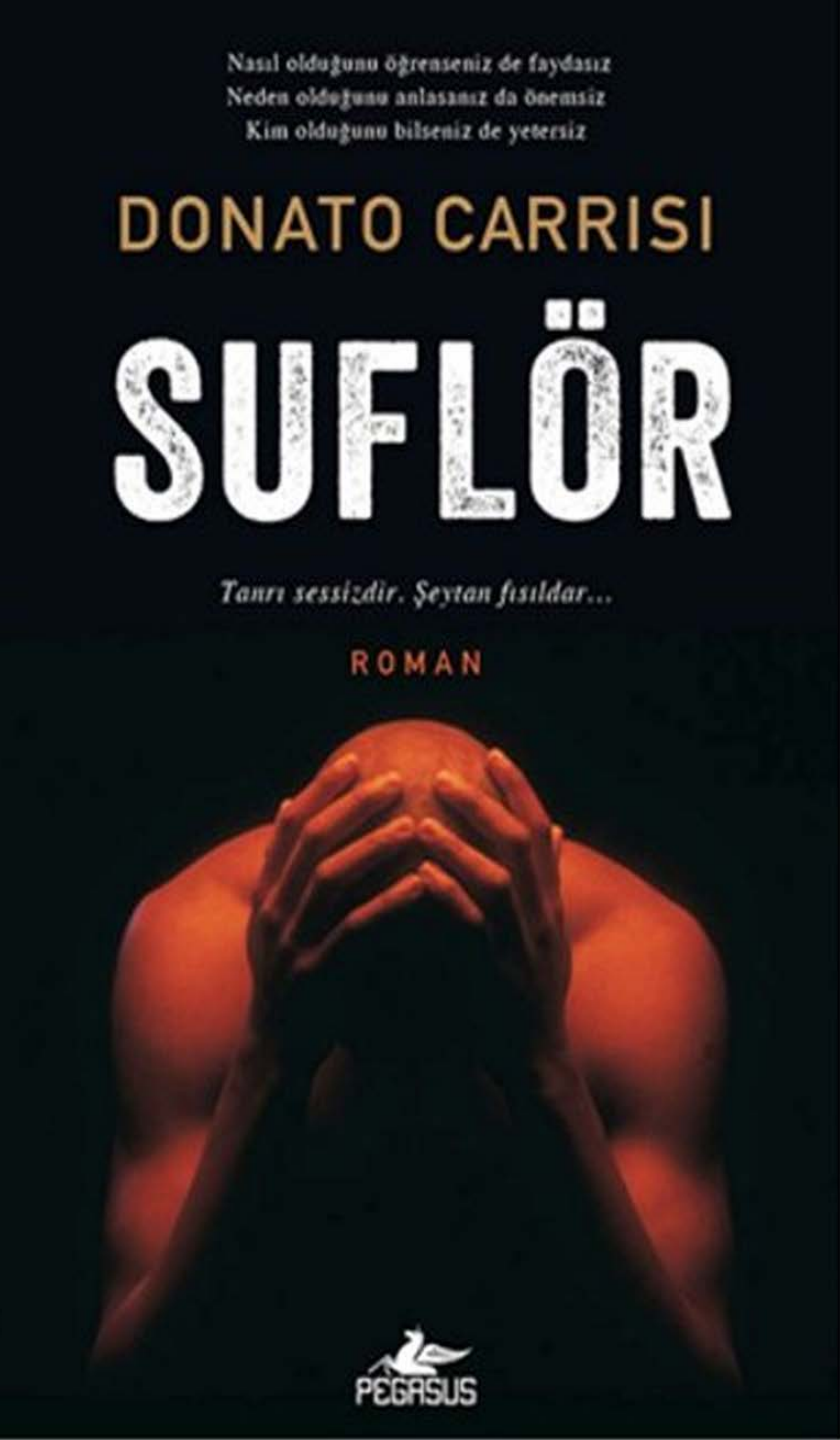
Nasıl olduğunu öğrenseniz de faydasız
Neden olduğunu anlasanız da önemsiz
Kim olduğunu bilseniz de yetersiz

DONATO CARRISI

SUFLÖR

Tanrı sessizdir. Şeytan fısıldar...

ROMAN

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 777
Bestseller Roman: 343

SUFLÖR
DONATO CARRISI
Özgün Adı: Il Suggeritore

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2014
ISBN: 978-605-343-212-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Donato Carrisi, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Luigi Bernabo Associates S.R.L.
Literary Agents'tan alınmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

DONATO CARRISI

SUFLÖR

İtalyancadan Çeviren:
SEMA SAVAŞ

PEGASUS YAYINLARI

… Hapishanesi
45 No.lu Bölge Tutukevi

Müdür Dr. Alphonse Bérenger'in Raporu

23 Kasım

Başsavcı J.B. Marin'in dikkatine

Konu: ÇOK GİZLİ

Sayın Marin,

Size bir mahkûmun garip davranışlarını bildirmek için yazıyorum.

Söz konusu kişinin sicil numarası RK-357/9. Mahkûmun, kendisi hakkında hiçbir bilgi vermediğini göz önünde bulundurarak bundan böyle kendisinden söz ederken sadece bu numarayı kullanacağız.

Polis söz konusu kişiyi 22 Ekim'de gözaltına aldı. Adam o gece yarısı, … Bölgesi yakınlarındaki bir köy yolunda yalnız ve çıplak bir halde dolaşırken bulundu.

Tutuklunun parmak izleriyle arşivlerdeki parmak izlerinin karşılaştırılmasından sonra, faili meçhul hiçbir olayla bağlantısı bulunamadı. Bir yargıcın huzurunda bile kendi kimliği hakkında bilgi vermemesi nedeniyle dört ay on sekiz gün hapis cezasına çarptırıldı.

Tutukevine adımını attığı andan itibaren, mahkûm RK-357/9 tüm hapishane kurallarına saygılı davrandı ve en ufak bir disiplinsizlik örneği göstermedi. Buna ek

olarak, adı geçen mahkûm sürekli tek başına yaşayıp çok az sosyalleşme eğilimi gösterdi.

Belki de bu yüzden hiç kimse onun bu özel davranışının farkına varmadı, ta ki son günlerde gardiyanlarımızdan birinin dikkatini çekene kadar.

Mahkûm RK-357/9, bir mendil parçasıyla dokunduğu her şeyi silip temizliyor, döktüğü her saç telini ve kılı topluyor, kullandığı çatal-bıçağı her gün düzenli bir şekilde parlatıyor.

Kısacası ya bir hijyen manyağıyla ya da her ne pahasına olursa olsun "organik materyal" bırakmak istemeyen biriyle karşı karşıyayız.

Sonuç olarak bu ciddi şüpheyi, mahkûm RK-357/9'un önemli derecede bazı cinayetler işlediğini ve kimliğini ortaya çıkarmamak adına bize hiçbir şekilde DNA'sıyla ilgili bir veri vermek istemediğini düşünerek beslemekteyiz.

Bugüne dek adı geçen kişi hücresini diğer bir tutukluyla paylaşmaktaydı. Böylece biyolojik izlerini saklamak konusunda çok daha başarılı olabiliyordu. Ancak durum anlaşıldıktan sonra ilk iş olarak kendisini tek başına bir hücreye aldığımızı tarafınıza bildirmek isterim.

Yukarıda detaylarını verdiğim olayı, siz sayın savcımı konudan haberdar etmek ve özel bir soruşturma başlatılmasını ve hatta gerekirse mahkemeden çıkartılacak acil bir kararla mahkûm RK-357/9'un DNA testlerinin yapılmasını istemek amacıyla bildirdim.

Son olarak; 109 gün içinde (12 Mart) adı geçen şahsın cezasının biteceğini eklemek isterim.

Saygılarımla,

Müdür

Dr. Alphonse Bérenger

1

W. yakınlarında bir yer
5 Şubat

Dev gece kelebeği, gecenin içinde körlemesine hareket ederek, yolcusunu taşıyordu. Tozlu kanatlarını, omuz omuza uyuyan devler gibi uzanan dingin dağların tuzaklarından sakınarak uçuyordu.

Üstlerinde kadife bir gökyüzü, altlarında ise sık bir orman uzanıyordu.

Pilot yolcuya doğru dönerek hemen önlerinde uzanan ve bir volkanın parlak ağzını andıran beyaz açıklığı gösterdi.

Helikopter burnunu o yöne doğru çevirdi.

Yedi dakika sonra otoban kenarındaki geniş park yerine indiler. Bölge tamamiyle polis kordonu altına alınmıştı. Mavi giysili bir adam gelen yolcuyu bizzat karşılamak için tuhaf kravatını zorlukla tutmaya çalışarak helikopterin yanına kadar geldi.

Pervanenin gürültüsünü bastırmaya çalışarak, "Hoş geldiniz doktor," diye yüksek sesle konuşmaya başladı. "Sizi bekliyorduk."

Goran Gavila cevap vermedi.

Özel ajan Stern konuşmasına devam etti.

"Gelin, olanları size yolda anlatacağım."

Kapkaranlık gökyüzüne doğru yeniden yükselmeye başlayan helikopterin gürültüsünü arkalarında bırakarak engebeli, patika bir yolda yürümeye başladılar.

Sis, tepelerin ana hatlarını gizleyerek, bir kefen gibi tüm doğanın üzerine yayılmıştı. Gecenin nemiyle harmanlanıp daha da yoğunlaşan orman kokuları adamların giysilerine dolanıyor ve tenlerine soğuk bir ürperti veriyordu.

"Emin olun, hiç de kolay olmadı. Bunu kendi gözlerinizle görmelisiniz."

Ajan Stern, elleriyle çalıların arasından yol açarak Goran'ın birkaç adım önünden yürüyor ve dönüp ona bakmadan konuşuyordu.

"Her şey bu sabah, saat on bir sularında başlıyor: İki çocuk, her sabah olduğu gibi bu sabah da köpekleriyle birlikte patikada koşuyorlar. Derken ormana giriyorlar, tepeyi çıkıyorlar ve birden kendilerini bir açıklığın ortasında buluyorlar. Köpek bir Labrador ve bilirsiniz bu cinsler eşelemeyi sever... Neyse, birdenbire köpek deli gibi toprağı eşelemeye başlıyor çünkü bir şeylerin kokusunu alıyor. Bir çukur açıyor. Ve işte o esnada ilki ortaya çıkıyor."

Goran, gittikçe sıklaşan ormanın içinde yürümeye devam etmeye çalışıyordu. Tırmandıkları tepe iyice dikleşmişti. Stern'ün pantolonunda, aşağı yukarı diz hizasında küçük bir yırtık fark etti. Demek ki adam gece boyunca bu patikayı birkaç kez gidip gelmişti.

Ajan konuşmasına devam ediyordu.

"Tabii ki çocuklar hemen olay yerinden kaçıp polise haber veriyorlar. Yerel polis geliyor, etrafta biraz araştırma yapıyor, izleri takip ediyor. Kısacası, standart ve rutin işler. Sonra birilerinin aklına çevreyi biraz daha kazıp başka bir şey olup olmadığını araştırmak geliyor... Ve işte o zaman ikincisi ortaya çıkıyor! Bu noktada yerel polis bizi arıyor: Saat üçten beri buradayız. Toprağın derinliklerinden daha neler çıkacak, henüz bilmiyoruz. İşte, geldik..."

Önlerinde, spot ışıklarıyla aydınlatılmış küçük bir açıklık belirdi - volkanın parlak ağzı. Aniden ormanın kokuları kaybolmuş ve etraflarını ekşimsi bir koku sarmıştı.

"Fenik asit," diye düşündü Goran. Ve o esnada olay yerini gördü.

Küçük mezarlardan oluşmuş bir çember. Ve beyaz tulumlar giymiş otuz kadar adam, o tuhaf ve halojen ışığın altında, cesetleri mümkün olduğunca zedelemeden inceleyebilmek için küçük fırçalar ve küreklerle toprağı kazıyorlardı. İçlerinden bazıları otları ayrıntılı bir şekilde inceliyor, diğerleri fotoğraf çekiyor ve her bulguyu itinayla listeliyordu. Olabildiğince yavaş hareket ediyorlardı. Kararlı, ölçülü, hipnotize olmuş ve kutsal bir sessizlikle örtülü hareketleri ara sıra patlayan flaşlarla bölünüyordu.

Goran, bu kalabalığın içinde özel ajanlar Sarah Rosa ve Klaus Boris'i hemen tanıdı. Başmüfettiş Roche da oradaydı ve Goran'ı görür görmez uzun adımlarla ona doğru yürüdü. Doktor, onun konuşmasına fırsat vermeden sordu:

"Kaç tane?"

"Beş. Her biri elli santim uzunluğunda, yirmi santim genişliğinde ve yine elli santim derinliğinde... Sence bu deliklere ne gömülmüş olabilir?"

Hepsinde tek bir şey. Aynı şey.

Kriminolog onu dikkatle süzdü.

"Birer sol kol."

Goran bakışını bu garip mezarlıkta çalışan adamlara çevirdi. Toprak sadece çürümüş kalıntıları geri veriyordu ancak bu felaketin başlangıcı şu an gerçekdışı gibi görünen zamandan çok önce başlamış olmalıydı.

Goran, "Onlar mı?" diye sordu. Ancak bu kez cevabı biliyordu.

"PCR test sonuçlarına göre hepsi kız. Yaşları dokuzla on üç arası..."

Küçücük kızlar.

Roche bunları sesinde hiçbir değişiklik olmadan söylemişti. Tıpkı, ağzında biraz tutarsa tadı midesini bulandıracak bir tükürük gibi fırlatıvermişti.

Debby. Anneke. Sabine. Melissa. Caroline.

Her şey yirmi beş gün önce, bir magazin haberi gibi başlamıştı: Zengin çocuklarının gittiği saygın bir kolejde bir kız öğrencinin

kaybolmasıyla... Önce herkes kızın okuldan kaçtığını düşünmüştü. Olayın kahramanı on iki yaşındaydı ve adı Debby'ydi. Arkadaşları onu son kez, beraberce okuldan çıktıkları zaman görmüşlerdi. Ve yokluğu ancak, kızlar yatakhanesinde yapılan akşam yoklamasında fark edilmişti. İlk başta, gazetelerin üçüncü sayfalarında yarın yamalak yazılan ve kızın bulunmasıyla mutlu sona erecek haberlerden biri gibi görünüyordu.

Ancak bu olayın hemen ardından Anneke kayboldu.

Olay, ahşap evleri ve beyaz bir kilisesi olan küçük bir köyde yaşandı. Anneke on yaşındaydı. Önceleri, her zaman yaptığı gibi dağ bisikletiyle dolaşırken ormanda kaybolduğu düşünülmüştü. Sonrasında gelen arama ekiplerine tüm yöre halkı da katılmış ama bir sonuca varılamamıştı.

Henüz hiç kimse, gerçekten de neler olduğunu anlayamadan yeni bir olay daha oldu.

Üçüncünün adı Sabine'di ve içlerindeki en küçük kızdı. Yedi yaşındaydı. Bu kez olay, bir cumartesi akşamı, şehrin göbeğinde meydana gelmişti. O akşam Sabine ve ailesi, diğer tüm ailelerin yaptığı gibi, Lunapark'a gitmişlerdi. Küçük kız, yaşıtlarıyla dolu bir atlıkarıncaya binmişti. Annesi, Sabine önünden geçerken el sallamıştı. Sonra bir kez daha, kadın yine kızına el sallamıştı. Ve üçüncü tur... Ama bu kez Sabine ortadan kaybolmuştu.

İşte ancak o zaman birileri, küçük kızların üç gün içinde peş peşe ortadan kaybolmalarında bir anormallik olduğunu düşünmeye başladı.

Hemen geniş çapta bir araştırma başlatıldı. Televizyonda konuyla ilgili haberler yer alıyor ve halk uyarılıyordu. Bir ya da birkaç manyaktan, hatta bir çocuk kaçırma çetesinden söz ediliyordu. Polis, saçma sapan bile olsa, her türlü bilgi ve ihbar için halkın arayabileceği bir telefon hattı kurmuştu. Binlerce ihbar gelmişti bu numaraya. Hepsini değerlendirmek ve doğruluğunu araştırmak aylar isterdi. Ancak küçük kızlardan hiçbir iz yoktu. Üstelik kaçırma olaylarının değişik yerlerde gerçekleşmesinden dolayı polis hangi birime yetki vereceğini de bilemez haldeydi.

Başmüfettiş Roche'un yönetimindeki şiddet suçlarıyla ilgilenen birim işte bu esnada devreye girdi. Kayıp olayları onun yetkisi dâhilinde değildi ancak artan histeri, üst kademe emniyet yetkililerini bir ayrıcalık yapmaya zorlamıştı.

Roche ve ekibi, dördüncü kaybolma olayının hemen ardından işe giriştiler.

Melissa, kurbanlar içinde yaşı en büyük olan çocuktu; on üç yaşındaydı. Ailesi, aynı diğer yaşıtlarının aileleri gibi, şehri kasıp kavuran manyak korkusuyla kıza gece dışarı çıkma yasağı koymuştu. Ancak bu yasak onun doğum günüyle çakışıyordu ve Melissa'nın o gece için başka planları vardı. Arkadaşlarıyla birlikte küçük bir kaçış planı yapmışlar ve doğum gününü bir bowling salonunda kutlamaya karar vermişlerdi. Bütün arkadaşları tam zamanında sözleştikleri yere gelmişti. İçlerinden sadece Melissa kendi doğum gününe katılamamıştı.

İşte o andan itibaren doğaçlama bir canavar avı başladı.

Halk harekete geçmişti, hatta içlerinden birçoğu cezayı vermeye bile hazırdı. Polis yollara barikatlar kurmuştu. Çocuklara yönelik suçlar işleyenler ve şüpheliler daha sıkı kontrol edilmeye başlandı. Aileler çocuklarını okula bile göndermeye çekinir olmuşlardı. Birçok okul, gelmeyen öğrenciler yüzünden ders yapamaz hale gelmiş ve kapanmıştı. İnsanlar çok gerekli olmadıkça evlerinden çıkmıyorlardı. Akşam belirli bir saatten sonra sokaklar ıssızlaşıyordu.

Birkaç gün boyunca yeni bir kayıp vakası olmadı. Hatta çoğu insan alınan önlemlerle manyağın cesaretinin kırıldığını düşünmeye başlamıştı. Ama yanılıyorlardı.

Beşinci kızın kaçırılışı çok daha geniş çapta bir yankı uyandırdı.

Adı Caroline'dı ve on bir yaşındaydı. Ebeveynleri yan odada uyurken, yatağından kaçırılmıştı.

Bir hafta içinde kaçırılan beş küçük kız. Ve sonrasında on yedi gün süren bir sessizlik.

O ana kadar...

Toprağa gömülmüş o beş kol bulunana kadar.

Debby. Anneke. Sabine. Melissa. Caroline.

Goran bakışlarını küçük çukurlardan oluşan çembere çevirdi. Mezarlarında el ele tutuşup oyun oynayan beş kız. Neredeyse söyledikleri tekerlemeleri duyabiliyordu.

Roche bir el hareketiyle etrafındakileri yanına çağırdı.

"Şu an kesin olan bir şey varsa o da olayın artık kaçırma vakasından farklı bir boyuta taşınmış olduğudur."

Rosa, Boris ve Stern patronlarına yaklaştılar ve o alışılagelmiş duruşlarıyla -gözler yere dikilmiş, eller arkada bağlanmış halde- onu dinlemeye koyuldular.

Roche devam etti.

"Bizi bu gece buraya kadar getiren kişiyi düşünüyorum. Tüm bunların olacağını önceden tahmin eden kişiyi. Bizler şu an buradayız çünkü bunu *o* istedi, çünkü bunu *o* hayal etti. Ve bütün bunları bizim için yaptı. Sadece bizim için. Bütün bunları büyük bir özenle bizim için hazırladı. Bu anı, bizim tepkimizi dört gözle bekleyerek... Bizi şaşırtmak için. Ne kadar büyük, ne kadar güçlü olduğunu bize göstermek için."

Çıt çıkmıyordu.

Bu işi yapan her kinise fark edilmemişti.

Uzun zaman önce her türlü olay için Gavila'yı ekibine katmış clan Roche, gözlerini bir noktaya dikerek düşünen kriminoloğun dalgınlığını fark etti.

"Ya sen, doktor? Ne düşünüyorsun?"

O zaman Goran içine daldığı sessizlikten sıyrıldı ve sadece, "Kuşlar," dedi.

Hiç kimse bir şey anlamadı.

Doktor umursamaz bir edayla sözlerine devam etti.

"Geldiğimde fark etmemiştim, şimdi farkına vardım. Çok garip. Dinleyin..."

Ormanın derinliklerinden yüzlerce kuş cıvıltısı geliyordu.

Rosa şaşkın bir ifadeyle, "Ötüyorlar," dedi.

Goran kadına doğru döndü ve başıyla ona hak verdiğini işaret etti.

Boris, "Işıklar... Işıkları görünce gündüz oldu sandılar ve ötüyorlar," dedi.

Goran bu kez ona bakarak, "Sizce bunun bir anlamı olmalı mı?" diye sordu. "Ya da var mı? Toprağa gömülmüş beş kol. Beş kesik parça. Bedensiz. Eğer istesek, olayda hiçbir acımasız yan yok diye de düşünebiliriz. Bedenler yoksa yüzler de yok. Yüzleri olmadığı için bireyler de yok, insan bile değiller. Kendimize sadece bu çocuklar nerede diye sormalıyız. Neden burada, bu çukurların içinde değiller? Gözlerinin içine bakamayız. Bizim gibi olduklarını anlayamayız. Çünkü bu parçalarda insana benzer bir şey yok. Sadece kesik birer *et parçası*... Hiçbir acıma duygusu yok. O buna izin vermedi. Bize sadece korku bıraktı. O küçük kurbanlara acımak mümkün değil. Sadece onların *öldüğünü* bilmemizi istiyor... Sizce bunun bir anlamı var mı? Karanlıkta, sıra dışı bir ışığın etrafında ötmeye zorlanmış binlerce kuş. Biz onları göremiyoruz ama onlar bizi izliyorlar – binlercesi. Ne bunlar? Bir illüzyon, bir yanılgı. Ve her zaman illüzyonistlere dikkat etmek gerekir: Kötülük kimi zaman bizleri en *basit* şekle bürünerek aldatır."

Sessizlik. Kriminolog bir kez daha küçük ama büyük şeylere gebe olabilecek bir noktaya ilgiyi çekmişti. Başkalarının göremedikleri – veya bu olayda olduğu gibi duyamadıkları- bir şeye... Detaylar, hatlar, nüanslar... Cisimlerin etrafındaki gölgeler, kötülüğün saklandığı karanlık...

Her katilin mutlaka bir "planı" vardır, onu tatmin edecek, gururlandıracak net bir plan. Zor olan ise onun vizyonunu anlamaktır. İşte bu yüzden Goran oradaydı. Bu yüzden onu çağırmışlardı. Katilin karakterinde net olarak görülenlerin arkasında yatan o anlaşılması güç kötülüğü bulup ortaya çıkarması için.

O esnada beyaz tulumlu teknisyenlerden biri onlara doğru yaklaşarak doğruca başmüfettişin yanına gitti. Yüzü allak bullaktı.

"Bir sorunumuz var, efendim..." dedi. "Bir kol daha bulundu."

2

Müzik öğretmeni konuşmuştu.

Ama Mila'yı etkileyen şey bu değildi.

Pek çok yalnız birey ancak evlerindeyken kendi düşüncelerine ses verebilir. Mila da evindeyken kendi kendine konuşanlardan biriydi.

Hayır. Yeni olan bu değildi. Yenilik, bütün bir haftanın beklentilerinin karşılanmasıydı; dondurucu soğukta arabasında yaptığı sonsuz beklemeler, kahverengi boyalı evin karşısında hareketsiz duraklamalar, küçücük bir dürbünle etrafı incelemeler, kendi küçük ve düzenli dünyasında, sadece kendisinin ne yaptığını bilen bir örümcek gibi hep aynı hareketleri yaparak rahatça hareket eden, kırk yaşlarındaki kof şişman adamın yer değiştirmeleri...

Müzik öğretmeni konuşmuştu. Ama yeni olan bu kez *bir isim söylemesiydi.*

Mila o ismin harf harf adamın dudaklarından dökülmesini izlemişti. Pablo. Bir teyit, o gizemli ana girmek için bir anahtardı. Ve şimdi onu biliyordu.

Müzik öğretmeninin bir misafiri vardı.

On gün öncesine kadar Pablo sadece, kestane rengi saçları ve kıpır kıpır bakan gözleri olan ve mahalleyi bir uçtan öbür uca kaykayıyla dolaşmaya bayılan sekiz yaşında bir çocuktu. Ve kesin olan bir şey vardı; Pablo ne zaman annesinin ya da ninesinin bir siparişini almaya gitse mutlaka kaykayıyla giderdi. Saatlerce o tuhaf şeyin üstünde, yol boyunca bir aşağı bir yukarı gider gelirdi. Pablito'nun –kasabada

herkes onu böyle çağırırdı- camlarının önünden sürekli gelip geçişi kasabalılar tarafından benimsenmiş görüntülerden biriydi.

Belki de bu yüzden o soğuk şubat sabahında, herkesin birbirini yakından tanıdığı, evlerin ve yaşamların birbirine çok benzediği o küçük mahallede yaşayan hiç kimse bir şey görmedi.

Steyşın model yeşil bir Volvo –müzik öğretmeni bu aracı bilerek seçmiş olmalıydı, çünkü mahallenin dar sokaklarına park etmiş diğer arabaların bir benzeriydi- semtin sessiz yollarında göründü. Son derece normal başlayan o cumartesi sabahının sessizliği, lastiklerin asfaltta çıkardığı cızırtı ve gittikçe hızlanan bir kaykayın yolda bıraktığı gri izle bölündü. Birilerinin, o cumartesi sabahının sesleri arasında kaykayın tıkırtısının olmadığını fark etmesi için olayın üstünden altı uzun saat geçmesi gerekti. Ve küçük Pablo soluk güneşli o sabahta, onu sevgili kaykayından ayırıp götüren bir gölge tarafından kaçırıldı.

O dört küçük tekerlekli tahta parçası, komşuların ihbarından sonra mahalle sakinlerinin sahiplenmesine rağmen karakola götürülüp bir sürü polisin arasındaki bir masanın üzerine terk edildi.

Bunların hepsi aşağı yukarı on gün önce yaşanmıştı.

Ve Pablo için çoktan geç kalınmış olabilirdi. Onun o gencecik ruhu için geç... Gördüğü kötü rüyadan ruhsal bir darbe almadan çıkabilmesi için geç...

Şimdi kaykay, elbiseler ve oyuncaklarla birlikte polis arabasının bagajındaydı. Mila'nın takip edebileceği bir plan, onun o kahverengi ine girmesini sağlayacak bir neden bulabilmesi için bagajda yatıp duruyordu: Bir yükseköğretim kurumunda öğretim görevlisi olan ve pazar sabahları kilisede org çalan müzik öğretmenine... Her yıl bir Mozart festivali hazırlayan Müzik Komitesi'nin başkan yardımcısına... Gözlüklü, saçları hafif kelleşmeye başlayan, elleri hep terli olan o ürkek ve herkesten uzak duran adama ulaşmasını sağlayacak bir neden...

Mila adamı iyiden iyiye incelemişti. Çünkü bu onun yaptığı en iyi şeydi.

Mesleğe kesin bir amaçla başlamıştı ve akademiden mezun olduğunda kendini tüm benliğiyle bu amaca vermişti. Ne suçlular ne de kanunlar onu ilgilendiriyordu. Gölgelerin saklandığı, yaşamın yavaşça çürüdüğü her köşeyi araştırması bu yüzden değildi.

Gardiyanının dudaklarında Pablo ismini okuyunca Mila sağ bacağına bıçak gibi bir ağrı girdiğini hissetti. Belki saatlerdir bir işaret bekleyerek arabada hareketsiz oturduğu içindi. Belki de kalçasındaki, hâlâ dikişleri duran yara yüzünden...

"Bir ara gider baktırırım," diye kendi kendine mırıldandı. Ama şimdi değil, bir ara. Şu an aklında başka şeyler vardı. Mila çoktan o eve hemen girmeye ve büyüyü bozarak kâbusa son vermeye karar vermişti.

"Polis memuru Mila Vasquez'den Merkeze: Pablo Ramos'u kaçıran şüphelinin Alberas Caddesi 27 no.da olduğuna dair net tespitlerim var. Tehlikeli bir durum söz konusu."

"Anlaşıldı, memur Vasquez. Bulunduğunuz yere destek gönderiyoruz. Yarım saat içinde bir devriye aracı bölgede olacak."

Çok uzun bir süre.

Mila'nın bu kadar zamanı yoktu. Pablo'nun da öyle.

"Çok geç" olacağını düşündükçe içinde büyüyen endişe ve korku onu eve doğru gitmeye zorladı.

Uzaktan bir radyo sesi geliyordu ve genç kadın –elinde silahı, bakışları tetikte, kısa ve hızlı adımlarla yürüyerek– küçük evin sadece arka bölümünü çevreleyen bahçe çitinin yanına vardı.

Arka bahçede koca bir çınar ağacı vardı. Yaprakları rüzgârın etkisiyle renk değiştiriyor, gümüş çizgileri net bir şekilde göze çarpıyordu. Mila arka girişe yaklaştı. Sırtını duvara verip etrafı dinlemeye başladı. Zaman zaman rüzgâr yakındaki evlerden birinde çalan bir rock şarkısının melodisini getiriyordu kulağına. Mila bahçe kapısından içeri doğru baktı. Bahçe çok bakımlıydı. Bir köşede aletlerin konulduğu küçük bir baraka, otların üzerine yayılmış bir sulama hortumu, plastik bahçe mobilyaları ve gazlı bir barbekü. Her şey

mükemmel görünüyordu. Evin girişindeki buzlu camlı, leylak rengi kapıya baktı. Sonra elini çitin arasından geçirip dikkatli bir şekilde bahçe kapısının mandalını açtı. Paslı menteşeden hafif bir gıcırtı geldi ve Mila bu sesten yararlanarak yavaşça içeri süzüldü.

Bahçe kapısını yeniden kapattı, çünkü içerden bakan birinin herhangi bir şeyden şüphelenmesini istemiyordu. Her şey olduğu gibi kalmalıydı. Sonra, aynı akademide öğrettikleri gibi, ağırlığını otlara çok fazla vermeden –onları ezmemek için sadece parmak uçlarına basarak– ve gerektiğinde fırlamaya hazır bir şekilde yürüdü. Birkaç adımda servis kapısının önüne geldi. Kapının kenarındaki nişe saklanarak içeri göz atması mümkün görünüyordu. Ve öyle de yaptı. Buzlu camlar içeriyi net olarak görmesine izin vermiyordu ama eşyaların şekillerinden anladığına göre burası küçük bir yemek odasıydı. Mila sessizce kapının koluna uzanıp aşağı doğru indirdi. Kapı kilitli değildi.

Müzik öğretmeni ininde kendini ve esirini güvende hissediyor olmalıydı. Çok geçmeden Mila bunun nedeni anlayacaktı.

Muşamba kaplı zemin her attığı adımda gıcırdıyordu. Çok fazla gürültü yapmamak için daha dikkatli yürümeye çalıştı ama daha sonra spor ayakkabılarını çıkartıp bir kenara bırakmaya karar verdi. Yalınayak koridorda ilerlemeye başladı ve o esnada adamın konuşmasını duydu...

"Bir paket ambalaj kâğıdı istiyorum. Ha bir de şu mutfak fayanslarını parlatan şeyden... Evet, ta kendisi... Ayrıca altı paket tavuk çorbası, bir kilo şeker, haftalık TV programı... İki paket de sigara, evet her zamankinden..."

Ses yemek odasından geliyordu. Müzik öğretmeni telefonla sipariş veriyordu. Evden çıkamayacak kadar meşgul müydü? Ya da evden uzaklaşmak mı istemiyordu? Misafiri her an gözaltında mı olsun istiyordu?

"Evet, Alberas Caddesi numara 27. Ha bir de para üstü gönderin. Teşekkürler..."

Mila, aynı Lunapark'taki aynalar gibi, aksini eğri büğrü gösteren eski bir aynanın önünden geçerek sesin geldiği yöne doğru ilerledi. Odanın kapısına varınca silahını iki eliyle tutup kollarını öne doğru uzattı, derin bir nefes aldı ve eşikten içeri adımını attı. Adamın hâlâ elinde telefonun ahizesiyle camın kenarında durduğunu hayal ederek arkasından yaklaşıp onu şaşırtmayı planlamıştı. Tam bir canlı hedef.

Ama odada kimse yoktu.

Telefon yerli yerinde duruyordu.

Ensesine bir öpücük gibi değen silahın soğukluğunu hissettiği an o odadan hiç kimsenin telefon etmediğini anlamış oldu.

Adam tam arkasındaydı.

Mila yaptığı aptallıkların farkına varıp içinden kendi kendine küfürler yağdırdı. Müzik öğretmeni yaşadığı ini gayet güzel koruma altına almıştı. Gıcırdayan bahçe kapısı, adımları altında inleyen döşemenin çıkardığı sesler eve giren beklenmedik misafirleri bildirmek için hazırlanmış birer alarmdı. Sahte telefon konuşması avını çekmek için bir yemdi. Aynı şekilde *biçimleri bozan* ayna da görünmeden onun arkasından gelebilmesi için oraya konmuştu. Hepsi tuzağın birer parçasıydı.

Adam arkasından kolunu uzatıp kızın elindeki silahı aldı. Mila itiraz etmedi.

"Beni vurabilirsin ama hiçbir yere kaçamazsın. Birazdan ekipler burada olacak. Paçanı kurtarman mümkün değil."

Adam cevap vermedi. Mila hafifçe başını çevirip gözucuyla adamı görmeye çalıştı. Yüzündeki şey tebessüm müydü yoksa?

Derken müzik öğretmeni geri çekildi. Silahın namlusu Mila'nın ensesinden uzaklaştı ama o hâlâ, namluya sürülmüş kurşunun manyetik çekimini hissedebiliyordu. Sonra adam onun etrafında döndü ve sonunda tam karşısında durdu. Uzun uzun kızı inceledi. Ama kesinlikle onunla göz göze gelmeden. Gözlerinin derinliklerinde, Mila'ya korkunun beklediği yermiş gibi gelen garip bir şey vardı.

Müzik öğretmeni, en ufak bir korku belirtisi göstermeden döndü. Mila onun duvarın hemen önünde duran piyanoya doğru ilerlediğini gördü. Adam bir an için piyanonun önünde durdu sonra tabureye oturup tuşlara bakmaya başladı. Silahların her ikisini de piyanonun sol kenarına bıraktı.

Ellerini havaya kaldırdı ve birkaç saniye sonra tuşlara dokunmaya başladı.

Chopin'in Nocturne 20 Do# Minör'ünün notaları odaya yayılırken Mila derin derin nefes alıyor, nabzı boyun damarlarında atıyordu. Tüm bedeni kasılmıştı. Müzik öğretmeninin parmakları tuşların üzerinde büyük bir yetenek ve zarafetle kayıyordu. Müziğin güzelliği, Mila'yı büyülenmiş gibi kımıldamadan bu olaya seyirci olmaya zorluyordu.

Kendisini zorlayarak toparlanmaya çalıştı ve odadan çıktı. Yalınayak olduğuna aldırmadan hızla evin içinde dolaşmaya başladı. Bir yandan da derin derin nefes almaya çalışarak kalp atışlarını kontrol etmeye çabalıyordu. Müzik devam ederken Mila odalara bakmaya başladı. Küçük bir çalışma odası. Banyo. Kiler.

Ve sonunda kilitli bir kapı.

Kapıyı omzuyla itti. Kalçasındaki yara canını çok yakıyordu. Buna rağmen tüm gücünü omzuna vermeye çalıştı. İkinci denemesinde kapı açıldı.

Koridordan gelen zayıf ışık, pencereleri âdeta duvar gibi kaplanmış odayı hafifçe aydınlattı. Mila bu ışıktan faydalanarak etrafa bakınmaya başladı, ta ki üzerine dikilmiş, pırıl pırıl bir çift gözle karşılaşıncaya dek. Pablito oradaydı. Bacaklarını göğsüne çekmiş, büzülmüş bir halde yatağın içinde oturmaktaydı. Üzerinde sadece atleti ve külotu vardı. Mila'nın kâbusunun bir parçası olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Genç polis, kayıp bir çocuk bulduğu zaman söylediği şeyleri ona da söyledi.

"Gitmemiz gerek."

Pablito başını salladı, kollarını uzattı ve kadına sarıldı. Mila'nın kulağı hâlâ devam eden ve elini ayağını birbirine dolaştıran müzikteydi.

Parçanın yeterince uzun sürmemesinden ve evden çıkmaya zaman bulamamaktan korkuyordu. Yeni bir heyecan dalgası tüm bedenini sardı. Hem kendinin hem de küçük rehinenin hayatını riske atmıştı. Ve şu an korkuyordu. Bir hata yapmaktan korkuyordu. Onları bu lanet olası inden çıkaracak son adımı atamamaktan korkuyordu. Ya da evin gitmelerine hiç izin vermemesinden, dev bir salya gibi üstlerine kapanıp onları sonsuza dek esir etmesinden korkuyordu.

Oysa aksine, kapı açıktı ve birdenbire o pırıl pırıl ve güvenli gün ışığına kavuştular.

Kalp atışları biraz normale döndüğünde Mila'nın aklına evde bıraktığı silahı geldi ve Pablo'ya, tüm korkusunu sıcak bedeniyle yok etmek ve ona kalkan olmak ister gibi, sımsıkı sarıldı. Küçük çocuk kulağına doğru uzanıp fısıldadı.

"Peki ya kız? O bizimle gelmiyor mu?"

Mila aniden olduğu yerde kalakaldı. Bir an için başı döndü, dengesini kaybeder gibi oldu ama hemen toparlandı.

"O nerde, Pablito?"

Çocuk elini kaldırdı ve işaret parmağıyla evin ikinci katını gösterdi. Ev, pencerelerinden ve az önce çıktıkları ardına kadar açık sokak kapısından onlara bakıyor ve alay ederek gülüyordu.

O anda içindeki korku tamamen yok oldu. Koşar adımlarla arabasının yanına vardı. Küçük Pablo'yu dikkatlice arka koltuğa yerleştirdi ve ciddi bir tonla söz vererek, "Hemen döneceğim," dedi.

Sonra koşarak evin içine daldı.

Yukarı çıkan merdivenin başındaydı. Ne bulacağını bilmeden yukarıya doğru bakıyordu. Sonra tırabzanları tutarak yukarı çıkmaya başladı. Chopin'in notaları o anda bile küstahça evin içine yayılmaya devam ediyordu. Ayakları basamaklara gömülüyor, elleri tırabzanlara yapışıyordu. Attığı her adım sanki onu geciktirmek istermişçesine ağırdı.

Aniden müzik durdu.

Mila, tüm duyuları alarma geçmiş halde olduğu yerde kalakaldı. Sonra bir silah sesi duyuldu. Müzik öğretmeninin cansız bedeni tuşların üzerine kapaklanırken notalar yerlere yayıldı. Mila ani bir kararla, ok gibi yerinden fırladı. Bunun yeni bir aldatmaca olup olmadığından emin olamıyordu.

Merdiven sahanlığı boydan boya halıyla kaplanmış bir koridora doğru uzanıyordu. Ve tam karşısında biri vardı. Narin, zayıf bir beden... Bir sandalyenin üzerine çıkmış, tavandan sarkan ipin ucundaki ilmeği boynuna geçirmeye çalışan bir insan. Mila bir çığlık attı. Bu arada diğeri de onu görmüştü ve işini aceleyle bitirmeye çalıştı. Çünkü müzik öğretmeni ona öyle söylemişti, öyle öğretmişti.

"Eğer buraya gelirlerse kendini öldüreceksin!"

"Onlar," yani diğerleri... Bu evin dışındaki dünya. Onları anlayamayanlar, asla affedemeyenler.

Mila, onu durdurmak için umutsuz bir çabayla kıza doğru fırladı. Sanki yaklaştıkça zaman içinde geriye koşuyordu.

Yıllar önce, bambaşka bir yaşamda, bu kız küçük bir çocuktu.

Mila onun fotoğrafını tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Üstünde, her çizgiyi, her ifadeyi beynine kazıyarak, saçının, teninin her karesini ezberleyerek yıllarca çalışmıştı.

Ve o gözler. Değişik bir mavi renkte, yaşam dolu gözler. Gözünün bebeğindeki o el değmemiş ışığı saklamayı becerebilen gözler. On yaşındaki bir kızın, Elisa Gomes'in gözleri. Fotoğrafı yıllar önce babası çekmişti. Bir doğum gününde, Elisa sürpriz bir hediye paketini açarken çalınmış bir görüntü. Mila o anki sahneyi de hayal etmişti birçok kez; babasının o küçük kızın şaşkınlığını yakalamak için kendisine seslenmesini, Elisa'nın şaşkın ve mutlu ifadesini makineyle yakalamaya çalışmasını... Ve babasına doğru dönen Elisa'nın ifadesinde bir an, çıplak gözle görülmesi mümkün olmayan bir şey ölümsüzleşmişti; dudaklarına yayılmadan hemen önce yeni doğan bir yıldız gibi gözlerini aydınlatan mucizevî bir gülümsemenin başlangıcı.

İşte bu yüzden polis memuru Mila, ailesinden Elisa Gomes'in bir resmini istediği zaman ona hemen bu fotoğrafı uzatmalarına hiç şaşırmamıştı. Tabii ki en ideal resim bu değildi, çünkü bu resimde Elisa'nın ifadesi doğal değildi ve bu durum polisin zaman içinde yüzünün nasıl değiştiğini anlamasını imkânsız kılıyordu. Araştırmada görevli diğer polis arkadaşları biraz yakınmışlardı. Ama Mila hiç umursamamıştı çünkü bu fotoğrafta bir şeyler, değişik bir enerji vardı. Ve aramaları gereken de işte buydu. Birçok yüzün içinden bir yüz; onlarca küçük kızın içinden bir kız değil, bu enerjiydi aramaları gereken. Gözlerinin içinde, yıllar da geçse hiç kimsenin kolay kolay söndüremeyeceği *o* ışık olan *o* küçük kız...

Mila, kollarını kızın bacaklarına dolayarak onu tam zamanında yakaladı. Elisa tekmeler atmaya, bağırmaya ve bacaklarını Mila'nın kollarından kurtarmaya çalıştı, ta ki Mila onun ismini söyleyene kadar.

"Elisa."

Kız debelenmekten vazgeçti bir anda.

Kim olduğunu unutmuştu. Esir olarak geçirdiği yıllar beyninden her gün azar azar kendi kimliğini kazımıştı. O adam onun tek ailesiydi çünkü dünyanın geri kalanı onu unutmuştu. Dünyanın geri kalanı onu kurtarmaya hiç teşebbüs etmemişti.

Elisa, şaşkınlıkla Mila'ya baktı. Sakinleşti ve kadının kendisini kurtarmasına izin verdi.

3

Altı kol. Beş isim.

Ekip, ormanın ortasındaki açıklığı gizemiyle baş başa bırakıp helikopter pistinin hemen yanında onlar için hazırlanmış, geçici mobil ofise döndü. Taze kahve ve sandviçler duruma biraz uygun düşmüyor gibi görünse de bir çeşit kontrol sağlamaya yarıyordu. Buna rağmen hiç kimse, o soğuk şubat sabahında, elini büfeye uzatmadı.

Stern cebinden bir kutu nane şekeri çıkardı. Kutuyu avcunun içine doğru salladı ve dökülen birkaç nane şekerini doğruca ağzına attı. Düşünmesine yardımcı olduklarını iddia ediyordu. Sonra, başkalarından çok kendine sorar gibi, "Nasıl olur?" diye sordu.

Boris, "Siktir," dedi. Ancak o kadar alçak sesle söylemişti ki hiç kimse farkına varmadı.

Rosa ofisin içinde dikkatini verecek bir şeyler arıyordu. Goran gözucuyla kadına baktı. Onu anlıyor ve hak veriyordu; Rosa'nın da kaybolan çocukların yaşında bir kızı vardı. Küçük çocuklara karşı işlenen her suçta ilk akla gelen şey de budur. Kendi kendine, "Ya bu olay benim..." diye düşünmeye başlar ama cümlenin sonunu getiremezsin çünkü düşünmesi bile yüreğinin yanmasına neden olur.

Başmüfettiş Roche, "Parçaları birleştirmemiz gerekiyor," dedi.

Boris, öfkeli bir ses tonuyla, "Yani bizim görevimiz bu mu? Ceset toplamak mı?"

Bir eylem adamı olduğu için mezar kazıcı rolüne atılmış olmayı kendine yediremiyordu. Bir suçlu istiyordu. Ve diğer arkadaşları da başlarını sallayıp ona hak verdiler.

Roche onları sakinleştirmeye çalıştı.

"Önceliğimiz elbette ki suçluyu bulup tutuklamaktır. Ama cesetlerin yürekler acısı araştırmasını da göz ardı edemeyiz."

"Kasıtlı yapılmış bir eylem."

Bu sözün üzerine herkes dönüp Goran'a baktı.

"Kesik kolun kokusunu alan ve ilk çukuru bulan labrador 'plan'ın bir parçasıydı. Adamımız köpekli iki genci izliyordu. Köpeği her gün ormana götürdüklerini biliyordu. Bu yüzden küçük mezarlığını oraya koydu. Basit bir plan. "Eserini" tamamladı ve gözlerimizin önüne serdi. Hepsi bu."

Boris hem merak içinde hem de duyduklarına inanamaz bir ifadeyle sordu.

"Bu, onu yakalayamayacağız mı demek oluyor?"

"İşlerin nasıl yürüdüğünü siz benden daha iyi biliyorsunuz..."

"Ama yine yapacak, değil mi? Yeniden öldürecek..." Bu kez işi oluruna bırakmak istemeyen Rosa idi. "Birkaç kez başardı, yine deneyecek."

Sözlerinin yalanlanmasını istiyordu aslında ama Goran'ın verecek cevabı yoktu. Ve bu konuda bir görüşü olsaydı bile, katilin tekrar can almaya karşı alaycı arzusuyla o zavallı ölüleri düşünmenin arasında gidip gelen acımasızlığı, uygun insanca kelimelerle nasıl dile getireceğini bilemezdi. Çünkü –ki bunu hepsi biliyordu– onu yakalamaları için tek şansları katilin eylemlerine devam etmesiydi.

Başmüfettiş Roche sözlerine devam etti.

"O küçük kızların cesetlerini bulursak en azından ailelerine bir cenaze töreni ve başında ağlayabilecekleri birer mezar vermiş oluruz."

Roche, her zaman yaptığı gibi, sorunu olası en uygun politik bir çözümle atlatmaya çalışıyordu. Hikâyeyi kendi yararına kullanmak

için basına yapacağı açıklamanın bir provasıydı âdeta. Önce zaman kazanmak için yas ve acı. Sonra araştırma ve suçlular.

Ama Goran bu çabanın sonuç vermeyeceğini ve gazetecilerin olayı oburca parçalayarak, saçma sapan detaylara yoğunlaşarak her lokmanın üzerine atlayacaklarını biliyordu. Ve her şeyden önemlisi o andan itibaren hiçbir şeyi affetmeyeceklerdi. Yetkililerin her hareketi, ağızlarından çıkan her kelime bir söz, müthiş bir sorumluluk olarak algılanacaktı. Roche, her seferinde duymak istediklerinden küçük bir parça vererek gazetecileri oyalayacağından emindi. Ve Goran başmüfettişin bu zayıf yanılsamasına ses çıkarmadı.

"Bence bu herife bir isim vermemiz gerekli... Basın bunu yapmadan önce."

Goran, Roche'la aynı fikirdeydi. Ama başmüfettişle nedenleri aynı değildi. İşlerini polise sunan tüm kriminologlar gibi, Doktor Gavila'nın da kendine özgü yöntemleri vardı. Bunların arasında ilk başta gelen, suçluya özel ancak belirsiz bir insan biçimi verebilmek amacıyla, birtakım kişisel özellikler yüklemekti. Çünkü böylesi acımasız ve nedensiz bir kötülük önünde olayın yaratıcısının da, aynı kurban gibi, işi gücü belki de ailesi olan normal bir *birey* olduğu unutulmaya çalışılır. Doktor Gavila, kendi tezlerine dayanarak üniversitedeki öğrencilerinin dikkatini hep aynı şeye çekerdi; bir seri katilin yakalandığı hemen hemen her olayda komşularının ve tanıdıklarının ağzı açık kalır.

Seminerlerinde, "Onları *canavar* diye adlandırırız," derdi hep. "Çünkü onları kendimize uzak hissederiz, çünkü onların 'değişik' olmalarını isteriz. Oysa onlar tamamen bize benzerler. Ancak biz, tanıdığımız herhangi bir kişinin de bu tür eylemlere istekli veya yatkın olabileceğini düşünmemeyi yeğleriz. Bu, kendi yaratılışımızı da temize çıkarır. Antropologlar bunu 'failin kişiliksizleşmesi' olarak tanımlarlar ve genellikle bir seri katilin kimliğini saptamada en büyük engeli teşkil eder. Çünkü bir insanın zayıf noktaları vardır ve yakalanabilir. Ama bir canavar, hayır."

Bu nedenle Goran uzun zamandır sınıfının duvarında siyah-beyaz bir çocuk fotoğrafını asılı tutuyordu. Küçük, tombul ve korunmasız bir insan yavrusu. Öğrencileri bu fotoğrafı her gün görüyorlardı ve gün geçtikçe kim olduğuna dair merakları artıyordu. Ne zaman –ki aşağı yukarı sömestre ortasına doğru– içlerinden biri cesaretini toplayıp bu resmin kime ait olduğunu sorarsa Goran onlardan tahmin yürütmelerini istiyordu. Çeşit çeşit, hatta inanılmaz cevaplar alıyordu. Ve o, bu fotoğrafın Adolf Hitler'e ait olduğunu söyleyince öğrencilerinin yüzlerinin aldığı ifadeden oldukça eğleniyordu.

Savaş sonrasında Nazi lideri dünyanın gözünde bir canavara dönüşmüştü ve savaştan galip çıkan devletler uzun yıllar boyunca bunun karşıtı hiçbir görüşü de kabul etmemişlerdi. İşte bu yüzden Führer'in çocukluk resmini hiç kimse tanımazdı. Bir canavarın çocukluğu, nefretten başka bir duygusu olamazdı. Hele daha sonra kurbanları olacak yaşıtlarına benzer bir varlığı söz konusu bile değildi.

"Çoğu insan için, Hitler'i insanlaştırmak onu 'ifade etmek' anlamına gelir. Ama toplumun genel anlayışına göre kötülük ifade edilemez, anlaşılmaya çalışılamaz. Bunu denemek, aynı zamanda da onun doğruluğunu kanıtlamaya çalışmak demektir."

Boris, eski bir olaydan esinlenerek bu kol mezarlığının yaratıcısını "Albert" diye adlandırmalarını önerdi. Bu fikir orada bulunanları gülümsetti. Öneri kabul edilmişti.

O andan itibaren ekibin üyeleri katili bu isimle anmaya başlayacaklardı. Hatta zamanla Albert bir görünüm kazanacaktı; bir burun, bir çift göz, bir yüz ve kendine ait bir yaşam. Herkes ona kendi düşündüğü görünümü yakıştıracak ve katil artık sadece kaçak bir gölge olmaktan çıkacaktı.

Toplantının sonunda Roche hâlâ bu ismin medyatik etkisini tartıp duruyordu.

"Albert, ha?"

Onu âdeta tadını almak için dudaklarının arasında çevirip durdu. Mümkündü, işe yarayabilirdi.

Ama öte yanda başmüfettişi tedirgin eden bir şey daha vardı. Bundan Goran'a söz etti.

"İşin aslını sorarsan Boris'le aynı fikirdeyim. Ah, Tanrım! Bir psikopat bizi aptal yerine koyup dalga geçerken ben adamlarımı ortadan ceset toplamaları için zorlayamam!"

Goran, Roche'un "adamları"ndan söz ederken aslında tamamen kendinden söz ettiğini çok iyi biliyordu. Övünecek bir sonuca varamamaktan korkan kendisiydi. Suçluyu durduramadıkları takdirde birilerinin ortaya çıkıp federal polisin yetersizliğinden söz etmesinden korkan da yine kendisiydi.

Ve hâlihazırda bir de şu altıncı kol sorunu vardı.

"Şimdilik altıncı bir kurban daha olduğunu etrafa yaymanın uygun olmadığını düşünüyorum."

Goran'ın kafası karışmıştı.

"İyi ama o zaman bunu kimin yaptığını nasıl bulacağız?"

"Merak etme, ben her şeyi düşündüm..."

*

Kariyeri boyunca Mila Vasquez seksen dokuz kaçırma olayını çözmüştü. Kendisine bir sürü övgüler yağdırmış ve üç madalyayla onurlandırmışlardı. Alanında bir uzman olarak kabul ediliyordu ve sık sık bu tip olaylarda görüşüne başvuruluyor hatta yurtdışından bile davetler alıyordu.

Bu sabahki operasyonda Pablo ve Elisa'nın aynı anda kurtarılması da geniş yankı uyandırmıştı. Ancak Mila hiçbir yorumda bulunmamıştı. Çünkü rahatsızdı. İşin aslında, tüm hatalarını itiraf etmeyi isterdi; destek almadan kahverengi eve girişini, çevreyi ve olası tuzakları göz ardı etmesini, zanlının elinden silahını almasına ve enşesine bir silah dayamasına izin vererek kendini ve rehineleri riske atmasını... Ve sonuç olarak da müzik öğretmeninin intiharına engel olamamasını açıklamak isterdi.

Ancak tüm bunlar üstleri tarafından engellenmişti. Aksine, onun başarısını ön plana çıkaran konuşmalar yapıp basının olayı ölümsüzleştirecek fotoğraflar çekmesine izin vermişlerdi.

Mila asla bu fotoğrafların içinde yer almazdı. Bahanesi ise gelecekteki araştırmaları göz önünde tutarak yüzünün tanınmasını tercih etmemesiydi. Oysa gerçek neden fotoğraf çektirmekten nefret etmesiydi. Aynadaki aksine bile tahammülü yoktu. Güzel olmadığı için değil, tam aksine. Otuz iki yaşındaydı ve her gün yaptığı spor ondaki dişiliği inatla silerek yok etmişti. Her kıvrımını, her yumuşaklığını, sanki bir kadın değil de kökü kazınması gereken bir belaymış gibi yok etmişti. Her ne kadar erkek giysileri giyse de yine de erkeksi biri değildi. Sadece cinsel bir kimlik üzerinde kafa yormaya hevesi yoktu. Öylesine, olduğu gibi biri olmak ona yetiyordu. Kıyafetleri üniseks şeylerdi genellikle. Klasik bir kot pantolon, bir çift spor ayakkabı ve deri ceket. Sonuçta onu sıcak tutmak ve örtünmek için giydiği şeylerdi, daha ne olsun. Alışverişe gittiği zaman kıyafet seçmekle zaman harcamazdı. Aldıklarının hep aynı şeyler olması çok da umurunda değildi. Böyleydi, böyle olmak istiyordu.

Görünmezler arasında görünmez olmak...

Belki de bu yüzden ofisteki soyunma odasını erkek ajanlarla birlikte kullanabiliyordu.

Mila, günün tüm olayları bir film şeridi gibi gözünün önünden akıp giderken, on dakikadan fazladır açık dolap kapısının önünde hareketsiz durduğunu fark etti. Yapması gereken bir şey vardı ama şu an aklı başka yerdeydi. Sonra kalçasına bıçak gibi saplanan bir acıyla kendine geldi. Yarası yeniden açılmıştı. Bir tampon ve yara bandı yardımıyla kanı durdurmaya çalışmıştı ama belli ki nafileydi. Kesiğin kenarındaki derisi o kadar incelmişti ki iğne ve iplikle güzel bir iş çıkarmayı beceremezmişti. Belki bu defa bir doktora görünmesi gerekecekti ama hastaneye gitmek de hiç işine gelmiyordu. Çok fazla soru soran olacaktı. Kanamayı durdurmasını ümit ederek daha sıkı bir bandaj yapmaya karar verdi. Ondan sonra yaraya tekrar dikiş atabilirdi. Ancak enfeksiyon riskine karşı da bir antibiyotik alma-

lıydı. Tren istasyonunda yaşayan evsizlere yeni katılanları kendisine bildiren adamdan sahte bir reçete hazırlamasını istemeyi düşündü.

"Ne garip," diye geçirdi içinden. Dünyadaki çoğu insan için bir geçiş yeri olan istasyonlar kimileri için bir sondu. Bazıları orada durur ve bir daha hiçbir yere gitmez. İstasyonlar, kaybolmuş ruhların bir araya toplanarak birilerinin gelip onları kurtarmasını beklediği bir çeşit araftır.

Mila istatistikleri gayet iyi bilirdi: Her gün yirmi ila yirmi beş insan kaybolur. Aniden bu insanlardan hiçbir haber alınamaz. Önceden haber vermeden, yanlarına en ufak bir eşya bile almadan ortadan kaybolurlar. Sanki hayatın içinde buharlaşmış gibi...

Mila bu insanların büyük bir bölümünün başıbozuk tiplerden oluştuğunu bilirdi; uyuşturucu kullanan, devamlı hapse girip çıkan, her an suç işlemeye hazır olan tipler... Ama bir de – azınlık bir kesim olsa da- hayatlarının belirli bir noktasında sonsuza dek ortadan kaybolmaya karar veren insanlar vardı. Alışveriş için markete giden ama bir daha eve dönmeyen bir anne veya bindiği trenden inmesi gereken yerde inmeyen bir evlat ya da kardeş gibileri.

Mila her insanın bir yolu olduğuna inanırdı. Bizi evimize, sevdiklerimize ve en çok bağlı olduğumuz şeylere götüren bir yol. Genelde hepimizin daha çocukken öğrendiği ve hayatımız boyunca takip ettiğimiz bir yol. Ama bazen bu yolun ikiye ayrıldığı da olur. Bazen başka bir taraftan yeniden başlanır. Ya da dolambaçlı bir yürüyüş yapıldıktan sonra o kırılma noktasına geri gelinir. Veya hayatın içinde öylece asılı kalınır.

Ama kimi zaman da karanlığın içinde kaybolunur.

Mila kaybolanların yarısından çoğunun geri döndüğünü ve anlatacak bir hikâyesi olduğunu bilirdi. Bazısının ise hikâyesi bile olmaz ve bıraktıkları yerde varlıklarını sürdürmeye devam ederler. Daha şanssız olanlarından ise geriye sadece sessiz bir ceset kalır. Kimininse hakkında en ufak bir haber bile alınamaz.

Bunların arasında her zaman bir çocuk olur. Aileler evlatlarına neler olduğunu öğrenmek için canlarını vermeye hazırdır. Nerede hata yaptıklarını... Hangi dikkatsizliklerinin bu sessiz dramın başlangıcı olduğunu... Çocuklarının akıbetini... Kimin onu neden kaçırdığını bilmek isteyen aileler. Kimi, Tanrı'ya bu cezayı hak etmek için nasıl bir günah işlediğini sorar. Kimi hayatının geri kalanını cevaplar arayarak kendine zindan eder ya da kendini salar gider. "En azından ölüp ölmediğini bana söyleyin," diye yalvarır kimisi. Bazıları ölmüş olmasını diler ama niyetleri sadece rahatça ağlayabilmektir. Tek arzuları boyun eğmek değil, artık umut etmekten vazgeçmektir. Çünkü umut ağır ağır öldürür.

Ancak Mila "özgürleştiren gerçek"e inanmıyordu.

Bunu ilk kez birini kurtardığı zaman öğrenmişti. Ve bugün öğleden sonra, Pablo ve Elisa'yı evlerine bıraktığı zaman yeniden fark etmişti.

Küçük çocuk için yaşadığı semtte herkes sevinç gösterisinde bulunmuştu. Mutluluk naraları, klakson çalan arabalar, koşuşan gülüşen insanlar.

Oysa Elisa için hiçbir şey... Aradan çok uzun zaman geçmişti çünkü.

Mila onu kurtardıktan sonra özel bir merkeze götürmüş ve sosyal danışmanlık uzmanları kıza yiyecek ve temiz giysiler vermişti. Mila, verilen kıyafetlerin neden her zaman bir veya iki beden büyük olduğunu merak ederdi hep. Elisa tüm bu işlemler sırasında sessiz kalmıştı. Ona yapılan her şeyi hiç ses çıkarmadan kabul etmişti. Sonra Mila kıza onu evine götüreceğini söylemişti. Ama Elisa o zaman da konuşmamıştı.

Genç polis, gözleri küçük dolabına takılı düşünmeye devam etti. Elisa'yla birlikte Gomeslerin kapısını çaldığında ailesinin yüzlerinin aldığı ifade tekrar gözünün önüne geldi. Hazırlıksızdılar ve hatta biraz da tedirgin... Belki de Mila'nın onlara on yaşındaki kızlarını geri getireceğini düşünmüş ancak karşılarında, aralarında hiçbir ortak nokta bulunmayan bir genç kız bulmuşlardı.

Elisa, çocukken çok zeki ve yaşıtlarından daha erken gelişmiş bir kızdı. Çok erken yaşta konuşmuştu. Ağzından çıkan ilk kelimeyse oyuncak pelüş ayısının ismi olmuştu: May. Ama annesi onun ağzından çıkan son sözü de çok iyi hatırlıyordu, "yarın". O akşam bir arkadaşında kalmaya giderken kapıda annesine en son söylediği söz buydu, "Görüşürüz yarın." O "yarın" bir türlü gelmek bilmemişti. Fakat genç kızın "dünü" bitmek bilmeyecek kadar uzun sürmüştü.

Zaman içinde uzayıp giden o "yarın" boyunca Elisa, bebeklerle ve her Noel şöminenin yanına yenileri eklenen hediyelerle dolu odasında, on yaşındaki o kız olarak yaşamaya devam etmişti. Ailesinin gözünde o en son gördükleri haliyle kalacaktı hep. Bir büyünün esiri gibi, akıllarındaki bir fotoğrafta ölümsüzleşerek...

Ve hatta Mila, Elisa'yı bulduğu zaman bile onlar hâlâ kaybolan kızlarını beklemeye devam ediyorlardı. Ruhları hiç huzur bulamayacaktı.

Gözyaşlarıyla dolu bir kucaklaşmadan sonra Bayan Gomes onları içeri davet etmiş ve çay ile kurabiye ikram etmişti. Kızına aynı bir misafire davrandığı gibi davranıyordu. Belki de bu ziyaretten sonra Elisa'nın onu ve kocasını yeniden o alıştıkları yoksunluk duygusuyla baş başa bırakıp gideceğini sanıyordu.

Mila, mutsuzluğu eski dolaplara benzetirdi; hep satıp savmaya çalıştığın ama sonunda yerlerinde kalan ve bir süre sonra tüm odaya kendilerine has bir koku yaymaya başlayan eski dolaplara... Ki zamanla sen de o kokuya alışır ve sonunda ona ait olursun.

Elisa dönmüştü ve ailesi yıllarca süren yaslarını ve acılarını bırakmak zorunda kalmıştı. Artık ne yas tutmak ne de üzülmek için nedenleri vardı. Hangi cesaretle evde dolaşan bir yabancının yarattığı yeni mutsuzluğu tüm dünyaya açıklayabilirlerdi ki?

Yaklaşık bir saatlik ziyaretten sonra Mila izin istemişti. O an Elisa'nın annesinin bakışlarında bir yardım çağrısı fark etti. Hayatlarındaki bu yenilikle baş edemeyeceğini sessiz bakışlarla haykırıyordu yaşlı kadın.

"Şimdi ne yapacağım?"

Mila'nın da yüzleşmesi gereken bir gerçek vardı; Elisa Gomes'i tamamen bir rastlantı sonucu bulmuştu. Eğer o çocuk hırsızı, yıllar sonra Pablito'yu kaçırarak "ailesini" genişletmeyi düşünmeseydi o evde olup bitenlerden hiç kimsenin haberi olmayacaktı. Ve Elisa, gardiyanının saplantılarıyla kendisi için hazırlanmış o dünyada önce kız sonra da eş olarak kilit altında yaşamaya devam edecekti.

Mila dolabın kapısını hızla çarparak kapattı. "Unut," dedi kendi kendine. "Unut, gitsin. Tek ilacın bu."

Şube yavaş yavaş boşalıyordu ve genç polis memuru da evine dönmeyi istiyordu. Güzel bir duş alıp kendine bir Porto açacak ve fırında kestane pişirecekti. Sonra oturma odasının camından sokaktaki koca ağacı izleyecekti. Ve eğer şansı yaver giderse divanın üzerine kıvrılıp erkenden uykuya dalacaktı.

Ama kendini yalnızlığıyla baş başa geçireceği bu geceye hazırlarken, çalışma arkadaşlarından biri soyunma odasına girdi.

Çavuş Morexu onu görmek istiyordu.

O soğuk şubat akşamında sokaklar nemle kaplıydı. Goran taksiden indi. Arabası yoktu, hatta ehliyeti bile yoktu. Nereye gitmek istiyorsa onu birilerinin götürmesini yeğliyordu. Aslında araba kullanmayı denemişti, başarmıştı da üstelik. Ama onun gibi tüm gün düşüncelerinin arasında boğulan biri için hareket eden bir aracı kullanmak pek de akıllıca gelmiyordu. Böylece Goran araba kullanmaktan vazgeçmişti.

Önce taksiciye parasını ödedi, ikinci iş olarak kırk dört numara ayaklarını kaldırıma bastı ve sonra da ceketinin cebinden günün üçüncü sigarasını çıkartıp yaktı. İki nefes çekti ve yere atıp söndürdü. Sigarayı bırakmaya karar verdiğinden beri bırakamadığı bir alışkanlıktı bu. Nikotin eksikliğini bastırmak için kendini kandırmak da denilebilir.

Bir an gözü, önünde durduğu mağazanın vitrinine kaydı ve cama vuran aksini kısa bir süre izledi. Yüzünü çevreleyen bakımsız sakalı kendini daha yorgun gösteriyordu. Göz çukurlarına kaçmış gözler, karmakarışık saçlar... Kendine çok fazla özen göstermediğinin

farkındaydı. Ama bu, rolünü oynamaktan artık vazgeçmiş birinin farkındalığı kadardı.

Goran da en çok göze çarpan şey –bunu herkes söylüyordu– uzun ve gizemli sessizlikleriydi.

Ve bir de her zaman uyanık bakan iri gözleri...

Nerdeyse akşam yemeği saatiydi. Yavaşça evin merdivenlerini çıktı. Kapıyı açıp içeri girdi ve etrafı dinlemeye koyuldu. Bu şekilde birkaç saniye geçti ve bu yeni sessizliğe alıştığında odasında oynayan Tommy'nin o bildik neşeli sesini duydu. Odanın kapısına yaklaştı ve onu rahatsız etmekten çekinerek bir süre kapı girişinde durup oğlunu izledi.

Tommy dokuz yaşında, sorunsuz bir çocuktu. Saçları kestane rengiydi ve basketbolu, yumurtanın sarısını, bir de dondurmayı severdi, kışın bile. Okulun bahçesinde birlikte muhteşem "safariler" hazırladığı bir de can dostu vardı; Bastian. İkisi de izciydi ve bu yaz birlikte kampa gideceklerdi. Şu an bundan başka bir şey konuşmuyorlardı.

Tommy şaşılacak derecede annesine benziyordu ama babasından aldığı bir şey de vardı; her zaman uyanık bakan iri gözler.

Goran'ı fark edince ona doğru döndü ve gülümsedi.

"Geç oldu."

Goran bu sitem dolu ses tonunu duyunca kendini koruma ihtiyacı duydu.

"Biliyorum, özür dilerim. Bayan Runa gideli çok oldu mu?"

"Yarım saat önce oğlu gelip aldı."

Goran rahatsız olmuştu; Bayan Runa birkaç seneden beri Tommy'nin bakıcılığını yapıyordu. Bu yüzden onun evde yalnız kalmasından hiç hoşlanmadığını artık bilmesi gerekiyordu. Bazen Goran'a tüm dünyanın üstüne geldiğini ve hiçbir şeyle başa çıkamadığını düşündüren aksiliklerden biriydi bu. Sanki bu gizemli güce sahip olan tek insan, büyülü formüller içeren kullanım kılavuzunu ona bırakmadan çekip gitmiş gibi hissediyordu.

Bayan Runa'yla her şeyi açık bir şekilde konuşup netleştirmesi gerekiyordu hatta biraz da sert olmalıydı. Ona birkaç kez kendisi eve gelene dek, özellikle de akşamları Tommy'yi yalnız bırakmamasını söylemişti. Tommy onun düşüncelerini anlamış olmalı ki suratını astı. Goran bunu fark eder etmez konuyu dağıtmaya çalıştı.

"Aç mısın?"

"Bir elma ve bir paket kraker yedim. Bir de su içtim."

Goran gülümseyerek başını salladı.

"Çok ideal bir akşam yemeği gibi gelmedi bana."

"İkindi kahvaltımdı diyelim. Ama şimdi farklı bir şeyler yemek istiyorum..."

"Makarnaya ne dersin?"

Tommy bu öneriyi coşkuyla alkışladı. Goran ona sımsıkı sarıldı.

Sonra birlikte yemeği hazırlayıp sofrayı kurdular. Görevlerini bilen ve diğerinin uyarısına gerek kalmaksızın yerine getiren iki iş arkadaşı gibi görünüyorlardı. Oğlu çok çabuk öğreniyordu ve Goran onunla gurur duyuyordu.

Son aylar her ikisi için de kolay geçmemişti.

Hayatları bir uçurumdan aşağıya yuvarlanmıştı. Ve şimdi Goran, hem kendi hem de oğlu için bu uçurumun kenarlarına tutunmaya ve Tommy'yle yeniden bütünleşmeye çabalıyordu. Hayatlarındaki eksikliği hissetmemeye ve hissettirmeye uğraşıyordu; her zamanki yemekler, belirlenmiş saatler, yerleşmiş alışkanlıklar hep devam ediyordu. Dışardan bakıldığında hayatlarında *öncesinden* farklı bir şey yoktu. Her şey olduğu gibi tekrarlanıyor ve bu Tommy'ye güven veriyordu.

Sonunda, birbirlerine destek olarak, gerçeği göz ardı etmemeyi ve o boşluğu birlikte yaşamayı öğrenmişlerdi. Hatta içlerinden biri *onun* hakkında konuşmak isterse konuşabiliyordu. Yapamadıkları tek şey o boşluğun ismini söylemekti. Çünkü o isim her ikisinin de lügatinden çıkmıştı. Başka şekilde, başka ifadeler kullanarak sözünü ediyorlardı. Çok garipti. Karşılaştığı her seri katile bir ad uydurmakla

uğraşan bir adam bir zamanlar eşi olan kadını artık nasıl çağıracağını bilemiyordu. Bu yüzden oğlunun da annesini "şahsiyetsizleştirmesine" izin vermişti. Belki de her gece okuduğu masal kahramanlarından birisi olarak kalacaktı.

Tommy onu hayata bağlayan yegâne şeydi. Aksi halde, dışarıda her gün karşılaştığı uçuruma kayması an meselesiydi.

Yemekten sonra Goran çalışma odasına geçti, Tommy de peşinden geldi. Bu, her gece böyleydi. Goran gıcırdayan eski sandalyesine oturur, Tommy de yüzükoyun halıya yatıp kendi hayal dünyasına dalardı.

Goran kütüphanesine bir göz gezdirdi. Kriminoloji, suç antropolojisi ve adli tıp kitapları raflarda gayet güzel görünüyorlardı. Kiminin kabı desenli kimininki altın rengi kaplamaydı. Bazısı son derece basit ciltlenmişti. İşte tüm cevaplar bunların içindeydi. Ama zor olan –öğrencilerine de hep bunu söylerdi– soruları bulmaktı. Kitaplar üzücü fotoğraflarla doluydu. Yaralanmış, incinmiş, işkence görmüş, yanmış, parçalara bölünmüş bedenler. Hepsi büyük bir titizlikle parlak sayfalara basılmış, altlarına açıklamalı altyazılar yazılmış, soğuk çalışma sayfalarına düşürülmüş insan hayatları.

İşte bu yüzden bir süre öncesine kadar Goran, Tommy'nin bu bir çeşit mabede benzeyen odaya girmesine izin vermiyordu. Merakının baskın gelip bu kitaplardan birinin sayfalarını karıştırmasından ve yaşamın ne kadar acımasız olduğunu anlamasından korkuyordu. Ancak bir gün Tommy bu yasağa karşı geldi. Goran onu, aynı şimdi olduğu gibi yüzükoyun yere uzanmış, kitaplardan birinin sayfalarını çevirirken buldu. Ne yapacağını bilemeden onu izlerken oğlunun kısa bir süre bir sayfada durakladığını gördü. Dikkatle baktığı şey, bir kış günü ırmakta ölü bulunan bir kadın cesediydi. Tamamen çıplaktı, derisi mosmor olmuştu ve hareketsiz gözkapakları aralıktı.

Ancak Tommy kesinlikle etkilenmiş görünmüyordu. Bunun üzerine Goran onu azarlamaktan vazgeçti ve bağdaş kurup yanına oturdu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Tommy kayıtsız bir şekilde biraz düşündü. Sonra gördüklerini büyük bir dikkatle anlatmaya başladı. Buruşmuş eller, buz tutmuş saçlar, kim bilir hangi düşüncelerin içinde kaybolmuş bakışlar... Sonunda kadının nerede yaşadığı, arkadaşları, ne iş yaptığı gibi hayaller kurmaya başladı. Goran o zaman anladı ki Tommy bu fotoğrafa bakarken her şeyin farkındaydı, bir tek şey hariç; ölüm...

Çocuklar ölümü göremiyorlardı. *Çünkü hayatları sadece yaşadıkları gündü, sabah uyanıp akşam yatana dek geçen zaman...*

Goran o an, kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, oğlunu dünyanın kötülüklerinden asla koruyamayacağını anladı. Tıpkı yıllar sonra, annesinin yaptığı şeyi onun da yapmasına engel olamayacağı gibi.

Çavuş Morexu, Mila'nın diğer üstlerine benzemezdi. Ne kazanılmış başarıları zafere döndürmek ne de gazetelerde boy boy çıkan resimler umurunda değildi. Bu yüzden genç polis, bugün müzik öğretmeninin evine yaptığı baskınla ilgili bir güzel azarlanmayı bekliyordu.

Morexu davranışlarında ve ruh halinde son derece değişken biriydi. Hiçbir duygusunu bir saniyeden fazla içinde tutmayı beceremezdi. Bu yüzden bir an öfkeli ve suratsızken bir dakika sonra neşeli ve inanılmaz derecede kibar biri oluverirdi. Ayrıca zaman kaybetmemek için de birtakım hareketlerden yararlanırdı. Örneğin eğer seni teselli etmesi gerekiyorsa bir elini omzuna koyup kapıya kadar sana eşlik ederdi. Ya da telefonla konuşurken ahizeyle şakaklarını kaşırdı.

Ancak bu kez sakindi.

Ne Mila'nın çalışma masasının önünde ayakta durmasına aldırış etti ne de oturması için ona izin verdi. Masanın altına uzattığı bacakları ve göğsünde birleştirdiği kollarını hiç kımıldatmadan bir süre genç kadını süzdü.

"Bugün yaptığın şeyin farkında mısın, bilmiyorum..."

"Biliyorum, hata yaptım..."

"Aksine... Üç kişinin hayatını kurtardın."

Duydukları genç polisi bir süre âdeta felce uğrattı.

"Üç mü?"

Morexu koltuğunda doğrularak oturdu ve bakışlarını önünde duran bir kâğıda çevirdi.

"Müzik öğretmeninin evinde bir not buldular. Bir kızı daha kaçırmayı planlıyormuş..."

Çavuş bir günlük sayfasının fotokopisini Mila'ya uzattı. Tarihin altında bir isim vardı.

"Priscilla mı?"

Morexu, "Priscilla," diye tekrarladı.

"Peki, kim bu?"

"Şanslı bir kızcağız."

Çavuş başka bir şey söylemedi. Çünkü bildiği sadece bu kadardı. Kâğıtta ne bir soyadı, bir adres ne de bir resim vardı. Sadece o isim; Priscilla.

Morexu sözlerine, "Bu yüzden kendi kendine eziyet etmekten vazgeç artık," diye devam etti. Ve Mila'nın karşılık vermesine izin vermeden ekledi.

"Seni bugünkü basın toplantısında izledim; sanki hiçbir şey umurunda değil gibiydi."

"Doğru... Umurumda değil."

"Kahretsin, Vasquez! Kurtardığın insanların sana nasıl minnet duyduklarının farkında değil misin? Ailelerini hiç saymıyorum!"

Mila, "Çünkü siz bugün Elisa Gomes'in annesinin yüzünü görmediniz," diye cevap vermek istedi. Ama susmaya devam etti.

Morexu başını sallayarak ona baktı.

"Buraya adım attığın günden beri hakkında tek bir şikâyet duymadım."

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Bunu tek başına anlayamıyorsan sorunun var demektir küçük kız... Bu yüzden ben de biraz ekip çalışması yapmanın sana iyi geleceğine karar verdim."

Ancak Mila aynı fikirde değildi.

"Neden? Ben görevimi yapıyorum ve beni ilgilendiren tek şey de bu. Artık kendi paçamı kendim kurtarmaya da alıştım. Şimdi kalkıp kendi taktiklerimi başkasına nasıl..."

Morexu onun daha fazla sızlanmasına izin vermeden araya girdi.

"Git hazırlan."

"Bu telaş niye?"

"Çünkü bu gece yola çıkıyorsun."

"Bir çeşit cezalandırma mı bu?"

"Hayır, ama tatil de değil. Bir olayda uzman görüşüne ihtiyaçları var ve sen bu konuda çok popülersin ."

Genç kadın ciddileşti.

"Konu ne?"

"Kaçırılan beş küçük kız çocuğu..."

Mila televizyon haberlerinden duyduğu kadarıyla olayı hatırladı.

"Neden ben?"

"Çünkü altıncı bir olay daha oldu ve henüz kim olduğunu bilmiyorlar..."

Mila daha fazla açıklama almak isterdi ama Morexu açıkça görüşmenin bittiğini belli etmişti. Yine o suratsız haline dönmüştü ve genç polise uzattığı zarfla bir anlamda da kapıyı gösteriyordu.

"İçinde tren biletin var."

Mila zarfı alıp kapıya doğru yürüdü. Ancak dışarı çıkmadan önce dönüp çavuşa baktı.

"Priscilla, öyle mi?"

"Evet."

4

The Piper at the Gates of Dawn, 1967'de çıkmıştı. *A Saucerful of Secrets* 1968. *Ummagumma* 1969. 1971 de ise *Meddle*. Ama ondan önce bir tane daha vardı... 1970, emindi. Adını hatırlayamıyordu ama albüm kapağı aklındaydı. Şu inekli olan... Kahretsin, neydi adı?

"Benzin almalıyım," diye düşündü.

Gösterge çoktan en alt seviyedeydi ve uzun süreden beri yanıp sönen ok artık uyarı vermekten vazgeçmişti. Ama o durmak istemiyordu.

Beş saatten fazla bir süredir direksiyondaydı ve altı yüz kilometreye yakın yol kat etmişti. O gece olanlarla arasına giren bu hatırı sayılır uzaklık yine de kendini daha iyi hissetmesine yetmiyordu. Direksiyonu tutan kolları gergindi. Aynı şekilde gergin olan boyun kasları canını yakıyordu.

Bir an için dönüp arkasına baktı.

"Düşünme! Düşünme!"

Beynini kendine moral verecek şeyleri düşünmeye zorluyordu. Örneğin, son on dakikadır Pink Floyd'un tüm albümlerine konsantre olmuştu. Daha önceki dört saatiyse en çok sevdiği filmlerin adlarını, tuttuğu hokey takımının son üç sezonki oyuncularını, eski okul arkadaşlarının ve hatta öğretmenlerinin adlarını düşünerek geçmişti. Hatta konu Bayan Berger'e kadar gelmişti. Kim bilir şimdi ne yapıyordur? Onu yeniden görmekten çok hoşlanırdı aslında. Tüm bunlar, *o düşünceyi* kafasından uzak tutmak içindi. Ve şimdi de aklını kapağında inek resmi olan o albümün adını hatırlamaya çalışarak meşgul ediyordu.

Ancak o düşünce tekrar beynine geri döndü.

Defetmeliydi. Bu gece defalarca kez yeniden sürgün ettiği o derin köşeye, aklının ulaşılmaz noktasına geri göndermeliydi. Aksi halde yeniden terlemeye başlayacak sonunda da gözyaşlarına engel olamayacaktı. O anın umutsuzluğuyla gelen bu krizi -çok uzun sürmese de- yeniden yaşamak istemiyordu. Korkudan midesine kramplar girmeye başladı. Ama o zorla kendini bırakmamaya çabalıyordu.

"Atom Heart Mother!"

Evet, albümün ismi buydu. Bir an için mutlu hissetti kendini. Ancak çok kısa süren bir duygu oldu bu. Onun durumunda birinin keyifli olması için pek az neden vardı.

Yeniden dönüp arkasına baktı.

Sonra yine, "Benzin almalıyım," diye mırıldandı.

Arada sırada ayağının dibindeki paspastan keskin bir amonyak kokusu geliyor ve ona her şeyi yeniden hatırlatıyordu. Bacak kasları uyuşmaya başlamıştı ve sağ baldırında bir acı hissediyordu.

Bütün gece dinmek bilmeyen fırtına dağların arkasına doğru uzaklaşıyordu. Ufukta mavimsi bir parlaklık görülmeye başlamıştı. Radyodaki spiker bilmem kaçıncı kez hava raporunu veriyordu. Birazdan şafak sökecekti. Bir saat kadar önce turnikelerden geçip çevre yoluna girmişti. Geçiş ücretini ödemek için bile durmamıştı. Tek hedefi ileriye gitmekti, olabildiğince ileriye.

Ona verilen talimatları harfiyen izleyerek...

Bir an için beynini zorlamaktan vazgeçmeyi denedi ama ister istemez aklına yine o gece geldi.

Bir gün önce, saat yaklaşık sabah on bir sularında Hotel Modigliani'ye varmıştı. Bütün öğleden sonrasını mümessilliğini yaptığı iş için müşterilerle görüşerek geçirmişti. Sonra, daha önceden programlandığı gibi, akşam yemeğini birkaç müşteriyle birlikte otelin küçük restoranında yemiş ve gece on gibi odasına çekilmişti.

Kapıyı kapattıktan sonra ilk iş olarak aynanın önüne geçip kravatını gevşetti. Ve o an aynadaki aksi ona, ter içinde kalmış yüzü ve

panik içindeki bakışlarıyla, karabasanının gerçek yüzünü geri getirdi. Arzu her şeyin önüne geçtiği anlarda hep böyle olurdu.

Aynaya şaşkın şaşkın baktıkça nasıl olup da bu gece yemek yediği insanlardan gerçek düşüncelerini gizleyebildiğini kendi kendine sormaya devam etti. Onlarla konuşmuş, golf ve isterik eşleriyle ilgili yavan konuşmalarını dinlemiş, seksle ilgili aptalca şakalarına gülmüştü. Ama aklı başka yerdeydi. Odasına dönüp kravatını gevşettikten sonra boğazını tıkayan yumrunun ter, sıkıntılı bir nefes ve hain bir bakış olarak yüzüne doğru çıkmasına izin vereceği anı dört gözle beklemişti.

Maskenin altındaki gerçek yüz.

Odasına kapanır kapanmaz, tüm gece göğsünden ve bacaklarının arasından fırlamasına engel olduğu arzusunu dışarı vurabilmişti.

Kendine her zaman söz verdiği gibi, bu sonuncu olacaktı. Her zamanki gibi o yemin, *öncesinde de sonrasında da* tekrarlanıyordu. Ve yine her zaman olduğu gibi inkâr edecek ve bir sonraki kez yeniden kendine söz verecekti.

Gece yarısına doğru otelden çıktığında heyecanı doruktaydı. Boş boş dolaşmaya başladı, henüz erkendi. O gün öğleden sonra, tüm iş yoğunluğuna rağmen, her şeyin plana uygun gitmesini ve hiçbir engel çıkmamasını sağlamak amacıyla çevrede bir teftiş gezisi yapmıştı. İki aydır büyük bir özenle hazırlanıyor, "kelebeğini" tavlamaya çalışıyordu. Beklemek her zevkin en anlamlı ön ödemesiydi ve o da bir kez bunun tadını almıştı.

Tüm detayları onlarca kez gözden geçirmişti çünkü diğerlerini yanıltan şeyler her zaman detaylardı. Ama o yanılmazdı; kol mezarlığının bulunmasından dolayı bazı yeni önlemler almak zorunda kalmış olsa da hiç yanılmamıştı. Etrafta bir sürü polis kol geziyordu ve hepsi tetikteydi. Ancak o görünmez olma konusunda çok başarılıydı. Korkacak hiçbir şey yoktu. Sadece sakin olması yeterliydi. Biraz sonra kelebeği köşeyi dönecekti, aynı bir önceki gün olduğu gibi. Aslında bazen fikir değiştirmelerinden ya da bir şeylerin yolunda gitmemesinden korkardı. İşte o zaman çok üzülürdü ve bu üzüntüsünden günlerce kurtulamazdı. Ve daha kötüsü bu durumunu

gizleyemezdi. Ama içinden bu kez her şeyin yolunda gideceğini tekrarlamaya devam ediyordu.

Kelebek gelecekti.

Onu, o her zamanki hoş esprileriyle çabucak etkilemişti, hani sadece hoşa giden değil aynı zamanda korkudan doğan endişeyi de yok eden türden esprilerle... Kelebeğini, o gün öğleden sonra seçtiği, çok güzel göl manzarası olan bir yere götürecekti.

Kelebeklerin insanın içine işleyen ağır bir kokusu vardı. Çiğnenecek sakız, spor ayakkabı ve hatta ter gibi. Ve bu onun çok hoşuna gidiyordu. O koku şimdi arabasında da vardı; sidik kokusuyla karışmış bir şekilde halen duruyordu. Yeniden ağladı. O andan sonra ne çok şey yaşanmıştı. Heyecan, mutluluk ve daha sonra olanlar arasındaki geçiş pek beklenmedik olmuştu.

Geri dönüp baktı.

"Benzin almalıyım,"

Ancak hemen sonra bu dediğini unuttu. Pis havadan derin bir nefes çekip tekrar o gece yaşadıklarının içine daldı.

Arabada oturmuş, kelebeğini bekliyordu. Donuk mehtap ara sıra bulutların arasından görünüyor sonra yine saklanıyordu. Heyecanını yatıştırmak için planını aklında tekrarlayıp durdu. İlk başta konuşmuşlardı. Ama o daha ziyade dinlemişti. Çünkü kelebeklerin diğer insanlarda arayıp da bulamadıkları şeyin dikkat olduğunu biliyordu. O bu kuralı uygulamakta son derece ustaydı. Küçük avını sabırla dinlemek ve onun kalbini açmasına izin vermek, avın kendi kendine güçsüz düşmesini sağlıyordu. Böylece savunması düşüyor ve hiçbir endişe duymadan ona ruhunun en derin topraklarına girmesi için izin veriyordu.

Her zaman son derece uygun kelimeleri bulup söylemekte üstüne yoktu. Bunu her zaman yapardı. Böylece onların öğretmeni olurdu; kendi arzularını birilerine öğretmek kadar güzel bir şey yoktu.

İstenen şeyin ne olduğunu ve nasıl yapıldığını onlara iyice anlatmak çok önemliydi. Onların okulu, pratik yaptıkları alan olmak ve hoş olan şeyin eğitimini vermek muhteşem bir şeydi.

Gizliliğin tüm kapılarını ardına kadar açan bu büyülü dersi düşünürken, gözü dalgınlıkla dikiz aynasına kaydı.

O an onu gördü.

Bir gölgeden daha belirgin bir şey... Ona doğru gelen ama tam da ne olduğunu anlayamadığı bir şey... Zaten o da bir serap, bir hayal gördüğünü zannetti. Ta ki arabasının camına bir yumruk gelinceye kadar.

Sonra aniden açılan kapının kuru gürültüsü. Aralıktan uzanan ve boğazını sımsıkı kavrayıp sıkmaya başlayan bir el. Karşı koymak mümkün değildi.

Arabanın içine aniden buz gibi bir hava dolmuştu ve o, *Kapıları kilitlemeyi unuttum*, diye düşündüğünü net olarak hatırlıyordu. Kilitler! Saldırganı durdurmaya yeter miydi?

Adam inanılmaz bir güce sahipti ve tek koluyla tutarak onu arabadan dışarı çıkarmayı başarmıştı. Siyah bir kar maskesi yüzünü gizliyordu. Ayakları yerden kesildiği anda kelebeği düşündü; güçlükle elde ettiği değerli avını elinden kaçırmıştı.

Ve kuşkusuz, şu an av olan kendisiydi.

Adam boynunu kıskaç gibi saran kolunu gevşetip onu yere yapıştırdı. Sonra dönüp kendi arabasına doğru yürüdü. *İşte, silahını alıp işimi bitirecek.* Bu panikle, her ne kadar kar maskeli adamın ona yetişmesi için birkaç adım atması yeterli olacak olsa da, soğuk ve ıslak yerde umutsuzca sürünmeye başladı.

Şimdi, kapıları kilitli arabasının içindeyken, *İnsanlar ölümden kaçmak için ne kadar gereksiz şeyler yapıyorlar*, diye düşünüyordu. *Kimileri onlara doğrultulmuş silahın namlusuna elini uzatır. Sanki avcının içine bir delik açmaktan başka bir işe yarayacakmış gibi... Kimileri de yangından kaçmak için apartmanların bilmem kaçıncı*

katından aşağı atlar... Hepsinin amacı kaçınılmaz olandan kaçmaya kalkışmak, ne komik...

O, bu zavallı insanlardan biri olmak istemiyordu. Her zaman ölümü rahat bir şekilde karşılayacağından emin olmuştu. En azından o geceye, kendini bir solucan gibi yerde sürünürken ve kendini kurtulmak için yakarırken bulduğu ana kadar... Yorgunluktan bitmiş olmasına rağmen ancak birkaç metre ilerleyebilmişti.

Sonra bayıldı.

Yüzüne inen iki tokatla kendine geldi. Kar maskeli adam dönmüştü. Üzerine eğilmiş, o cansız ve karanlık gözlerini yüzüne dikmişti. Ancak elinde silah yoktu. Bir baş işaretiyle arabasını göstermiş ve ona sadece: "*Git ve bir an bile durma, Alexander*," demişti.

Kar maskeli adam demek onu tanıyordu.

İlk önce mantıklı geldi ama sonra, düşündükçe, onu en çok korkutan şey bu oldu.

Oradan uzaklaşmak. O an inanamadı. Sonra aceleyle ayağa kalktı ve adamın düşüncesini değiştirmesinden korkup yalpalayarak arabaya koştu. Hemen içeri girip kapıyı kapattı. Etrafı hâlâ bulanık görüyor, ellerinin titremesinden kontağı çalıştıramıyordu. Başardığı an hayatının en uzun gecesi de başlamış oldu. Hiç durmadan oradan uzaklaşmak, olabildiğince uzağa gitmek...

"Benzin almalıyım..."

Benzin deposu neredeyse boştu. Bir benzinci işareti bakmaya başladı, bir yandan da benzin almak için bile durmanın bu gece aldığı emre itaatsizlik olabileceğini düşünüyordu.

Durmamak daha iyi.

Gece yarısından beri beynini kurcalayan iki soru vardı. Adam onu neden serbest bırakmıştı? Ve bayıldığı sırada neler olmuştu?

Cevap, ancak kafasını biraz toparlayıp arabadaki *gürültüyü* duyunca gelecekti.

Karoserde, ritmik ve metalik bir çarpmayla *–dum, dum, dum–* birlikte aralıksız bir sürtünme sesi vardı.

"Tamam, işte... Arabaya bir şeyler yapmış. Er veya geç lastiklerden biri fırlayacak ve ben de kontrolü kaybedip bariyerlere çarpacağım."

Ama bunların hiçbiri olmadı. Çünkü o gürültü arabanın mekaniğiyle ilgili bir şey değildi. Ancak bunu çok geç anlayacak ve kendi kendine bile kabul etmekte güçlük çekecekti.

O sırada yolun kenarında bir tabela göründü: En yakın servis istasyonu sekiz kilometre ilerdeydi. Oraya varabilirdi ama çabuk olmalıydı.

Bu düşünceyle, belki de birinci kez geri dönüp baktı.

Ama dikkatini çeken şey geride bıraktığı yol ya da arkadan gelen arabalar değildi.

Hayır, bakışları daha öndeki bir şeye takılıyordu.

Onu takip eden şey orada, o yolun üstünde değildi. Çok daha yakındaydı. O gürültünün kaynağıydı. Kaçmasına imkân olmayan bir şeydi bu.

Çünkü *o şey* onun aracının bagajındaydı.

Sürekli dönüp baktığı yer, içinde ne olduğunu düşünmemeye çabalasa da, arabasının bagajıydı. Ama Alexander Bermann başını çevirip tekrar önündeki yola bakmaya başladığında çok geçti. Yolun kenarında duran bir polis ona durması için işaret ediyordu.

5

Mila trenden indi. Uykusuz geçen gece yüzünden gözleri şişmiş, yüzü gerilmişti. İstasyonun geniş çatısı altında yürümeye başladı. Yapı, görkemli bir ana bina ve büyük bir alışveriş merkezinden oluşmaktaydı. Her şey tertemiz ve düzenliydi. Yine de Mila birkaç dakika içinde mekânın bütün karanlık noktalarını görmüştü. Kaybolan çocukların bulunabileceği yerleri... Hayatın alınıp satıldığı ve saklandığı kuytuları.

Ama şimdi burada olma nedeni bu değildi.

Az sonra birileri gelip onu polis merkezine götürdü. Ofiste iki çalışma arkadaşı onu bekliyordu. Kırk yaşlarında tıknaz, esmer tenli, kısa saçlı ve giydiği kot pantolona göre çok geniş kalçaları olan bir kadın. Ve aşağı yukarı otuz sekiz yaşlarında, çok uzun boylu, güçlü-kuvvetli bir adam. Mila'nın aklına doğup büyüdüğü köydeki delikanlılar geldi. Ortaokul sıralarında onların birkaç tanesiyle flört etmişti. Onları, o koca görüntülerinin içinde aptal tipler olarak hatırlıyordu.

Kadın bir kaşını kaldırıp ona bakmayı yeğlerken adam samimiyetle gülümsedi. Mila kendini tanıtmak için onlara yaklaştı. Sarah Rosa sadece adını ve rütbesini söyledi. Oysa diğeri hararetle elini sıkıp, "Özel ajan Klaus Boris," diye kendini tanıttı ve Mila'nın elindeki küçük valizi almaya yeltendi.

"Valizi alayım..."

"Hayır, teşekkürler. Ben halledebilirim."

Boris ısrarcıydı.

"Sorun yok. Ben taşırım."

Ajan Boris'in ses tonu ve ısrarcı gülümsemesi, Mila'ya onun her gördüğü kadını çekiciliğiyle etkileyeceğinden emin bir çapkın olduğunu anlatmaya yetti. Daha genç kadının ofise girişini gördüğü an Boris'in şansını denemeye karar verdiğinden emindi.

Boris işe koyulmadan önce birer kahve içmelerini teklif etti ancak Sarah Rosa bakışlarıyla adamı âdeta delip geçti.

Boris, "Ne var? Ne dedim ki?" diye diklendi.

Kadın kararlı bir ses tonuyla, "Buna vaktimiz var mı? Unuttun sanırım."

"Arkadaşımız uzun bir yolculuk yaptı ve ben düşünmüştüm ki..."

Mila'nın Sarah Rosa'yla ters düşmeye niyeti yoktu.

"Gerek yok," diyerek araya girdi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Birlikte otoparka indiler ve Boris direksiyona geçti. Rosa onun yanındaki koltuğa yerleşti. Mila da elindeki küçük valiziyle birlikte arka tarafa geçip oturdu. Trafiğin içine dalıp nehir boyunca uzayan yolda ilerlemeye başladılar.

Sarah Rosa, bir kadın meslektaşının korumalığını yapmaktan bayağı rahatsız görünüyordu.

Mila biraz da çekinerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Boris ona dikiz aynasından bakarak, "Şefe," dedi. "Başmüfettiş Roche seninle konuşmak istiyor. Tüm açıklamayı sana o yapacak."

Mila, "Daha önce hiç seri katil olayında çalışmamıştım," diye açıklama yapmak istedi.

Rosa hoşnutsuzluğunu belli eden keskin bir dille, "Senin kimseyi yakalaman gerekmeyecek," diye cevap verdi. "O bizim işimiz. Senin görevin altıncı çocuğun kim olduğunu bulmak. Umarın dosyayı inceleyecek zamanın olmuştur..."

Mila meslektaşının sesindeki kibri fark etmemiş gibi davrandı çünkü o cümle aklına sözü geçen dosyayı okuyarak uykusuz geçirdiği geceyi getirmişti. Toprağın altından çıkarılmış kopuk kol fotoğraf-

ları. Adli tıbbın kurbanların yaşı ve ölümlerin kronolojisi hakkında verdiği yetersiz bilgiler.

"O ormanda neler oldu?"

Boris küçük bir çocuk heyecanıyla bir an için dikkatini yoldan ayırdı.

"Son zamanların en büyük olayı! Buna benzer bir şeyi daha önce görmedim. Bazı büyükbaşların kıçı fazla acıyacak. Bu yüzden Roche soruşturmayı gizli yapmaya uğraşıyor."

Boris'in argo konuşmaları Sarah Rosa'yı rahatsız ediyordu, tabii ki Mila'yı da etmişti. Henüz başmüfettişi tanımıyordu ancak adamlarının ona pek de saygı göstermedikleri ortadaydı. Elbette Boris daha açık konuşuyordu ama Rosa'nın önünde bu kadar rahat olduğuna göre onun da aynı fikirde olduğundan kuşkusu yoktu.

Hiç hoş değil, diye düşündü Mila. Onun hakkında hiçbir şey bilmeden Roche'u yargılamıştı.

Rosa sorusunu bir kez daha tekrarlayınca Mila kendisiyle konuştuğunun farkına vardı.

"O senin kanın mı?"

Sarah Rosa koltuğunda geriye doğru dönmüş, Mila'nın baldırını işaret ediyordu. Mila onu gösterdiği yere baktı. Pantolonunda kan lekesi vardı, yarası yeniden açılmıştı. Elini hemen lekenin üzerine koydu ve kendini temize çıkarmaya çalıştı.

Ve yalan söyledi.

"Koşarken düştüm."

"Hımın... Bir an önce o yarayı iyileştirmeye bak. Kanının delillerden birine karışmasını istemeyiz."

Mila bu kinayeli konuşmadan rahatsız olmuştu. Boris bile dikiz aynasından onu izliyordu. Olayın böylece kapanmasını umarken Rosa verdiği küçük dersten memnun kalmış olmalı ki devam etti.

"Bir kez, seks manyağı bir suçluyu izleyen acemi çaylaklardan biri kurbanlardan birinin tuvaletine çişini yapmıştı. Altı ay boyunca

katilin sifonu çekmeyi unuttuğunu sanarak bir hayaletin izini sürdük durduk."

Boris bu olayı hatırlayınca güldü. Mila ise aksine, konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Beni neden çağırdınız? Küçük kızı bulmak için son ay gelen kaybolma ihbarlarına göz atmanız yeterli değil miydi?"

Rosa, sesinde her an tartışmaya hazırmış gibi bir tonla, "Onu bize sormayacaksın..." diye cevap verdi.

Pis iş, diye düşündü Mila. Onu buraya çağırmalarının nedeni kesinlikle buydu. Roche olayı ekibinin dışında birine vermek istemişti. Böylece altıncı ceset bulunamadığı takdirde pisliğe bulaşacak kişi ne kendisi ne de ekibinden biri olacaktı.

Debby. Anneke. Sabine. Melissa. Caroline.

"Ya diğer beş kızın aileleri?"

"Onlar da DNA testi için merkeze geliyorlar."

Mila, kendi kanlarından doğanın barbarca öldürülüp parçalandığından emin olunması için, DNA piyangosuna boyun eğmek zorunda kalan o zavallı anne-babaları düşündü. Yakında yaşamları sonsuza dek değişecekti.

Bu düşünceyi beyninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ya canavar hakkında ne biliniyor?"

"Biz ona canavar demiyoruz," dedi Boris. "Bu onu şahsiyetsizleştiriyor." Bunu derken de Rosa'yla bakıştılar. "Doktor Gavila'nın hoşuna gitmiyor."

"Doktor Gavila mı?"

"Birazdan tanışacaksın."

Mila'nın tedirginliği biraz daha arttı. Olay hakkındaki yetersiz bilgisi onu meslektaşlarına karşı dezavantajlı duruma sokuyordu, böylece onlar da rahatça kendisiyle oyun oynayabileceklerini sanıyorlardı. Ancak genç polis bu kez de kendini korumak için bir şey söylemedi.

Rosa'nın ise onu rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ona acıdığını belirtmeye çalışan bir ses tonuyla Mila'yı sıkıştırmaya devam etti.

"Bak tatlım, eğer olanları anlamakta güçlük çekiyorsan sakın şaşırma. İşinde mutlaka iyisindir ama buradaki hikâye başka. Seri katillerin kendilerine özgü kuralları vardır. Bu, kurbanlar için de geçerlidir. Onlar, farklı olmak için hiçbir şey yapmadılar. Genellikle tek suçları yanlış zamanda yanlış yerde olmaları. Veya o gün evden çıkarken farklı renkte bir şeyler giymeleri. Ya da, bizim olayımızda olduğu gibi, beyaz ırktan dokuz ile on üç yaşları arasında küçük kızlar olmaları yeterli. Üstüne alınma ama sen bunları anlayamazsın. Kişisel bir şey değil."

Mila, *Tabii... Duyan da doğru sanacak*, diye düşündü. Tanıştıkları andan beri Rosa'yla arasındaki kişisel bir sorundu.

"Çabuk öğrenen biriyim."

Rosa arkasını dönerek ters ters genç kadına baktı.

"Çocuğun var mı?"

Mila bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Hayır, neden? Ne ilgisi var?"

"Çünkü altıncı çocuğun anne babasını gördüğün zaman onlara güzeller güzeli evlatlarına neden böyle davranıldığını anlatmak zorunda kalacaksın. Ama sen onlar hakkında hiçbir şey bilmeyeceksin. Ne onu yetiştirmek ve eğitmek için yaptıkları fedakârlıklardan, ateşlendiği zaman uykusuz geçen gecelerden, ona güzel bir gelecek bırakmak için kenara atılan birikimlerden, onunla ödev yaparak ya da oyunlar oynayarak geçen zamandan haberin olmayacak." Rosa'nın ses tonu gittikçe bulanıklaşıyordu. "Ve o kızlardan üçünün neden parlak oje sürdüklerini ya da içlerinden birinin beş yaşındayken bisikletten düştüğü için dirseğinde kalan yara izini ya da hepsinin küçük ve tatlı çocuklar olduğunu ve onlarla birlikte o yaştaki masum isteklerinin ve hayallerinin sonsuza dek yok olduğunu anlayamayacaksın. Sen bunları bilemezsin çünkü sen bir anne değilsin."

Mila kupkuru bir sesle cevap verdi.

"Hollie."

Sarah Rosa bir şey anlamamıştı.

"Ne?"

"Ojenin markası *Hollie*. Mercan tozlu, parlak cins olanından. Yaklaşık bir ay önce gençler için düzenlenen bir geçit töreninde bedava dağıtılmıştı. Bu yüzden üçünün de parmaklarında aynı oje vardı. Ve ayrıca; kurbanlardan birinin kolunda bir şans bileziği vardı."

Boris konuyla ilgilenmeye başlamıştı.

"Ama biz hiçbir şey bulamadık."

Mila dosyadan bir resim çıkardı.

"İki numaralı kurban, Anneke. Bileğine yakın cildinin rengi daha açık. Belli ki bir şeyler takıyormuş. Belki katil söküp aldı bileğinden belki de kaçırıldığı an ya da boğuşma sırasında kaybetti. İçlerinden biri hariç hepsi sağ elini kullanıyormuş. Sadece üç numaralı kurban solakmış, işaret parmağında mürekkep izleri var."

Boris genç kadını hayranlıkla dinlerken Rosa şaşkınlık içinde kalmıştı. Mila gürül gürül çağlayan bir nehir gibiydi.

"Son bir şey daha; altı numara, şu hâlâ kim olduğu bilinmeyen çocuk, ilk kaçırılan kızı yani Debby'yi tanıyormuş."

"Ve sen bunu nerden uyduruyorsun?"

Mila bu kez dosyadan bir ve altı numaralı kolların resmini çıkardı.

"Her ikisinin de işaret parmaklarının ucunda kırmızı birer nokta var. *Kan kardeşi olmuşlar...*"

Federal Polis'in Davranış Bilimleri Departmanı daha ziyade vahşice işlenmiş şiddet suçlarıyla ilgileniyordu. Roche sekiz yıldan beri bu bölümün şefiydi ve buradaki birçok yeniliğe imza atmıştı. Örneğin, gerek yazıları gerek araştırmalarıyla, bilinen en yenilikçi kriminolog olan Doktor Gavila gibi bazı sivillerle işbirliği yapmak için bölümün kapılarını açan o olmuştu.

Soruşturma biriminde Stern istihbarat ajanıydı. İçlerinde en yaşlıları ve rütbe olarak en yüksek olan Stern'dü. Görevi, profilleri oluşturmaya yarayacak ve diğer olaylarla paralel olabilecek izleri sürmek için gerekli bilgileri toplamaktı. Grubun "beyni" oydu.

Sarah Rosa, lojistik ve bilgi işlemden sorumlu memurdu. Zamanının büyük bölümünü yeni teknolojileri güncelleştirmekle geçiriyordu ve operasyon planlaması üzerine özel bir eğitim almıştı.

Ve bir de Boris vardı; sorgu memuru. Onun görevi değişik işlere bulaşmış şüphelileri sorguya çekmek ve suçlarını itiraf ettirmekti. Amacına ulaşmak içinse birçok teknikte uzman biriydi. Ve genelde de amacına ulaşırdı.

Roche emirleri verir ama ekibin yönetimine karışmazdı; araştırmaları yönlendiren Doktor Gavila'nın sezgileriydi. Başmüfettiş her şeyden öte bir politikacıydı ve seçimleri genelde kariyerinin menfaatleri doğrultusunda olurdu. Ortalarda görünmek ve başarılı operasyonlara imzasını atmak elbette ki hoşuna gidiyordu. Sonuç vermeyen işlerdeyse sorumluluğu tüm ekibe ya da onun deyimiyle "Roche takımı"na mal ediyordu. Herkes tarafından antipati görmesine ve ekibinin de sık sık onu küçümsemesine *yarayan* bir formüldü bu.

Şehir merkezindeki binanın altıncı katındaki toplantı salonunda herkes hazırdı.

Mila masanın en ucundaki yerini aldı. Banyoda yarasını temizlemiş ve yeniden iki kalın plasterle kapatmıştı. Valizindeki birbirinin aynı kotlardan birini alıp üstünü de değiştirmişti.

Çantasını ayaklarının dibine bırakıp yerine oturdu. Şu ayakta duran sıska adam kesinlikle başmüfettiş Roche olmalıydı. Ciddi görünümlü bir adama hararetle bir şeyler anlatıyordu. Diğer adamın görünümünde garip bir hava vardı; gri bir ışık âdeta. Mila, bu odanın dışında, gerçek dünyada adamın tıpkı bir hayalet gibi dolaştığından emindi. Ama o an oradaki varlığının bir anlamı vardı. Boris ve Rosa'nın arabada sözünü ettikleri Doktor Gavila kesinlikle bu adamdı. Her şeye rağmen duruşunda buruşuk elbiselerini, darmadağınık saçlarını unutturan farklı bir şeyler vardı.

Gözleri... Evet, farklılığı yaratan gözleriydi; tüm dikkatiyle bakan o iri gözleri.

Roche'la konuşmaya devam ederken birden onun da bakışları Mila'ya döndü. Genç kadın suçüstü yakalanmış gibi utanarak gözlerini kaçırdı. Gavila bir süre daha ona bakmayı sürdürdükten sonra gidip birkaç sandalye ötedeki yerine oturdu. Ve o andan itibaren de genç kadınla hiç ilgilenmedi. Zaten birkaç dakika sonra da toplantı resmen başlamıştı.

Roche kürsüye çıktı ve sanki beş kişilik bir gruba değil de binlerce dinleyiciye hitap edecekmiş gibi gösterişli bir tavırla konuşmaya başladı.

"Son durumu ben de yeni öğrendim; bizim Albert arkasında hiçbir iz bırakmamış. Gerçekten de çok becerikli çıktı. Küçük kol mezarlığında ne bir iz ne de bir ipucu bulundu ona ait. Bize sadece, bulunması gereken altı küçük kız bıraktı. Altı cansız beden... Ve bir isim."

Sonra sözü Goran'a verdi. Adam, onun gibi kalkıp kürsüye gitmedi. Bilakis, ayaklarını masanın altına uzatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde konuşmaya başladı.

"Albert'ımız en başından beri işlerin nasıl gideceğini biliyordu. En ufak ayrıntısına kadar tahmin etmişti. Atlıkarıncayı yöneten de oydu. Ve ayrıca, altı sayısı bir seri katilin oyununda tam sayıdır."

Mila sözünü kesti.

"666, şeytanın sayısı."

Hepsi azarlar gibi dönüp genç kadına baktılar.

"Burada böyle önemsiz şeylerle uğraşmıyoruz. Tam sayıdan söz ederken olayın bir veya birkaç seriden oluşmasını kastediyoruz."

Genç polis yerin dibine girdiğini hissetti. Gözlerini belli belirsiz kapatıp açtı ama Goran onun anlamadığını zannetti. Daha uygun sözlerle anlatmaya çalıştı.

"Anlatmak istediğimiz, en az üç kez benzer yöntemlerle cinayet işleyen bir seri katil..."

Boris, "Sadece iki ceset olursa çoklu cinayet sayılır," diye ekledi.

"Bu yüzden altı kurban iki seri yapar."

Mila, "Bu bir çeşit gelenek mi?" diye sordu.

Rosa konuyu uzatmamak için araya girdi.

"Hayır. Bu, eğer üçüncü kez öldürürsen bir daha asla duramazsın demektir."

Goran, "O andan sonra önleyici frenler iyice gevşer, suçluluk hissi uyuşur ve artık mekanik olarak öldürmeye devam eder," diyerek konuyu kapattı.

Ve sonra herkese birden dönerek, "Neden hâlâ altıncı ceset hakkında hiçbir bilgimiz yok?" diye sordu.

Roche araya girdi.

"Artık bildiğimiz bir şey var. Becerikli meslektaşımızın bana verdiği bilgiye bakılırsa, *benim* önemli gördüğüm bir ipucumuz var; isimsiz kurbanın, ilk kurban Debby Gordon'la bir ilişkisi bulunuyor."

Roche bunu söylerken sanki Mila'nın düşüncesi aslında onun düşüncesiymiş gibi davranmıştı.

"Lütfen ajan Vasquez; neye dayanarak böyle bir düşünceye vardığınızı bize söyler misiniz?"

Mila yeniden tüm dikkatlerin üzerine çevrildiğini fark etti. Konuya girmeden önce düşüncelerini bir sıraya koymak istercesine başını notlarının üzerine eğdi. Roche ise ona ayağa kalkması için kaş-göz işareti yapıyordu.

Mila itaat etti.

"Debby Gordon ve altı numaralı çocuk birbirlerini tanıyorlardı. Elbette ki benim bu düşüncem şimdilik bir varsayım ama her ikisinin de işaret parmaklarındaki benzer izi açıklayabilir."

Goran merakla, "Net olarak neden söz ediyorsunuz?" diye sordu.

"Yani... Parmak uçlarının bir iğnenin ucuyla delinip birbirlerine sürtülerek kanlarının karıştırılma ritüeli; kan kardeşliği. Genellikle bir arkadaşlığı kutsamak için yapılır."

Mila da arkadaşı Graciela'yla kan kardeşi olmuştu. Ancak iğne pek hanım evladı işi gibi göründüğünden onlar paslı bir çivinin ucunu kullanmışlardı. Aniden Mila'nın aklına bu anısı geldi. Graciela onun oyun arkadaşıydı. Birbirlerinin tüm sırlarını bilirlerdi hatta bir süre aynı oğlana âşık olmuşlardı, tabii ki çocuk bunu hiçbir zaman öğrenmemişti. Graciela şimdi nerelerdeydi kim bilir... Yıllardır görüşmüyorlardı. Birbirlerinden çok çabuk ayrılmış bir daha da hiç karşılaşmamışlardı. Oysa arkadaşlıklarının ölümsüz olacağına yemin etmişlerdi. Neden onu unutmak bu kadar kolay olmuştu acaba?

"Eğer bu doğruysa altı numaralı çocuk Debby'yle yaşıt olmalı."

Mila'nın bakışlarını yakalamak için sabırsızlanan Boris, "Altıncı parçanın kemik kalsifikasyon sonuçları bu tezi doğruluyor; kurban on iki yaşında," diye söze karıştı.

"Debby Gordon özel bir okula gidiyordu. Kan kardeşi olarak seçtiği kızın okul çevresinden olması mantıklı görünmüyor çünkü okul öğrencileri arasında kaybolan kimse yok."

Boris tekrar araya girdi.

"Bu yüzden okul çevresi dışından biriyle bunu yapmış olmalı."

Mila başıyla onayladı.

"Debby bu okula sekiz aydır devam ediyordu. Evinden uzakta kendini çok yalnız hissediyor olmalıydı. Arkadaşlarıyla anlaşma konusunda zorluk çektiğine bahse girerim. Bu yüzden kan kardeşini başka bir ortamdan seçtiğini varsayıyorum."

Roche genç kadının sözünü kesti.

"Kızın kolejdeki odasına gidip bir göz atmanızı istiyorum. Bakarsınız elimize bir şeyler geçer."

"Mümkünse, Debby'nin ailesiyle de konuşmak isterdim."

"Elbette. Ne gerekiyorsa yapın."

Başmüfettiş sözlerine devam etmeye fırsat bulamadan biri kapıya vurdu. Hızlı hızlı üç kez. Hemen ardından bembeyaz bir gömlek giymiş kısa boylu bir adam davet edilmeyi beklemeden içeri girdi. Fırça gibi saçları ve çok garip, çekik gözleri vardı.

"Ah, Chang!"

Konuyla ilgilenen adli tıp doktoruydu. Mila adamın tam bir Doğulu olmadığını hemen fark etti. Bazı gizemli genetik nedenlerden dolayı bu fiziksel özellikleri taşıyor olmalıydı. Adı Leonard Vross idi ama herkes ona uzun zamandan beri Chang diye hitap ediyordu.

Ufak tefek adam, Roche'un yanına gitti. İçindekileri ezbere biliyor olmasına rağmen hemen elindeki dosyayı açtı. O kâğıtları elinde tutmak büyük bir ihtimalle ona güven veriyor olmalıydı.

Başmüfettiş, "Her ne kadar kiminiz için bazı detayları anlamanın güç olduğunu bilsem de Doktor Chang'ın keşfettiği şeyi dikkatle dinlemenizi istiyorum," dedi.

Mila bu göndermenin kendisine olduğundan adı gibi emindi.

Chang gömleğinin cebinden bir çift gözlük çıkartarak burnunun üstüne yerleştirdi. Daha sonra da boğazını temizleyip sözlerine başladı.

"Bir süre toprakta kalmış olsalar bile parçalar mükemmel bir şekilde korunmuş."

Bu, o küçük kol mezarlığının oluşmasıyla bulunması arasında çok uzun bir süre geçmediğinin kanıtıydı. Patolog birtakım detaylara girerek konudan uzaklaştı. Ama sonunda, altı çocuğun ölüm şekillerini açıklamak zorunda kaldığında dolambaçlı sözler kullanmadı.

"Onları kollarını keserek öldürmüş."

Lezyonların kendilerine özgü bir dili olur ve bu dille iletişim kurarlar. Mila da bunu çok iyi biliyordu. Adli tıp doktoru, bir fotoğrafın büyütülmüş kopyasını yukarı kaldırıp orada bulunanlara gösterdi. Mila kesiğin ve kemiğin kırıldığı yerin çevresindeki kırmızımtırak haleyi hemen fark etti. Dokulardaki kan sızması lezyonun ölümcül olup olmadığının saptanmasına yarayan ilk işarettir. Eğer bu lezyon bir cesette oluşmuşsa, kalp kan pompalamaya devam etmediği için kan, kopmuş olan damarlardan etkisiz bir şekilde akar gider. Ama kurban hâlâ yaşıyorsa, beden çok acı çeker. Atardamar ve kılcal damarlardaki kan basıncı yayılmaya devam eder çünkü kalp zarar görmüş dokulara, yarayı iyileştirmek için hâlâ umutsuzca kan gön-

dermektedir. Hayat kurtarıcı bu mekanizma çocuklarda ancak kolları tamamen kesildiği an durmuştu.

Chang sözlerine devam etti.

"Kol, bisepsin[1] tam ortasından kesilmiş. Ancak kemik kırılmamış, kesik gayet net. Hassas testere kullanmış olmalı; yara boyunca demirle törpülenme izlerine rastlamadık. Kan damarlarının ve tendonların aynı şekilde kesilmiş olması bize bu kesme işleminin 'ameliyat' diyebileceğim kadar mükemmel bir şekilde yapıldığını söylüyor. Ölüm aşırı kan kaybı yüzünden gerçekleşmiş."

Ve sonra ekledi.

"Korkunç bir son."

Bunun üzerine Mila, saygı göstermek adına, bakışlarını önüne indirdi. Ancak sonra sadece kendisinin böyle davrandığını fark etti.

Chang konuşmasına devam ediyordu.

"Kurbanlarını hemen öldürdüğünü söyleyebilirim; onların gerektiğinden daha fazla hayatta kalıp kalmamalarını umursamamış ve tereddüt etmemiş. Tüm kurbanları öldürme şekli aynı, *sadece biri dışında...*"

Sözleri bir süre havada asılı kaldı ve sonra orada bulunanların başlarından aşağı kaynar sular gibi indi.

Goran, "Ne demek bu?" diye sordu.

Chang işaret parmağıyla burnunun ucuna kadar düşmüş gözlüklerini yukarı doğru itti ve sonra kriminologa döndü.

"İçlerinden biri için durum daha da kötüymüş."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Yapılan toksikoloji[2] testlerinde, dokularda ve kanda bir çeşit ilaç kokteyline rastlandı. Söz konusu olayda; disopiramid gibi antiaritmik ilaçlar, ACE inhibitörleri ve bir beta blokör olan atenolol kullanılmış..."

Olayı çoktan anlamış olan Goran Gavila araya girdi.

---

1 Pazı. (ç. n.)

2 Zehirle, onların organizmaya olan etkileriyle ve zehirlerin belirlenmesiyle uğraşan bilim dalı. (ç. n.)

"Kalp atışlarını yavaşlatarak tansiyonu düşürmüş."

Hiçbir şey anlamayan Stern, "Neden?" diye sordu.

Chang'ın dudaklarında acı bir tebessümü andıran bir iz belirdi.

"Daha yavaş ölmesi için kan kaybını yavaşlatmış... Olayın *tadını çıkarmak* istemiş."

Herkesin cevabı çoktan tahmin etmiş olmasına rağmen, Roche sordu.

"Hangi çocuktan söz ediyoruz?"

"Altı numaradan."

Bu kez Mila'nın neler olduğunu anlaması için seri katiller konusunda uzman olması gerekmiyordu. Adli tıp doktoru, katilin *modus operandi* yani operasyon yöntemini değiştirdiğini söylüyordu; katil ne yaptığının farkındaydı ve bundan da çok hoşlanıyordu.

Goran konuyu toparladı.

"Değiştirdi çünkü sonuçtan memnun. Her seferinde daha iyi olduğuna inanıyor. Ve görünüşe bakılırsa da bundan büyük zevk alıyor."

Mila garip bir şeyler hissetti içinde. Kaybolma olaylarının çözümüne yaklaştığını hissettiği zaman boynunda başlayan o garip kaşınma hissiydi bu. Anlatılması çok zor bir çeşit gıdıklanma. Daha sonra zihni, kuşku götürmez bir gerçeği ortaya koyarak netleşiyordu. Genellikle bu algılama daha uzun sürerdi ama bu kez Mila onu yakalamayı başaramadan kayboldu. Buna neden olan Chang'in o esnada söyledikleriydi.

"Bir şey daha var..."

Doktor doğruca Mila'ya dönerek söylemişti bunları. Her ne kadar kadını tanımıyor olsa da odadaki tek yabancı yüz oydu ve Chang onun burada bulunmasının nedenini çoktan fark etmişti.

"Aşağıda kaybolan kızların aileleri var."

Dağların arasında kaybolmuş Polis Merkezi'nin penceresinden bakan Alexander Bermann tüm otoparkı rahatça görebiliyordu. Kendi

arabası dip taraflara, beşinci sıranın başına park edilmişti. Baktığı yerden aracı o kadar uzakta görünüyordu ki...

Çoktan yükselmiş olan güneşin parlak ışıkları çatılara vuruyordu. Dün geceki korkunç fırtınadan sonra böyle bir gün yaşanacağını hayal etmek bile imkânsızdı. Kış ortasında, hediye edilmiş bir ilkbahar günüydü ve hava neredeyse sıcak denilebilecek kadar güzeldi. Açık pencereden insana huzur veren ılık bir esinti giriyordu ve Bermann garip bir şekilde mutluydu.

Şafak vakti, polis kontrol noktasında onu durdurdukları zaman ne telaşlanmış ne de huzursuz olmuştu. Bacaklarının arasındaki o rahatsız edici ıslaklıkla arabasının içinde oturmaya devam etmişti.

Bulunduğu noktadan polis arabasının yanındaki memurları çok net bir şekilde görebiliyordu. Polislerden birinin elinde Alexander'ın evrakları vardı. Bilgileri yanındaki polise okuyor diğeri de telsizle merkeze soruyordu.

"Az sonra yanıma gelecek ve bana bagajı açmamı söyleyecek."

Ona durmasını işaret eden trafik polisi çok kibardı. Bu fırtınada yolculuğunun nasıl geçtiğini sormuş ve böyle bir havada araba kullanmak zorunda olduğu için üzgün olduğunu söylemişti.

Plakasına baktıktan sonra, "Sanırım bu taraflardan değilsiniz," diye de bilgiçlik taslamıştı.

"Evet, değilim. Uzaktan geliyorum."

Aralarındaki konuşma böylece son bulmuştu. Alexander bir an için ona her şeyi anlatmayı düşünmüş ancak hemen sonra fikrini değiştirmişti. Henüz zamanı değildi.

Sonra polis memuru diğer arkadaşının yanına doğru yürümüştü. Alexander Bermann, neler olup bittiğini anlamamasına rağmen direksiyonu sımsıkı tutan ellerini ilk kez gevşetmişti. Böylece kan dolaşımı yeniden düzene girmiş ve bembeyaz ellerine renk gelmeye başlamıştı.

Ve yeniden kelebeklerini düşünmeye başlamıştı.

O kadar masum, o kadar narindiler ki... Çekiciliklerinin farkında değillerdi genellikle. Oysa o, onlar için zamanı durdurmuş ve gizemle-

rinin bilincine varmalarını sağlamıştı. Başkaları onların güzelliklerini kurutup yok ederken o bilakis özen göstermiş, onlara iyi bakmıştı. Onu hangi nedenle suçlayabilirlerdi?

Polis memurunun tekrar kendisine doğru geldiğini görünce bu düşünceler aklından uçup gitti ve biraz sakinleşmeye başlayan çarpıntısı yeniden arttı. Polis ona doğru yaklaşırken bir elini yanında, kemerinin hizasında tutuyordu. Alexander bunun ne anlama geldiğini biliyordu; her an silahını çekmeye hazırdı. Arabanın yanına geldiği zaman Alexander'ın hiç beklemediği bir şey söyledi.

"Bizimle karakola kadar gelmeniz gerekiyor, Bay Bermann. Evraklarınızın arasında ruhsatınız yok."

Garip, diye düşündü Bermann. *Oraya koyduğuma eminim.*

Ama sonra olanları anladı; baygın olduğu sırada kar maskeli adam ruhsatını arabadan almış olmalıydı...

Ve şimdi buradaydı; bu küçük bekleme salonunda camdan içeri giren esintinin keyfini çıkarıyordu. Arabasına el koyduktan sonra, bir trafik cezasının endişe edeceği son şey olduğunu bilmeksizin onu getirip buraya kapatmışlardı. Kendileri de her şeyden habersiz, Alexander için en ufak bir önemi olmayan şeyler hakkında karar vermek için kendi ofislerine geçmişlerdi.

İçinde bulunduğu durumu yeniden düşünmeye başladı; artık kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir insanın hayattaki önceliklerinin nasıl da birdenbire değişebileceğini düşündü. Hayatındaki en önemli şey, şu an, o küçük esintinin okşamasıyla kaybolup gitmişti.

Bunları düşünürken bir yandan da gözlerini park yerinden ve çevrede dolaşan polis memurlarından ayırmıyordu. Arabası oradaydı, hepsinin gözleri önünde... Bagajında saklı gizemiyle... Ve kimse şu ana kadar bir şey fark etmemişti.

Durumun keyfini çıkarırken kahve molasından dönen bir grup polisin parka doğru ilerlemeye başladıklarını gördü. Üniformalı iki kadın ve üç erkek. İçlerinden biri, muhtemelen bir fıkra anlatıyor ve bir yandan yürürken bir yandan da el kol hareketleri yapıyordu.

Bitirdiği zaman diğerleri kahkahalarla gülüyorlardı. Alexander anlatılanların tek kelimesini duymamıştı ancak neşeli kahkahalar onun da gülümsemesine neden oldu. Ama bu keyfi kısa sürdü. Grup, arabasının yanından geçiyordu. İçlerinden biri, şu en uzun boylu olan, aniden durdu. Diğerleri onun farkına varmadan ilerlemeye devam ettiler. Uzun boylu polis bir şeyler fark etmişti.

Alexander Bermann memurun yüzündeki ifadeyi hemen çözdü.

Koku! Kokuyu almış olmalı.

Memur, arkadaşlarına bir şey söylemeden etrafa bakınmaya başladı. Havayı kokluyor, az önce duyularını harekete geçiren hafif izin nerden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Sonra aniden Alexander'ın arabasına doğru döndü. Birkaç adım attı ve arka bagajın önünde hareketsiz durdu.

Olanları pencereden gören Alexander rahat bir nefes aldı. Minnettardı... Onu buraya kadar getiren rastlantıya, yüzünü okşayan esintiye ve o lanet olası bagajı kendisinin açmak zorunda kalmayışına minnettardı.

Rüzgârın okşaması aniden kesildi. Alexander Bermann pencerenin önündeki koltuktan kalktı ve cebinden telefonunu çıkardı.

Telefon etmenin zamanı gelmişti.

6

"Debby. Anneke. Sabine. Melissa. Caroline."

Adli Tıp Morgu, geniş pencereli ve etrafında bakımsız bir parkı olan gotik bir binaydı.

Mila, bir camın arkasından morgun bekleme odasında toplanmış, kimlikleri belli olan kızların ailelerini izlerken bir yandan da o isimleri aklından tekrarlayıp duruyordu. *İki kişi eksik*, diye düşündü. *Henüz bulamadığımız bir anne ve bir baba.*

Altı numaralı kola bir isim bulmak zorundaydı. Albert'i, ölümünü ağırlaştırmak için özel bir kokteyl kullanacak kadar hırslandıran küçük kızı bulmalıydı.

Olayın keyfini çıkarmak istemiş.

Aklına, en son çözdüğü kaçırma olayı geldi; Pablo ve Elisa'yı kurtardığı şu müzik öğretmeni olayı... Çavuş Morexu, "Üç kişiyi kurtardın," demişti. Adamın not defterindeki o isim neydi?

Priscilla.

Şefi haklıydı; küçük kız şanslı çıkmıştı. Mila altı kurbanla onun arasındaki bağı düşündü: Priscilla cellâdı tarafından seçilmiş ama bilmedikleri bir nedenle av olmamıştı. Acaba şimdi neredeydi? Hayatı nasıldı? Bilincinin derin ve gizli bir köşesinde, korkunç bir katliamdan kurtulduğunun farkında mıydı?

Müzik öğretmeninin evine adım attığı an Mila onu kurtarmıştı ve küçük kız bunu hiçbir zaman bilmeyecekti. Ona verilen bu ikinci şansın değerini asla fark etmeyecekti.

Priscilla... Tıpkı diğerleri gibi seçilmiş ama onlarla aynı kaderi paylaşmamış şanslı kız... Priscilla, tıpkı altı numara gibi yüzü olmayan bir kurban. Ancak onun en azından bir adı ve yaşanacak bir hayatı var.

Chang sadece zaman sorunu olduğunu savunuyordu; er ya da geç altıncı çocuğun da kimliği ortaya çıkacaktı. Ama Mila onunla aynı fikirde değildi. Çok umudu yoktu ve kızı sonsuza dek bulamama endişesi diğer olasılıkları göz önünde bulundurmasını güçleştiriyordu.

Ama şimdi toparlanmalıydı. İsimleri belli olan kızların aileleriyle bulunduğu odayı ayıran camdan onlara bakarken, "Sıra bende," diye düşündü. Zavallı, sessiz ve üzgün yaratıkların bulunduğu bir insan akvaryumuydu izlediği. Birazdan Debby Gordon'ın ailesiyle konuşacak ve onlara acılarının kalan bölümünü teslim etmek zorunda kalacaktı.

Binanın bodrum katında bulunan morgun koridoru uzun ve karanlıktı. Aşağıya inmek için ya merdivenleri ya da genelde bozuk olan asansörü kullanmak gerekiyordu. Tavana yakın köşelerde bulunan dar ve uzun pencereler sayesinde içeriye biraz ışık giriyordu. Ancak duvarları kaplayan beyaz karolar bu ışığı yansıtmaya yetmiyordu. Sonuç olarak tepedeki lambalar, hiç dinmeyen vızıldamalarıyla, gündüz bile devamlı yanıyor, yine de mekânın iç karartan havasını yok edemiyordu.

Mila, acı içinde kıvranan ailelere bakıp, "Bir evladın ölüm haberini duymak için ne kötü bir yer," diye iç geçirdi. Odada oturmaları için birkaç plastik sandalye ve eski bir masadan başka eşya yoktu.

Debby. Anneke. Sabine. Melissa. Caroline.

"Bak onlara... Ne görüyorsun?"

Goran arkasında durmuş, Mila'nın baktığı noktaya bakıyordu. Az önce herkesin yanında ona "siz" diye hitap etmişti. Ama şu an "sen" demekten çekinmiyordu.

Mila uzun uzun ailelere bakmaya devam etti.

"Acılarını görüyorum."

"Daha dikkatli bak. Sadece o değil."

"Ölen çocukları görüyorum, burada olmasalar bile. Yüzlerini şu an anne-babalarının yüzlerinde görebiliyorum."

"Oysa ben beş tane çekirdek aile görüyorum. Hepsi farklı sosyal çevreye ait, farklı gelir ve yaşam biçimine sahip beş aile. Değişik nedenlerle sadece tek bir evlat sahibi olmuş eşler görüyorum. Aşağı yukarı kırk yaşını geçmiş ve bir daha hamile kalma olasılıkları olmayan kadınlar görüyorum... Ben bunları görüyorum."

Goran daha sonra Mila'ya yaklaşıp gözlerinin içine baktı.

"Katilin *esas* kurbanları bunlar. Araştırdı ve onları bilerek seçti. Tek bir evlat, tek bir kız çocuğu. Yaslarını azaltmaları ve kayıplarını unutmaları için gereken umudu yok etmek istedi. Yaptığı şeyin, ailelerin geri kalan yaşamlarında her gün hatırlanmasını istedi. Geleceklerini yok ederek onların acılarını dayanılmaz hale getirdi. Onların, öldükten sonra anılmalarına, gelecek nesillere bir anı bırakmalarına engel oldu... Ve bununla beslendi. Sadistliğinin karşılığı, duyduğu zevkin kaynağı bu..."

Mila gözlerini kaçırdı. Kriminolog haklıydı; katilin bu insanlara layık gördüğü kötülükte bir *simetri* vardı. Goran sanki onun düşüncelerini yakalamış gibi, "Bir taslak..." diye mırıldandı.

Genç polis yeniden altı numaralı çocuğu düşünmeye başladı. Onun için henüz ağlayan yoktu. Ama aynı diğerleri gibi, ona da ağlayan olacaktı. Acının bir görevi vardır: Ölüler ile canlılar arasında ilişkinin yeniden kurulmasını sağlar. Kelimelerin yerine geçen, sorunun sınırlarını değiştiren bir dildir. Şu an bu ailelerin yaptığı da tam buydu. Artık var olmayan bir yaşamı titizlikle, acıyla yeniden düzenlemek... Geçmişin bağlarıyla geleceğin ince bağlarını birbirine sıkıca bağlayarak anıları pekiştirmek...

Mila cesaretini topladı ve eşikten içeri adımını attı. Aniden odada bir sessizlik oldu ve tüm bakışlar üzerine çevrildi.

Debby'nin babası bir elini eşinin omzuna dolamıştı. Genç polis, onların yanına doğru yürüdü. Diğer ailelerinin yanından geçerken ayak sesleri âdeta odada yankılanıyordu.

"Bayan Gordon, sizinle konuşmam gerek."

Mila onlara eliyle yolu gösterdi. Birlikte başka bir küçük salona geçtiler. Odada, otomatik kahve makinesi, duvara monte edilmiş bir divan, çevresinde mavi plastik sandalyeler bulunan bir masa ve plastik bardaklarla dolu bir çöp sepeti vardı.

Mila, Gordon ailesine divanı işaret ederek oturmalarını rica etti. Kendisi de masanın yanındaki sandalyelerden birini çekti. Otururken kalçasında iğne batar gibi bir acı hissetti; yarası yine canını yakmıştı. Ama öncekiler kadar güçlü bir acı değildi bu kez, gittikçe iyileşiyordu.

Genç polis sözlerine kendini tanıtarak başladı. Sonra, onların daha önce bildikleri ayrıntılara değinmeden soruşturma hakkında bilgi verdi. Amacı onlara soru sormaya başlamadan önce biraz rahatlamalarını sağlamaktı.

Gordonlar, sanki bu gördükleri kâbusun sonunu getirebilirmiş gibi, gözlerini Mila'dan ayırmadan onun anlattıklarını dinlediler. İkisi de son derece şık giyimli, kültürlü insanlardı. Her ikisi de avukattı; şu her saatine para ödenen avukatlardan. Mila onları mükemmel evlerinde, seçkin arkadaşlarını ağırlarken hayal etti. Tek kızlarının, prestijli bir özel okulda okuması için uzak bir şehre gitmesine izin vermişlerdi. Mila, karı-kocanın mesleklerinde birer kurt olduklarını tahmin ediyordu. Alanlarında en kritik durumları nasıl yöneteceğini bilen, rakiplerine diş geçirmeye alışık, tersliklerden asla yılmayan bu insanlar, şimdi bu beklenmedik trajedi karşısında ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Araştırmalarla ilgili açıklamaları bittikten sonra Mila esas konuya geçti.

"Bayan Gordon, Debby'nin okul dışında yakın bir arkadaşı olup olmadığı hakkında bir bilginiz var mı?"

Karı-koca, cevap vermekten ziyade bu sorunun makul bir nedeni olup olmadığını anlamak ister gibi bakıştılar.

Sonra Debby'nin babası, "Bizim bildiğimiz bir şey yok," diye cevap verdi.

Ama Mila bu yetersiz cevaptan memnun kalmamıştı.

"Size telefonda arkadaş olduğu birinden bahsetmediğine emin misiniz?"

Bayan Gordon hatırlamaya uğraşırken Mila kadını incelemeye başladı. Dümdüz bir karın, çekici bacaklar... Tek bir çocuk sahibi olmanın planlı bir şey olduğunu anlamak güç değildi. Böyle bir kadın, ikinci bir hamilelikle fiziğinin bozulmasına izin vermezdi. Zaten artık çok geçti; yaşı –elli civarında olmalıydı – istese de çocuk sahibi olmasına uygun değildi. Goran haklıydı; Albert bu aileleri gelişi güzel seçmemişti.

Kadın, "Hayır..." dedi. "Ama son konuşmamızda sanki daha huzurlu gibiydi."

"Size eve dönmek istediğini söylemiştir tahminimce."

Hassas bir noktaya parmak basmıştı ancak gerçeği öğrenmek için yapması gereken buydu. Debby'nin babası, suçluluk dolu bir ses tonuyla, kabul etti.

"Bu doğru; orada kendini yabancı gibi hissediyordu. Bizi ve Sting'i çok özlediğini söylüyordu..."

Mila'nın soran gözlerle ona baktığını görünce adam açıkladı.

"Sting, Debby'nin köpeği... Debby eve dönmek, eski okuluna devam etmek istiyordu. Aslında bunu bize hiç açık açık söylemedi. Belki de bizi hayal kırıklığına uğratmaktan çekiniyordu. Ama ses tonundan apaçık belliydi. "

Mila olacakları tahmin edebiliyordu; eve dönmek isteyen kızlarına kulak asmadıkları için sonsuza dek vicdan azabı çekeceklerdi. Ancak Gordonlar hırslarını ön plana atmışlardı. Aslında bir bakıma davranışlarında yanlış bir şey yoktu. Tek evlatları için en iyi olanı yapmak istemişlerdi. Ve eğer her şey farklı olsaydı bir gün Debby belki de onlara minnettar olacaktı. Ama ne yazık ki artık öyle bir gün yaşanmayacaktı.

"Israr ettiğim için üzgünüm, sizin için ne kadar sıkıntılı bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum ama Debby'yle yaptığınız konuşmaları

tekrar tekrar düşünmenizi rica ediyorum. Okul dışındaki arkadaşlıkları bu soruşturma açısından çok önemli. Sizden rica ediyorum, eğer aklınıza bir şey gelecek olursa..."

Her ikisi de ellerinden geleni yapacaklarına dair söz verdiler. O esnada Mila kapının camından içeri bakan birini fark etti. Sarah Rosa'ydı ve onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Mila, Gordonlardan özür dileyerek dışarı çıktı. Sarah'yla yüz yüze geldiklerinde kadın sadece birkaç kelime etti.

"Hazırlan, gidiyoruz. Bir kız cesedi daha bulundu."

Ajan Stern daima takım elbise giyiyordu. Tercih ettiği renkler kahve, bej ya da maviydi. Gömlek seçimi de ince çizgili olanlardan yanaydı. Mila, onun böyle her zaman bakımlı olabilmesi için eşinin ne kadar çok uğraştığını tahmin edebiliyordu. Özel ajan, hafif briyantinli saçlarını devamlı arkaya doğru tarıyordu. Her sabah tıraş olduğu belliydi. Cildi yumuşacık ve pürüzsüz görünüyordu. Ve her zaman mis gibi kokuyordu. Stern titiz bir adamdı. Şu, alışkanlıklarını hiç değiştirmeyen, temiz giyinmenin modayı takip etmekten daha önemli olduğuna inanan tiplerden biriydi.

Ve işinde de çok başarılı olduğu apaçık belliydi.

Arabada birlikte olay yerine doğru giderlerken Stern ağzına birkaç tane nane şekeri attı. Kendince oraya vardıkları an olayları hemen anlamaya hazırdı.

"Yakalanan kişinin adı Alexander Bermann. Kırk yaşında ve endüstriyel tekstil makineleri mümessili. Çok başarılı bir işadamı. Evli, her zaman rahat bir yaşamı olmuş. Şehirde çok iyi tanınan ve saygı gören bir tip. İş hayatı onu çok zengin etmeyecek ama rahat bir yaşam sürdürecek kıvamda..."

Rosa son olarak, "Temiz biri, kısacası. Kuşkulanmak güç," diyerek sözlerini bitirdi.

Polis merkezine vardıkları zaman cesedi bulan trafik polisi, ofislerden birindeki koltuğa âdeta yığılmıştı; hâlâ şok geçiriyordu.

Yerel otoriteler olayı tamamen Şiddet Suçları Birimi'ne bırakmışlardı. Kendileri de Mila'nın dikkatli bakışları altında ve Goran'ın talimatları doğrultusunda işe koyuldular. Bu bir anlamda davaya karışan ekibin, aktif olarak olaya karışmayacak ama görevini en iyi şekilde olayın çözülmesi doğrultusunda kullanacak kişilerden oluşması anlamına geliyordu.

Adamlarının olayı aydınlatacaklarından emin olan Roche ise ofiste kalmıştı.

Mila, Sarah Rosa'nın kendisinden uzak durmaya gayret ettiğinin farkındaydı. Genç polis buna aldırmıyordu ancak gözünü dört açsa bile, Rosa'nın onun açığını yakalamak için hazır beklemesinden hoşlanmıyordu.

Genç bir teğmen yanına gelip olay yerine kadar ona eşlik etmeyi teklif etti. Mila, kendinden emin görünmeye çalışarak her şeyin kontrolü altında olduğunu çevresine hissettirmeye çalıştı. Ancak ekipteki herkes büyük bir ihtimalle ilk kez böyle bir olayla yüz yüze geldiğini biliyorlardı. Bir kasaba polisinin kariyerinde böyle vahşi bir olayla sık sık karşılaşması pek mümkün değildi.

Uzun yol boyunca teğmen olayı tüm ayrıntılarıyla Mila'ya anlattı. Belki de onda kötü bir izlenim bırakmak istemediğinden söyleyeceklerini birkaç kez prova etmiş olabilirdi. Çünkü neredeyse bir metni ezbere okurmuş gibi konuşuyordu.

"Şüpheli Alexander Bermann'ın dün sabah, buradan çok uzak bir otele giriş yaptığını tespit ettik."

Stern doğrulamak ister gibi, "Altı yüz kilometre uzakta," diye açıklama yaptı.

Teğmen, "Bütün gece durmaksızın araba kullanmışa benziyor. Benzin deposu neredeyse bomboştu."

Boris araya girdi.

"Otelde birileriyle buluşmuş mu?"

"Müşterileriyle yemek yemiş. Sonra da odasına çekilmiş. Orada bulunanların ifadesi bu. Ama hâlâ doğruluğunu araştırıyoruz."

Rosa o durumda bile cebinden bir not defteri çıkartarak bir şeyler karaladı. Mila, kadının omuzlarının arkasında gözucuyla notu okumaya çalıştı.

Oteldeki müşterilerden saatlerle ilgili bilgi toplanacak.

Goran, teğmene dönerek, "Bermann henüz konuşmadı, değil mi," dedi.

"Şüpheli Alexander Bermann bir savunma avukatı olmadan konuşmayı reddediyor."

Park yerine vardıklarında Goran, olay mahallinin gizlenmesi amacıyla, Bermann'ın arabasının beyaz çadır beziyle çevrelendiğini fark etti. Her zaman yapılan bir şeydi bu ve Goran'a pek anlamsız görünürdü. Vahşice işlenen bazı suçlar karşısında gizlilik sadece bir maskeydi; Goran Gavila bu gizli kuralı çok çabuk öğrenmişti. Ölüm, hele ki şiddetle oluşmuşsa, yaşayanların üzerinde büyük bir çekicilik yaratır. Bir cesedin karşısında hepimiz meraklı biri olur çıkarız. Ölüm, baştan çıkaran bir hanımefendidir.

Suç mahalline girmeden önce hepsi steril eldivenler, galoşlar ve saçlarını iyice gizleyen boneler giydi. Sonra bir kâfur kutusu elden ele dolaştı. Hepsi birer parça kâfur alıp burun deliklerinin altına sürdüler ve böylece burunlarının her türlü kokuyu almasını engellemiş oldular.

Bu yapılanlar her zamanki rutin işlerdi ve hepsi de ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden aralarında konuşmadan hazırlıklarını yapıyor, böylece bir yandan da doğru şekilde konsantre olmaya çalışıyorlardı. Boris kâfur kutusunu Mila'ya uzattığında genç kadın kendisinin de bu sessiz ortaklığın bir parçası olduğunu düşündü.

Onlara yol gösteren teğmen birdenbire kendine olan güvenini kaybetmiş olmalı ki uzun bir süre durakladı. Sonra bir şey olmamış gibi toparlanıp işe koyuldu.

O yeni dünyanın sınırlarına girmeden önce Goran, Mila'ya bir bakış attı ve göz göze geldiler. Kriminolog şimdi biraz daha rahatlamış gibi görünüyordu.

İlk adım her zaman en zor olanıydı. Mila kendininkini kolay kolay unutamamıştı.

Bir başka boyuta girmek gibiydi. Güneş ışığının bile halojen ışıklardan daha soğukmuş gibi geldiği o birkaç metrekarelik alanda bambaşka bir evren vardı; bilinen dünyanın fizik kurallarından ve tüm kanunlarından tamamen farklı başka bir dünya. Orada, yükseklik, genişlik ve derinlik ölçülerine bir dördüncüsü ekleniyordu; boşluk. Her kriminolog işlenen suçla ilgili tüm cevapların bu "boşluklarda" gizli olduğunu gayet iyi bilir. O boşluklar kurbanın ve cellâdının varlığıyla doldurularak suç eylemi yeniden oluşturulur, şiddete bir anlam yüklenir, bilinmeyen aydınlanır. Zaman, gittikçe azalan ve bir daha asla tekrarlanmayacak olan bir gerginlikle geriye doğru genişler. İşte bu yüzden olay yerindeki ilk izlenim çok önemlidir. Bu kez Mila'nın ilk izlenimi koku oldu.

Kâfura rağmen koku çok keskindi. Ölünün kokusu aynı zamanda hem mide bulandırıcı hem de hoş olur. Tam bir çelişkidir. Önce bir yumruk gibi midene vurur sonra o kokunun derinliklerinde hoşlandığın bir şeyler olduğunu hissedersin.

Bir anda ekipteki herkes Bermann'ın arabasının çevresinde organize olmaya başladı. Önemli gördükleri herşeyi not alarak, inceleyerek işlerini yapıyorlardı. Sanki her birinin gözlerinden bir sistemin koordinatları çıkıyor ve hiçbir şeyi atlamadan her santimetre kareyi kaplıyordu.

Mila, Goran'ı izliyordu.

Arabanın arka bagajı, cesedi bulan polis memurunun bıraktığı gibi açık duruyordu. Goran bagaja doğru eğildi, Mila da onu taklit etti.

Cesedi görmedi çünkü bagajda içinde insan bedenine benzeyen bir şey olduğu anlaşılan siyah bir plastik poşet vardı.

Bu bir çocuk muydu?

Poşet, mükemmel bir şekilde bedene yapışmıştı. Yüz tüm hatlarıyla belli oluyordu. Ağız sessiz bir çığlıkla ardına kadar açılmıştı... O

karanlık dehlizden hava içeriye doğru emilmiş gibi... Tanrı'yı inkâr eden bir kefen gibi...

Anneke, Debby, Sabine, Melissa, Caroline... Ya da altı numara mıydı?

Göz çukurları ve arkaya doğru yatmış başı gayet net seçilebiliyordu. Beden bagaja yavaşça bırakılmamıştı, aksine birden fırlatılmış gibi uzuvlar sertleşmişti. Etten yapılmış bu heykelde eksik bir şey vardı. Bir kolu eksikti... Sol kolu.

Goran, "Pekâlâ, analizlerle başlayalım," dedi.

Kriminoloğun yöntemi sorular sormak üzerine oluşmuştu; en basit ve görünüşte en anlamsız olan, tüm ekibin birlikte cevaplar aradığı sorular üzerine... Ve bu soru cevap alışverişi sırasında her görüş kabul edilebilirdi.

"Önce *yönlendirme*," diye sözlerine başladı Goran. "Söyleyin bakalım; neden buradayız?"

Goran'ın yanında duran Boris, "Önce ben başlıyorum," dedi. "Bir sürücünün evrakları arasından çıkmayan ruhsat yüzünden buradayız."

Goran diğerlerine bakarak, "Sizler ne düşünüyorsunuz? Bu açıklama yeterli mi sizce?"

Saralı Rosa, "Polis barikatı," dedi. "Küçük kızlar kaybolmaya başladığından beri her yerde onlarca polis barikatı var. Bir çevirme olabileceğini tahmin etmiş olmalı. Nitekim oldu da..."

Goran başıyla onayladı: O da şansa inanmayanlardandı.

"Peki öyleyse, o tehlikeli yüküyle onca yolu kat etmeyi neden göze aldı? Almak zorunda mı kaldı yoksa?"

Stern, "Belki de ondan kurtulmak istiyordu," diyerek kendi yorumunu yaptı. "Veya bir anda ensesinde biteceğimizden korkup izlerini olabildiğince uzağa taşımaya çalışıyordu."

Boris, "Bence bir yanlış yönlendirme çabası da olabilir ancak istediği gibi yolunda gitmedi."

Mila onların çoktan karar verdiklerini fark etti; Alexander Bermann, Albert'ti. Sadece Goran'ın bazı kuşkuları var gibiydi.

"Hâlâ planının ne olduğunu anlamak zorundayız. Şimdilik bir arabanın bagajında yatan bir cesedimiz var. Ama esas soru bambaşka ve henüz cevabını bulamadık; neden buradayız? Bizi bu arabanın başına, bu cesedin yanına getiren şey nedir? En baştan beri adamımızın kurnazlığını hafife aldık. Belki bizden bile daha kurnaz. Sonuçta, hepimiz alarm halindeyken bile kız çocuklarını kaçırmayı başararak bize defalarca oyun oynamadı mı? Öyleyse, aptal bir ruhsatın onu ele vereceğini düşünmek doğru mu sizce?"

Goran'ın bu sözlerinden sonra herkes susup düşünmeye başladı.

Kriminolog bu kez, üzerindeki gömlek gibi bembeyaz bir suratla bir köşede sessizce konuşmaları dinleyen teğmene döndü.

"Az önce Bermann'ın bir avukat istediğini söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Belki bizim avukatlarımızdan biri şu an için yeterli olacaktır çünkü buradaki incelemelerimizi bitirdikten sonra şüpheliyle konuşmak ve ona hakkında yapılan suçlamaları çürütmek için bir fırsat vermek istiyoruz."

"Hemen emir vermemi ister misiniz?"

Adam, Gavila'nın onu reddeceğini umuyordu ve Goran da onu memnun etmek üzereydi.

Boris, "Büyük olasılıkla Bermann çoktan olayların kendince bir senaryosunu hazırlamıştır," dedi. "Kafasındaki ezberi iyice bellemeden onu şaşırtıp çelişkiye düşürmek en iyisi."

"Kapatıldığı yerde yaptıklarının da bilincine varmasını umuyorum."

Teğmenin bu sözlerinden sonra tüm ekip birbirine baktı.

Goran, "Onu tek başına bıraktığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Teğmen şaşırmıştı.

"Evet... Kurallar gereği onu bir hücreye kapattık. Çünkü... Ne..."

Sözlerini bitirmeye fırsat bulamadı. İlk önce yerinden fırlayan Boris oldu. Onu, Stern ve Sarah Rosa izledi. Ayaklarındaki galoşlar nedeniyle kaymamaya dikkat ederek binaya doğru koştular.

Mila, aynı genç teğmen gibi neler olduğunu anlamamışa benziyordu. Goran, diğerlerinin peşinden giderken sadece, "Risk altında bir şüpheli," dedi. "Göz önünde tutulması gerekiyordu."

O an teğmen ve Mila kriminoloğun sözünü ettiği riskin ne olduğunu anladılar.

Az sonra hepsi adamın kapatıldığı küçük hücrenin kapısındaydılar. Boris kimliğini gösterir göstermez kapının önündeki memur alelacele gözetleme deliğini açtı. Ancak o küçük pencereden Alexander Bermann gözükmüyordu.

Goran, "Herhalde hücrenin dibinde bir yerlerdedir," diye düşündü.

Görevli memur elindeki ağır anahtarlarla hücrenin kapısını açmaya uğraşırken teğmen halen daha herkesi –özellikle de kendini- rahatlatmaya çalışıyor, yapılanların prosedür gereği olduğunu savunuyordu. Bermann'ın üzerindeki her şeyi, saatini, kemerini, kravatını ve hatta ayakkabı bağcıklarını bile almışlardı. Kendine kötülük yapabilmesi için hiçbir şeyi yoktu.

Ancak adamın sözleri, hücre kapısı açılır açılmaz yalanlanmış oldu.

Bermann hücresinin bir köşesinde, yerde yatıyordu.

Sırtı duvara dönük, kolları kucağına düşmüş ve bacakları gergin bir vaziyetteydi. Ağzı kan içindeydi. Bedeninin etrafında simsiyah bir kan gölü oluşmuştu.

Kendini öldürmek için çok az bilinen bir yöntemi kullanmıştı.

Alexander Bermann dişleriyle bileğindeki etleri parçalamış ve böylece kan kaybından ölmüştü.

7

Küçük kızı evine geri götürmeleri gerekiyordu.

Bu dile getirilmemiş anlaşmayla küçük kızın bedenini teslim almışlardı.

Şimdi ona son hakkını vermeleri gerekiyordu.

Ancak Bermann'ın intiharıyla bu yükümlülükleri zorlaşmıştı. Buna rağmen deneyeceklerdi.

İşte bu yüzden ceset şu an orada, Adli Tıp'taydı.

Doktor Chang, morgdaki çelik masanın üzerine tavandan sarkıtılan mikrofonu düzeltti. Sonra kayıt cihazını açtı.

Masanın hemen yanında düzgün bir şekilde sıralanmış ameliyat aletlerinin içinden bir bisturi aldı ve seri bir hareketle plastik torbanın üzerini dümdüz bir çizgi halinde kesti. Aleti yerine koyup kesmiş olduğu yeri parmaklarıyla yavaşça araladı.

Salondaki tek ışık ameliyat masasının tepesinde yanan ışıktı. Geri kalan her yer kapkara bir uçurumdu. Ve bu kara deliğin içinde Goran ve Mila da vardı. Ekibin diğer üyeleri bu törene katılmamışlardı.

Adli tıp doktoru ve operasyona katılan diğer ilgililer, yapılan işleme başka maddeler bulaştırmamak adına, steril gömlekler, eldivenler ve maske kullanıyorlardı.

Tuzlu bir solüsyon yardımıyla Chang büyük bir dikkatle, cesedin bedenine sımsıkı yapışmış poşeti ayırmaya çalışarak kesiği genişletmeye başladı. Her seferinde biraz daha ileri giderek, sabırla...

Yavaş yavaş beden meydana çıkmaya başladı... Mila hemen yeşil kadife eteği, beyaz gömleği ve yün jileyi gördü. Ardından flanel bir ceket ortaya çıktı.

Chang adım adım ilerlerken yeni ayrıntılar meydana çıkıyordu. Sonunda sol kolun olmadığı göğüs bölgesine geldi. Ceketin kolu kanlanmamıştı. Kolun üst kısmının göründüğü omuz hizasından kol kesilmişti ama kan yoktu.

Patolog, "Onu elbiseleri üzerindeyken öldürmemiş," dedi. "Cesedi sonra giydirmiş."

O "sonra" kelimesi, etraflarını saran karanlık uçurumu yararak, dibi olmayan bir kuyuya atılan taşın duvarlara vurarak düşmesi gibi odanın içinde yankılandı.

Chang sağ kolu çıkardı. Kızın bileğinde, ucunda anahtar biçiminde bir süs olan bir bilezik vardı.

Boyun hizasına geldiğinde, doktor biraz durup küçük bir havluyla alnını sildi. Mila ancak o zaman patoloğun terlediğinin farkına vardı. Chang, en hassas noktaya gelmişti. Endişesi, plastik torbayı sıyırmaya çalışırken derinin de beraberinde gelmesiydi.

Mila birçok kez otopsilerde bulunmuştu. Adli tıp doktorları inceleme yaptıkları bedenlere çok fazla özen göstermezlerdi. Keserler ve fazla dikkat etmeden de dikerlerdi. Ancak Mila o an anladı ki Chang, anne ve babanın kızlarını son kez gördüklerinde bedenin olabildiğince iyi durumda olmasını istiyordu. Bu yüzden o kadar ürkek davranıyordu. Mila içinden bu adama karşı saygı duydu.

Sonunda, bitip tükenmeyecek kadar uzun gelen birkaç dakikadan sonra, doktor küçük kızın yüzünden tamamiyle siyah poşeti çıkarmayı başardı. Mila onu görür görmez tanıdı.

Debby Gordon. On iki yaşında. İlk kurban.

Kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ağzı hâlâ bir şeyler söylemek istercesine aralıktı.

Saçlarının arasına beyaz bir zambak iliştirilmişti. *Adam, kızın saçlarını taramıştı. Ne büyük acımasızlık*, diye düşündü hemen

Mila. Bir cesedin karşısında acı duymak, henüz yaşayan küçük bir kızın önünde acı duymaktan çok daha kolaydı. Ama sonra bu kıza böylesi duygular hissetmesinin farklı bir nedeni olduğunu anlayıverdi.

Onu bizim için güzelleştirmiş.

Bunu düşünmek onu deli etmişti. Ama aynı zamanda bu duyguların ona ait olmadığını da fark etti. Duygulanmak, başkalarının işiydi. O, birazdan bu derin karanlığı yararak odadan çıkmak ve bir anne-babaya hayatlarının sonsuza dek bittiğini söylemek zorunda kalacaktı.

Doktor Chang, Goran'la göz göze geldi. Ne tip bir katille karşı karşıya olduklarını tespit etme zamanı gelmişti. Bu küçük kıza olan ilgisi genel mi yoksa bir hedefe özel mi, anlayacaklardı. Bir başka deyişle, küçük kızın cinsel şiddet görüp görmediği tespit edilecekti.

Odada bulunan herkes, küçük kızın böyle bir dehşeti yaşamamış olma arzusuyla yaşamış olması ümidi arasında savaş veriyordu. Çünkü böyle bir olayda katilin beden üzerinde kimliğinin tespit edilmesine yarayacak organik izler bırakma olasılığı vardı.

Tecavüz olaylarında belli bir prosedür izlenirdi. Ve Chang'in buna uymamak için geçerli nedeni olmadığından anamneziyle işe başladı. Saldırının tarzını ve koşullarını yeniden oluşturmaya çalışıyordu. Ancak spesifik olarak, olayların başlangıcına gitmenin bir yolu yoktu.

Bir sonraki adım fizik muayene idi. Genel durumdan başlayarak kurbanın mücadele edip etmediğinin kanıtı olan dış lezyon tanımlamasına kadar ilerleyen, resimli bir dokümantasyon eşliğinde fiziksel bir değerlendirme.

Genellikle kurbanın üzerindeki giysileri tanımlayarak ve işaretleyerek başlanırdı. Daha sonra giysilerdeki lekeler, iplikler, saçlar ve yapraklar gibi dış etkenler araştırılırdı. Ancak bunlardan sonra tırnak altlarının incelenmesi işlemine geçilirdi. Bu, kurbanın tırnak diplerinden bir çeşit kürdanla katilin olası deri kalıntılarını veya olay yerini tespit etmek için toprak veya çeşitli lifleri toplama işlemiydi.

Bu kez de sonuç olumsuz çıktı. Cesedin durumu –kesilen kol dışında– mükemmeldi. Giysileri de tertemiz çıkmıştı.

Sanki birileri küçük kızı poşete sokmadan önce giysileriyle birlikte yıkamıştı.

Üçüncü adım daha kapsamlıydı ve jinekolojik muayene gerektiriyordu.

Chang hemen yandaki masada duran kolposkopa uzandı ve kızın kalça derisini, kan lekesi, sperm ya da şiddete dair salgılar bulmak ümidiyle incelemeye başladı. Sonra metal bir tepsiden vajinal muayene için gereken aletleri aldı. Daha sonra aldığı mukoza ve deri örneklerini iki küçük lamın üzerine koydu. Beklemeye başladı.

Mila bu işlemin, katilin olası kalıtlarının tanımlanması için yapıldığını biliyordu.

Son işlem ise en kötüsüydü. Doktor Chang çelik masayı geriye doğru eğdi ve kızın bacaklarını yukarı kaldırdı. Sonra bir tabureye oturdu ve üstünde özel bir ultraviyole ışığı bulunan bir büyüteçle olası iç lezyonları araştırmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Goran ve Mila'ya döndü ve buz gibi bir sesle, "Ona dokunmamış," dedi.

Mila başını salladı. Ve salondan çıkmadan önce Debby'nin yanına gidip kolundaki bileziği çıkardı. Bu eşya, kızlarının tecavüze uğramadığı haberiyle birlikte Gordonlara götürebileceği tek şeydi.

Chang ve Goran'ın yanından ayrılır ayrılmaz üstündeki beyaz gömleği hemen çıkarma isteği duydu. O an kendini leş gibi hissediyordu. Soyunma odasına girdi. Geniş lavabonun önüne geçip sıcak suyu açtı ve suyun altında ellerini sertçe ovarak yıkamaya başladı.

Ellerini ara vermeden yıkamaya devam ederken gözü önündeki geniş aynaya değdi. Debby'nin üzerinde yeşil eteği, mavi jilesi ve saçındaki zambakla soyunma odasına girdiğini hayal etti. Sağlam tek koluyla ilerleyip duvarın dibindeki banka oturdu. Ve yere değmeyen ayaklarını sallayarak genç kadına bakmaya başladı. Sanki onunla iletişime geçmek ister gibi ağzını açıp kapatıyordu. Ama hiçbir şey

söylemiyordu. Mila o an küçük kıza kan kardeşini sorabilmeyi çok isterdi. Artık hepsi için altı numara olduğu kesinleşen diğer küçük kızı...

Sonra kendini toparladı.

Sıcak su akmaya devam ediyordu. Etrafa yayılan buhar aynanın tüm yüzeyini kaplamıştı.

Mila o sırada ellerinin acıdığını fark etti.

Gözlerini aynadan alıp ellerine baktı ve aniden suyun altından çekti. Derisi kıpkırmızı olmuş, parmak uçları su toplamaya başlamıştı. Mila hemen bir havluyla ellerini kuruladı ve dolaptaki küçük ilkyardım çantasını, yara bandı bulma umuduyla, karıştırmaya başladı.

Bu olanları asla kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

Gözlerini açtığı an aklına ilk gelen şey ellerinin yanması oldu. Hemen fırlayıp yatağın içine oturdu. Yeniden aynı acıyı hissederek etrafına bakındı. Karşısında çatlak aynalı bir gardırop, sol tarafta küçük bir şifonyer ve kapalı panjurlarının arasından mavi gün ışığı sızan pencere. Mila elbiselerini çıkarmadan uyumuştu çünkü o kasvetli otel odasının çarşafları ve örtüleri leke içindeydi.

Neden uyanmıştı? Belki birileri gelip kapıyı çalmıştı. Veya sadece rüya görmüştü.

Derken kapı yeniden çalındı. Ayağa kalktı ve kapının yanına gidip sadece bir iki santim kadar araladı.

Boris'in gülümseyen yüzüne rağmen, "Kim o?" diye sordu.

"Seni almaya geldim. Bir saat içinde Bermann'ın evi için istenen arama emri çıkacak. Diğerleri orada bizi bekliyorlar... Ve ayrıca sana kahvaltı getirdim."

Büyük olasılıkla içinde kruvasan ve kahve olan kâğıt bir poşeti kapının aralığından Mila'nın burnuna doğru uzattı.

Mila, Boris'e baktı. Kılığı misafir ağırlamak için uygun değildi ama belki de bu iyi bir şeydi; meslektaşının hormonlarını yatıştırabilirdi. Kapıyı açıp Boris'i içeri davet etti.

Boris odaya girdi ve şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı. Bu arada Mila da odanın köşesindeki lavaboya doğru ilerledi. Niyeti yüzünü yıkamak, daha doğrusu sarılı ellerini arkadaşından gizlemekti.

"Burası hatırladığımdan da berbatmış." Boris havayı kokladı. "Hâlâ aynı koku."

"Sanırın bir böcek ilacı."

"Takıma girdiğim ilk günlerde, kendime bir daire bulana kadar yaklaşık bir ay burada kaldım... Burada her anahtarın tüm oda kapılarını açtığını biliyor musun? Müşterilerin para ödemeden gitmek gibi bir âdeti vardır ve motel sahibi her seferinde kilit değiştirmekten bıkmıştır artık. Gece uyumadan önce kapının önüne şu şifonyeri çeksen iyi edersin."

Mila lavabonun üstündeki aynadan ona baktı.

"Tavsiyen için teşekkürler."

"Hayır, ciddiyim. Daha düzgün bir yer istersen sana yardımcı olabilirim."

Mila, Boris'e göz kırptı.

"Yoksa beni kendi evine mi davet ediyorsun, ajan Boris?"

Boris, kıpkırmızı bir suratla durumu düzeltmeye çalıştı.

"Hayır... Hayır, bunu kastetmemiştim. Tanıdığım kişilere bir meslektaşımın aynı evi paylaşacak birini aradığını söyleyecektim, hepsi bu."

Mila omuzlarını silkti.

"Umarım buna ihtiyacım olacak kadar uzun süre buralarda kalmam gerekmez."

Ellerini kuruladıktan sonra Boris'in getirdiği paketi aldı ve yatağın içine bağdaş kurarak oturdu.

Kruvasan ve kahve; tam tahmin ettiği gibi.

Boris genç kadının bu hareketine şaşırmıştı ama bundan daha çok şaşırdığı şey Mila'nın ellerindeki sargılardı. Yine de bu konuda tek söz etmedi. Aksine çekingen bir şekilde, "Aç mısın?" diye sordu.

Mila dolu ağzıyla cevapladı.

"İki gündür ağzıma lokma koymadım. Bu sabah sen yetişmemiş olsaydın ben sürünerek gidip bir şeyler alacaktım."

Mila böyle konuşmaması gerektiğini düşündü, basbayağı adama cesaret vermekti yaptığı. Ancak ona teşekkür etmek için daha başka bir yol aklına gelmemişti ve ayrıca gerçekten de çok acıkmıştı. Boris, kendini beğenmiş bir edayla gülümsedi.

"Eee? Kendini nasıl hissediyorsun, alıştın mı?"

"Kolay adapte olurum, o yüzden iyiyim diyebilirim. Alıştım"

Benden nefret eden arkadaşın Sarah Rosa hariç.

Ama bu sözler sadece düşüncelerinde kaldı.

"Kan kardeşliği konusundaki tespitin çok hoşuma gitti..."

"Tamamen şans eseri; çocukluk anılarımı hatırlamam yetti. Sen de on iki yaşındayken saçma sapan şeyler yapmadın mı hiç?"

Meslektaşının utanmış haliyle ciddi ciddi cevap aradığını fark edince gülümsemesine engel olamadı.

"Şaka yapıyordum, Boris..."

Boris daha çok kızardı.

"Ah, evet..."

Mila son lokmasını yuttu, parmaklarını yaladı ve Boris'in kendisi için almış olduğu ikinci kruvasanı da atıştırmaya başladı. Boris onun bu iştahlı halini görünce kendinde şaka yollu bile olsa bir şey söyleme cesareti bulamadı.

"Boris, bir şey soracağım... Neden ona Albert diyorsunuz?"

Genç adam gülümsedi.

"Çok enteresan bir hikâyedir," dedi. Büyük bir rahatlıkla gelip Mila'nın yanına oturdu ve anlatmaya başladı.

"Beş sene önce başımıza çok garip bir olay geldi. Bir seri katil kadınları kaçırıyor, onlara tecavüz ediyor ve boğarak öldürüyordu. Sonra da sağ ayaklarını keserek cesetleri bize gönderiyordu."

"Sağ ayak mı?"

"Evet. Kimse bir şey anlamıyordu çünkü adam eylem sırasında kusursuzdu ve işini bir o kadar da temiz yapıyor, arkasında hiç iz bırakmıyordu. Sadece bilekten kesilen ayaklar. Ve cinayetlerini çok acımasız bir şekilde işliyordu. Kısacası, beşinci cinayeti işlemişti ama bizim elimizde hâlâ bir şey yoktu. O sırada Doktor Gavila bir şey önerdi..."

Mila ikinci kruvasanı da bitirmiş ve kahveye geçmişti.

"Ne gibi?"

"Bize arşivlere inmemizi ve ayakla ilgili saçma sapan ve hatta önemsiz bile olsa her türlü olayı araştırmamızı söyledi."

Mila'nın yüzünden şaşkınlığını belli eden bir gülümseme geçti.

Sonra üç paket toz şekeri plastik bardaktaki kahvenin içine boşalttı. Bunu fark eden Boris yüzünü ekşitti. Tam bir şeyler söylemek üzereyken vazgeçip olayı anlatmaya devam etti.

"Evet, ilk önce bana da çok saçma görünmüştü. Ancak bir süre sonra önümüze bir hırsızlık olayı çıktı. Bir hırsız mağazaların önündeki teşhir yerlerinden ayakkabı çalıyordu. Bilirsin, mağazalar hırsızlığa karşı dükkânın dışındaki bu yerlere sadece her model ve numaradan bir tane koyarlar, çifti içerdedir ve genelde de bu sağ ayaktır."

Mila elindeki kahveyle donakaldı. Goran'ın sezgisine hayran kalmış, âdeta kendinden geçmişti. Sonra kendi kendine konuşur gibi, "Ayakkabı mağazalarını gözetlediniz ve hırsızı yakaladınız..." dedi.

"Albert Finley. Otuz sekiz yaşında bir mühendis. Evli ve iki küçük oğlu var. Yazlık bir ev ve tatiller için alınmış lüks bir karavan."

"Normal biri."

"Oturduğu evin garajında bir derin dondurucu bulduk. Ve içinde de poşetlere sarılmış beş kadın ayağı; bilekten kesilmiş beş adet sağ ayak. Adam çaldığı ayakkabıları bunlara giydirerek eğleniyormuş. Bir çeşit fetişizm."

"Sağ ayak ve sol kol. Bu yüzden Albert!"

"Doğru."

Boris bunu söylerken onaylamak ister gibi elini Mila'nın omzuna koydu. Genç kadın adamın elini kaba bir şekilde itip yataktan fırladı. Boris neye uğradığını anlayamamıştı.

"Affedersin."

"Önemi yok."

Doğru değildi. Zaten Mila da buna inanmamıştı ama yine de adama söylediği gibi davranmaya karar verdi. Ona sırtını döndü ve lavaboya doğru yürüdü.

"Bir dakika içinde hazırım, sonra gidebiliriz."

Boris ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Acele etme. Seni arabada bekliyorum."

Mila onun odadan çıkışını izledi. Sonra yüzünü aynaya döndü.

"Senden nefret ediyorum. Buna ne zaman bir son vereceksin? Ne zaman birinin yeniden sana dokunmasına izin vereceksin?"

Bermann'ın evine doğru giderken birbirleriyle tek kelime konuşmadılar. Hatta Mila arabaya bindiğinde radyonun açık olduğunu görmüş ve daha o anda yolculuğunun nasıl geçeceğini anlamıştı. Boris'in fena halde gücenmesine neden olmuş, belki de takımın içinde yeni bir düşman kazanmıştı.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra Bermann'ın evine varmışlardı. Şehrin sakin bir semtinde, yeşillikler içinde güzel bir evdi.

Yolun kenarları bariyerlerle kapatılmıştı. Gazeteciler ve komşular bariyerlerin arkasında merakla bekleşiyorlardı. Mila onları görünce *İşte, başlıyoruz,* diye düşündü. Yolda gelirken radyoda da Debby'nin cesedinin bulunuşuyla ilgili haberleri dinlemişti. Hatta Bermann'ın ismi de olayda geçmeye başlamıştı.

Basının sevincinin nedeni belliydi. Kol mezarlığı kamuoyunda büyük tepkilere yol açmıştı ama sonunda kâbusun adını koymuşlardı.

Genç polis daha önce de böyle şeyler yaşandığına şahit olmuştu. Basın, hikâyenin peşini bırakmayacak ve kısa bir süre sonra Bermann'ın hayatının her köşesini istisnasız ayaklar altına alacaktı. Adam intihar

ederek suçunu kabul etmiş oluyordu. Bu yüzden medya, yorumlarına ısrarla devam ediyordu. Hiçbir çelişkiye yer vermeksizin, sadece ortak görüşlerinin gücüne güvenerek ona canavar rolünü biçmişlerdi. Tıpkı onun da küçük kurbanlarına yaptığını varsaydıkları gibi Bermann'ı acımasızca parçalara bölmüşlerdi. Baş sayfaları daha iştah açıcı bir hale getirmek için onun litrelerce kanını akıtmışlardı. Ne bir saygı ne de adalet duygusu olmaksızın. Ve üstelik biri fark edip bunun üzerine giderse de o doğal olmayan yüzsüzlüklerini saklamak için rahatça "basın özgürlüğü" sözünün arkasına sığınmaya hazırdılar.

Mila arabadan inip gazeteciler ve meraklı komşulardan oluşan kalabalığı yararak polis bariyerini geçti. Gözünde patlayan flaşlara engel olamadan evin ön kapısına doğru yürüdü. O sırada Goran'ın pencerelerin birinden ona baktığını fark etti. Mantıksız bir şekilde, onun Boris'le birlikte geldiğini görmesinden rahatsız oldu. Ve sonra da bu düşüncesinden dolayı kendini aptal gibi hissetti.

Goran dönüp dikkatini yeniden evin içine çevirdi. Zaten Mila da bir süre sonra kapıdan içeri girmişti.

Stern ve Sarah Rosa, diğer detektiflerle birlikte çoktan işbaşı yapmışlardı. Evin içinde çalışkan arılar gibi hareket edip duruyorlardı. Her yer allak bullaktı. Görevliler eşyaları, duvarları ya da olayın aydınlanmasına yarayacak bir ipucu bulabilecekleri her köşeyi inceden inceye kontrol ediyorlardı.

Mila bir kez daha bu işe karıştırılmadı. Sarah Rosa genç kadını görür görmez bulunduğu yerden ona bağırmış ve hiçbir şeye elini sürmemesini söylemişti. Böylece elleri ceplerinde –bunu biraz da ellerindeki sargılar gözükmesin diye yapmıştı– etrafa bakınmaya başladı.

İlk dikkatini çeken şey fotoğraflar oldu.

Mobilyaların üzerine ahşaptan ya da gümüşten yapılmış şık çerçeveler içinde on kadar fotoğraf yerleştirilmişti. Bermann ailesinin mutlu anlarda çekilmiş pozları. Şu an çok uzak hatta yaşanmamış gibi duran bir hayat. Genç polis, fotoğraflara baktıkça Bermannların çok fazla seyahat ettiklerini anladı. Dünyanın her köşesinde çekilmiş

resimler vardı. Ancak çiftin daha yeni olan fotoğraflarında yaşlanan yüzlerindeki ifadeleri âdeta gölgelenmişti. Mila bu fotoğrafların içinde farklı bir şeyler olduğundan kesinlikle emindi. Ancak ne olduğunu anlayamıyordu. Eve girdiği an garip bir duygu hissetmişti ve şu an bu çok daha belirgindi.

Bir şeylerin varlığı...

Görevlilerin koşuşturmalarına seyirci kalan biri daha vardı. Mila onu fotoğraflardan tanıdı; Veronica Bermann, katil zanlısının eşi. Kadının gururlu biri olduğu hemen anlaşılıyordu. Saygısızca ve ona sorma gereği bile hissetmeden tüm eşyalarına dokunan, varlıklarıyla anılarını ve aile mahremiyetini bozan bu tanımadığı insanları onurlu tutumunu bozmadan uzaktan izliyordu. Boyun eğmişlikten ziyade kabul etmiş gibi görünüyordu. Kocasının kesinlikle bu korkunç suçlamalarla hiçbir ilgisi olmadığını savunarak başmüfettiş Roche'a yardım etmeyi teklif eden de kendisi olmuştu.

Mila bir yandan kadını süzmeye devam ederken hemen yanındaki duvarda hiç beklemediği bir şey gözüne çarptı. Tüm duvar boydan boya *korunmuş kelebeklerle* kaplıydı.

Cam çerçeveler içinde duruyorlardı. İçlerinde çok güzel ve ender bulunan cinsler de vardı. Küçük pirinç levhalara cinsleri ve kökenleri yazılmıştı. Bazılarının isimleriyse gerçekten çok egzotikti. En güzelleri Afrika ve Japonya kökenli olanlardı.

"Çok güzeller çünkü hepsi ölü."

Bunları söyleyen Goran'dı. Kriminolog siyah bir kazak ve flanel bir pantolon giymişti. Gömleğinin yakası kazağın boyun kısmında dışarı çıkıyordu. Kelebek duvarına daha iyi bakabilmek için Mila'nın yanına geçti.

"Böyle bir olay karşısında en önemli ve en net olan şeyi unutuyoruz; bu kelebekler bir daha asla uçamayacaklar."

"Hiç doğal değiller," dedi Mila. "Yine de son derece muhteşem görünüyorlar."

"Bazı insanlarda ölümün yaptığı etki de bu. İşte bu yüzden seri katiller var."

Goran bunları söylerken eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. Tüm takımın bir an içinde etrafında toplanmasına yeterli oldu bu küçük jest. Anlaşılan hepsi, kendi işiyle son derece meşgul gibi görünürken bile bir yandan Goran'ın söylediği ya da yaptığı bir şeyi kaçırmamak için gözlerini adamın üstünden ayırmıyordu.

Mila böylece tüm takımın Goran'a son derece güvendiğini bir kez daha anlamış oldu. Onları yöneten Goran idi ve bu çok garipti. Çünkü Goran bir sivildi ve aynasızlar –en azından onun tanıdıkları– bir sivile asla güvenmezlerdi. Ekibe, başmüfettişin her zamanki gibi yine ortada görünmediği dikkate alınırsa "Roche'un takımı" yerine "Goran'ın takımı" demek daha uygun olurdu. Görünüşe bakılırsa Roche, Bermann'ın ipini çekecek su götürmez kanıtlar elde edildiği zaman ortaya çıkacaktı.

Stern, Boris ve Rosa doktorun çevresinde toplanarak her zamanki pozisyonlarını aldılar. Yine olayın dışında bırakılacağını düşünen Mila bir adım geride durmayı yeğledi.

Goran hepsine tek tek bakarak alçak sesle söylediklerinin duyulup duyulmadığını anlamaya çalıştı. Büyük olasılıkla Veronica Bermann'ı rahatsız etmek istemiyordu.

"Pekâlâ, elimizde neler var?"

Stern başını iki yana sallayarak cevap veren ilk kişi oldu.

"Evde, Bermann'ı altı çocukla ilişkilendirecek kayda değer bir şey yok."

Boris, "Eşinin hiçbir şeyden haberi yok gibi görünüyor. Ona birkaç soru sordum ve bana hiç de yalan söylüyormuş gibi gelmedi," diye ekledi.

Rosa, "Bizimkiler ceset bulma konusunda eğitilmiş köpeklerle bahçeyi araştırıyorlar," dedi. "Ama şimdilik bir şey yok."

"Son altı haftadır Bermann'ın gittiği bütün yerleri araştırmalıyız."

Hepsi bunun neredeyse imkânsız olduğunu bile bile Goran'ı onayladılar.

"Stern, başka bir şey var mı?"

"Banka hesaplarında sıra dışı hiçbir hareket yok. Son bir yıl içinde yapılan en büyük harcama karısı için yapılan bir suni döllenme operasyonu için ödenmiş."

Stern'ün sözlerini duyunca Mila eve girdiği an ve daha sonra da fotoğraflara bakarken hissettiği şeyin ne olduğunu anladı. İlk anda düşündüğü gibi var olan bir şeyin değil, aksine yok olan bir şeyin sezgisiydi bu.

Pahalı ve kişiliksiz eşyalarla dolu, yalnız kalmaya mahkûm iki insan tarafından döşenmiş bu evde eksik olan şey bir çocuktu. Bu yüzden Stern'ün sözünü ettiği suni döllenme işlemi o evde bebek bekleyen birinin endişesi algılanmadığı için bir çelişkiydi.

Stern sözlerini Bermann'ın özellikleri hakkında birkaç bilgi vererek bitirdi.

"Uyuşturucu kullanmıyormuş, içki ve sigara içmiyormuş. Özel bir spor salonuna devam ediyormuş. Ayrıca bir video kulübüne üyeymiş ama sadece böceklerle ilgili belgeseller kiralıyormuş. Bölgedeki lüteriyen kilisesine gidiyormuş ve ayda iki kez huzurevinde gönüllü olarak çalışıyormuş."

Boris, "Tam bir aziz," diye dalga geçti.

Goran, Boris'in bu son sözlerini Veronica Bermann'ın duyup duymadığını anlamak için hemen dönüp kadına baktı. Sonra Rosa'ya dönüp, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Ofisteki ve evdeki bilgisayarları taradım. Hatta silinmiş dosyaları bile kurtaran bir program yükleyip hepsini gözden geçirdim. Sadece iş, iş, iş... Bu herifin tüm derdi para kazanmakmış."

Mila, Goran'ın aniden dalgınlaştığını fark etti. Ancak bu duraklama kısa sürdü ve doktor yeniden Rosa'nın sözlerine yoğunlaştı.

"İnternet'le ilgili neler biliyoruz?"

"İnternet hizmeti alınan şirketi aradım ve bana son altı aydır Bermann'ın girdiği sitelerin bir listesini verdiler. Orada da kayda değer bir şey yok... Görünüşe bakılırsa doğa, seyahat ve böceklerle ilgili sitelere karşı bir tutkusu varmış. Ayrıca internet üzerinden açık arttırmalara giriyormuş, özellikle de kelebek koleksiyonlarıyla ilgili olanlara..."

Rosa sözlerini bitirince Goran kollarını göğsünde kavuşturdu ve iş arkadaşlarına tek tek baktı. Mila, Goran'ın bakışlarıyla karşılaşınca kendisinin de sonunda takıma dâhil olduğunu hissetti.

Doktor, "Öyleyse ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Boris, sözlerini daha da vurgulamak için bir eliyle gözlerini kapatarak, "Gözlerim kamaştı doğrusu," dedi. "Çok temiz bir hayat." Diğerleri de onunla aynı düşüncedeydi.

Mila neler olduğunu anlamamıştı ancak sormaya da çekiniyordu. Goran bir elini alnına götürdü ve sonra da yorgun gözlerini ovuşturdu. Mila doktorun yüzünde az önceki dalgınlığın yeniden belirdiğini fark etti... Kafasındaki bir düşünce onu birkaç saniyeliğine aralarından alıp götürüyor ve sonra kriminolog, Mila'nın bilmediği bir nedenle bu düşüncesini bir köşeye atıyordu.

"Bir şüpheli soruşturmasındaki altın kural nedir?"

Boris herkesten önce atladı.

"Hepimizin sırları vardır..."

Goran, "Kesinlikle doğru," dedi. "Hepimizin, en azından hayatımızda bir kez olsun, zayıf davrandığımız bir an olmuştur. İçimizden her birinin, büyük ve küçük, açıklayamayacağı bir sırrı vardır mutlaka... Oysa çevrenize bir bakın; bu adam mükemmel bir eş, dindar ve kusursuz bir çalışan... Bir hümanist, bir sağlıklı yaşam fanatiği... Sadece belgesellerle ilgileniyor, hiçbir kötü alışkanlığı yok. Tek hobisi *kelebek koleksiyonu*... Böyle bir insan olabilir mi?"

Bu kez cevap belliydi; hayır, mümkün değildi.

"Öyleyse böyle bir adamın bagajında bir kız çocuğu cesedinin ne işi var?"

Stern, "Kusursuz bir temizlik yaptı belki de..."

Goran, "Tüm bu mükemmel gösteri dikkatimizi başka bir yöne çevirmemizi önlemek için..." dedi. "Peki, öyleyse, şu an hiçbirimizin bakmadığı nokta neresi?"

Rosa, "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Baştan başlayın. Cevap orada, daha önce onlarca kez gözden geçirdiğiniz şeylerin arasında. Hepsini yeniden elekten geçirin. Gerçeği gizleyen parıltılı kabuğu kırmanız gerekiyor. Bu mükemmel görüntünün gözlerinizi kamaştırmasına izin vermeyin; o parıltı sadece aklınızı karıştırır ve düşüncelerinizi netleştirmenize engel olur. Ve ayrıca..."

Goran aniden sustu. Yine düşüncelere dalmıştı. Ancak bu kez Mila'nın dışındaki polisler de bunu fark etti. Beyninde oluşmaya başlayan ve gittikçe büyüyen bir şeyler vardı.

Mila, kriminoloğun odanın içinde dolaşan bakışlarını takip etmeye karar verdi. O bakışlar boş boş bakmıyordu, genç kadın Goran'ın bir noktaya dikkatle baktığını gördü

Telefonun üzerindeki küçük kırmızı ışık, sanki tüm dikkatleri üzerine çekmek istercesine, sürekli yanıp sönüyordu.

Gavila alçak sesle sordu.

"Telesekreterin mesajlarını dinleyen oldu mu?"

Bir an için odada bir sessizlik oldu. Hepsi, bakışlarını orada bulunanlara göz kırpıp duran kırmızı ışığa çevirdiler ve bu büyük unutkanlıklarında suçüstü yakalanmış gibi kendilerini suçlu hissettiler. Goran hiçbir şey demedi ve sadece gidip mesaj kutusunun küçük düğmesine bastı.

Az sonra odanın içine bir ölünün sözleri yayıldı ve Alexander Bermann son kez evine girdi.

"Öhöm... Benim... Şey... Fazla zamanım yok... Yine de sana çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum... Her şey için üzgünüm... Bunu daha önce yapmam gerekiyordu ancak yapmadım... Beni affetmeye çalış. Her şey benim suçum..."

Konuşma yarıda kesildi ve salona buz gibi bir sessizlik çöktü. İster istemez hepsinin bakışı Veronica Bermann'a, bir heykel gibi sessiz oturan kadına çevrildi.

Tek hareket eden Goran Gavila oldu. Kadının yanına gitti ve bir elini onun omzuna koyup bir şeyler mırıldandı. Daha sonra da bir kadın polise, Bermann'ı başka bir odaya götürmesini işaret etti.

Stern hepsi adına konuşur gibi mırıldandı.

"Baylar, bayanlar... Sanırın elimizde bir itiraf var."

8

Adını *Priscilla* koymuştu.

O da, aradığı katillere bir kimlik vermeyi âdet edinen Goran Gavila'nın yöntemini seçmişti. Katillerin ele geçmez gölgeler olmaktan çıkıp ajanların gözlerine daha gerçek görünmeleri, bir kişilik kazanmaları için ideal bir yöntemdi bu. Böylece Mila, şu an kim bilir nerede normal bir çocuk gibi yaşamını sürdüren ve atlattığı felaketin ne olduğunu asla bilmeyecek olan şanslı kızın adını altı numaralı kurbana vererek ona bir kimlik kazandırmış oluyordu.

Genç polis bu kararı otele dönerken vermişti. Merkezdeki dedektiflerden biri onu kaldığı yere götürmekle görevlendirilmişti. Bu kez Boris, Mila'ya hiçbir teklifte bulunmamış, sabah ki kaba davranışından sonra Mila da genç adamı kesinlikle kınamamıştı.

Altıncı kıza Priscilla adını vermek sadece ona bir kimlik kazandırmak için yapılmış bir tercih değildi. Başka bir nedeni daha vardı: Mila artık onu bir numarayla anmak istemiyordu. Genç polis küçük kızla arasında duygusal bağlantısı kalan tek kişinin kendisi olduğuna inanıyordu çünkü Bermann'ın telefon mesajı bulunduktan sonra Priscilla'yı bulmak artık öncelikli iş olmaktan çıkmıştı.

Polisin elinde, arabada bulunmuş bir ceset ve herkese göre Bermann'ın itirafı gibi görünen bir kaset vardı. Daha fazlası için uğraşmaya gerek yoktu. Artık sadece intihar eden mümessilin diğer altı kurbanla bağlantısı olup olmadığından söz ediliyor ve nedeni üzerinde konuşuluyordu. Oysa belki de nedeni çoktan belliydi...

Kurbanlar bu küçük kızlar değil, aileleri...

Morgdaki camın arkasından aileleri incelerken bunları söylemişti Goran. Değişik nedenlerle tek bir evlat sahibi olmuş anne-babalar. Aşağı yukarı kırk yaşını geçmiş ve bu yüzden biyolojik olarak bir daha hamile kalma olasılığı olmayan anneler... "Katilin *esas* kurbanları onlar. Araştırdı ve onları bilerek seçti. Tek bir evlat, tek bir kız çocuğu. Yaslarını azaltmak ve kayıplarını unutmak için gereken umudu yok etmek istedi. Yaptığı şeyin, ailelerin geri kalan yaşamlarında her gün hatırlanmasını istedi. Geleceklerini yok ederek onların acılarını dayanılmaz hale getirdi. Onların, öldükten sonra anılmalarına, gelecek nesillere bir anı bırakmalarına engel oldu... Ve bununla beslendi. Sadistliğinin karşılığı, duyduğu zevkin kaynağı bu..."

Alexander Bermann'ın çocuğu yoktu. Eşiyle birlikte suni döllenme yoluyla bir bebek sahibi olmaya çalışmışlardı ama bu operasyon işe yaramamıştı. Belki de acısını o zavallı çocuklardan çıkarmaya çalışmıştı. Belki de kaderlerindeki kısırlığın intikamını onlardan almıştı.

Hayır, bu bir intikam değil, diye düşündü Mila. *Başka bir şey var...*

Genç kadın işi oluruna bırakmak istemiyordu bir türlü ama neden böyle hissettiğini de açıklayamıyordu.

Araba, kaldığı motelin önüne gelince Mila onu getiren polise teşekkür ederek arabadan indi. Adam ona başıyla selam vermekle yetindi ve geri dönüp gitti. Mila çakıl taşı dökülmüş geniş park yerinde yalnız kaldı. Arkasında sık ağaçlı geniş bir orman uzanıyordu. Hava iyice soğumuştu ve yanan tek ışık motelin reklâm panosundaki neon lambasıydı. Odasına doğru yürümeye başladı. Motelde kalan tek müşteri kendisi olduğundan diğer tüm odaların pencereleri karanlıktı.

Gece bekçisinin ofisinin önünden geçti. Adam ortalarda yoktu, ofisi sadece sesi tamamen kapatılmış televizyonun mavimsi ışığı aydınlatıyordu. Mila, "Belki de tuvalete gitmiştir," diye düşünerek yoluna devam etti. Şans eseri odanın anahtarını almıştı yoksa bu soğukta bir de onun geri dönmesini beklemek zorunda kalacaktı.

Elindeki kâğıt poşette bir şişe meyve suyu ve iki peynirli sandviçten oluşan akşam yemeği vardı. Ayrıca gece yatmadan önce ellerindeki

küçük yanıklara sürmek için bir kutu da yara merhemi almıştı. Nefesi buz gibi havanın içinde yoğunlaşıyordu. Mila hızlandı, soğuktan ölmek üzereydi. Çakılların üzerinde ayaklarının çıkardığı ses gecenin içinde duyulan tek gürültüydü. Kaldığı bungalovsa sıranın en sonundaydı.

Yürürken, *Priscilla,* diye düşündü. Ve aklına adli tıp doktoru Chang'in sözleri geldi: "Kurbanını hemen öldürdüğünü söyleyebilirim; onun gerektiğinden daha fazla hayatta kalıp kalmamasını umursamamış ve tereddüt etmemiş. Tüm kurbanları öldürme şekli aynı, *sadece biri dışında...*" Doktor Gavila da bunun ne anlama geldiğini sormuştu. Ve Chang bakışlarını adama dikerek altıncı kurban için durumun daha da kötü olduğunu söylemişti...

Mila'nın aklına takılan da bu cümle olmuştu.

Sadece altıncı kızın diğerlerine oranla daha yüksek bir bedel ödemesi değildi kafasını kurcalayan. "Daha yavaş ölmesi için kan kaybını yavaşlatmış... Olayın tadını çıkarmak istemiş." Hayır, hepsi bu değildi. Başka bir şey vardı. Katil neden yöntem değiştirmişti? Chang'ın toplantısı sırasında olduğu gibi Mila yine boynunda bir gıdıklanma hissetmeye başladı.

Odasına birkaç metre kalmıştı. Bu kez kararlıydı, bu gıdıklanmanın nedenini bulacaktı. Kafası tamamen bu duyuyla meşgulken ayağı küçük bir çukura takıldı ve tökezledi.

İşte o zaman fark etti.

Arkasından gelen kısa süreli bir gürültü tüm düşüncelerini dağıttı. Çakılların üzerinde başka birinin ayak sesleri. Birisi onun yürüyüşünü "taklit" ediyordu. Peşinden geldiği anlaşılmasın diye adımlarını Mila'nınkilere uydurarak yürüyordu. Genç kadının ayağı takılınca takipçisi de ritmini kaybetmiş ve varlığını fark ettirmişti.

Mila şaşkınlığını belli etmedi ve hiç yavaşlamadan yürümeye devam etti. Peşindekinin ayak sesleri de yeniden onunkilerin arasında kaybolmaya başladı. Mila onun tahminen on metre kadar arkasından geldiğini hesapladı. Bir yandan da olası çözümleri düşünüyordu. Belinde taşıdığı silaha sarılması pek akıllıca olmazdı. Arkasından

gelen birinin bu hareketini anlar anlamaz ondan daha önce ateş etmesi mümkündü. *Bekçi,* diye düşündü. Boş kulübedeki açık kalmış televizyon. *Onu çoktan haklamış olmalı. Şimdi de sıra ben de.*

Odanın girişine birkaç adım kalmıştı. Karar vermesi gerekiyordu ve verdi. Üstelik başka çaresi de yoktu.

Cebinden anahtarı çıkardı ve kapının önündeki üç basamağı hızlıca çıktı.

Kilidi birkaç kez çevirdikten sonra kapıyı açtı ve odaya girdi. Yüreği göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Silahını çekti ve diğer eliyle elektrik düğmesini çevirdi. Yatağın hemen yanındaki gece lambası yandı. Mila pozisyonunu bozmadı. Sırtı kapıya dayalı, kulakları tetikte bir süre bekledi.

Bana saldırmadı.

Kapının önündeki tahta döşemede ayak sesleri duyduğunu zannetti.

Boris ona otelin bütün kilitlerinin aynı olduğunu ve her anahtarın her kapıyı açtığını söylemişti.

"Peşimdekinin de bundan haberi var mı acaba? Öyleyse benimkinin aynısından bir anahtarı olmalı."

Demek ki takipçisi içeri girmeye kalkarsa onu şaşırtabilirdi.

Dizlerinin üstüne çöktü ve lekeli döşemede sürünerek pencerenin kenarına kadar gitti. Duvara yaslanarak ayağa kalktı ve yavaşça uzanıp camı açtı. Gecenin ayazı ciğerlerine doldu. Biraz gayretle pencerenin kanatlarından birini yerinden çıkarabildi. Bir ayağını dışarı attı ve bir sıçrayışta kendini yine karanlığın içinde buldu.

Önünde kapkara orman uzanıyordu. Ağaçların tepeleri rüzgârın eşliğinde aynı ritimle dalgalanıyordu. Motelin arkası bütün bungalovları birbirine bağlayan beton bir alanla çevriliydi. Mila dizlerini kırarak yürüyor, çevresindeki her sese, her harekete kulak kabartıyordu. Bir yanını korumaya almak için bungalovların dibinden ilerlemeye başladı. Hemen yanındaki odayı, sonra da diğerini geçti. İki bungalovu birbirinden ayıran dar araya girdi.

O noktada öne doğru uzanıp odasının kapısında biri olup olmadığına bakması gerekiyordu. Tamamen riskli bir işti. Silahı iki eliyle kavradı, kollarını öne doğru uzattı. İçinden üçe kadar saydı. Bu arada da üç kez derin derin nefes aldı. Bungalovun köşesinden fırladı. Ancak etrafta kimse yoktu. İmkânsızdı bu, hayal görmüş olamazdı. Birinin peşinden geldiğine emindi. Hem de varlığını, Mila'nın ayak seslerinde saklayacak derecede işi bilen biriydi.

Vahşi bir hayvan olabilir miydi?

Mila dikkatini dağıtmamaya çalışarak çevrede düşmanına ait izler aramaya başladı. Sanki moteli çevreleyen ağaçların ve rüzgârın uyumlu dansının içinde kaybolmuştu.

"Affedersiniz..."

Mila korkuyla sıçradı. Arkasında duran adamın gece bekçisi olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Adam onu korkuttuğunun farkına varınca tekrarladı: "Affedersiniz..."

Mila, "Ne oldu?" diye sordu. Kalbinin çılgın ritmi hâlâ yavaşlamamıştı.

"Size telefon var..."

Adam eliyle ofisini gösterdi ve genç polis onun gelmesini beklemeden ofise doğru yürüdü.

"Mila Vasquez!"

"Selam Mila, benim Stern... Doktor Gavila seni görmek istiyor."

"Beni mi?"

Mila şaşırmıştı ama biraz da gururlanmıştı.

"Evet. Seni motele bırakan ajana haber verdik. Geri dönüp seni alacak."

"Tamam."

Mila şaşkındı. Stern'ün başka bir şey söylemediğini görünce kendisi sordu:

"Yeni bir şey mi var?"

"Alexander Bermann bizden bir şeyler saklamış."

Boris gözünü yoldan ayırmadan navigatörü ayarlamaya çalışıyordu. Mila ses çıkarmadan yolu izliyor, buruşuk paltosuna sarınmış Goran gözleri kapalı bir halde arka koltukta oturuyordu. Veronica Bermann'ın gazetecilerden kaçmak için sığındığı kız kardeşinin evine doğru gidiyorlardı.

Goran, Bermann'ın bir şeyler sakladığı kanısına varmıştı. Bu şüphesi tamamen telesekreterdeki mesaja dayanıyordu.

"Öhöm... Benim... Şey... Fazla zamanım yok... Yine de sana çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum... Her şey için üzgünüm... Bunu daha önce yapmam gerekiyordu ancak yapmadım... Beni affetmeye çalış. Her şey benim suçum..."

Telesekreterden aldıkları dökümde Bermann'ın bu konuşmayı aşağı yukarı küçük Debby Gordon'un cesedinin bulunduğu sırada yaptığını tespit etmişlerdi.

Goran birdenbire tüm ekibe dönüp onun durumundaki –bagajında bir cesetle dolaşan ve kısa bir süre sonra hayatına kendi elleriyle son vermeye kararlı– bir adamın karısını bu şekilde aramak zorunda kalmasının nedenini sormuştu.

Seri katiller bağışlanmayı istemezler, özür dilemezler. Eğer bunu yaparlarsa, farklı biri gibi görünmek istedikleri içindir. Onların doğalarında aldatmak vardır. Onların amacı gerçeği bulandırmak, etraflarını çeviren sis perdesini beslemektir. Ancak Bermann için sanki aynı şey söz konusu değildi. Sesinde bir telaş vardı. Çok geç olmadan bir görevi tamamlamak ister gibiydi.

Alexander Bermann ne için bağışlanmak istiyordu?

Goran bunun eşiyle ilgisi olduğuna bahse vardı.

"Rica etsem bir kez daha tekrarlar mısınız, Doktor Gavila?"

Goran gözlerini açtı ve Mila'nın ön koltuktan geriye doğru dönüp ondan bir cevap beklediğini gördü.

"Belki de Veronica Bermann bir şeyleri çözdü. Büyük olasılıkla da bu konu her neyse, aralarında kavga çıkmasına neden oldu. Bana kalırsa Alexander bu yüzden eşinden af dilemiş olmalı."

"Bu bilgi bizim için neden bu kadar önemli?"

"Gerçekten önemli olup olmadığını bilmiyorum... Ancak onun durumundaki bir adam, eğer arkasında başka bir amaç yoksa evlilikleri için çıkan basit bir tartışma için neden zaman kaybetsin?"

"Nedir o amaç, sizce?"

"Belki de kadın her şeyden o kadar da habersiz değil."

"Ve adamda o telefonla durumu kontrol altına almak, kadının daha fazla derine gitmesini önlemek istemiş olabilir. Ya da bu ayrıntıyı bize iletmek..."

"Evet, benim de düşündüğüm bu... Veronica Bermann şu ana dek bize çok yardımcı oldu. Bu bilginin kocasına yönelik suçlamalarla ilgili olduğunu düşünmüş olsa bizden bir şeyler saklamaya çalışırdı."

Mila için her şey çok daha netti şimdi. Kriminoloğun sezgileri soruşturmanın sonuçlarını açıklamaya yeterli olamazdı. Bu yüzden önce bunu doğrulamak gerekiyordu. Bu yüzden Goran şu ana dek Roche'a gelişmelerden söz etmemişti.

Veronica Bermann'la yapacakları görüşmeden önemli detaylar elde edeceklerini umuyorlardı. Boris, tanıkları ve olayla ilgili kişileri sorguya çekme konusunda bir uzman olarak, bu resmî olmayan sohbette bulunması gereken kişiydi. Ama Goran, Bermann'ın eşiyle yapılacak bu görüşmede sadece kendisinin ve Mila'nın bulunmasına karar vermişti. Boris bunu, sivil bir danışmandan gelen bir öneri değil de üstlerinden gelen bir emirmiş gibi sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Ancak Mila'ya karşı olan hoşnutsuzluğu biraz daha artmıştı. Gavila'nın genç kadını bu işe neden karıştırdığını anlamıyordu.

Mila gerginliğin farkındaydı ama o da Gavila'yı kendisini seçmeye iten nedenin ne olduğunu tam olarak anlamamıştı. Boris'e de, genç kadına konuşmayı nasıl yöneteceğini öğretmekten başka yapacak bir

şey kalmamıştı. Az önce navigatörle uğraşmaya başlamadan önce yaptığı şey de zaten buydu.

Mila, araştırma sırasında Boris'in evde yaptığı yorumu düşündü.

Gözlerim kamaştı doğrusu. Çok temiz bir hayat.

Bu mükemmellik hiç inandırıcı değildi. Birileri için hazırlanmış bir senaryo gibi...

Mila, *Hepimizin sırları var,* diye düşündü. *Benim bile.*

Her zaman gizlenecek bir şeyler olur. Babası küçükken ona devamlı, "Hepimiz burnumuzu karıştırırız. Muhtemelen kimsenin bizi görmeyeceğine inandığımız anları seçeriz ama yine de yaparız," derdi.

Öyleyse Alexander Bermann'ın sırrı neydi?

Eşi ne biliyordu?

Altı numaralı küçük kızın adı neydi?

Kasabaya vardıklarında şafak sökmek üzereydi. Burası, nehrin büküldüğü girintiye sıkışmış küçük bir katedralin çevresine yayılmış, bütün evlerin nehre baktığı şirin bir yerdi.

Veronica Bermann'ın kız kardeşi bir birahanenin üst katında oturuyordu. Sarah Rosa daha önce onları arayıp görüşmek istediklerini bildirmişti. Bayan Bermann her zaman olduğu gibi ne karşı çıkmış ne de en ufak bir hoşnutsuzluk belirtisi göstermişti. Görüşmenin ona daha önceden bildirilmiş olması kadının sorgulandığı duygusuna kapılmasına engel olmak içindi. Ama Veronica Bermann özel ajan Rosa'nın bu özenli davranışıyla pek ilgilenmemişti. Muhtemelen bunu, baskı altında sorgulanacağına yormuş olmalıydı.

Saat sabahın yedisiydi. Kadın, Mila ve Goran'ı ev terlikleri ve şık sabahlığıyla karşıladı. Onları, tavanları kirişli ve şık mobilyalarla döşenmiş oturma odasına davet etti ve taze yapılmış kahve teklif etti. Mila ve Goran geniş kanepeye yan yana oturdular. Veronica Bermann ise, uykusuzluktan ve ağlayamamaktan sönmüş bakışlarıyla karşılarındaki koltuğun ucuna oturdu. Ellerini kucağında sıkıca kenetlemişti ve Goran onun gergin olduğunu anladı.

Oda, eski bir eşarpla örtülmüş abajurun sıcak ışığıyla aydınlatılmıştı. Pencere önündeki çiçek süslemeleri odaya sevimli bir hava vermişti.

Veronica Bermann'ın ablası onlara kahve servisi yaptı ve sonra dışarı çıktı. Yalnız kaldıklarında Goran sesini çıkarmadan Mila'nın söze girmesini bekledi. Kadına yöneltecekleri sorular son derece hassas sorulardı. Mila kahvesinin tadına bakarak zaman kazanmaya çalıştı. Acelesi yoktu, konuşmaya başlamadan önce kadının tüm savunmasının düşmesini bekliyordu. Boris onu uyarmıştı; bazı olaylarda kişinin içine kapanması ve işbirliği yapmaktan vazgeçmesi için yanlış söylenen tek bir söz yeterli olabilirdi.

"Bayan Bermann, tüm bunlar çok yorucu olmalı... Ayrıca bu saatte çıkıp geldiğimiz için bizi affedin."

"Endişelenmeyin, erken kalkmaya alışkınım."

"Eşinizi daha yakından tanımalıyız. Ancak bu şekilde olaya ne kadar karıştığını tespit edebiliriz. Ve inanın bu olayda karanlık kalmış çok fazla nokta var. Bize biraz eşinizden söz edin, lütfen..."

Veronica'nın yüz ifadesi bir milimetre bile değişmedi ancak bakışları derinleşti.

"Alexander ile ben ta lise yıllarından beri arkadaşız. O benden iki yaş büyüktü ve hokey takımında oynuyordu. Çok ünlü bir oyuncu değildi ama herkes onu tanırdı. Benim bir kız arkadaşım onun da arkadaşıydı ve biz de bu şekilde tanıştık. Birlikte gezmeye başladık ama grupla beraber, sıradan bir arkadaş gibi. Aramızda henüz bir şey yoktu ve olacağını da pek hesaplamıyorduk. Aslına bakarsanız ben... Beni o şekilde gördüğünü sanmıyordum... Yani olası bir sevgili gibi. Ben de onunla bir gelecek düşünmüyordum."

"Sonradan gelişti..."

"Evet, garip değil mi? Liseden sonra birbirimizi kaybettik ve yıllarca görüşmedik. Ortak arkadaşlarımızdan üniversiteye devam ettiğini duymuştum. Sonra bir gün yeniden hayatıma giriverdi: Bana telefon numaramı tesadüfen bulduğunu söyledi. Ancak daha sonra

yine ortak arkadaşlarımızdan öğrendiğime göre okulu bitirir bitirmez herkese beni sormaya başlamış..."

Goran onu dinlemeye devam ederken, Veronica Bermann'ın kendini tamamen anıların içine koyuvermesinin ve anlattığı hikâyenin belli bir nedeni olduğunu düşünmeye başladı. Sanki isteyerek onları bir yerlere doğru sürüklüyordu. Zamanın uzak bir yerinde, aramaya geldikleri şeyin olduğu yere...

Mila, "O günden sonra da görüşmeye başladınız," dedi.

Goran genç polisin, Boris'in dediklerine harfiyen uymasını memnuniyetle izliyordu. Mila, Veronica Bermann'a doğrudan doğruya sorular yöneltmeden bir sohbet havasında bilgi edinmeye çalışıyordu.

Bermann, "O günden sonra yeniden görüşmeye başladık," diye tekrarladı. "Alexander beni onunla evlenmeye razı etmek için binlerce yol denedi. Ve sonunda kabul ettim."

Bu son cümle Goran'ın kafasına takıldı. Sanki dikkati çekmeden araya sıkıştırılmış, gururlanmak için söylenmiş bir yalan gibi gelmişti ona. Ve kadını ilk gördüğünde fark ettiklerini yeniden hatırladı: Veronica güzel bir kadın değildi, muhtemelen de hiç olmamıştı. Sıradan bir dişi. Oysa Alexander Bermann yakışıklı bir adamdı. Masmavi gözler, yakışıklılığının farkına varmış bir erkeğin kendinden emin duruşu. Kriminoloğa böyle bir adamın Veronica'yı ikna etmek için ayak diretmesi pek inandırıcı gelmemişti.

O sırada Mila da gerçek konuya değinmenin zamanı geldiğine karar vermişti.

"Ancak son zamanlarda ilişkiniz pek iyi gitmiyordu..."

Veronica sözlerine ara verdi. Daha doğrusu Goran'ı, Mila'nın oltayı erken attığına inandıran birkaç saniye geçti.

"Bazı problemlerimiz vardı."

"Bir bebeğiniz olsun istemiştiniz geçmiş yıllarda."

"Ben bir süre hormonal bir tedaviye razı oldum. Sonra tüp bebek denedik."

"Bir çocuk sahibi olmayı çok istediniz, sanıyorum."

"Daha çok Alexander istiyordu."

Bunu daha çok kendini savunur bir ifadeyle söylemişti. Mila ve Goran'ın, eşiyle aralarındaki sürtüşmenin bundan kaynaklandığını düşündüklerini biliyordu.

Amaçlarına yaklaşmaktaydılar. Goran memnundu. Bermann'la konuşanın Mila olmasını istemişti çünkü bir kadının diğer bir kadınla kolaylıkla bir bağ kurabileceğini tahmin etmişti. Ve böylelikle Veronica'nın olası direnci de kırılmıştı. Tabii ki Sarah Rosa'yı da seçebilirdi ve belki böylece Boris'i de incitmek zorunda kalmazdı. Ancak Mila ona daha uygun gelmişti ve şimdi de yanılmadığını görüyordu.

Genç polis oturdukları kanepenin önündeki geniş sehpaya eğilerek elindeki kahve fincanını bıraktı. Aslında bu, kadına belli etmeden Goran'la göz göze gelebilmek için bir bahaneydi. Kriminolog hafifçe başını eğdi; artık oyalanmayı bırakıp esas konuya girme zamanı gelmişti.

"Bayan Bermann, kocanız son telefon konuşmasında neden sizden af diledi?"

Veronica, göz pınarında beliren tek damla gözyaşını belli etmemek için bakışlarını odanın başka bir köşesine çevirdi.

"Bayan Bermann, sırlarınız bizimle güvende olacaktır. Sizinle açık konuşmak istiyorum; ne bir polis, ne bir savcı ne de bir hâkim sizi bu soruya cevap vermeniz için zorlayabilir, çünkü olayın soruşturmayla hiçbir bağlantısı yok. Ama bizim için bunu bilmek önemli, eşiniz masum olabilir..."

Bunu duyar duymaz Veronica tekrar Mila'ya doğru döndü.

"Masum mu? Alexander kimseyi öldürmedi... Ama bu, onun da hataları olmadığı anlamına gelmez."

Bunu öyle bir kızgınlıkla söylemişti ki sesinin tonu bile değişmişti. Goran'ın düşündüğü şey gerçekleşmeye başlamıştı. Mila da bunu fark etti: Veronica Bermann onları bekliyordu. Oraya buraya serpiştirilmiş zararsız cümlelerle esas konuya yaklaşmıştı. Onlar kadının kendileriyle işbirliği yaptığını düşünürken Veronica Bermann hikâyesini bu

noktaya getirmek üzere hazırlamıştı. Bildiklerini birilerine söylemek zorundaydı.

"Alexander'ın bir sevgilisi olduğundan kuşkulanıyordum. Bir eş her zaman böyle bir olasılığı dikkate alır ve o an onu affedip affedemeyeceğini hep düşünür. Ama er veya geç, bir eş bu olasılığın gerçek olup olmadığını da bilmek ister. İşte ben de bu yüzden bir gün onun eşyalarını karıştırmaya başladım. Aslında ne aradığımı bilmiyordum ve böyle bir durum karşısında nasıl davranabileceğimi de bilmiyordum."

"Ne buldunuz?"

"Geçerli bir kanıt. Alexander iş için kullandığı dijital ajandaya benzer bir ajanda daha kullanıyormuş. Birini gizleyecekse neden iki farklı ajanda almış olsun diye düşündüm. Ajandayı karıştırdım. Sevgilisinin adını öğrendim. Onunla yaptığı her buluşma işaretlenmişti. Bir gece ajandayı önüne koydum; inkâr etti, ajandayı hemen alıp sakladı. Ama ben vazgeçmedim; onu kadının evine, o sefil yere kadar takip ettim. Ancak kendimde daha öteye gitme cesaretini bulamadım. Kadının kapısının önünde bekledim. Aslında yüzünü bile görmek istemiyordum."

Alexander Bermann'ın açıklanamayan sırrı bu muydu? Goran kendi kendine sordu. Gizli bir aşk mı? Bu kadarcık şey için mi buralara kadar gelmişlerdi?

Neyse ki bu girişiminden Roche'a söz etmemişti. Aksi takdirde olaya kapanmış gözüyle bakan başmüfettişin alaylarına da göğüs germek zorunda kalacaktı.

Bu arada Veronica Bermann coşkuyla akan bir nehir gibi olmuştu. Devamlı anlatıyor, eşine karşı olan hıncını içinden tamamen söküp atana kadar onların gitmesine izin verecekmiş gibi görünmüyordu. Bagajda bir cesedin bulunmasından sonra kadının en cesur savunmasının akıllıca -ve gerçeği maskeleyen- bir dış görünüş sergilemek olduğu açıkça belliydi. Suçlamanın yükünden ve üzerine sıçrayan çamurdan kurtulmanın bir yoluydu bu davranış. Şimdi, evlilik anlaşmasından kurtulma gücünü bulduğuna göre, aynı diğerleri gibi

o da Alexander Bermann'ın çevresine kurtulamayacağı bir çukur kazmaya başlamıştı.

Goran, bu sohbete bir an önce son vermesini anlatmak için Mila'yla göz göze gelmeye çalıştı. O an genç kadının yüz ifadesinde ani bir değişiklik fark etti. Şimdiyse bakışları şaşkınlık ve kuşku arasında kararsız kalmış gibiydi.

Onca yıllık meslek hayatında Goran diğer insanların gözlerindeki korkuyu tanımayı öğrenmişti. Mila'yı bir şeylerin derinden etkilediğini de anlamıştı.

Bu bir isimdi.

Genç polisin kadına tekrar aynı soruyu yönelttiğini duydu.

"Eşinizin sevgilisinin adını tekrarlayabilir misiniz Bayan Bermann?"

"Daha önce de söylediğim gibi; o sürtüğün adı *Priscilla* idi.

9

Sadece bir tesadüf olamazdı.

Mila tüm takım arkadaşlarına en son ilgilendiği konuyu –şu müzik öğretmeniyle ilgili olan– ayrıntılara girmeden anlattı. Bir "canavarın" ajandasında o isme –Priscilla– rastlandığı zaman çavuş Morexu'nun söylediklerini onlara aktarırken Sarah Rosa gözlerini gökyüzüne çevirdi, Stern de onu taklit edercesine başını iki yana salladı.

Ona inanmıyorlardı. Bu, anlaşılır bir şeydi. Buna rağmen Mila, arada bir bağ olduğuna emin olduğunu vurguladı. Sadece Goran onu ilgiyle dinliyor gibiydi. Kriminolog kim bilir neler çıkaracaktı bu olaydan. Mila olayın üstüne gitmek için ne bedel varsa ödemeye hazırdı. Ancak Veronica Bermann'la yaptığı konuşmadan bir tek şey elde etmişti; kadın eşini sevgilisiyle buluştuğu eve kadar izlediğini söylemişti. Zaten şu an kendileri de o eve doğru gitmekteydiler. O evde başka korkunç şeyler bulmaları da mümkündü. Kim bilir belki de küçük kızların bedenleri de oradaydı.

Özellikle de altı numaralı kızla ilgili sorunun cevabı belki o evde gizliydi.

Mila diğerlerine dönüp, "Onun adını Priscilla koydum," demek isterdi. Ama bunu yapmadı. Şu an küfür etmek gibi olurdu. Sanki o ismi özellikle Bermann seçmişti.

Evin görüntüsü, kenar mahalle evlerinin tipik görüntüsü gibiydi. Yer ise, yeni doğmuş endüstriyel bir bölgenin sonucu olarak altmışlı yıllarda inşa edilmiş klasik bir getto. Yakındaki bir çelik fabrikası nedeniyle cepheleri zamanla kırmızımsı bir tozla kaplanmış gri bi-

nalardan oluşmuş bir mahalle. Ticari değeri düşük, bir an önce elden geçmesi gereken evler. Burada daha ziyade göçmenlerden, işsizlerden ve sosyal yardım sayesinde geçinen ailelerden oluşan değişken bir insan topluluğu yaşıyordu.

Goran, hiç kimsenin Mila'yla göz göze gelmek istemediğini fark etti. Onu kendilerinden uzak tutuyorlardı çünkü genç kadın beklenmedik bir çıkış yaparak sınırı aşmıştı.

Boris, tiksinen bir yüz ifadesiyle etrafına bakınarak, "Böyle bir yerde yaşamaya kim can atar?" diye mırıldandı.

Aradıkları kapı numarası neredeyse mahallenin sonundaydı. Daire ise evin, dışardan demir bir merdivenle inilen bodrum katındaydı. Giriş kapısı da demirdi. Yola bakan üç pencerede de demir parmaklık vardı ve camlar içerden tahtalarla kapatılmıştı.

Stern pencerelerden birine yaklaşıp içeri bakmayı denedi. Dizlerini kırmış, pantolonunun paçaları kirlenmesin diye poposunu havaya kaldırarak komik bir pozisyon almıştı.

"Buradan bir şey görünmüyor."

Boris, Stern ve Rosa bakışlarıyla anlaşıp kapı girişine konumlandılar. Stern başıyla Mila ve Goran'a geride durmalarını işaret etti.

İlk harekete geçen Boris oldu. Kapının üzerinde zil yoktu. Boris kuvvetli bir şekilde kapıyı yumrukladı. Bu hareket içerdekini korkutmak amaçlı yapılırdı. Bu arada Boris'in ses tonu sakinliğini koruyordu.

"Polis! Lütfen kapıyı açın..."

İçerideki kişinin yön duygusunu şaşırması için uygulanan psikolojik bir baskı yöntemiydi. Bir yandan sahte bir sabır göstermek diğer yandan da kapıyı yumruklayarak ona acele ettirmek... Ancak bu kez işe yaramamıştı çünkü evde kimse yok gibiydi.

İçlerinde en sabırsızları olan Rosa, "Pekâlâ girelim," dedi.

Boris, "Roche'un bizi arayıp emir vermesini beklemeliyiz," dedi ve saatine baktı. "Çok uzun sürmez."

"Roche'a da... Emirlerine de..." diye karşı çıktı Rosa. "İçerde önemli bir şeyler olabilir."

Goran araya girdi.

"Rosa haklı; girelim."

Verilen kararın herkesi memnun ettiğini gören Mila bu takımda Goran'ın Roche'dan daha fazla yetkisi olduğunu bir kez daha anladı.

Hepsi kapının yanına dizildi. Boris cebinden bir maymuncuk seti çıkardı ve kilitle uğraşmaya başladı. Birkaç dakika sonra kilit açıldı. Silahına davranan Boris diğer eliyle de demir kapıyı yavaşça ittirdi.

İlk izlenimlerine göre ev ıssızdı.

Önce dar ve uzun bir koridor çıktı karşılarına. Gün ışığının burayı aydınlatmaya yetmediğini gören Rosa fenerini yaktı. Böylece koridora açılan üç kapıyı fark edebildiler. İlk ikisi sol tarafta diğeriyse dipte.

Sadece üçüncü kapı kapalıydı.

Evin içinde ilerlemeye başladılar. Boris önde, Rosa onun arkasında ve daha sonra da Stern ve Goran. Mila ise sıranın en sonundaydı. Kriminolog hariç hepsinin silahları ellerindeydi. Mila takıma sonradan "eklenmiş" olduğu için silahını çekmemişti ama eli tetikte ilerliyordu.

Boris duvardaki elektrik düğmelerinden birine bastı.

"Elektrik yok."

Kendi fenerini belinden çıkartıp ilk odaya bakmak için öne doğru uzattı. Duvarda, bir kanser gibi bütün sıvaya yayılmış bir rutubet lekesi vardı. Kalorifer ve tuvalet boruları tavandaydı. Yerde çirkef gibi bir birikinti oluşmuştu.

Stern, "Ne pis kokuyor!" dedi.

Hiç kimsenin bu şartlar altında yaşaması mümkün değildi.

İkinci odanın önüne geldiler. Kapı paslı menteşeler nedeniyle iyice sıkışmış olsa da bir tarafı duvardan kurtulup hafifçe aralanmıştı; o köşe olası bir saldırgan için rahatça kaçılabilecek bir delik oluşturabilirdi. Boris bir tekmeyle kapıyı kırdı, ama arkasında hiçbir şey yoktu. Oda tamamen diğer odanın bir benzeriydi. Yerlerin karoları kabarmıştı, altından betonun rutubetli yüzü görünüyordu. Eşya yoktu. Sadece bir koltuk iskeleti köşeye atılmış, duruyordu. Odadan çıkıp koridora döndüler.

Tek bir oda kalmıştı; koridorun sonunda kapısı kapalı olan.

Boris elinin iki parmağını gözlerine doğru kaldırdı. Stern ve Rosa'ya kapının iki kenarında konumlanmaları için verilmiş bir işaretti bu. Genç polis bir adım geriye gitti ve kapıya sıkı bir tekme attı. Kapı ardına kadar açıldı. Üç ajan, ellerindeki fenerlerle odanın her köşesini inceleyerek arka arkaya içeri girdiler. Kimse yoktu.

Goran da arkalarından odaya girdi. Lateks eldivenler geçirmiş olduğu elini duvarda gezdirip elektrik düğmesini buldu. Tavandaki neon lambası iki kez yanıp söndükten sonra odayı aydınlatmaya başladı. Diğerlerinden tamamen farklı bir ortamdaydılar. Her şeyden önce bu oda tertemizdi. Duvarlarda rutubetten iz yoktu çünkü tüm oda, su geçirmez plastik duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Yer karoları sapasağlam ve eksiksizdi. Odada pencere yoktu ama birkaç dakika içinde bir havalandırma aygıtı devreye girdi. Elektrik tesisatı duvarın üstünden çekilmişti, belli ki sonradan yapılmıştı. İnce plastik borular, kabloları Goran'ın kullandığı elektrik düğmesinden başka, odanın sol köşesindeki bir elektrik prizine götürüyordu. Köşede ayrıca üzerinde bir dizüstü bilgisayar bulunan bir masa ve bir ofis sandalyesi vardı.

Bunlardan başka, odadaki tek eşya diğer duvarın önündeki deri bir kanepeydi.

Stern Goran'a dönerek, "Görünüşe bakılırsa Alexander Bermann sadece bu odayla ilgileniyormuş," dedi.

Rosa masaya doğru ilerledi ve bilgisayarı işaret etti.

"Aradığımız cevapların burada olduğundan eminim."

Ama Goran kolundan tutarak onu durdurdu.

"Hayır, sırayla gitmek daha doğru olacak. Şimdi hepimiz buradan çıkalım. Odanın nemini bozmayalım." Sonra Stern'e döndü.

"Krepp'i ara, ekibini alıp gelsin ve parmak izlerini araştırsın. Ben de Roche'a haber vereyim."

Mila, kriminoloğun gözlerindeki parıltıyı fark etti. Doktor, çok önemli bir şey bulduklarından emindi.

Olmayan saçlarını tarıyormuş gibi parmaklarını başına sürdü. Sadece ensesinde kalan ve omuzlarına dek uzanan bir miktar saçını da atkuyruğu yapmıştı. Yeşil ve kırmızı renkli bir yılan sol kolunu kaplıyordu. Diğer kolunda da, gömleğinin açık yakasından göründüğü kadarıyla göğsüne doğru devam eden, benzer bir dövme vardı. Tüm yüzünü kaplayan değişik pirsinglerin arasındaki Krepp idi, olay yeri inceleme uzmanı Krepp.

Mila onun, altmış yaşlarındaki bir ihtiyardan uzak görüntüsüne bakakalmıştı.

İşte yaşlanan punkların sonu, diye düşündü.

Oysa birkaç sene öncesine kadar Krepp katı kuralları olan, hayatının daha çok gri yanlarıyla ilgili, sıradan orta yaşlı bir adamdı. Değişim bir gün içinde olmuştu. Ancak tüm iş arkadaşları onun zıvanadan çıktığını düşünse bile yeni görünüşüyle ilgili tek kelime etmemişlerdi çünkü Krepp mesleğin en iyisiydi.

Goran'a, yerin orijinal nemini korumak için gösterdiği titizliğe teşekkür ettikten sonra hemen işe koyuldu. Özel tulumlar ve maskeler giyinmiş ekibiyle birlikte yaklaşık bir saat kadar olay yerinde kaldı. Sonra bodrum katındaki evden çıkıp Goran ve Roche'a yaklaştı.

Başmüfettiş onu selamladı.

"Ne haber, Krepp?"

"Bu kol mezarlığı hikâyesi beni çileden çıkarmak üzere. Bizi çağırdığınız sırada halen daha işe yarar bir ipucu bulmak amacıyla uzuvlar üzerinde çalışıyorduk."

Goran insan derisi üzerindeki olası bir bulguyu ortaya çıkarmanın ne denli zor bir iş olduğunu biliyordu. Beklenmedik bir bozulma, incelenen kişinin terlemesi ya da söz konusu olan bu kesik kol olayında olduğu gibi bir ölünün dokularıysa çürümüş olgular...

"İyot dumanıyla denedim, sonra krom-koteyle... En son olarak da elektronografi."

Kriminolog, "Nedir bu?" diye sordu.

"Deride bırakılan izleri toplamak için kullanılan en son yöntem; elektronik röntgen ışınları emisyonu diyebiliriz... O lanet olası Albert iz bırakmama konusunda bir uzman."

Mila, katile bu isimle hitap eden tek kişinin o olduğunu fark etti. Diğerleri çoktan Alexander Bermann ile onun kimliğini birleştirmişlerdi.

İşe yaramayan detaylar duymaktan bıkmış olan Roche:

"Öyleyse burada ne bulduk, Krepp?" diye sordu.

Krepp gözlerini yerden ayırmadan elindeki eldivenleri çıkardı ve yaptıkları işleri anlatmaya başladı.

"Ninhidrin kullandık, etkisi lazerde çok net olmadı. Bu kez çinko klorürle daha iyi bir dereceye getirdik. Duvardaki elektrik düğmesinin çevresinde ve masanın gözeneklerinde birtakım izler elde edebildik. Bilgisayar içinse daha zor oldu; parmak izleri üst üsteydi, siyanoakrilat kullanmamız gerekecek. Bunun içinde klavyeyi baryumlu odaya götürmeliyiz..."

"Sonra. Klavyeyle uğraşacak zamanımız yok, bilgisayarı hemen şimdi analiz etmeliyiz."

Sabırsızlanan Roche, Krepp'in sözünü kesti ve devam etti.

"Sonuç olarak; izler bir kişiye mi ait?"

"Evet. Hepsi Alexander Bermann'a ait."

Krepp'in sözleri herkesi şaşırtmıştı, bir kişi hariç; cevabı çoktan tahmin eden ve bu eve adımını attığı andan beri bundan emin olan Goran.

Nitekim Gavila, "Duruma bakılırsa Priscilla diye biri hiç var olmamış," dedi.

Krepp, "Bir şey daha var," diye sözlerine devam etti. "Deri koltuk."

Sessizliği bozan Mila oldu.

"Nedir?"

Krepp genç kadını sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı, sonra da bakışlarını kadının sargılı ellerine indirdi. Bu arada yüzünde beliren

garip ifadeye de engel olamamıştı. Mila bundan rahatsız olmuş olsa da bozuntuya vermedi.

"Deri koltukta hiçbir parmak izine rastlamadık."

"Garip bir durum mu?"

"Bilemem," dedi Krepp. "Demek istediğim her yerde parmak izi var ama o kanepe tertemiz."

Roche araya girdi.

"Ancak geri kalan her yerde Bermann'ın izleri olduğunu söylemiştin ki bizi ilgilendiren de bu, öyle değil mi? Bize düşen tüm taşları yerine oturtmak... Ve eğer bilmek isterseniz bu heriften her an biraz daha nefret ediyorum."

Ve Mila, aksine onu daha çok sevmesi gerektiğini düşündü çünkü adamın endişeleri hepsi için çözüm demekti.

"O zaman bu kanepeyi ne yapayım? Analiz etmeye devam mı edeyim?"

"Bırak şimdi o kahrolası kanepeyi! İzin ver de adamlarım şu bilgisayara bir göz atsın."

Diğerleri gülmemek için birbirleriyle göz göze gelmemeye çalıştılar. Bazen Roche'un buz gibi ses tonu Krepp'in görüntüsünden daha paradoksal olabiliyordu.

Başmüfettiş Roche kendini bekleyen arabasına doğru uzaklaşırken adamlarının da içlerini rahatlatmayı ihmal etmedi.

"Ha gayret çocuklar... İş sizin!"

Roche iyice uzaklaşınca Goran diğerlerine dönüp, "Hadi bakalım," dedi. "Bilgisayarda neler varmış, gidip görelim."

Roche'un takımı odanın egemenliğini tekrar eline almıştı.

Oda, plastik kaplı duvarlarıyla dev bir rahime benziyordu ve Alexander Bermann'ın gizli sığınağı sadece onlara açılmak üzereydi. En azından takımın düşüncesi buydu. Hepsi lateks eldivenler giydi. Sonra Sarah ekranın önüne oturdu; şimdi iş ona düşüyordu.

PC'yi açmadan önce USB çıkışlarından birine küçük bir aygıt bağladı. Stern klavyenin yanına küçük bir ses kaydedici koydu ve Rosa çalışmaya başladı.

"Bermann'ın bilgisayarına bir harici bellek bağladım. PC'de bir sorun çıkması halinde bu bellek birkaç saniye içinde tüm bilgisayar belleğini kopyalayabilecek."

Diğerleri hiç ses çıkarmadan Rosa'nın arkasında duruyorlardı.

Bilgisayar sürücülerin tipik gürültüsüyle çalışmaya başladı. Her şey normal görünüyordu. PC belirli bir yavaşlıkla kış uykusundan uyanıyordu. Artık üretimi yapılmayan eski bir modeldi. Ekranda sırayla sistem bilgileri görünmeye başladı ve bir süre sonra yerini masaüstünün görüntüsü aldı. Önemli bir şey yok gibiydi; mavi bir ekranda standart program kısayolları.

Boris, "Benim evdeki bilgisayara benziyor," dedi ama bu şakaya hiç kimse gülmedi.

"Hadi bakalım... Bermann'ın dosyalarında neler varmış, görelim..."

Rosa masaüstündeki dosyalardan birine tıkladı. Boş. Tek tek diğerlerine de baktı. Hepsi boştu.

"Bomboş... Çok garip."

Stern, "Belki de her bağlantısından sonra yaptıklarını siliyordu," diye yorumda bulundu.

Rosa, kendinden emin, "Öyle bir şey varsa silinmiş dosyaları geri yükleyebilirim," dedi. Sonra disk sürücüsüne bir CD taktı ve çabucak bir program yükledi. Belli ki silinmiş dosyaları yeniden yüklemeye yarayan bir yazılımdı.

Bilgisayarın belleği hiçbir zaman tamamiyle boşaltılmaz ve bazı bilgileri silmek neredeyse imkânsızdır. Mila birinden, her bilgisayarda hapsolmuş o silikon bileşiğinin biraz da insan beyni gibi çalıştığını duymuştu. Biz de bir şeyleri unuttuğumuzu sandığımızda kafamızın içindeki bir grup hücre bu bilgileri saklıyor ve içgüdüsel olarak bir görüntü, bir söz olarak hiç beklemediğimiz bir anda bize yeniden geri getirebiliyor. Çocukken ilk kez ateşle nasıl tanıştığımızı hatırlamamız

gerekli değil örneğin. Aklımızda kalan, oluşturulduğu tüm biyografik koşullardan arınmış o bildik sezgi... Beynimizin bir köşesinde kilitli kalarak sıcak bir şeye her yaklaşmamızda yeniden su yüzüne çıkan sezgi. Mila bunları düşünürken sargılı ellerine bir kez daha baktı... Görünüşe bakılırsa onun beyninde bir yerlerde bu bilgi yanlış kalmıştı.

"Burada bir şey yok."

Mila'yı düşüncelerinden çıkaran Rosa'nın umutsuz sesi oldu. Bilgisayar tamamen boştu.

Ama Goran halen ikna olmuş değildi.

"Bir web tarayıcısı mevcut."

Boris, "Ancak bilgisayar internete bağlı değil," dedi.

Oysa Sarah Rosa kriminoloğun nereye varmak istediğini anlamıştı. Hemen cep telefonunu eline aldı ve ekrandaki işaretleri kontrol etti.

"Başka bir olasılık var... Cep telefonuyla bağlanmış olabilir."

Rosa hemen internetin tarayıcı sayfasını açtı ve adresleri kontrol etti. Sadece tek bir adres vardı.

"İşte Bermann'ın nette neler yaptığını bulduk."

Ekrana gelen adres bir koddu.

http://4589278497.89474525.com

Rosa, "Muhtemelen kişisel bir sunucu adresi" diye yorumda bulundu.

Boris merakla, "Ne demek bu?" diye sordu.

"Herhangi bir arama motoruyla giremeyeceğin, özel bir şifresi ya da kodlaması olan bir adres demek. Doğrudan doğruya bilgisayarın içinde de şifrelenmiş olabilir. Ama öyle değilse eğer, bağlantıyı sonsuza dek kaybetme riski var."

Goran, "Öyleyse dikkatli olmalıyız ve aynı Bermann'ın yaptıklarını yapmalıyız," dedi ve sonra Stern'e döndü.

"Bermann'ın cep telefonu bizde mi?"

"Evet, evdeki dizüstü bilgisayarıyla birlikte arabamda..."

"Öyleyse al, getir."

Stern geri döndüğü zaman odadaki herkesin derin bir sessizlik ve sabır içinde onu beklediğini gördü. Ajan, Bermann'ın cep telefonunu Rosa'ya uzattı ve kadın telefonu bilgisayara bağladı. Hemen ardından internet bağlantısı kuruldu. Sunucu bir süre çağrıyı tanımaya çalıştı. Sonra hızla yüklenmeye başladı.

"Sorunsuz gireceğiz gibi görünüyor..."

Gözleri monitörde, bir süre beklediler. Mila her şeyin mümkün olabileceğini düşünüyordu. Şu an, bütün takımı çok güçlü bir gerilim birbirine bağlıyordu. Tıpkı bir elektrik akımı gibi birinin bedeninden diğerine koşuyor ve odanın havasında bile hissedilebiliyordu.

Ekranda bir yapbozun küçük parçaları gibi birtakım sayılar, işaretler hızla akmaya başladı. Ama gördükleri, hiçbirinin beklediği şey değildi. Az önce herkesi saran enerji anında tükenmişti.

Ekran simsiyahtı.

Rosa, "Sanırın bir koruma programı var," dedi. "Bizim girişimizi bir sızma gibi görmüş olabilir."

Boris huzursuz bir ifadeyle, "Sinyali gizledin mi?" diye sordu.

Kadın sinirlendi.

"Elbette gizledim. Sen beni aptal mı sanıyorsun? Bir şifre ya da başka bir şey olmalı..."

Olanları daha iyi anlamak isteyen Goran araya girdi.

"Bir *kullanıcı adı* ve *şifre* gibi bir şey mi?"

Rosa dalgın dalgın, "Onun gibi bir şey," dedi. Ancak sonra daha düzgün bir cevap vermeye karar vermiş olmalı ki sözlerine devam etti.

"Bulduğumuz, direkt bağlantı için kullanılan bir adres. Kullanıcı adı ve şifre üst güvenlik için kullanılan mekanizmalar; iz bırakırlar ve mutlaka birilerine aittirler. Buraya giren kişi 'isimsiz' kalmak ister."

Mila henüz tek kelime etmemişti ve bu konular onu sinirlendiriyordu. Derin derin nefes alıp veriyor, parmaklarını çıtırdatarak

yumruklarını sıkıyordu. Hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu. Goran, sanki genç polisin düşüncelerini okumuş gibi bir an dönüp ona baktı. Ama Mila bu bakışı fark etmemiş gibi yaptı.

Bu arada odadaki hava ısınmaya başlamıştı. Boris, o rutubetli delikte yaşanan hüsranı Sarah Rosa'nın yüzüne vurmaya karar vermişti.

"Eğer girişte bir engel olduğunu düşündüysen neden paralel bir bağlantı denemedin?"

"Sen neden söylemedin?"

Goran yine araya girdi.

"Neden? Bu durumda ne olur?"

"Bir yazılımla korunan sistemlere girmenin bir yolu olmaz."

Sarah Rosa, Boris'i duymamış gibi dönüp Goran'a baktı.

"Yeni bir kod deneyelim ve bir kez daha girişimde bulunalım."

Boris onunla dalga geçer gibi, "Ciddi misin?" Diye sordu. "Milyonlarca kombinasyon olabileceğini biliyorsun sanırım."

"Defol git, Boris! Bütün suçu bana mı yüklemeye uğraşıyorsun?"

Mila sesini çıkarmadan bu garip hesaplaşmayı izlemeye devam etti.

"Eğer birinin bir düşüncesi ya da önerisi olursa onu en baştan söylemeli!"

"İyi de sen ağzımızı açtırmıyorsun ki..."

"Bak Boris, beni rahat bırak! Yoksa ben sana..."

"Bu nedir?"

Goran'ın sözleri iki kavgacının arasına bir duvar gibi düştü. Ses tonu ne paniğe kapılmış ne de rahatsız olmuş gibiydi ama onları susturmak için yine de aynı etkiyi yapmıştı.

Kriminolog ekranı gösteriyordu. Herkes onu izleyerek başını ekrana çevirdi.

Monitör artık siyah değildi.

Üst sol köşede bir yazı belirmişti.

"orda mısın?"

Boris şaşkın bir ifadeyle, "Kahretsin!" dedi.

Goran, "Neler oluyor?" diye sordu. "İçinizden birileri açıklayabilir mi?"

Rosa yeniden bilgisayarın karşısına geçti.

"Başardık!"

Diğerleri daha iyi görebilmek için kadının etrafına toplandılar.

Cümlenin altında küçük bir tire işareti cevap beklercesine yanıp sönüyordu.

"sen misin?"

Goran sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Birileri bana neler olduğunu anlatmayacak mı?"

Rosa hemen cevap verdi.

"Bu bir *kapı*."

"Yani?"

"Bir giriş. Karışık bir sistemin içindeyiz gibi görünüyor. Ve bu da bir konuşma penceresi; bir çeşit *Chat*... Diğer tarafta biri var, doktor."

Boris ekledi.

"Ve bizimle konuşmak istiyor."

Mila düzeltti.

"Veya Alexander Bermann'la..."

Stern sesindeki telaşa engel olamadan, "E öyleyse ne bekliyoruz?" dedi. "Cevap versenize."

Gavila, Boris'e baktı; iletişim konusunda uzman olan oydu. Genç adam Goran'ı anlamıştı ve neler yazması gerektiğini söylemek için Rosa'nın arkasına geçti.

"Burada olduğunu söyle."

Rosa, Boris'in dediğini yaptı.

"Evet, buradayım."

Birkaç saniye beklediler, sonra ekranda başka bir cümle belirdi.

"yoktun ortalıkta, endişlnmştm."

Boris memnun bir ifadeyle, "Bir erkek[3]," dedi. Sonra Rosa'ya ne yazacağını söyledi. Ancak, karşıdaki kişi gibi sadece küçük harf kullanmasını sıkıca tembihledi ve sonra bazı insanların büyük harf kullanımından ürktüğünü söyledi. Ve bu gibi tiplerin özellikle karşılarında olan kişinin buna saygı göstermesini istediklerini vurguladı.

"çok yoğundum, sen?"
"bana bisürü soru sordular ama ben hiçbişi demedim."

Birileri soru mu sormuştu? Ne hakkında? Hepsinin düşüncesi, özellikle de Goran'ınki, karşıdaki adamın başına kötü şeyler gelmiş olabileceği doğrultusundaydı.

Rosa, "Belki de polis tarafından sorgulandı sonra onu salıverdiler," dedi.

Stern de onu destekler gibi, "Yeterli bilgi alamamış da olabilirler," dedi.

Hepsinin aklında Bermann'ın bir suç ortağı olabileceği kanısı uyanmıştı. Mila bile o gece motelin parkında olanları hatırladı. Birisinin onu izlediğinden emindi, yine de sadece bir sezgi olabileceğini düşünerek bundan hiç kimseye söz etmemişti.

3 İtalyancada kelimelerin sonuna gelen harflerden dişi veya erkek karakterler anlaşılır. Örneğin cümlede "endişlnmştm" kelimesi İtalyancada "o" ile bittiği için konuşanın erkek olduğu anlaşılıyor. (ç. n.)

Boris gizemli kişiye yazılacak cevabı söyledi.

"kim sana sorular sordu?"

"onlar"

"kim onlar?"

Karşı taraftan cevap gelmedi. Boris bu sessizliği önemsememeyi yeğledi ve olayı değişik bir soruyla anlamaya çalıştı.

"onlara neler söyledin?"

"bana örettiğin hikâyeyi annattım onlara ve işe yaradı."

Kelimelerin gizeminden başka yapılan dilbilgisi hataları Goran'ı endişelendirmişti.

"Bir çeşit gizlilik kodu olabilir," dedi. "Belki bizim de aynı hataları yapmamızı bekliyor, aralarındaki özel bir anlaşma olabilir. Ve biz de onun gibi davranmazsak bağlantıyı kesebilir."

Boris, "Haklısın," dedi ve Rosa'ya onunla aynı hataları yaparak yazışmasını söyledi.

Bu arada ekranda yeni bir cümle belirdi.

"herşeyi dediğin gibi hazırladm ve dört gözle zamanı söylemeni bekliyorm."

Bu konuşma onları bir yere götürmeyecekti. O zaman Boris, Sarah Rosa'ya zamanı kendisine yakında söyleyeceğini ama şu an için tüm planı bir kez daha gözden geçirmenin daha yararlı olacağını yazmasını söyledi.

Mila'ya dâhiyane bir fikir gibi gelmişti bu. Az sonra cevap geldi.

"plan şu: gece yarısı evden çıkıcam böylece kimsenin beni görmediğinden emin olcam. saat 2de yolun sonuna gelcem. çalılıklara saklancam. bekliycem. Arabanın ısıkları üç kez yanıp söncek. o zaman yanına gelcem."

Kimse bir şey anlamamıştı. Boris etrafına bakındı. Gavila'yla göz göze geldiler.

"Siz ne düşünüyorsunuz, doktor?"

Kriminolog düşünceliydi.

"Bilmiyorum... Gözümüzden kaçan bir şey var. Toparlayamıyoruz bu yüzden."

Boris, "Bende de aynı his var," dedi. "Bu karşımızda konuşan herif şey gibi... Zihinsel engelli sanki ya da psikolojik sorunları olan biri..."

Goran, Boris'e yaklaştı.

"Onu konuşturmalısın, çok oyalandık."

"İyi de nasıl?"

"Bilmiyorum... Ona güvenemediğini ve her şeyden vazgeçtiğini söyle. 'Onlar'ın senin de ensende olduğundan söz et ve sonra da şansını dene... Mesela; sabit bir numaradan konuşmak istediğini söyle."

Rosa tüm söylenenleri yazdı. Ama bir süre karşıdan cevap gelmedi.

"tel.le konuşamm. beni dinliyorlr."

Ya çok kurnaz biriydi ya da gerçekten yakalanmaktan korkuyordu.

"Israr et. Başka şeyler sor. 'Onlar' kimmiş, bilmek istiyorum."

Goran iyice sabırsızlanıyordu.

"Ona şimdi 'onların' nerede olduğunu sor..."

Cevap fazla gecikmedi.

"yanımdalar."

"Sor, ne kadar yakındalar?"

"buradalar, hemen benim yanımda."

Boris sinirlendi, ellerini ensesine kilitleyip homurdandı.

"Bu saçmalık ne böyle?"

Rosa arkasına yaslandı ve başını sağa sola salladı.

"Eğer ona bu kadar yakınsalar ve gözleri onun üzerindeyse neden yazdıklarını görmüyorlar?"

"Çünkü o bizim gördüğümüz ekranı görmüyor."

Bunu söyleyen Mila'ydı. Ve bu kez ona bir hayaletmiş gibi bakmadıklarını fark edince sevindi. Aksine, sözleri grubun ilgisini çekmişti.

Gavila, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Belli ki onun da karşısında bizimki gibi bir ekran var. Ama bana kalırsa, onun konuşma penceresi başka web sayfalarının altında açık tutuluyor; belki ekranda başka animasyonlar, grafikler, resimler ya da benzer şeyler var. İşte bu yüzden 'onlar' bizim adama yakın olmalarına rağmen yazışmasını göremiyorlar."

Stern, "Haklısın," dedi.

Odaya yeniden bir canlılık dolmuştu. Goran, Sarah Rosa'ya doğru eğildi.

"Onun ekranını görebilir miyiz?"

"Tabii... Ona bir sinyal gönderirim ve bu sinyal onun bilgisayarını gördüğü an internette onun bağlandığı İP. ye ulaşırım."

Ajan Rosa bunları anlatırken diğer yandan da kendi dizüstü bilgisayarını çıkardı ve internete bağlanmaya başladı.

Kısa bir süre sonra Bermann'ın bilgisayar ekranına bir cümle düştü.

"hala orda mısın?"

Boris, Goran'a baktı. "Ne diyelim?"

"Biraz zaman kazanmaya bak. Ama sakın şüphelendirme."

Boris birkaç dakika beklemesini yazdı, çünkü kapı çalınmıştı ve hemen bakıp gelecekti.

Bu arada Saralı Rosa kendi bilgisayarıyla karşıdaki adamın bağlandığı adresi bulmuştu.

"Oldu..."

Birkaç saniye beklediler ve önlerinde bir web sayfası açıldı.

Gördükleri karşısında hiçbiri ne diyeceğini bilemedi.

Ekranda ayılar zürafalarla dans ediyor, su aygırları davullarla ritim yapıyor ve bir şempanze kitara çalıyordu. Odanın içini müzik sesi doldurmuştu. Orman neşe içinde müzik yaparken rengârenk kanatlı bir kelebek siteye girenlere "hoş geldiniz" diyordu.

Sitenin adı "Kelebek Priscilla" idi.

Hepsi âdeta donmuştu. Boris gözünü ekrandan ayırıp Bermann'ın ekranındaki yazıya çevirdi.

"hala orda mısın?"

İşte o zaman ajanın ağzından gülle gibi dört kelime çıktı.

"Tanrım! Bu bir çocuk!"

10

Arama motorlarında en çok aratılan kelime *seks*. İkincisi ise *Tanrı*. Ve Goran bunu her düşündüğünde insanların Tanrı'yı neden internette aradıklarını kendi kendine sormuştur. Üçüncü sırada iki kelime birden var; *Britney Spears* ve *Ölüm*.

Seks, Tanrı, Ölüm ve Britney Spears.

Goran da aşağı yukarı üç ay önce ilk kez, eşinin adını bir arama motoruna yazıp araştırmıştı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Öylesine aklına gelmişti ve yapmıştı. Aslında onunla ilgili bir şey bulacağını sanmıyordu, nitekim de bulamamıştı. Zira eşini aramayı düşüneceği en son yer internet olmalıydı. Onun hakkında bu kadar mı az şey biliyordu? İşte o an içinde bir şeyler kopmuştu. Neden onun peşine düştüğünü anlamıştı.

Aslında eşinin nerede olduğunu bilmek istemiyordu. Hiç umurunda değildi. Ancak bilmek istediği şey o anda onun *mutlu* olup olmadığıydı. Çünkü aslında onu kızdıran tek şey buydu; Tommy'yi ve onu başından atmasının nedeninin başka bir yerde, başka biriyle mutlu olmak istemesi... Egoistçe bir mutluluk arzusu için seni sevenleri bu kadar yaralamak mümkün müydü? Besbelli ki mümkündü. O bunu yapabilmişti ve daha da kötüsü açtığı yaralara, adamın etindeki o derin yırtığa merhem olmak için dönmemişti. Her zaman geri dönmek mümkündür, olabilir, isteyen yapabilir. Devam ederken, sadece ileriye bakarken gelen bir an daima vardır. Bir şey olur, bir çağrı, bir sezgi, herhangi bir şey ve her şeyin yolunda gidip gitmediğine, bırakıldığı gibi kalıp kalmadığına ya da arkamızda bıraktığımız

insanların hayatında nelerin değişip değişmediğine bakmak için geri dönülür. O an hepimiz için vardır. Onun için neden olmadı öyleyse? En azından neden denemedi? Ne gecenin bir yarısında gelen sessiz bir telefon... Ne üzerinde tek harf olmadan gönderilmiş bir kart... Kim bilir Goran kaç kez, onu bir köşede gizlenip Tommy'yi izlerken bulacağını düşünerek oğlunun okuluna gitmişti. Oysa nafile, o evladını bile merak etmemişti. O zaman Goran kendi kendine, bir ömür boyu yanında duracağına inandığı insanı sorgularken buldu.

Öyleyse onun da Veronica Bermann'dan ne farkı vardı?

O kadın da aldatılmıştı. Eşi, saygın bir kişilik kazanmak için ondan yararlanmıştı, adamın sahip olduğu her şeyin esas sahibi kadındı; ismi, evi, sahip oldukları, her şey. Çünkü Bermann'ın asıl istediği bambaşka bir şeydi. Ama Goran'dan farklı olarak, o kadın kusursuz hayatının altında açılan uçurumun farkına varmış, onun çürük kokusunu içine çekmişti. Ve susmuştu. Aldatılmaya razı olmuştu. Sessiz kalarak suç ortaklığı yapmış, gösteriye eşlik etmiş, iyilikte ve kötülükte iyi bir eş olduğunu göstermişti.

Oysa Goran günün birinde eşinin onu terk edebileceğini hiç tahmin etmemişti. Ne bir tartışma, ne bir işaret, ne de uğursuz bir anı... Aklına, "Evet, işte bu! Her şey bu kadar ortadaydı ve aptal ben hiç farkına varmadım," diyebileceği tek bir şey gelmiyordu. Çünkü o kötü eş olmayı tercih etmişti, dikkatsizliği, umursamazlığı için tüm suçu kendine yüklemişti. Bu terk edişin nedenlerini kendisinde aramıştı; en azından böylece ortada bir neden olmuş olacaktı. Ama maalesef, sadece sessizlik ve şüpheler. Dünyanın geri kalanına olayın en sert yüzünü göstermişti; eşi onu terk edip gitmişti, nokta. Çünkü Goran herkesin bu olayı kendine göre yorumlayacağını biliyordu. Kimine göre zavallı koca... Kimine göre eşini evden kaçırmak için mutlaka bir şeyler yapmış olan adam... Oysa her acının kendi hikâyesi vardır ve saygı görmek ister.

Peki ya o kadın? Ne zamandır rol yapıyordu? Kim bilir bu terk ediş kafasında ne kadar zamanda olgunlaşmıştı. Ne zamandır Goran yanında uyurken, anlaşılmaz düşlerinde, yastığın altında gizli düşünce-

lerinde bu gidişi döllemişti? Bir eş ve bir anne olarak, günlük sıradan işlerini yaparken bu arzuyu içinde dokumuştu. Böylece hayalleri, hayal olmaktan çıkmış, bir proje, bir plan, bir resim oluvermişti. Kim bilir ne zaman hayalinin gerçekleşebilir olduğunu anlamıştı. Koza bu metamorfozu içinde saklıyor ve onların, Goran ile Tommy'nin yanında büyümeye devam ediyordu. Ve sessizce değişime hazırlanıyordu.

Şimdi neredeydi acaba? Çünkü o yaşamını sürdürüyordu... Ama başka bir yerde, başka bir paralel evrende. Goran'ın her gün karşılaştığı insanlardan, olaylardan, tahammül edilmesi gereken eşlerden, ilgi bekleyen çocuklardan oluşan başka bir dünyada... Kendi yaşadığı dünyaya benzer ama ondan ve Tommy'den uzak, yeni renkler, yeni arkadaşlıklar, yeni yüzler ve yeni isimlerle dolu başka bir yaşamda... Onlardan uzak bir dünyada ne işi vardı? O kadar ihtiyacı olup da onun ve Tommy'nin yanında bulamadığı şey neydi? Sonuçta, hepimiz bir takım sorulara cevap arıyoruz diye düşünüyordu Goran. Tıpkı internette *Seks, Tanrı, Ölüm ve Britney Spears* arayanlar gibi...

Alexander Bermann ise internette çocuk avına çıkıyordu.

Her şey çok çabuk ortaya çıkmıştı. Bermann'ın bilgisayarından *Kelebek Priscilla* sitesini yöneten uluslararası sunucuya ulaşılmıştı ve ondan sonrasında da her şey bir şekil almaya başlamıştı.

Kelebek Priscilla, çeşitli ülkelerde varlık gösteren bir pedofili internet ağıydı.

Ve Mila haklıydı; "onun" müzik öğretmeni de bu siteye aboneydi.

Suç özel birimi, yüzden fazla abonenin kimliğini saptamıştı. İlk tutuklamalar yapılmış, kalanlar ise birkaç saat içinde tamamlanacaktı. Aralarında çok azı çömezdi. Abonelerin çoğu kuşku duyulmayacak kadar profesyonel davranan üstelik hali-vakti yerinde insanlardı. Bu yüzden de kimliklerinin afişe olmaması için hepsi yüklüce bedeller ödemeye hazırdı.

Ve bunların arasında Alexander Bermann da vardı.

Goran o gece eve dönerken tanıyanların ve arkadaşlarının anlattığı Bermann'ı düşündü; uyumlu, devamlı gülümseyen ve çevresine her

zaman pozitif enerji veren biri... Mükemmel bir maske. Veronica Bermann nasıl olup da böyle bir eşten şüphelenmişti. Veya o da biliyordu ancak kabul edemiyordu.

Ne olursa olsun adımını evin eşiğinden içeri atar atmaz bu düşüncelerini bir kenara bırakmalı ve kendini tamamen Tommy'ye adamalıydı. Telefonda bu akşam eve erken döneceğini söylediği zaman oğlu bu haberi büyük bir coşkuyla karşılamış ve hemen babasına pizza ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sormuştu. Goran çok düşünmeden oğlunun bu teklifini kabul etmişti çünkü böyle küçücük şeylerin onu nasıl mutlu ettiğini biliyordu.

Böylece Goran kendisi için biberli, Tommy içinse duble peynirli pizza ısmarladı. Siparişi telefonda birlikte verdiler, çünkü bu paylaşılması gereken bir ritüeldi. Tommy pizzacının numarasını çevirmiş, Goran da siparişi vermişti. Sonra masaya geniş pizza tabaklarını koydular. Tommy meyve suyu içmek istedi, Goran da kendine bir bira açtı. Masaya götürmeden önce ikisi de bardaklarını buzluğa koydular. Hem içeceklerini soğuk tutmak hem de bardağın dışının buz gibi olduğunu görmek ikisinin de hoşuna giden şeylerden biriydi.

Ancak Goran hiç huzurlu değildi. Aklında hâlâ o mükemmel organizasyon vardı. Suç özel biriminin ajanları sitede üç bin tane çocuğun adlarının, adreslerinin ve fotoğraflarının kayıtlı olduğu bir veri tabanı ortaya çıkarmışlardı. Sitede, kurbanları tuzağa düşürmek için bir sürü ilginç oyunlar, videolar, zararsız müzikler ve filmler vardı... Tıpkı, yemekten sonra Tommy'yle birlikte bir uydu kanalında izledikleri animasyon film gibi; Mavi Kaplan ile Beyaz Aslan.

Tommy onun kucağında kıvrılmış, ormandaki iki arkadaşın maceralarını pür dikkat izlerken Goran da onu izliyordu.

"Oğlumu korumalıyım," diye mırıldanarak içini çekti. "Onu korumalıyım."

Bunu yüreğinin derinliklerine kadar inen garip bir korku, boğazında düğümlenen bir acıyla düşünmüştü. Ya yeterli olamazsa? Ya yeterince koruyamazsa? Tek bir ebeveyn her şeye yetebilir mi? Tommy'yle birlikte birbirlerine yetmeyi başarıyor olsalar bile... Ya o

siyah ekranın arkasındaki henüz kim olduğunu bilmedikleri çocuk Tommy olsaydı? Birinin, kendi oğlunun beynine ve hayatına girmeye uğraştığını fark edebilir miydi?

Tommy ödevlerini yapmak için odasına gidince Goran da çalışma odasına döndü. Saat henüz yedi bile olmamıştı. Bermann dosyasını eline alıp tekrar göz atmaya başladı. Önemli gördüğü yerleri, belki bir ipucu elde edilir diye not alıyordu. Hepsinden önce ilk aklına gelen Bermann'ın bodrum katındaki deri koltuk oldu. Krepp üzerinde hiç parmak izi bulamamıştı.

"Her yerde parmak izi var ama o koltukta yok... Neden?"

Bunun da bir nedeni olduğundan emindi. Aklına ne zaman konuyla ilgili bir düşünce gelse Tommy'yi düşünmeden edemiyordu... Oğlunun hayatını çevreleyen tehlikeleri düşünüp duruyordu.

Goran bir kriminologdu ve kötülüğün hammaddesinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ama onu hep belirli bir uzaklıktan, bir araştırmacı, bir bilim adamı olarak izlemişti. Aklına hiçbir zaman soğuk ve kemikli ellerini ona dokunduracak kadar yaklaşma olasılığı gelmemişti. Oysa şu an sadece bunu düşünüyordu.

Bir insan ne zaman bir "canavar"a dönüşür?

Bu ifade, ki artık herkes tarafından kabul edilmişti, devamlı kafasında dönüp duruyordu. Neden bunu bilmek istiyordu? Neden o sınırın nasıl ve ne zaman aşıldığını merak ediyordu?

Bermann, kendi tüzükleri ve hiyerarşisi olan kusursuz bir organizasyonun parçasıydı. İlk kez üniversite yıllarında bu organizasyonla tanışmıştı. İnternetin henüz av için bir ortam oluşturmadığı o yıllarda gölgede kalmak ve kuşku yaratmamak gerekiyordu. Bu yüzden yetişkin insanlara, doğal karakterlerini gizleyebilecekleri ve dikkatleri üstlerine çekmeyecekleri örnek ve güven içinde bir yaşam yaratmaları tavsiye ediliyordu. Gizlenmek, kafaları karıştırmak ve gözden kaybolmak bu stratejinin anahtar kelimeleriydi.

Bermann üniversiteyi bitirip geri döndüğü zaman tüm yaşantısını net bir şekilde aklında planlamıştı. İlk önce yıllardır görmediği bir

kız arkadaşının izlerini aramaya başladı. O dâhil hiçbir erkeğin yeterince ilgisini çekmemiş olan Veronica'nın... Kadını, ona karşı uzun zamandır bir şeyler beslediğine ama bu duygularını yıllardır içinde sakladığına ikna edince Veronica onunla evlenmeyi hemen kabul etti. İlk yıllar diğer tüm evlilikler gibi inişli çıkışlı geçti. Bermann sık sık iş için evden uzaklaşıyordu. Aslında bu yolculuklardan, kendisi gibi olan insanlarla tanışmak veya küçük avlarını tuzağa düşürmek için faydalanıyordu.

İnternetin yaygınlaşmasıyla her şey daha kolaylaştı. Pedofiller, toplumdan gizlenmelerini sağladığı kadar zekice tuzaklarla kurbanlarını kolayca ele geçirebilecekleri bu inanılmaz enstrümana hemen hâkim oldular.

Ancak Alexander Bermann henüz mükemmel planını tamamlayamamıştı çünkü eşi ona bir vâris veremiyordu. Oyundaki eksik taş, ondan şüpheleri uzak tutacak en önemli detay buydu; çünkü bir aile babası hiçbir zaman başkalarının çocuklarına zarar vermez.

Kriminolog öfkesini bastırmaya çalıştı ve gün geçtikçe kabaran Bermann dosyasını kapattı. Artık okumak istemiyordu. Hatta hemen yatağa girip kendini uykunun kollarına bırakmak istiyordu.

Bermann değilse Albert kimdi öyleyse? Adamın, kol mezarlığı ve kaybolan altı küçük kızla ilişkisini henüz kuramamış ve kayıp cesetleri bulamamış olsalar bile cellât kıyafeti ondan başka kimseye bu kadar uygun olamazdı.

Olayı daha derinlemesine düşündükçe bundan daha emin oluyordu.

Saat sekiz sularında Roche büyük bir basın toplantısıyla suçlunun bulunduğunu resmî olarak halka açıklayacaktı. Goran, şu an kendisini endişelendiren düşüncenin aslında Bermann'ın sırrını çözdükleri an beyninde uğuldamaya başladığını fark etti. Bütün bir öğleden sonrasında tıpkı bir duman gibi ağır ağır başıboş gezerek beyninin bir köşesine yapışıp kalmıştı. Ancak saklandığı kuytuda kımıldanmaya, orada ve hâlâ canlı olduğunu göstermeye çalışıyordu. Şu an, huzurlu evindeyken Goran onun geçici değil, temelleri sağlam bir düşünce olduğuna karar vermişti.

Bu hikâyeye uymayan bir şey var...

Bermann'ın suçsuz olduğunu mu düşünüyorsun?

Ah, tabii ki öyle düşünmüyorum; o adam bir pedofildi ama o zavallı çocukları o öldürmedi. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok...

Nasıl böyle emin olabiliyorsun?

Çünkü Alexander Bermann gerçekten de bizim Albert'ımız ise bagajında ilk kurban Debby'yi değil, son kız çocuğunu –altı numarayı- bulmalıydık. İlki çoktan çürümüş olmalıydı.

Düşüncelerinin ne anlama geldiğini anlayan Goran saatine baktı; basın toplantısına birkaç dakika kalmıştı.

Roche'u durdurmalıydı.

Bermann olayındaki gelişme ortalığa yayılmaya başlar başlamaz Roche bellibaşlı gazete yöneticilerini toplantıya çağırmıştı. Sözde bahanesi gazetecilerin gerçekleri saptırılmış olarak bazı gizli kaynaklardan öğrenmelerini istememesiydi. Gerçek ise, hikâyenin o sahne ışıkları altında değilken, tamamen başka yollarla dışarı sızmasından endişe etmesiydi.

Roche bu tip olayları yönetmekte ve beklentileri dengelemekte çok başarılıydı ve basını peşinde koşturmak ona ayrı bir keyif veriyordu. Bu yüzden bu tür toplantılara daima birkaç dakika geç katılır, özel birimin başındaki adamın son anki gelişmelerin peşinde olduğunu herkesin anlamasını sağlardı.

Başmüfettiş odasının hemen yanındaki toplantı salonundan gelen uğultudan büyük bir keyif alıyordu. Bu arada ayaklarını, uzun zaman önce bakan olan ve sekiz sene önce ona torpil yapmaktan çekinen eski müfettişten kalan çalışma masasının üzerine uzatmış rahatça oturuyordu.

Telefonun arama ışıkları sürekli yanıp duruyordu. Ama onun cevap vermeye hiç niyeti yoktu; tansiyonu yükseltmek istiyordu.

Bu esnada kapı çalındı.

"Girin!"

Aralanan kapıdan yüzünde sevimsiz bir gülümsemeyle Mila göründü. Bakışlarıyla onu ne halt etmeye odasına çağırdığını sorar gibiydi.

"Ajan Vasquez! Bu soruşturmaya gösterdiğiniz katkıdan dolayı size şahsen teşekkür etmek istedim."

Mila, bunun sıradan bir konuşma olduğunu fark etmese utancından kıpkırmızı olurdu.

"Çok fazla bir şey yaptığımı sanmıyorum, efendim."

Roche masadan sayfa açacağını alıp tırnaklarının içlerini temizlemeye başladı. Sonra dalgın bir ses tonuyla cevap verdi.

"Aksine çok yararlı oldunuz."

"Altıncı çocuğun kimliğini hâlâ bilmiyoruz."

"Diğerleri gibi, o da ortaya çıkacak."

"Efendim, sizden işimi bitirmek için izin istiyorum, en azından birkaç gün daha... Bir sonuca varacağımdan eminim..."

Roche elindekini masaya bıraktı, ayaklarını indirdi ve ayağa kalkıp Mila'ya doğru yürüdü. En pırıltılı gülüşüyle genç polisin sağ elini kavradı ve canını yaktığını umursamadan sıktı.

"Şefinizle konuştum; çavuş Morexu bu hikâyedeki başarınız için sizi ödüllendirmeye hazır."

Sonra kadının elini bırakmadan kapıya doğru yürüdü.

"İyi yolculuklar, ajan Vasquez. Bizi her zaman hatırlayın."

Mila sesini çıkarmadı çünkü söylenecek bir şey kalmamıştı. Birkaç saniye içinde kendini kapının önünde buldu, ofisin kapısı çoktan arkasından kapanmıştı.

Bu sorunu Goran Gavila'yla tartışmak isterdi çünkü onun bu ani gönderilişini onaylamayacağından emindi. Ancak o çoktan gitmişti. Birkaç saat önce telefonda akşam yemeğiyle ilgili konuşurken duymuştu. Ses tonundan anladığına göre telefonun diğer ucundaki kişinin sekiz veya dokuz yaşlarında olması gerekiyordu. Pizza ısmarlıyorlardı.

Mila böylece Goran'ın bir oğlu olduğunu anlamıştı. Adamın hayatında, baba ile oğlun bu mutluluğunu paylaşan bir kadın da mutlaka mevcuttu öyleyse. Nedenini anlamasa da o an bu kadına imrendiğini fark etti.

Girişte kimlik kartını geri verdi ve ona içinde tren bileti olan bir zarf uzattılar. Bu kez kimse ona istasyona kadar eşlik etmedi. Motelin tüm giderlerinin ödenmiş olduğunu umarak gidip eşyalarını almak için bir taksi çağırdı.

Yoldayken birden aklına acelesi olmadığı geldi. Camı araladı, etrafına bakındı ve birden ona huzurlu ve ışıl ışıl gelen şehrin havasını kokladı. Şehir âdeta doğal olmayan bir soğuğun içinde yok olmuş gibi geldi. Sıcaklığın bir derece fazla ya da bir derece eksik olması sanki pek çok şeyi değiştirecekmiş gibiydi. Bu hava vakitsiz gelecek bir kar yağışının habercisi olabilirdi. Ya da her şey şimdi olduğu gibi, sessiz ve hareketsiz kalabilirdi.

Zarftan tren biletini çıkartıp baktı; kalkış saatine üç saat vardı. Ama düşündüğü başka bir şeydi. Acaba bu zaman dilimi düşündüğü şeyi yapması için yeterli olur muydu? Denemezse asla bilemezdi. Sonuçta suda bir delik açtığını kimse anlamayacaktı. Ve Mila içinde kalan bu soru işaretiyle eve dönemezdi.

Üç saat. Yetmeliydi.

Araba kiralamıştı ve yaklaşık bir saattir yoldaydı. Dağların zirveleri önünde uzanan gökyüzünü sık sık kesiyordu. Eğimli çatılarıyla tahta evler. Bacalardan yükselen, reçine kokulu gri dumanlar. Avlulara yığılmış odunlar. Aşı boyalı pencerelerden dışarı vuran huzurlu ışık.

115 no.lu otobanı takip ederek yirmi beşinci çıkışa kadar gelmiş, oradan da çıkmıştı. Debby Gordon'un okuluna doğru gidiyordu. Küçük kızın odasını görmek istemişti. O odada altı numaralı kıza, onun kimliğine ait bir şeyler bulacağından emindi. Başmüfettiş Roche için artık faydasız bir iş olsa da Mila henüz bilinmeyen bu kimliği arkasında bırakamazdı. Küçük bir merhamet ifadesi de denilebilirdi

buna. Kaybolan kızların beş tane olmadığı, bir başka küçük kızın daha kayıp olduğu haberi hâlâ etrafa yayılmamıştı çünkü henüz onun için ağlayan bir ebeveyn yoktu. Ve Mila biliyordu ki bu kızın adı kaybolup gidecekti. Bir mezar taşında beyaz bir leke, bir isim listesinin en sonundaki sessizlik, ölü sayısına eklenecek sıradan bir rakam olacaktı. Ve genç kadın kesinlikle buna izin vermek istemiyordu.

Aslında bunca kilometreyi kafasına saplanan bir başka düşünce için de yapmıştı. Boynundaki o sık sık su yüzüne çıkmaya başlayan gıdıklanma için...

Genç polis varacağı yere geldiğinde saat dokuzu henüz geçmişti.

Kolej, deniz seviyesinden iki yüz metre yükseklikteki sevimli bir kasabada bulunuyordu. O saatte sokaklar ıssızdı. Okul binası kasabanın biraz dışındaydı. Çevresinde güzel bir park, bir manej, tenis ve basket alanları bulunuyordu. Binaya varmak için, spor aktivitelerinden dönen çocukların oyalanarak indikleri yokuşu katetmek gerekiyordu. Gençlerin kristal gibi gülüşleri akşamın sessizliğine ters düşüyordu.

Mila yokuşu çıktı ve arabasını park etti. Az sonra sekreterlikten Debby'nin odasına bir göz atmak için izin istiyordu. Biraz bekletildikten sonra bir yetkilinin izniyle odaya girmesine onay verildi. Neyse ki yola çıkmadan önce Debby'nin annesine telefon etmişti ve kadının okulu arayıp gelişini haber vermesi genç polisin işini bayağı kolaylaştırmıştı. Görevli ona, üstünde "ziyaretçi" yazan bir rozet uzattı ve yolu gösterdi.

Mila koridorlarda ilerledi ve sonunda öğrenci odalarının olduğu bölüme geldi. Debby'nin odasını bulmaksa hiç zor olmadı. Arkadaşları odanın kapısını çiçeklerle, renkli notlarla süslemişler, onu çok özlediklerini, hiç unutmayacaklarını yazmışlardı. Bir de "Sonsuza dek yüreğimizde kalacaksın" yazılı küçük bir pankart asmışlardı.

Genç kadın Debby'yi düşündü; eve dönmek için annesine ettiği telefonları, o yaştaki bir kızın yalnızlığını, utangaçlığını, çekingenliğini... Böyle bir yerde arkadaş eksikliği çekmesi çok normaldi. O yüzden o küçük notları gecikmiş bir ilginin göstergesi gibi kabul ediyordu.

"Onu yanınızdayken fark edebilirdiniz," diye düşündü. "Ya da biri gelip gözlerinizin önünden onu alıp götürmeden."

Koridorun sonundan neşeli kahkahalar, yapılan şakalara atılan çığlıklar geliyordu. Mila, Debby'nin anısına tam kapının eşiğinde yakılmış ama artık sönmüş mumların üstünden atlayarak kızın odasına girdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve birdenbire sessizlik başladı. Elini uzatıp ışığı yaktı. Oda küçücüktü. Tam karşıda parka bakan bir pencere vardı. Duvara dayalı çalışma masası tertemiz ve düzenliydi. Raflar ise kitaplarla doluydu. Demek Debby okumayı seviyordu. Sağ tarafta banyo kapısı vardı. Kapalıydı ve Mila oraya daha sonra göz atmaya karar verdi. Yatağın üzerindeki pelüş oyuncaklar buz gibi gözleriyle Mila'ya bakıyor, ona âdeta yabancılardan hoşlanmadıklarını söylüyorlardı. Odanın duvarları poster ve fotoğraflarla kaplıydı. Resimler genellikle Debby evdeyken, eski okul arkadaşlarıyla veya köpeği Sting'le beraberken çekilmişti. Bu özel okula devam etmesi için ondan alınan her şeyle birlikteyken...

Mila, Debby'nin kendinde son derece güzel bir kadın olma özellikleri taşıdığını fark etti. Ebeveynleri o çirkin ördek yavrusunun bir kuğu güzelliği taşıdığını çok geç olduktan sonra fark etmiş olmalıydılar. Ama o noktaya gelinceye dek Debby kesinlikle görmezlikten gelinmişti.

Aklına Debby'nin otopsisi sırasında Chang'in plastik torbadan yüzünü sıyırdığı anda saçlarının arasına tutturulan beyaz zambak geldi. Cellâdı onun saçlarını taramıştı ve o an Mila onun kızı kendisi için güzelleştirdiğini düşünmüştü.

Oysa yanılmışım... Alexander Bermann için o zaten çok güzeldi.

O esnada gözü duvarda boş olan bir alana değdi. İyice yaklaştı ve bazı yerlerde sıvada küçük delikler olduğunu fark etti. Sanki daha önce oraya, artık şu an olmayan bir şeyler asılmış gibiydi. Başka fotoğraflar olabilir miydi? Mila birden odanın kutsallığının başkaları tarafından bozulduğu hissine kapıldı. Başka eller, başka gözler Debby'nin dünyasına, onun eşyalarına, onun anılarına tecavüz etmişti.

Ama belki de duvardan resmi alan Debby'nin annesi ile babasıydı. Bunu kesinlikle öğrenmeliydi.

Bir tıkırtıyla yerinden sıçradığında halen daha bu düşünceler içindeydi. Ses dışardan gelmişti ama koridordan değil, kuşkusuz banyodandı.

İçgüdüsel bir davranışla elini belindeki silahına götürdü. Ve sıkıca kavrayıp banyo kapısına doğru ilerledi. Tekrar bir gürültü oldu. Bu kez netti. Evet, kesinlikle banyoda biri vardı. Henüz onun farkına varmamış biri... Aynı kendisi gibi, o saatte hiç kimsenin haberi olmadan Debby'nin odasına girip bir şeyler aşırmaya çalışan biri... Deliller olabilir mi? Mila'nın yüreği delicesine çarpmaya başladı. İçeri girmeyecek, bekleyecekti.

Aniden kapı açıldı. Mila silahın emniyetini açtı ve parmağını tam tetikte hareket ettirecekken kalakaldı. Karşısındaki küçük kız korkudan kollarını aşağı doğru indirmiş ve elinde ne varsa yerlere saçılmıştı.

"Kimsin sen?" diye sordu Mila.

Kız kekeledi.

"Debby'nin arkadaşıyım."

Yalan söylüyordu. Mila'nın bundan hiç kuşkusu yoktu. Silahı tekrar belindeki kılıfına soktu ve kızın elinden düşen şeylere baktı. Bir şişe parfüm, birkaç küçük şampuan şişesi ve fırfırlı bir kırmızı şapka.

"Ona ödünç verdiğim şeyleri almaya gelmiştim..." Ancak kızın ses tonu daha çok özür diler gibiydi. "Benden önce gelenler de oldu..."

Mila şapkayı duvardaki fotoğraflardan birinde görmüştü. Debby'nindi. Genç polis o an, Debby'nin arkadaşları tarafından muhtemelen birkaç gündür süren yağmalamaya şahit olduğunu anladı. İçlerinden birinin duvardaki resmi de almış olması çok garipsenecek bir durum değildi.

Donuk bir sesle, "Tamam," dedi. "Hadi şimdi kaybol."

Küçük kız bir an ne yapacağına karar veremedi, sonra yere düşen eşyaları toplayıp odadan dışarı çıktı. Mila ona engel olmadı. Herhalde Debby'nin de böylesi hoşuna giderdi. O eşyalar, hayatının geri kalan

kısmında kızını evden uzaklaştırmanın acısını yaşayacak olan annesinin işine yaramazdı. İşin aslı, Bayan Gordon'un bir anlamda şanslı –bu gibi olaylarda şanstan söz etmek ne kadar doğruysa- olduğunu bile düşünüyordu çünkü en azından kızının cesedi bulunmuştu.

Mila küçük kızın kitaplarını, defterlerini didik didik aramaya başladı. Bir isim arıyordu. Debby'nin günlüğünü bulabilse çok daha kolay olurdu elbette. Üzüntülerini paylaştığı bir günlüğü mutlaka olmalıydı. Ve tüm yaşıtları gibi, muhtemelen onu göz önünden uzakta saklıyordu. Ancak yüreğinden çok da uzak olmayan bir yerde... İhtiyacı olduğu zaman hemen elini uzatıp bulabileceği bir yerde. "Ve bizim için değerli olan şeye ne zaman en çok sığınma isteği duyarız?" diye sordu kendi kendine. Cevap "gece" idi. Elini şiltenin altına soktu ve her köşesini yokladı, ta ki eli bir şeye değinceye kadar.

Bu, ucunda küçük bir kilidi ve üzerinde gümüş tavşanları olan teneke bir kutuydu.

Yatağa yaslandı ve anahtarın nerde olabileceğini düşünerek etrafına bakındı. Ama aniden onu nerde gördüğünü hatırlayıverdi. Debby'nin otopsisi sırasında görmüştü. Küçük kızın sağ bileğinde taşıdığı bilekliğin ucuna takılıydı.

Bilekliği küçük kızın annesine vermişti ve şimdi anahtarı geri alacak hali yoktu. Kızın anısına saygısızlık edeceğini bile bile kutunun kilidini kırmaya karar verdi. Bir tükenmez kalemi kullanarak kilidin etrafındaki küçük halkaları menteşelerinden çıkarmayı başardı. Kutunun kapağını açtı. Kutuda kuru çiçekler, parfümlü küçük tahta çubuklar vardı. Bunlardan başka, ucunda kırmızı bir leke olan –ki büyük ihtimalle kan kardeşliği töreni sırasında kullanılmıştı- bir çengelli iğne, işlemeli bir ipek mendil, kulakları kemirilmiş lastik bir ayı, bir doğum günü pastasından kaldığı belli olan küçük mumlar... Bir yeniyetmenin anı hazinesi.

Ancak günlükten eser yoktu.

Mila, "Garip," diye söylendi. Kutunun boyutlarına ve içindekinin de azlığına bakılınca genç kadın kutuda daha başka şeyler olabile-

ceğini düşünmüştü. Debby'nin kilit altında sakladığı şeyler bunlar olmamalıydı. Ya da gerçekten de günlük tutmuyordu.

Nafile yaptığı bu yolculuktan hayal kırıklığına uğramış bir halde saatine baktı; tren çoktan kaçmıştı. Biraz daha burada kalıp Debby'nin gizemli kan kardeşi hakkında bir şeyler bulmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Biraz önce, kızın eşyalarını karıştırırken, o anlam veremediği gıdıklanma yine başlamış ancak bu kez Mila ne olduğunu anlamak için acele etmemişti.

Boynundaki o garip gıdıklanma.

Ne olduğunu anlamadan oradan gitmeye hiç niyeti yoktu. Ancak ona yol gösterecek ve bu karmaşık düşüncelerini düzene koyacak birine ya da bir şeye ihtiyacı vardı. Mila saatin geç olmasına aldırmadan zor ama gerekli bir karar verdi.

Az sonra Goran Gavila'nın telefonu çalıyordu.

"Doktor Gavila, benim... Mila."

Kriminolog birkaç saniye şaşkınlığını atamadı ama sonra toparlanıp cevap verdi.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Mila?"

Ses tonu rahatsız olmuş gibi miydi? Hayır, bu sadece kendi kuruntusuydu.

Genç polis Goran'a ilk önce, şu an trende olması gerektiğini ancak Debby'nin kolejdeki odasında olduğunu söylemeye çekindi. Ancak sonra gerçeği söylemeye karar verdi ve anlatmaya başladı. Goran sesini çıkarmadan dinliyordu. Mila sözlerini bitirdiğinde telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu.

Mila'nın bilmesine imkân yoktu ama o sırada Goran elinde dumanı tüten kahvesiyle mutfakta oturmuş, duvarda asılı duran tavalara bakıyordu.

Kriminolog hâlâ uyumamıştı çünkü defalarca Roche'a ulaşmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı.

"Belki de Alexander Bermann konusunda biraz aceleci davrandık."

Mila, Gavila'nın zayıf bir sesle konuştuğunu fark etti. Sanki bu cümle ciğerlerini yakarak ağzından çıkmıştı.

"Ben de buna inanıyorum, Doktor. Peki, siz bunu nasıl fark ettiniz?"

"Çünkü bagajdaki kız Debby Gordon idi. Neden son kurban değil?"

Mila, Stern'ün daha önce yaptığı açıklamadan söz etti Goran'a.

"Belki de Bermann cesedi saklamak isterken bazı hatalar yaptı, kim olduğunu ifşa edecek türden hatalar... Ve böylece onu daha iyi saklayabileceği bir yere götürüyordu."

Goran biraz kararsız dinler gibiydi, telefonun diğer ucundaki nefes alış verişleri düzenli geliyordu.

"Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Ama bunu anlatırken pek ikna olmuşa benzemiyordun."

Mila biraz düşündükten sonra Goran'ın dediklerini kabul etti.

"Evet, haklısınız. Aslında olmadım."

"Bir şey eksik. Ya da daha doğrusu, geri kalanla uyumsuz bir şey var."

Mila, iyi bir poliste algılama gücünün olması gerektiğini biliyordu. Bundan resmî raporlarda asla söz edilmezdi; bu sezgiler sadece olayların "hesaplanması"nda göz önünde bulundurulurdu. Ama Goran'ın konuyu başlattığını görünce Mila ona kendi sezgilerinden bahsetmeye karar verdi.

"İlk kez adli tıp raporunun verildiği sırada oldu. Sanki parçaya uyumsuz bir nota gibiydi. Ama ne olduğunu anlayamadım, hemen kayboldu."

Boynundaki o garip gıdıklanma.

Goran'ın evde bir sandalye çektiğini duydu ve o da yatağın kenarına oturdu.

"Öyleyse varsayımlardan yola çıkalım; önce Bermann'ı bir kenara bırakalım..."

"Anlaştık."

"Farz edelim ki her şeyin mimarı bir başkası... Ve diyelim ki bu herif Bermann'ın bagajına kesik kollu bir çocuk cesedi bıraktı..."

"Bermann şüpheleri üzerinden çekmek için bunu bize söylerdi."

Goran kendinden emin bir şekilde, "Sanmam," dedi. "Bermann bir pedofildi; bunu söylediği an zaten şüpheler onun üzerine çekilirdi. Bermann deşifre olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Başka seçeneği kalmadığı için intihar etti ancak kendini öldürmesindeki diğer neden, parçası olduğu organizasyonun gizli kalmasıydı."

Mila, sevgili müzik öğretmeninin de intihar ettiğini hatırladı.

"Öyleyse ne yapmamız gerekiyor?"

"Başta elediğimiz cinsiyetsiz ve kimliği belirsiz Albert'a dönelim."

Mila ilk kez kendini olayın içine sokulmuş hissetti. Takım çalışması onun için çok yeni bir durumdu. Ve bunu Doktor Gavila'yla oluşturmak hiç de canını sıkmıyordu. Evet, onu tanıyalı çok az bir zaman olmuştu ama ona güvenmeyi çoktan öğrenmişti.

"Kız çocuklarının kaçırılmasının ve o kol mezarlığının bir nedeni var. Saçma ama var. Ve bunu açıklayabilmek için adamımıza ihtiyacımız var. Onu daha yakından tanıdıkça daha çok anlayacağız. Daha çok anladıkça ona daha çok yakınlaşacağız. Buraya kadar tamam mı?"

"Evet... Ama tam anlamıyla benim rolüm ne?"

Goran enerji dolu sesini biraz alçalttı.

"Bu herif yırtıcı bir hayvan, öyle değil mi? O zaman bana onun nasıl avlandığını anlat..."

Mila yanında taşıdığı not defterini açtı. Telefonun diğer ucunda Goran onun sayfaları çevirdiğini duydu. Genç polis kurbanlarla ilgili aldığı notlarını okumaya başladı.

"Debby, on iki yaşında. Okulundan kaçırıldı. Arkadaşları onu en son ders çıkışı gördüklerini söylüyorlar. Okulda olmadığı gece yoklamasında ortaya çıktı."

Goran kahvesinden koca bir yudum aldı.

"Şimdi bana ikinci kurbanı anlat..."

"Anneke, on yaşında. İlk önce herkes ormanda kaybolduğunu zannetti... Üç numaranın adı Sabine, içlerinde en küçükleri; yedi

yaşında. Kaçırılması bir cumartesi akşamı, ailesiyle birlikteyken lunaparkta eğlenirken gerçekleşti."

"Kızı ailesinin gözü önünde atlıkarıncadan kaçırdı. Ve o anda tüm şehir alarma geçirildi. Olaya biz de takım olarak dâhil edildik. İşte bu esnada dördüncü kız kayboldu."

"Melisa. En büyükleri; on üç yaşında. Ailesi ona sokağa çıkma yasağı koymuştu ama doğum gününde arkadaşlarıyla bowlinge gidebilmek için o bu yasağı deldi."

Kriminolog, "Herkes oradaydı, Melisa hariç," diye hatırlattı.

"Caroline evine girilerek yatağından kaçırıldı... Ve sonra bir de şu altı numara var."

"O sonra. Şimdilik ilk beşi üzerinde duralım."

Goran, bu polis memuruyla inanılmaz derecede bir uyum içinde olduğunu hissetti. Uzun zamandır tatmadığı bir şeydi bu.

"Şimdi benimle birlikte akıl yürütmeni istiyorum, Mila. Albert'ımız nasıl davranıyor, bana söyleyebilir misin?"

"Önce evinden uzak ve fazla sosyal olmayan bir kızı kaçırıyor. Böylece olay fark edilene kadar zaman kazanıyor."

"Ne için zaman?"

"Bir test... Yaptığı işten emin olmak istiyor. Ve kazandığı zaman içinde kurbanı halledip ortadan kayboluyor."

"Anneke'de işi kolaydı ama yine de onu ormanda yakalamaya karar verdi, tanıklardan uzakta... Ya Sabine? Onda nasıl davranıyor?"

"Onu herkesin önünde kaçırıyor, lunaparkta."

"Neden?"

"Tüm şehir ayaktayken Melissa'yı ya da evinde uyuyan Caroline'i kaçırmasıyla aynı nedenden dolayı..."

"Nedir bu neden?"

"Kendisini güçlü hissetmek... Güven duymak."

"Güzel," diye mırıldandı Goran. "Devam et... Şimdi bana en başından kan kardeşliği hikâyesini anlat..."

"Küçükken yapılan bir şey. İşaret parmaklarının uçları bir iğneyle delinir, sonra birlikte bir şiir okunarak parmak uçları birbirine sürtülür."

"İki kızla mı yapılır?"

"Evet... Debby ve altı numara."

"Albert neden onu seçti? Garip değil mi? Yetkililer alarmda, herkes Debby'yi arıyor ve o, Debby'nin en yakın arkadaşını kaçırmak için geri dönüyor! Neden böyle bir riske giriyor? Neden?"

Mila kriminoloğun nereye varmak istediğini biliyordu ancak devam etti; onu o noktaya kadar getiren Goran olmuştu.

"Sanırım bu bir *meydan okuma*..."

Mila'nın hecelediği son söz kriminoloğun beyninde kapalı bir kapıyı açtı, yerinden kalktı ve mutfağın içinde dolaşmaya başladı.

"Devam et..."

"Bir şeyleri kanıtlamak istedi. Örneğin, tahmin edildiğinden daha kurnaz olduğunu."

"Herkesten daha iyi olduğunu. Egosantrik bir kişilikten söz ettiğimiz apaçık ortada; yapısında narsist bir bozukluk olan bir adam var karşımızda... Şimdi bana altı numaradan söz et."

Genç polis şaşırmış görünüyordu.

"Hiçbir şey bilmiyoruz."

"Sen yine de anlatmaya çalış, ne biliyorsak ondan söz et."

Mila yine not defterini karıştırmaya başladı.

"Öyleyse bakalım... Aşağı yukarı Debby yaşlarında, çünkü arkadaşlar. Ayrıca yapılan analizler de bu doğrultuda."

"Güzel... Sonra?"

"Adli tıbbın bilirkişi raporunda değişik bir şekilde öldürüldüğü yer alıyor."

"Nasıl? Hatırlat bana..."

Mila, cevap vermek için yine notlarını karıştırdı.

"Tıpkı diğerleri gibi onun da kolunu kesmiş. Ancak kanında ve dokularında bazı tıbbi ilaç karışımına rastlandı."

Goran, Chang'in vermiş olduğu ilaç isimlerini Mila'ya tekrarlattı; disopiramid gibi antiaritmik ilaçlar, ACE inhibitörleri ve bir beta blokör olan atenolol...

Mila'nın aklına yatmayan da buydu.

"İşte bu benim aklıma hiç yatmıyor," dedi karşısındaki adama. Ve Goran Gavila bir an için bu kadının düşüncelerini okuduğundan endişe etti.

Mila konuşmasına devam ediyordu.

"Siz toplantıda, Albert'ın kurbanının tansiyonunu düşürerek kalp atışlarını yavaşlattığını söylediniz. Ve Doktor Chang de kızın ölümünün daha yavaş gerçekleşmesi için kan kaybının hızını kestiğini ekledi."

Kan kaybını yavaşlatmak. Kızın daha yavaş ölmesini sağlamak.

"Pekâlâ, hepsi doğru... Şimdi de bana onun ailesinden söz et..."

"Kimlerden?"

Mila anlayamamıştı.

"Senin o lanet olası not defterinde onlarla ilgili bir şey yazmıyor olması umurumda değil. Senin düşünceni soruyorum ben?"

Mila yerinden sıçradı. Notlarından nasıl haberi olmuştu? Ancak hemen toparlandı.

"Altı numaranın ailesi, diğerleri gibi DNA testi sırasında orada değillerdi. Kim olduklarını bilmiyoruz, çünkü kızlarının kaybolduğunu polise bildirmediler."

"Neden peki? Acaba henüz bilmiyorlar mı?"

"Olabilir."

Kan kaybını yavaşlatmak...

"Belki ailesi yoktur. Belki bu dünyada tek başınadır! Belki hiç kimsenin umurunda değildir!"

Goran hile yapıyordu şu an.

"Hayır," dedi Mila. "Onun da bir ailesi var. Tıpkı diğer kızların olduğu gibi. Hatırlayın, Doktor; tek evlat, kırk yaşlarını geçmiş bir anne, tek çocuk sahibi olmaya karar vermiş eşler. Albert değişmiyor

çünkü onun gerçek kurbanları aileler. Büyük olasılıkla bir daha anne-baba olamayacak ebeveynler. *O, aileleri seçiyor, çocuklarını değil.*"

Goran, genç kadınla iftihar eder bir ses tonuyla, "Doğru," dedi. "Peki sonuç?"

Mila biraz düşündü.

"Meydan okumak hoşuna gidiyor. Albert bize meydan okumak istiyor. Aynı kan kardeşi olan kızlarda olduğu gibi. Bu bir bilmece... Bizi sınıyor."

Kızın daha yavaş ölmesini sağlamak.

Goran'ın bakışları mutfak döşemesinde bir yere takılıp kaldı.

"Eğer altı numaranın ailesi varsa ve kızlarının kaçırıldığını biliyorlarsa neden polise gitmiyorlar?"

Bir şeylere yaklaşmakta olduklarının farkındaydı. Belki de bir cevaba...

"Çünkü korkuyorlar."

Mila'nın bu cümlesiyle odanın tüm karanlık köşeleri aydınlandı. Boynunda şiddetli bir kaşınma başladı, gıdıklanmadan öte...

"Neyin korkusu bu?"

Cevap, Mila'nın az önce söylediklerinin direkt bir sonucuydu. Aslında cevap vermeye gerek yoktu ama onlar düşündükleri şeyin söze dökülmesini, bir şekil almasını istiyorlardı.

"Kızın ailesi korkuyor çünkü Albert'ın çocuklarına kötü bir şey yapmasından korkuyor..."

"Kötü bir şey mi? Nasıl olur? Kız çoktan ölmedi mi?"

Kan kaybını yavaşlatmak. Kızın daha yavaş ölmesini sağlamak.

Goran yere, dizlerinin üzerine çöktü. Mila ise ayağa fırladı.

"Kan kaybını yavaşlatmadı... Durdurdu."

İkisi de aynı anda anlamışlardı.

"Aman Tanrım!" dedi Mila.

"Evet... Altı numara hâlâ yaşıyor."

11

Küçük kız gözlerini açtı.

Derin bir nefes aldı. Sanki sıvıyla dolu bir uçurumun dibindeydi ve binlerce minik el onu daha aşağı çekmeye çalışıyordu. Ama o var gücüyle bu kâbusun içinde dengede durmaya çalışıyordu.

Sol omzuna aniden bıçak gibi giren ağrıyla kendine geldi.

Acı dayanılmazdı ama biraz da olsa bilincinin yerine gelmesine yaramıştı. Nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ancak yön duyusunu kaybetmişti. Sırtüstü yatıyordu, bunun farkındaydı. Başını çevirmeye çalıştı ama kopkoyu bir karanlığın içindeydi. Kesinlikle ateşi vardı ve kımıldayamıyordu; derinlerde bir yerlere sıkışmış gibiydi. Bu yarı uyku halinin sislerini delip geçen sadece iki duyu vardı. Bir mağaranın içindeymiş gibi burnuna gelen kaya ve nem kokusu diğeri de bir damlanın sürekli ve insanı sinir eden yankısı.

Neler olmuştu?

Anıları birer birer aklına geliyordu. Küçük kız o zaman ağlamaya başladı. Sıcacık gözyaşları, kurumuş dudaklarını ıslatarak yanaklarından aşağı süzüldüler. Ve böylece susamış olduğunun farkına vardı.

O hafta sonu göle gideceklerdi. Annesi, babası ve o. Günlerdir başka bir şey düşünmüyordu. Babasıyla birlikte balık tutacaklardı. Tüm hafta boyunca bahçede solucan toplamıştı. Koyduğu cam kavanozun içinde onların hareket ettiklerini görüyordu, canlıydılar.

Ama küçük kız bunu önemsemiyordu çünkü solucanların duyguları olmadığını öğrenmişti. O yüzden o kapalı yerde neler düşündüklerini hiç merak etmemişti. Oysa şimdi ediyordu. Onlar da şimdi kendisinin hissettiği gibi mi hissetmişlerdi acaba? Üzgündü, hem onlar hem de kendisi için. Ve o kadar kötü bir kız olduğu için şu an utanıyordu. Tüm yüreğiyle, onu hayatından çekip kopartan kişinin kendisinden daha iyi biri olmasını diledi.

Neler olduğunu çok iyi hatırlamıyordu.

O sabah okula gitmek için her zamankinden daha erken kalkmıştı çünkü günlerden perşembeydi. Ve her perşembe olduğu gibi o gün de okula babasıyla gidemeyecekti. Babası kuaför malzemeleri satıyor, kozmetik ürünlerinden başka müşteri taleplerine göre saç spreyleri ve şampuanlar tedarik ediyordu ve her perşembe sabahı erkenden müşteri tahsilâtlarına gidiyordu. Bu yüzden o gün küçük kızın okula yalnız gitmesi gerekiyordu. Dokuz yaşından beri yaptığı bir şey olduğu için artık alışmıştı. Babasıyla ilk kez otobüs durağına birlikte yürüdükleri o kısa yolu hâlâ hatırlıyordu. Elini sımsıkı tutmuş ve can kulağıyla onun verdiği öğütleri dinlemişti; örneğin karşıdan karşıya geçmeden önce her iki yöne de dikkatle bakıp arabaları kontrol etmesi gibi veya geç kalmamasını tembihleyip otobüs şoförünün asla beklemeyeceğini söylemesi gibi... Ve hatta tanımadığı insanlarla durup konuşmamasını, bunun tehlikeli olduğunu öğütlemesi gibi. Zamanla bu öğütler kafasının içinde babasının sesiyle dönüp durmaktan vazgeçmişti. Artık küçük kız bu konularda uzman sayılırdı.

O perşembe sabahı yüreğinde yepyeni bir heyecanla uyanmıştı. Hafta sonu yapacakları göl gezintisinden başka mutlu olmasının bambaşka bir nedeni daha vardı: parmağındaki yara bandı. Banyoya gidip bandı ucundan hafifçe kaldırmış ve hâlâ acıyan parmak ucuna gururla bakmıştı.

Artık bir kan kardeşi vardı.

Onu görmek için can atıyordu. Ama farklı okullara gittikleri için ancak akşamüstü, okul çıkışında görüşebileceklerdi. Her zaman buluştukları gizli yerlerine gidecek ve birbirlerine hayatlarındaki

yenilikleri anlatacaklardı. Birkaç gündür kan kardeşini görmüyordu ve ona anlatacak pek çok şey birikmişti. Sonra birlikte oyunlar oynayacak, hayaller kuracaklardı. Ve ayrılmadan önce yeniden sonsuza dek kardeş olarak kalacaklarına yemin edeceklerdi.

Evet, o perşembe gerçekten büyük bir gün olacaktı.

Okul çantasına cebir kitabını koydu; en sevdiği dersti cebir, zaten notlarından da belliydi. Saat on birde beden eğitimi dersi vardı. Bu yüzden çekmecelerinin birinden yeni bir badi alıp onu da çantasına attı. Karton bir kutuya spor ayakkabılarını ve çoraplarını koydu. Yatağını düzelttiği sırada annesinin onu kahvaltıya çağırdığını duydu. Masada, herkes her zaman telaşlı olurdu. O sabah da diğerlerinden farklı değildi. Sabahları genelde sadece kahve içen babası ayakta, gazetesini okuyordu. Onu burnuna doğru yaklaştırmıştı çünkü diğer elinde kahve fincanını tutuyor, arada sırada dudaklarını uzatarak koca bir yudum içiyordu. Annesi çoktan telefona sarılmış, bir arkadaşıyla konuşuyordu. Konuşmasını kesmeden küçük kızın yumurtasını uzattı. Houdini sepetinde kıvrılmış uyuyordu ve o aşağı indiğinden beri gözünü bir an için bile olsa açıp kıza bakmamıştı. Büyükbabası, aynı kendi gibi, bu kedinin de alçak basınç sıkıntısı olduğunu söylerdi hep ve bu yüzden sabahları biraz su kaynatıyordu. Küçük kız artık kedisinin onu umursamamasına alışmıştı, eskisi kadar üzülmüyordu. Houdini'yle aralarında sessiz bir anlaşma vardı âdeta; bu da yeterliydi.

Kahvaltısını bitirdikten sonra kirli tabağını bulaşık evyesinin içine bıraktı ve mutfağın içinde bir tur atıp anne ve babasına birer öpücük verdi. Sonra da evden çıktı.

Sabah rüzgârında babasının kahveli dudaklarıyla yanağına kondurduğu öpücüğün nemini hissedebiliyordu. Pırıl pırıl bir sabahtı. Gökyüzünü lekeleyen birkaç parça küçük bulutu umursamadı. Hava durumu tahminleri tüm hafta sonunun böyle geçeceğini söylüyorlardı. Babası, "Balık avı için mükemmel bir hava," demişti. Ve küçük kız yüreğindeki bu heyecanla otobüs durağına doğru yürümeye devam etti. Bütün yol üç yüz yirmi dokuz adımdı.

Defalarca saymıştı. Yıllar geçtikçe bu adımların arası biraz daha kısalıyordu. Büyüdüğünün bir işaretiydi. Zaman zaman adımlarını tekrar sayardı; tıpkı o sabah gibi. Ve tam üç yüz on birinci adımı attığında birinin ona seslendiğini duydu.

Küçük kız bu numarayı asla unutmayacaktı; hayatının parçalandığı noktaydı.

Geri dönmüş ve "onu" görmüştü. Gülümseyerek ona yaklaşan bu adamın yüzü tanıdık değildi. Ancak ona ismiyle seslenmişti ve küçük kız hemen, "beni tanıyorsa bir tehlike olamaz," diye düşündü. Adam ona yaklaştıkça kız da dikkatle bakarak kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Adam ona yetişmek için adımlarını sıklaştırmış, küçük kız da kımıldamadan onu beklemişti. Saçları... Saçları çok garipti. Küçükken sahip olduğu bebeklerin saçlarına benziyordu. Adamın kafasında bir peruk olduğunu anladığı zaman çok geçti. Kaldırımın kenarında park etmiş beyaz kamyoneti bile fark etmemişti. Adam onu yakaladı, aracın kapısını ardına kadar açtı ve kızla beraber kamyonete bindi. Küçük kız bağırmaya çalıştı ama adam bir eliyle ağzını sımsıkı kapatıyordu. Peruk kafasından kaymıştı. Islak bir mendili kızın yüzüne bastırdı. Aniden gözlerinden yaşlar akmaya başladı, engel olamıyordu küçük kız. Sonrasında ise gözlerinde siyah noktacıklar, kırmızı lekeler ve kayıp giden gün ışığı. Ve sonunda karanlık.

Kim bu adam? Ondan ne istiyordu? Neden onu buraya getirmişti? Burası neresi?

Sorular, cevap bulmaksızın ardı ardına beyninden hızla geçiyordu. O son sabaha ait görüntüler gözlerinin önünden kayboldu. Şimdi yine o karanlık mağaradaydı; canavarın yumuşak karnı onu yutmuştu. Üstelik o uyuşukluk hissi tekrar bedenini sarmaya başlamıştı.

Tüm bunları unutmak için başka şeyler düşünmeliyim...

Gözlerini kapattı ve yeniden onu saran gölgeler denizine daldı.

Fakat o gölgelerden bir tanesinin onu izlediğinin farkına bile varmadı.

12

Kar, dünyaya sessizce inerek tüm gece yağmıştı.

Hava yumuşamış, zayıf bir rüzgâr yolları yalamaya başlamıştı. Beklenen bu hava durumu her şeyi yavaşlatırken yepyeni bir heyecan ekibi ele geçirmişti.

Sonunda bir hedef, bir amaç vardı... Kısmen de olsa kötü giden her şeyi biraz iyileştirme ümidi doğmuştu; altı numaralı kızı bulmak ve onu kurtarmak. Ve böylece kendilerini de kurtarmak.

"Yaşıyor olabilir," demişti Goran. Sözlerindeki umut ve sesindeki kararsızlık diğerlerinin heyecanını biraz söndürmüştü aslında.

Bu buluştan sonra Chang, bu sonuca daha önce varamaması nedeniyle Roche tarafından çarmıha gerilmişti. Basının kaçırılan altıncı çocuktan hâlâ haberi yoktu ama başmüfettiş önlem olarak medyatik bir mazeret hazırlamaktaydı ve bir günah keçisine ihtiyacı vardı.

Roche aynı zamanda, hepsinin uzmanlık alanı farklı olan doktorlardan oluşan bir ekiple toplantı yapmış ve onlardan net ve kesin tek bir cevap istemişti.

"Bu şartlarda bir kız çocuğu en fazla kaç gün yaşayabilir?"

Doktorlar ne yazık ki bir görüş birliğine varamadılar. İyimser olanlar, uygulanacak tıbbi tedavilerle ve herhangi bir enfeksiyon riskinin olmaması halinde on ila yirmi gün dayanabileceğini iddia ediyorlardı. Kötümserler ise, kızın genç yaşına rağmen böylesi bir kol kesme işleminde yaşama umudunun her geçen saniye zayıfladığını ve muhtemelen küçük kızın ölmüş bile olabileceğini savunuyorlardı.

Roche tatmin olmamıştı ve bir süre daha Alexander Bermann'ın tek şüpheli olduğu fikrini kamu önünde desteklemeye karar verdi. Goran, satış mümessili zanlının çocukların kaybolma olayıyla hiçbir ilgisi olmadığına kesin olarak inansa da Roche'un bu resmî açıklamalarını yalanlamamıştı. Roche'un, Bermann'ın suçlanmasıyla ilgili daha önceki açıklamalarını geri alarak olanca itibarını kaybetmeyi göze alamayacağını biliyordu. Kendine olduğu kadar birimin güvenilirliğine de zarar vermiş olurdu.

Kriminoloğun inandığı bir başka noktaysa o adamın gerçek suçlu tarafından "özellikle seçilmiş" olma ihtimaliydi.

Birdenbire Albert yeniden tüm ilginin merkezi olmuştu.

Goran, tüm ekiple bir aradayken, "Bermann'ın bir pedofil olduğunu biliyordu," demişti. "Bir an için biz bunu atladık."

Albert'ın profiline yeni bir öğe daha eklenmişti. Bunu ilk kez, Chang'in bulunan kolda yaptığı incelemeler sırasında, katilin yaptığı iş için "ameliyat" sözcüğünü kullandığı zaman anlamışlardı. Altı numaralı kızın kanamasını durdurmak için kullandığı ilaçlar adamın tıp konusunda bilgi sahibi olduğu kanısını güçlendiriyordu. Küçük kızı hâlâ hayatta tutma olasılığı adamın reanimasyon ve yoğun bakım teknikleri konusunda önemli bir bilgi sahibi olduğunu düşünmeye zorluyordu.

Goran, "Bir doktor olabilir," dedi. "Ya da geçmişte doktorluk yapmış olabilir."

Stern hemen, "İlgili tüm kuruluşların kayıtlarına ulaşmaya çalışacağım. Hoş, kovulmuş da olabilir," dedi.

Güzel bir başlangıçtı.

"Kızı hayatta tutmak için gereken ilaçları nasıl temin ediyor acaba?"

"Mükemmel bir soru, Boris. Tüm özel eczaneleri ve hatta hastanelerin kendi ecza depolarını bile araştıralım. Bakalım bu tip ilaçları son günlerde kimler satın almış."

Rosa, "Bu iş aylar ister, farkındaysanız."

"Özellikle de antibiyotik satışları... Enfeksiyon sorunu için mutlaka bunlara ihtiyacı olmalı."

Görünüşe göre başka bir şey yoktu. Şimdi iş küçük kızın ölü ya da diri nerede olduğunu bulmaya kalıyordu.

Herkes Mila'ya dönüp baktı. Sonuçta uzman olan oydu; çalışmalarına bir anlam kazandıracak amaca ulaşmak için onları yönlendirecek kişi...

"Bir şekilde ailesine ulaşmalıyız."

Odadakiler birbirlerine baktılar. Stern, "Neden?" diye sordu. "Şu an Albert üzerinde bir avantajımız var; o henüz bunu anladığımızı bilmiyor."

"Sizce tüm bu ayrıntıları düşünen bir beyin, bizim adımlarımızı çok önceden hesaplamayı atlamış olabilir mi?"

"Eğer bu varsayımın doğruysa... Kızı bizim için hayatta tutuyor."

Gavila, yeni teorisini söyleyerek Mila'nın sözlerine destek verdi.

"Bizimle bir oyun oynuyor ve küçük kız kazananın ödülü... Kimin daha kurnaz olduğunu gösterecek bir yarış."

Boris, "O zaman onu öldürmeyecek mi?" diye sordu.

"Onu öldüren Albert olmayacak. Biz olacağız."

Sindirilebilir bir gerçek değildi bu ama o meydan okumanın nedeniydi.

"Eğer onu bulmakta çok geç kalırsak küçük kız ölecek. Herhangi bir şekilde Albert'ı öfkelendirirsek küçük kız ölecek. Kurallara uymazsak küçük kız ölecek."

Rosa, sabırsızlığını gizlemeye çalışarak, "Kurallar mı?" dedi. "Hangi kurallar?"

"Onun kuralları ve maalesef biz bunları henüz bilmiyoruz. Şu ana dek yaşananlar bizim için belirsiz ama onun için netti. O yüzden bizim herhangi bir hareketimizi kurallarına karşı gelme olarak algılayabilir."

Stern düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Öyleyse altıncı kızın ailesine yönelmek biraz da onun oyununa katılmak olacak."

"Evet," dedi Mila. "Şu an Albert'ın bizden beklediği hareket. Bunu çoktan hesapladı. Ve hatta başaramayacağımızdan da son derece emin çünkü o insanların ortaya çıkmaktan çok korktuklarını biliyor, aksi halde çoktan polise gitmişlerdi. Bize, kendi ikna gücünün bizim herhangi bir girişimimizden daha etkili olduğunu göstermek istiyor. Çok saçma ancak o ailenin gözünde bu hikâyenin kahramanı olarak görünmeye çalışıyor. 'Kızınızı kurtarmaya ancak benim gücüm yeter, sadece bana güvenebilirsiniz...' der gibi. Onların üzerinde nasıl bir psikolojik baskı uygulamakta olduğunun farkında mısınız? Eğer bu aileyi bizimle işbirliğine ikna edebilirsek bir puan avantajlı olacağız."

Sarah Rosa pek ikna olmamış gibiydi.

"Ama bu kez de onun duygularını incitmiş olacağız. Öfkelenme riski çok büyük."

"Bu göze almamız gereken bir risk. Ama bu yüzden kıza zarar vereceğini sanmıyorum. Bizi cezalandırır büyük olasılıkla... Örneğin zamanı daraltabilir. Kızı şimdi öldürmeyecek; önce bize eserini göstermek zorunda."

Goran, Mila'nın araştırmanın gidişatını bu kadar çabuk ele geçirmesinin gerçekten olağanüstü olduğunu düşündü. Genç kadın önemli noktalara büyük bir kararlılıkla dikkati çekiyordu. Sonunda diğerlerinin onu can kulağıyla dinlemesi genç polisi kabul etmelerini kolaylaştırabilirdi. Geldiği andan itibaren iş arkadaşları onu dışlamış, gereksiz bir şey gibi kenara atmaya çalışmışlardı. Bu düşünceleri de kolay kolay değişeceğe benzemiyordu.

O sırada Roche yeterince dinlediğine karar vererek araya girdi.

"Ajan Vasquez'in dediği gibi yapalım; bir küçük kızın daha kaçırıldığı haberini yayalım ve bu arada da resmî yollardan kızın ailesini aramaya başlayalım. Tanrım! Biraz da yumruğu masaya vuran biz olalım. Her şeye karar veren o canavarmış gibi, yeni olaylar olmasını beklemekten yoruldum!"

İçlerinden bazısı başmüfettişin bu çıkışına şaşırdı, Goran hariç. Roche farkına varmadan, kuralların yönünü değiştirmek ve sonrasında da sorumluluğu üzerinden atmak için seri katilin tekniğini kullanıyordu; eğer küçük kızı bulamazlarsa bütün suç polise güvenmeyen ve gölgede kalmayı tercih eden ailesinin olacaktı.

Yine de başmüfettişin sözlerinde doğru olan bir şey vardı; olayları hızlandırmanın zamanı gelmişti.

"O çakalları duydunuz, değil mi? Altıncı kızın en fazla on günü varmış!"

Roche takım üyelerinin yüzlerine teker teker baktı.

"Karar verdim; Stüdyo'yu yeniden açıyoruz."

Akşam haberlerinde televizyon ekranlarında ünlü bir aktör göründü. Altı numaralı kızın ailesine seslenmek için onu seçmişlerdi. Tanıdık bir yüzdü ve açıklama sırasında gereken duygusallığın dozunu en iyi o ayarlayabilirdi. Tabii ki bu, Roche'un fikriydi. Mila'ya göre de doğru bir seçimdi; polisin acil telefon hattını aramaya meraklı birçok kötü niyetli ve yalancı tipin cesareti kırılmıştı.

Televizyon izleyicilerinin henüz yaşadığı sanılan altıncı bir kız çocuğunun kaçırıldığını korku ve ümitle öğrendikleri sırada onlar da tüm ekip "Stüdyo'ya" doğru yol alıyordu.

Söz konusu yer, şehrin merkezine yakın bir binanın dördüncü katındaki bir apartman dairesiydi. Binada Federal Polis'in idari işler, muhasebe gibi ikinci derecede önemli ofisleri ve henüz dijital ortama geçmemiş evrakların saklandığı arşivler bulunuyordu.

Apartman bir süre öncesine kadar Tanık Koruma Programı'na dâhil olan tanıkların polis gözetiminde ağırlandıkları bir yerdi. Stüdyo, birbirine benzer iki apartman arasında gayet güzel bir şekilde gizlenmişti. Bu yüzden pencereleri yoktu. Klima sistemi devamlı çalışıyordu ve evin ana kapıdan başka girişi yoktu. Duvarlar oldukça kalındı ve birkaç değişik güvenlik sistemi vardı. Ancak konut eski işlevini kay-

bettiği için şu an bu güvenlik sistemleri servis dışıydı. Binayı koruma adına geriye kalan tek şey zırhlı ağır kapıydı.

Şiddet Suçları Birimi oluşturulduğundan beri Goran bu evi istiyordu. Roche'da zaten uzun süredir kullanılmayan bu evi birimin yararına vererek kriminoloğu memnun etmişti. Goran, olay sırasında tüm takımın dirsek temasında olmasından yanaydı. Böylelikle düşünceler anında paylaşılabilir ve araya üçüncü şahıslar girmeden kolaylıkla tartışılabilinirdi. Zorunlu olarak birarada yaşamak, kişiler arasında bir uyumun doğmasına neden oluyordu ve bu uyum tek bir beyin gibi işlemesini sağlıyordu. Doktor Gavila bu çalışma ortamını hazırlarken, ortak alanlar ve sadece poliste geçerli olan ve genelde sürtüşme ve takım arasında rekabete yol açan dikey paylaşımın tersine, işlevlerin "yatay" dağıtımı gibi *modern ekonomi* metotlarından faydalanmıştı. Stüdyoda farklılıklar ortadan kaldırılmıştı. Çözümler birlikte geliştiriliyor, her bireyin düşüncesi soruluyor, dinleniyor ve tartışılıyordu.

Mila eşikten adımını atar atmaz seri katillerin bu odada yakalandıklarını anladı. Gerçek dünyadan önce burada, bu duvarların arasında ele geçiyorlardı.

Her şeyin merkezinde olan şey bir insan avı değil, acımasız cinayet serisinin anlaşılması zor görünüşünün arkasında saklanan resmi çözme çabasıydı. Hasta bir beynin deforme olmuş görüş açısını anlamak...

Mila bunu fark ettiği an aynı zamanda da araştırmanın bir başka evresine geçtiklerini anlamıştı.

Stern, elinde karısının hazırladığı, suni deriden yapılmış kahverengi küçük bavuluyla önden gidiyordu. Arkasında, sırt çantasıyla Boris, sonra Rosa ve Mila.

Kapıdan girer girmez bir zamanlar güvenlik görevlilerin bulunduğu kurşungeçirmez camdan yapılmış bir bölüm vardı. İçerde bulunanlarsa, kamera sisteminin artık çalışmayan ekranları, bir çift döner sandalye ve şu an boş duran bir silah dolabıydı. Sonra bir başka güvenlik girişi ev ile ana girişi birbirinden ayırıyordu. Daha

önce güvenlik görevlileri tarafından korunan bu kapı şimdi ardına kadar açıktı.

Mila evde devamlı kapalı kalmaktan oluşan bir koku, hafif bir nem ve sinmiş sigara dumanı kokusu hissetti. Ayrıca, klima sisteminin devamlı çalışması nedeniyle odada sürekli bir uğultu vardı. Burada uyumak hiç de kolay olmayacaktı, belki de kulak tıkacı kullanması gerekecekti.

Uzun bir koridor evi ikiye bölüyordu. Duvarlarda eski olaylardan kalma notlar ve fotoğraflar vardı.

Genç ve güzel bir kızın fotoğrafları.

Diğerlerinin bu fotoğraflara kaçamak gözlerle bakmasından Mila olayın istenildiği gibi sonuçlanmadığını ve takımın da bu eve bir daha adım atmadığını anladı.

Kimse bir şey söylemedi, bir şey açıklamadı. Sadece Boris homurdanarak, "Lanet olsun!" dedi. "Bari yüzünü duvardan kaldırsalardı!"

Odalar eski ofis eşyalarıyla döşenmişti. Mutfakta bir çalışma masası, yemek masası yerine kullanılıyordu. Buzdolabı hâlâ şu ozon tabakasına zarar veren gazlı modellerden biriydi. Birileri, buzlanmasın diye kapısını aralık bırakmayı akıl etmişti ama içinde kalan bir Çin yemeğinin artıklarını atmak kimsenin aklına gelmemişti.

Salonda bir çift kanepe, bir televizyon, bilgisayar ve diğer ekipmanın kullanılacağı bir bölüm bulunuyordu. Ayrıca bir köşeye kahve makinesi yerleştirilmişti. Oraya buraya atılmış çöpler, kirli küllükler, fast food kalıntıları kâğıt bardaklar... Tek bir banyo vardı, o da küçücük ve pis kokuluydu. Duşun yanına, içinde sıvı sabun şişeleri, yarısına kadar kullanılmış şampuanlar ve dört-beş adet tuvalet kâğıdının bulunduğu eski bir dolap monte edilmişti. Kapısı kapalı iki odaysa sorgu odası olarak kullanılıyordu.

Dairenin arka kısmında büyük bir misafir odası vardı. Üç ranza yatak ve duvara dayanmış iki kamp yatağı. Kişisel eşyaların konulması için her yatağın yanında bir sandalye. Kısacası, aynı odada yatılıyordu. Mila herkesin daha önceki yerlerine gidip yerleşmeye

başladıklarını gördü. O, en son gelen olması nedeniyle, sona kalan kamp yataklarından Rosa'ya en uzak olanını seçti.

Boris, ranzalardan birinin üst katını seçen tek kişi olmuştu. Mila yanından geçerken, "Stern horlar," dedi. Sesindeki neşeyi ve bu yersiz samimiyetine eşlik eden gülümsemeyi fark eden Mila sonunda meslektaşının ona olan kızgınlığının geçtiğini düşündü. Böylesi daha iyiydi; ne kadar süreceği belli olmayan bu birlikte yaşamı daha çekilir bir hale getirirdi. Zaten zaman zaman iş arkadaşlarıyla aynı ortamı paylaşmak zorunda kaldığı olmuştu ama genç kadına ağır gelen şey onlarla kaynaşmaktı; kendi hemcinsleriyle bile. Diğerleri arasında zamanla doğal bir arkadaşlık başlamasına rağmen Mila arayı kapatamıyor, onlardan uzak kalmaya devam ediyordu. Önceleri üzülüyordu. Daha sonra kendine bir "hayat kabarcığı", içine sadece izin verdiği kişilerin, seslerin, gürültülerin girebildiği bir alan yaratmayı başarmıştı.

Misafir odasındaki diğer kamp yatağında Goran'ın eşyaları vardı. Doktor hepsini salonda ya da Boris'in şaka yollu dediğine göre "Beyin Fırtınası Merkezi"nde bekliyordu.

Sessizce salona girdiler ve doktoru tahtaya şu cümleyi yazarken buldular:

"Reanimasyon ve yoğun bakım teknikleri konusunda uzman. Büyük olasılıkla doktor."

Duvarlara kayıp beş küçük kızın fotoğrafları, kol mezarlığının ve Bermann'ın arabasının şipşak fotoğrafları, hatta olayla ilgili tüm rapor ve yazışmalarının birer fotokopisi asılmıştı. Mila'nın gözüne, kenara bırakılmış bir kutunun içindeki o genç ve güzel kızın fotoğrafı çarptı. Belli ki doktor yeni resimleri asmak için onu kaldırmıştı.

Odanın ortasında daire biçiminde sıralanmış beş sandalye vardı.

Beyin Fırtınası Merkezi.

Goran, Mila'nın sandalyelere garip garip baktığını fark edince hemen açıklama yaptı.

"Bir noktaya odaklanmamıza yardımcı olacak. Elimizde ne varsa ona yoğunlaşmak zorundayız. Her şeyi, bana doğru gelen bir sisteme göre düzenledim. Ama her zaman dediğim gibi, size doğru gelmeyen bir şey olursa söyleyebilirsiniz. İstediğiniz her şeyin yerini değiştirebilirsiniz. Bu odada aklımıza gelen her şeyi söylemekte ve yapmakta özgürüz. Sandalyeler birer küçük ayrıcalıktı ama kahve ve tuvalet ödül olacak, bu yüzden onları hak etmeliyiz."

"Mükemmel," dedi Mila. "Öyleyse nereden başlıyoruz?"

Goran ellerini bir kez şaplattı ve az önce seri katilin özelliklerini yazmaya başladığı tahtayı gösterdi.

"Albert'ın kişiliğini anlamak zorundayız. Onun hakkında yeni bir detay öğrendiğimizde buraya not alalım... Aklında, seri katillerin beynine girip onlar gibi düşünmeyi denemek için bir şeyler olan var mı?"

"Evet, tabii ki..."

"Öyleyse hepsini unutun; aptallığın daniskası çünkü. Mümkün değil, yapılamaz. Albert'ımız yaptığı şeyin haklılığına yürekten inanıyor. Onun ruh haline göre mükemmelce düzenlenmiş bir iş. Yılların tecrübesi, travmaları ve fantezileriyle oluşmuş bir süreç. Bu yüzden ne yapacağını hayal etmeyi denememeliyiz bile. Kendimizi, bu yaptığı şeye *nasıl* vardığını anlamaya zorlamalıyız. Belki o zaman ona ulaşmayı başarırız."

Mila, Bermann'dan sonra katile giden kanıt yolunun kapandığını hatırlattı.

"Öyleyse bizim yeni bir ceset bulmamızı sağlayacak."

"Ben de senin gibi düşünüyorum, Stern. Ama şu an bir şey eksik, sana da öyle gelmiyor mu?"

Tıpkı diğerleri gibi, Goran'ın konuyu nereye çekmeye çalıştığını anlamayan Boris sordu: "Ne?"

Ama Goran Gavila kolay ve hemen verilen cevapların adamı değildi. O, takımı belli bir muhakeme noktasına getirmeyi tercih ediyor, geri kalanı onlara bırakıyordu.

"Bir seri katil sembollerden oluşan bir evrende hareket eder. O, yıllar önce ruhunun derinliklerinde başladığı ve şimdi gerçek dünyada devam ettirdiği gizli bir yolu tamamlıyor. Kaçırılan kızlar onun amacına ulaşması için sadece birer araç."

Mila, "Bir çeşit mutluluk arayışı," diye ekledi.

Goran genç kadına bakarak, "Tamamen doğru," dedi. "Albert bir şekilde tatmin olmak istiyor. Yaptığı şeyin değil ama her şeyden çok ne olduğunun karşılığını almaya çalışıyor. Doğası ona içgüdüsel bir uyarı gönderiyor ve o da bunu yerine getiriyor. Ve bu yaptığı şeyle de bizimle bağlantıya geçmeye çalışıyor..."

İşte eksik olan da buydu. Bir işaret eksikti. Onları Albert'ın dünyasını araştırmaya götürecek bir şey.

Sarah Rosa söze girdi.

"İlk kızın cesedinde hiç parmak izi yoktu."

Goran, "Doğru bir tespit," dedi. "Seri katillerin edebiyatında – buna kişinin sinematografik detaylandırması da dâhil- seri katilin, dedektiflere takip edilecek bir alan bırakacak şekilde, kendi rotasına ait daima iz bıraktığı tespiti vardır... Ancak Albert bu kurala uymadı."

"Veya uydu ama biz fark etmedik."

"Belki de o işareti okuyacak düzeyde değiliz. Büyük olasılıkla onu henüz çok iyi tanımıyoruz. İşte bu yüzden *'beyin fırtınası'* zamanı geldi diyoruz..."

Beş kişiydiler. Kendi "*modus operandi*[4]"lerinden söz ediyorlardı. Kriminoloğun rehber kitaplarından seri katillerin davranışlarını iyiden iyiye incelemek için yararlanıyorlar, daha sonra ayrı ayrı analiz etmek için bölümlere ayırıyorlardı.

Önce, bir seri katilin katil olarak doğmadığı teorisinden yola çıktılar. Evet, katil olarak doğmaz ama pasif olarak tecrübelerini ve katil kimliğinin bir çeşit kuluçka dönemi olan süreçte uyanan dürtülerini biriktirir ve sonra bunları şiddete dönüştürür.

Bu sürecin ilk evresi "hayal gücü"dür.

---

4 (Lat.) Çalışma yöntemi. (ç. n.)

Goran, "Arzularının hedefini gerçek hayatta aramadan önce uzun süre hayal eder," dedi. "Biliyoruz ki seri katilin iç dünyası bir dürtüler ve gerilimler yumağıdır ancak bu iç yaşam tüm bunları kapsamaya yeterli olmadığı an harekete geçmek kaçınılmazdır. O içerdeki hayal dünyası gerçeğin öne çıkmasıyla sona erer. İşte o zaman seri katil yıllar boyunca içinde biriken hayallerini onu çevreleyen gerçek yaşamda biçimlendirmeye başlar."

Stern ağzına bir avuç daha mentollü şeker attı.

"Albert'ın fantezisi ne öyleyse? Onu büyüleyen ne?"

Mila, "Meydan okuma," dedi. "Onu büyüleyen, baştan çıkaran şey meydan okuma."

"Belki yıllarca küçük görüldü veya küçük görüldüğünü zannetti. Şimdi bize diğer insanlardan daha iyi olduğunu göstermek istiyor... Herkesten, bizlerden bile daha iyi."

Goran, "Ama bu sadece 'hayal edilmiş' bir şey değil, öyle değil mi?" diye sordu.

Ancak bu soru, yanıt beklemekten ziyade o evrenin artık atlatılmış olduğunu anlatmak için sorulmuştu.

"Albert çoktan bir sonraki evreye geçti; bizim reaksiyonlarımıza göre her adımını planladı. Kontrol onda. Ve bize verdiği mesaj da şu; kendimi çok iyi tanıyorum ama sizleri de öyle..."

İkinci evre, "organize olmak" ve "planlama" idi. Olgunlaşmış hayaller, yaptırım evresine geçtiği zaman, kurban seçimine başlanır.

"Adamımızın çocukları değil ama aileleri seçtiğini çoktandır biliyoruz. Onun hedefi ebeveynler, tek çocuk isteyen eşler. Egoizmleri için onları cezalandırmak istiyor... Kurbanın simgeleştirilmesi burada su yüzüne çıkıyor. Kızların aralarında hiçbir benzerlik yok, yaşlarının arasındaki fark az bile olsa o bile aynı değil. Aralarında ortak bir fiziksel özellik de yok; sarı saçlar ya da çiller gibi örneğin."

Boris, "Onları bu yüzden kaçırmıyor," dedi. "Kızlar onu zerre kadar ilgilendirmiyor."

Mila, "Öyleyse neden hep kız çocukları?" diye sordu. "Neden erkek çocuklarını kaçırmıyor?"

Hiç kimse ne diyeceğini bilemedi. Goran bu ayrıntının üzerinde durmak istiyordu.

"Onu ben de düşündüm. Ancak sorun, onun hayallerinin nerede başladığını bilmiyor olmamız. Genelde bunun açıklaması tahmin edildiğinden çok daha basittir. Okulda bir kız tarafından reddedilmiş olabilir örneğin, kim bilebilir... Bu, önemli bir nokta ama henüz parçaları yok, bu yüzden elimizde ne varsa ona sarılacağız."

Üçüncü evre "hile"ydi.

"Çocuklar nasıl tuzağa düşürüldüler? Albert onları kaçırmak için ne tür hilelere başvurdu?"

"Debby, okul dışındayken... Anneke, dağ bisikletiyle ormanda dolaşırken."

"Sabine atlıkarıncadayken kaçırıldı, herkesin gözleri önünde."

Rosa iğneleyici bir ses tonuyla, "Aksine, herkes kendi çocuğuyla ilgiliydi. İnsanlar birbirlerini umursamazlar, bu da bir gerçek."

"Her olay, bir sürü insanın gözü önünde gerçekleştirildi. Orospu çocuğu, inanılmayacak derecede yetenekli!"

Goran onlara sakinleşmelerini işaret etti. Öfkelerinin böyle kaba bir şekilde alaya vurularak rüzgârın önüne katılıp gitmesini istemiyordu.

"İlk ikisini ıssız yerlerde kaçırdı. Kendince bir provaydı. Ve kendine güvenini kazanınca Sabine'i kaçırdı."

"Onunla meydan okuma seviyesini yükseltti."

"Unutmayalım ki onu henüz arayan yoktu; Sabine'den sonra kaçırma olayları arasında bağlantı kuruldu ve korku başladı..."

"Evet, ama bir de Albert'ın çocukları ailelerin yanından kaçırma olayı var. Onları sanki büyü yapar gibi gözlerinin önünde yok etti. Ve Rosa'nın oradaki hiç kimsenin ilgilenmemesiyle ilgili sözlerine katılmıyorum... Hayır, Albert oradaki insanları *da* kandırdı."

"Bravo, Stern! Üstüne gitmemiz gereken şey bu. Albert bunu nasıl başardı?"

Boris, "Çok basit," dedi. "Herif görünmez!"

Boris'in bu şakası odadakilerin gülümsemesine yol açtı. Ama Goran için bu şakada biraz gerçeklik payı da vardı.

"Bu bize adamın kılıktan kılığa girme konusunda çok becerikli olduğunu anlatır; Sabine'i atlıkarıncadan kaçırmak için sevimli bir baba kılığına girmiş olabilir. Ne kadar zamana ihtiyacı olmuş olabilir? Dört saniye? Beş?"

"Bir anda kalabalığa karışarak ortadan yok oldu."

Boris kuşkulu gözlerle bakınarak homurdandı.

"Peki ya kız ağlamadı mı? Karşı koymadı mı?"

Mila, "Yedi yaşındaki çocukların lunaparkta nasıl kapris yaptıklarını bilmez misin?" dedi.

Goran, "Ağlamış olsa bile görenlerin yadırgamayacağı, sıradan bir görüntü... Ve sonra sıra Melissa'ya geldi," diyerek genç kadını destekledi.

"Halk alarma geçirilmişti. Ailesi de Melissa'ya sokağa çıkma yasağı koymuştu. Ama o arkadaşlarıyla bowling oynamak için gizlice evden kaçtı."

Stern ayağa kalktı, Melissa'nın duvardan onlara gülümseyen fotoğrafının yanına gitti. Görüntü okul yıllığından alınmıştı. İçlerinde en büyükleri olmasına rağmen fiziği hâlâ çocukluk çizgilerine hâkimdi. Çok uzun boylu da sayılmazdı. Bir süre sonra ergenliğe geçecek bedeni yavaş yavaş yumuşak hatlara sahip olacak ve delikanlıların dikkatini çekmeye başlayacaktı. Şimdilik, fotoğrafının altındaki yazıda onun atletizmde aldığı başarılar ve okul gazetesinin başyazarı olduğu yazılıydı. Hayali iyi bir muhabir olmaktı ama ne bu, ne de Stern'ün onun fotoğrafına bakarken düşündükleri artık gerçekleşmeyecekti.

"Albert onu bekliyordu... Orospu çocuğu!"

Mila, Stern'e baktı; özel ajan allak bullak olmuş gibiydi.

"Caroline ise evinde, kendi yatağında uyurken kaçırıldı."

"Hepsi hesaplanmıştı..."

Goran tahtaya yaklaştı, bir keçeli kalem alıp hızla notlar almaya başladı.

"İlk ikisini kolayca kaçırdı. Şansına, gün boyunca kötü not aldığı ya da ailesiyle kavga ettiği için evden kaçan o kadar çok çocuk var ki kimse bu iki kaybolma olayını birbiriyle ilişkilendirmedi... Üçüncüsünün açıkça bir kaçırma olayı olduğunun belli olması gerekliydi, böylece alarmları tetikledi... Dördüncü olayda Melissa'nın sokağa çıkma yasağına uymayacağını ve arkadaşlarıyla doğum gününü kutlamak için evden gizlice kaçacağını biliyordu... Ve son olarak beşinci kurban için uzun süre çalıştı, ailenin alışkanlıklarını, gittikleri yerleri öğrendi ve böylece onları rahatsız etmeden evlerine girebildi... Bunlardan ne çıkartıyoruz?"

Mila, "Yaptığının sofistike bir aldatmaca olduğunu... Kurbanlardan ziyade onları koruyanlara, yani ailelere ve kanun kuvvetlerine yönelik olduğunu..." dedi. "Küçük kızların güvenini kazanmak için özel bir numara yapmaya gerek görmüyor; onları zorla alıp kaçırıyor, hepsi bu."

Mila'nın aklına Albert'ın aksine üniversiteli kızların güvenini kazanmak için bambaşka bir kimliğe bürünen Ted Bundy geldi. Ellerinde ağır bir şeyler taşıyan kızları görür görmez yanlarına yaklaşıyor ve gözlerinin içine bakarak yardım teklif ediyordu. Kırmızı Volkswagen'e binen kızlar, kendi taraflarındaki kapının kolu olmadığını anladıklarında iş işten geçmiş oluyordu...

Goran tahtaya aldığı notları bitirince dördüncü evreyi açıkladı; "cinayet."

"Seri katilin öldürürken devamlı tekrarladığı bir *ritüel* vardır. Zaman içinde bu konuda uzmanlaşır ancak bellibaşlı noktalarda bir değişiklik olmaz. Bu ritüel âdeta onun ticari markasıdır. Ve sonra, her ritüele özel bir simge ekler."

Sarah Rosa ekledi.

"Şimdilik elimizde altı kol ve bir ceset var. Onları kollarını omuzdan keserek öldürüyor, biri hariç hepimizin bildiği gibi..."

Boris, patoloğun raporundakileri tekrarladı.

"Chang'in dediğine göre kızları kaçırdıktan hemen sonra öldürüyor."

Stern, "Bu acele neden?" diye sordu.

"Çünkü onların hayatta kalıp kalmamasıyla ilgilenmiyor, onların yaşaması çok da önemli değil onun için."

Mila, "Onları birer insan gibi görmüyor," diye ekledi. "Albert için hepsi birer obje."

Büyük ihtimalle hepsi, *Hatta altı numara bile,* diye düşündüler. Ancak içlerinden hiçbirisinin bunu söylemeye cesareti yoktu. Albert için acı çekip çekmemesi bile önemli değildi. O küçük kızı amacına ulaşana dek hayatta tutacaktı, hepsi bu.

Son evre, "kalan parçaların halledilmesi" idi.

"Önce bir kol mezarlığı ve sonrasında Albert bir pedofilin bagajında polise ilk cesedi gönderiyor. Bize bir mesaj mı göndermekte size göre?"

Goran bakışlarıyla hepsini sorguya çeker gibiydi.

Sarah Rosa güzel bir nokta yakaladı.

"Bize, Alexander Bermann gibi olmadığını söylemek istiyor. Hatta belki kendisinin de küçükken bir kurban olduğunu söylemeye çalışıyor. Sanki "İşte ben buyum, birilerinin yarattığı bir canavar!" demek istiyor."

Stern başını salladı.

"Onun hoşuna giden şey meydan okumak, gösteri yapmak. Oysa bugün tüm gazetelerin baş sayfalarında Bermann'dan söz ediliyor. Zaferini başkasıyla bölüşmek istediğini sanmıyorum. Bir pedofili intikam almak için seçmedi, başka nedenleri olmalı..."

Goran, katıldıkları otopsiyi hatırlatarak, "Benim garip bulduğum bir şey daha var," dedi. "Debby Gordon'u yıkamış ve kendi elbiselerini giydirmişti."

Mila, "Bermann için güzelleştirmiş olmalı," diye düşündü.

"Diğerlerine de bunu yaptı mı ya da bu ritüelinin bir parçası mı, henüz bilmiyoruz. Ama bu davranışı garip..."

Doktor Gavila'nın dikkat çekmeye çalıştığı bu gariplik –ki Mila uzman olmamasına rağmen gayet iyi biliyordu- seri katillerin sık sık yaptığı bir şeydi; kurbanlardan bir şey almak, bir hediye, bir fetiş... Özel anlarında o tecrübeyi bir kez daha hatırlamak ve tekrar yaşamak için.

Kurbanlarından bir nesne almak onlar için o kişiye sahip olmakla eşanlamdaydı.

"Debby Gordon'dan hiçbir şey almadı."

Goran'ın ağzından bu cümle çıkar çıkmaz nedense Mila'nın aklına Debby'nin bilekliğindeki anahtar geldi. Mila'nın, içinde kızın günlüğünün olabileceğine inandığı teneke kutunun anahtarı.

Birden yerinden fırladı ve farkında olmadan bağırdı.

"Orospu çocuğu!"

Sonra bir daha küfretti. Odadaki bütün gözler üstüne çevrilmişti.

"Bize de söyleyecek misin, yoksa?.."

Mila, Goran'a döndü.

"Debby'nin kolejdeki odasını araştırdığım sırada yatağın altında teneke bir kutu buldum. İçinde küçük kızın günlüğünün olacağını sanıyordum ama yoktu."

Rosa kibirli bir ifadeyle, "Eee?" diye sordu.

"Kutunun ucunda küçük bir kilit vardı. Anahtarını Debby'nin kolundaki bileklikte görmüştüm. O esnada bana normal gelmişti. Küçük kız kendine ait bir şeyi başkasının açmasını istemediği için anahtarını bilekliğinde tutması normaldi. Öyleyse belki de günlüğü hiç olmamıştı... Oysa yanılıyordum; günlüğü orada olmalıydı!"

Boris birden ayağa fırladı.

"Oradaydı! O piç kurusu kızın odasına kadar girdi!"

Halen daha Mila'ya hak vermek istemeyen Sarah Rosa karşı çıktı.

"Neden böyle bir riske girsin ki?"

Goran, "Çünkü riski seviyor," diye açıkladı. "Risk onu uyarıyor."

Ortaya attığı teorinin doğruluğundan her an daha çok emin olan Mila, "Ancak bir başka nedeni daha var," diye ekledi. "Kızın odasının duvarlarındaki bazı fotoğraflar ortada yoktu; büyük olasılıkla Debby'nin kan kardeşiyle olan görüntüleriydi bunlar. Albert, altıncı kızın kimliğiyle ilgili bir şey bulmamızı önlemek istiyor."

Stern bir türlü sakinleşemiyordu.

"Bu yüzden günlüğü çaldı... Ve kutuyu yeniden kilitledi... Neden?"

Boris ise olayı çözmüş gibiydi.

"Anlamıyor musun? Günlük kayboldu ama kutu halen kilitli ve anahtarı da Debby'nin bileğinde... Bize, 'Onu sadece ben almış olabilirim,' demek istiyor."

"Neden bunu bilmemizi istiyor pekâlâ?"

"Çünkü bize bir şey bıraktı... Bizim için!"

İşte aradıkları "işaret"!

Beyin Fırtınası Merkezi, Goran'a uyguladığı metodun geçerliliğini kanıtlayarak, bir kez daha meyvelerini vermişti.

Kriminolog, Mila'ya döndü.

"Sen oradaydın, odada neler gördün?"

Mila aklını toparlamaya çalıştı ama beyninde bir ışık yakacak hiçbir şey hatırlamadı.

Goran onu sıkıştırıyordu.

"Düşün! Bir şeyler olmalı... Mutlaka olmalı. Yanılıyor olamayız."

"O odanın her köşesini didik didik aradım, gözüme çarpan hiçbir şey olmadı."

"Apaçık ortada olan bir şey olması lazım. Gözünden kaçırmış olamazsın!"

Ama Mila hiçbir şey hatırlamıyordu. O zaman Stern daha sağlıklı bir keşif için yeniden odayı araştırmaya karar verdi. Boris hemen telefona sarılıp koleje gelişlerini bildirdi. Bu arada Sarah Rosa, Krepp'i aramış ve olabildiğince çabuk onlara yetişmesini söylemişti.

Mila'nın aklındakini söyleme zamanı gelmişti.

Az önce kaybettiği cesaretini yeniden toparlayarak, "Faydası yok," dedi. "O her ne idiyse, artık o odada değil."

Koleje vardıkları zaman Debby'nin tüm okul arkadaşları, genelde kurul toplantıları veya diploma törenleri için kullanılan büyük salonda sıralanmışlardı. Duvarlar maun kaplıydı. Geçen yıllar boyunca katkılarıyla okulu saygın okullar arasına sokan doçentlerin, paha biçilmez çerçeveler içinde korunan ciddi yüzleri olayı aynı ciddiyetle izlemekteydi.

Öğrencilerle konuşan Mila oldu. Genç kadın, elinden geldiğince kibar olmaya çalışıyordu çünkü kızlar çoktan paniğe kapılmışlardı. Okulun yöneticisi hiçbir şekilde cezalandırılmayacaklarına dair hepsine garanti vermişti. Buna rağmen yüzlerinden okunan korkuya bakılırsa hiçbirinin bu söze inanmadığı besbelliydi.

"Debby'nin ölümünden sonra birçoğunuzun onun odasını ziyaret ettiğini biliyoruz. Eminim ki sizi buna iten sebep trajik bir şekilde aranızdan ayrılan arkadaşınızdan bir anı almak istemenizdir."

Mila bunları söylerken bakışları, Debby'nin banyosundan eli-kolu dolu çıkan kızla karşılaştı. O küçük kaza olmasa genç polisin aklına şu an yapmakta olduğu iş asla gelmeyecekti.

Sarah Rosa, Mila'nın hiçbir şey elde edemeyeceğinden emin, salonun bir köşesinden onu izliyordu. Boris ile Stern ise çoktan genç polise güvenmeye başlamışlardı. Goran ise henüz beklemekle yetiniyordu.

"Sizden bunu istemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama hepinizin Debby'yi nasıl sevdiğini de tahmin edebiliyorum. Bu yüzden o odadan aldığınız her şeyi buraya getirmenizi istiyorum."

Mila bu cümleden sonra biraz susup bekledi.

"Sizden hiçbir şeyi unutmamanızı rica ediyorum, değersiz gibi görünen en küçük şey bile bir ipucu olabilir. Bizler, o eşyaların arasında gözden kaçmış, kanıt niteliğinde şeyler olduğundan eminiz. Ve

eminim ki her biriniz Debby'nin katilinin yakalanmasını istiyorsunuz. Ayrıca hiçbirinizin delil saklamak suçuyla suçlanmak isteyeceğini sanmıyorum. Lütfen üzerinize düşeni yapın."

Kızların yaşlarının küçüklüğünden dolayı gerçekleşmesi mümkün olmasa bile bu son tehdit Mila'nın sözlerinde ne kadar ciddi olduğunun altını çizmeye yaramıştı. Ve biraz da, yaşarken yeterince saygı ve sevgi görmemiş ancak vahşi bir hayvan tarafından öldürüldükten sonra dikkatleri üzerine çekebilmiş Debby adına hepsinden intikam almaya...

Mila, her birinin iyice düşünüp taşınması için biraz bekledi. Sessizlik onun en iddialı ikna aracıydı ve geçen her saniyenin nasıl ağırlaştığını çok iyi bilirdi. Birkaç kızın birbirleriyle bakıştıklarını fark etti. Hiçbiri ilk öne çıkan olmak istemiyordu ki normaldi. Sonra içlerinden birkaç tanesi, kaş-göz işaretleriyle sıradan çıkmak için anlaştılar. Ardından beş kız daha onlara yaklaştı. Diğerleri, hareketsiz, yerlerinde kalmaya devam ettiler.

Mila bir dakika daha bekledi. Bu arada diğer kızların yüzlerine dikkatle bakıyor, içlerinde hâlâ gölgede kalmak isteyen başka yağmacılar olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama yoktu. Sorumluların sadece yedi küçük kız olmasına şükretti.

"Pekâlâ, diğerleri gidebilir."

Kızlar bir kez daha söyletmeden, aceleyle salondan ayrıldılar. Mila dönüp arkadaşlarına baktı ve Goran'ın kayıtsız bakışlarıyla karşılaştı. Ancak o sırada Goran aniden hiç beklemediği bir şey yaptı; ona göz kırptı. Mila gülümseyerek cevap vermek istedi ancak diğerlerinin de ona baktığını görünce vazgeçti.

Aradan on beş dakika geçmişti ki yedi kız salona geri döndü. Hepsinin elinde bir şeyler vardı. Törenler sırasında öğretmenlerin oturduğu uzun masanın yanına gelip ellerindekileri masanın üstüne bıraktılar. Sonra birer adım geriye gidip Mila ve diğerlerinin eşyaları kontrol etmesini beklediler.

Eşyaların çoğu aksesuvar, pelüş oyuncaklar, bebekler ve giysilerden oluşuyordu. Pembe renkli bir MP3, bir çift güneş gözlüğü, parfümler, duş jelleri, uğur böceği şeklinde bir makyaj seti, Debby'nin kırmızı şapkası ve bir bilgisayar oyunu...

"Onu ben kırmadım..."

Mila, bunu söyleyen tombul kıza baktı. En fazla sekiz yaşında olmalıydı. Tek örgü yapılmış uzun sarı saçları ve her an akmaya hazır gözyaşlarıyla dolu mavi gözleri vardı. Genç polis onu rahatlatmak için gülümsedi sonra aleti eline alıp baktı ve Boris'e uzattı.

"Bu nedir?"

Boris elinde evirip çevirdi.

"Bilgisayar oyununa benzemiyor..."

Aleti çalıştırdı.

Ekranda kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı ve hemen ardından düzenli aralıklarla bir sinyal sesi duyuldu.

"Size kırık olduğunu söylemiştim. Oyun hiçbir şey yapmıyor."

Mila, Boris'in aniden bembeyaz olduğunu fark etti.

"Hassiktir! Ben bunun ne olduğunu biliyorum..."

Boris'in küfrettiğini duyan tombul kız şaşkın ve biraz da duyduklarına inanmaz bir ifadeyle gözlerini kocaman açtı. Sonunda biri buranın katı kurallarını çiğnemişti.

Ama Boris küçük kızı fark etmemişti bile. Elindeki aleti ilk kez görmüş gibi tüm dikkatini ona vermişti.

"Bu bir GPS alıcı. Bir yerlerden biri bize sinyal gönderiyor..."

13

Altıncı kızın ailesine televizyondan yapılan çağrıdan bir sonuç çıkmamıştı.

Aramalar daha ziyade yalnızlığından şikâyet eden insanlardan geliyordu. Beş tane torunu olan meraklı bir yaşlı kadın günde en az yedi- sekiz kere arayıp "zavallı kızla ilgili yeni bir haber" olup olmadığını soruyordu. Sorumlu memurlardan biri son aramasında hâlâ bir değişiklik olmadığını söyleyip bir daha aramamasını rica etmiş, cevap olarak da okkalı bir küfür yemişti.

Stern bu olayı Goran'a anlattığı zaman kriminoloğun yorumu, "Onlara yaptıklarının uygunsuz olduğunu söylediğin zaman seni duyarsızlıkla suçlarlar," oldu.

Şu an çevik birlik aracındaydılar ve GPS sinyalini takip ediyorlardı.

Önlerinde Roche'un az önce Goran'a abartarak bildirdiği üzere zırhlı Özel Kuvvet araçları gidiyordu. Bu kez, şovu yöneten onlardı.

Albert'ın onlara neler hazırladığı henüz belli olmadığından bu kez olaya büyük bir titizlik ve tedbirle yaklaşılıyordu. Kesinlikle bir tuzak söz konusuydu. Ancak Goran'ın görüşü farklıydı.

"Bize bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyor ki bunun kendiyle gurur duyacağı bir şey olduğundan eminim."

GPS sinyali birkaç kilometrekarelik boş bir alanda kesişiyordu. Bu uzaklıktan vericilerle yeri belirlemek mümkün olmadığı için bizzat gidilmesi gerekiyordu.

Araçtaki gerginlik gözle görülür haldeydi. Goran, Stern'le laflıyordu. Boris ikide bir silahını çıkartıp kontrol ediyor daha sonra da kurşun geçirmez yeleğin bedenine iyice oturup oturmadığına bakıyordu. Mila camdan dışarı, otoyolun yanında uzayıp giden alana, kesişen köprülerle yollara bakıyordu.

GPS alıcısı çevik birlik komutanının elindeydi ancak Sarah Rosa elindeki bilgisayar ekranından, önlerinde giden arkadaşlarının gördüğü her şeyi izleyebiliyordu.

Bu esnada telsizden komutanın sesi duyuldu.

"Yaklaşıyoruz. Sinyal yaklaşık bir kilometre önümüzdeki bir yerden geliyor..."

Hepsi toparlanıp ileri doğru bakmaya başladılar.

Rosa, "Ne biçim bir yer burası?" diye sordu.

Mila uzakta, kırmızı tuğladan yapılmış ve haç şeklinde birbirine bağlı birkaç ek binadan oluşmuş, görkemli bir yapı görür gibi oldu. Otuzlu yılların sert ve karamsar çizgilerini taşıyan gotik tarzındaydı. Binaların birinden bir çan kulesi yükseliyordu. Yanındaysa bir kilise vardı.

Özel çevik birlik ana binanın çevresindeki yol boyunca sıralandı. Bir diğer grup da binaya yaklaşıp aniden içeri dalmaya hazırlandı.

Mila diğerleriyle birlikte araçtan indi ve başını kaldırıp binanın zamanla kararmış muazzam cephesine baktı. Ana kapının üzerindeki kabartma yazı hemen göze çarpıyordu.

Visitare Pupillos In Tribulatione Eorum Et Immaculatum Se Custodire Ab Hoc Saeculo

Goran, Mila için hemen yazının çevirisini yaptı.

"Sıkıntı içinde olan öksüzlere yardım edin ve onları bu dünyanın kötülüklerinden koruyun."

Şimdi kullanılmayan bu bina, bir zamanlar öksüzler yurduydu.

Birlik komutanının bir işaretiyle ekipler ikiye ayrıldı ve yan girişlerden binaya girdi. Ellerinde binanın lojistik planı olmadığı için doğaçlama bir saldırı gerçekleştirmek zorundaydılar.

Bir dakika kadar bekledikten sonra Mila ve diğerleri birlik komutanıyla beraber ana kapıdan içeri girdiler.

Girişte devasa bir salon vardı. Önlerindeki iki geniş merdivenle üst katlara çıkılıyordu. Geniş bir camdan içeri puslu bir ışık giriyordu. Yerin şimdiki tek sahipleri olan birkaç güvercin, aniden gelen bu yabancılardan rahatsız, o aydınlığın etrafında kanat çırpmaya başladı. Bu telaşlı uçuşlar yere sürekli hareket eden gölgeler düşürüyordu. Binanın içinde, tek tek bütün odaları gözden geçiren özel birlik askerlerinin ayak sesleri yankılanıyordu.

Güvenliği sağlanan her odadan çıkışlarında, "Temiz!" diye bağırıyorlardı.

Gerçekdışı gibi görünen bu atmosferde Mila etrafına bakındı. Albert'ın çizdiği resimde yine bir okul vardı. Ancak bu kez Debby'nin devam ettiği özel okuldan çok farklı bir yerdi.

Stern, "Bir öksüzler yurdu," diye mırıldandı. "Buradakilerin hiç değilse başlarını sokacak bir evleri ve belirli bir eğitim şansları olmuş."

Boris, itiraz etti.

"Buraya hiç kimsenin evlatlık almadığı, katillerin ya da kendini öldüren insanların çocukları gönderiliyordu."

Hepsi beklemedeydi. Bu korkunun büyüsünü bozacak, buralara kadar gelmelerinin gizemini aralayacak herhangi bir şey onları memnun etmeye yetecekti. Aniden koşuşan ayak sesleri durdu. Birkaç saniye sonra, komutanın telsizinden bir ses geldi.

"Efendim, burada bir şey var..."

GPS bodrum katını gösteriyordu. Mila da diğerleriyle birlikte o tarafa doğru koşmaya başladı. İçinde koca kazanlar bulunan okul mutfağını, mavi formika kaplı sandalye ve masaların bulunduğu yemekhaneyi geçtiler. Mila artık diğerlerini fark etmeden koşuyordu. Dar bir döner merdivenden indi ve kendini dar bodrum pencerelerinden ışık alan, geniş bir mekânda buldu. Yerler mermer kaplıydı ve üzeri çöplerle dolmuş bir koridora doğru iniyordu. Duvarlara monte edilmiş banyo tekneleri de mermerdi.

Stern, "Çamaşırhane olmalı," dedi.

Özel birliğin askerleri mermer teknelerden birinin etrafında, gelenlerin görüşüne engel olmayacak şekilde bir halka oluşturmuşlardı. İçlerinden biri başındaki kaskı çıkardı, yere diz çöktü ve kusmaya başladı. Hiçbiri tekneye bakmak istemiyordu. Boris, anlaşılmaz şeyin etrafına bir sınır gibi dizilmiş adamları aşan ilk kişi oldu. Ancak aniden elini ağzına kapatıp dona kaldı. Hemen arkasından gelen Sarah Rosa da başını geri çevirdi. Stern ise sadece çığlık attı.

"Tanrı bizi affetsin!"

Goran her zamanki gibi kayıtsız duruyordu. Mila tekneye yaklaştı.

Anneke.

Küçük kızın cansız bedeni bulanık bir suyun içinde yatıyordu.

Benzi bembeyazdı ve bedeninde ilk *post mortem*[5]belirtileri görülmeye başlanmıştı. Ve çırılçıplaktı. Sağ elinde, bu ölüm resminin aksine zayıf bir hayat belirtisi gibi sinyal göndermeye devam eden GPS aygıtını tutuyordu.

Anneke'in de sol kolu kesilmişti. Ancak orada bulunanları dehşete düşüren bu ayrıntı değildi. Hatta cesedin saklanma şekli ya da gözlerinin önüne serilmiş masum çıplaklığı da değildi. Hepsini deliye çeviren şey bambaşkaydı.

Ceset gülümsüyordu.

5 (Lat.) Ölüm sonrası. (ç. n.)

14

Adı Peder Timothy idi. Otuz dört – otuz beş yaşlarında gösteriyordu. Sapsarı saçları ince telliydi. Ve titriyordu.

Orada oturan tek kişi oydu.

Küçük kilisenin yanındaki küçük kır evinde oturuyordu. O koca yapının hâlâ kullanılan binaları da sadece bu ev ile küçük kiliseydi zaten. Geri kalan binalar yıllar önce terk edilmişti.

Genç rahip, bir süredir Pazar ayinlerini sadece kendi için yapıyor olsa da, "Burada hâlâ kalmak zorundayım çünkü kilise hizmet vermeye devam ediyor," diye açıkladı. "Buraya hiç kimse gelmez. Kasaba çok uzakta ve yeni yapılan otoban da bizi medeniyetten hepten uzaklaştırdı."

Henüz altı aydır bu kilisede görev yapıyordu. Emekli olan Peder Rolf diye birinin yerine gelmişti ve okulda olanlar hakkında en ufak bir bilgisi yoktu.

Günah çıkarır gibi, "Adımımı atmıyorum," dedi. "Bomboş binaya ne yapmaya gideyim?"

Yaptıkları baskının nedenini pedere Saralı Rosa ve Mila açıkladı. Ve tabii buldukları şeyin ne olduğunu da... Peder Timothy'den haberdar olununca Goran onunla konuşmak için iki kadını göndermeyi uygun görmüştü. Saralı Rosa defterine not alıyormuş gibi yapıyordu ama pederin sözlerinden bir tanesini bile umursamadığı apaçık belliydi. Mila ise kimsenin ondan bir şey beklemediğini söylüyor ve en ufak bir nedenle bile suçlanmayacağının garantisini veriyordu.

Peder, ağlamaya başlamadan önce, "Zavallı talihsiz yavrucak!" diye haykırdı. Altüst olmuş görünüyordu.

Sarah Rosa, genç adamın korkusunu yeniden arttırarak, "Kendinizi iyi hissettiğinizde bizimle o çamaşırhaneye gelmenizi istiyoruz," dedi.

"Ama neden?"

"Çünkü size binayla ilgili birkaç soru sormamız gerekiyor; orası bir labirent gibi."

"Ama size az önce söyledim, oraya adımımı bile atmıyorum ve sanmıyorum ki size..."

Mila, genç rahibin sözünü kesti.

"Sadece birkaç dakikanızı alacak, Peder. Yetkililer cesedi binadan çıkarır çıkarmaz gidelim."

Bu açıklamayı büyük bir ustalıkla konunun içine sokmuştu. Çünkü Peder Timothy'nin aklında, işkence görmüş küçük bir kızın görüntüsünün kalmasını istemediğini hemen anlamıştı. Sonuçta o bu kasvetli yerde yaşamaya devam edecekti. Zaten şu an bile durum peder için yeterince çekilmezdi.

Sonunda genç adam boynunu büküp, "Nasıl isterseniz," dedi ve onları kapıya kadar geçirdi.

Diğerlerinin yanına dönerken Rosa kasten, aralarındaki uzaklığı yeniden vurgulamak için birkaç adım Mila'nın önünden yürümeye başladı. Başka bir zaman olsa Mila kadının bu kışkırtmasına kesinlikle karşılık verirdi. Ancak şimdi her ikisi de aynı takımdaydı ve Mila, her ne kadar kendisine değişik gelse de işini bitirene kadar bu takımın kurallarına saygılı olmalıydı.

Mila, dişlerinin arasından, "Seninle sonra hesaplaşacağız," diye homurdandı.

Ancak bunu düşünürken bir yandan da başka bir şey düşündüğünü fark etti; her şeyin olduğu gibi bu olayın da sonu gelecekti ve bir şekilde bu iğrençliği arkalarında bırakacaklardı.

İnsanın doğasında doğuştan olan bir şey bu, diye düşündü. Hayat devam edecekti. Ölüler gömülecek ve zamanla her şey yoluna girecekti. Sadece ruhlarında belli belirsiz bir anı kalacaktı.

Herkes için durum böyleydi. Mila hariç. Çünkü genç kadın aynı akşam bu anıyı ömür boyu kalıcı yapmayı başaracaktı.

Suç mahallinden, gerek olayların dinamiği gerekse de katilin kişiliği hakkında birçok bilgiye ulaşmak mümkündü.

Bermann'ın arabası için tam anlamıyla gerçek bir "suç mahalli" demek mümkün olmasa da ikinci cesedin bulunduğu ortamdan Albert adına çok fazla sonuç çıkartılabilirdi.

Bunun için binadaki her odanın derinlemesine analizinin yapılması şarttı. Ayrıca gerçek takım ruhunu ortaya çıkaran bir çalışmayla peşinde oldukları katil figürünü daha iyi tanımlamak mümkündü.

Sarah Rosa'nın onu takım dışında bırakma çabalarına rağmen, Mila bu enerji zincirinde bir halka elde edebilmişti ve şu an Boris ile Stern onu da takımdan biri olarak görüyorlardı.

Özel birimin çekilmesinden sonra Goran ve takımı çamaşırhaneyi incelemeye başladı.

Sahne dört adet yüksek ayağa monte edilmiş ve binada elektrik olmadığı için bir jeneratöre bağlanmış halojen lambalarla donduruluştu. Özel birim bunun dışında hiçbir şeye elini sürmemişti.

Doktor Chang, çoktan cesedin yanında çalışmaya başlamıştı. Yanında, bir çanta dolusu deney tüpleri, kimyasal karışımlar, birtakım garip araç-gereçler ve bir mikroskop getirmişti. O anda da küçük kızın cansız bedeninin kısmen içine batmış olduğu bulanık sudan örnekler almaktaydı. Az sonra Krepp de onlara katılacaktı.

Suç mahallini yaklaşık yarım saat sonra terk etmeleri gerekiyordu.

Goran, "Açıkça gördüğünüz gibi birincil derecede bir suç mahalliyle karşı karşıya değiliz," diye söze başladı. Mekânın ikincil derecede bir suç mahalli olduğunu söylemeye çalışıyordu çünkü küçük kız kesinlikle başka bir yerde öldürülmüştü.

Seri katil olaylarında kurbanların bulundukları yerler, öldürüldükleri yerlerden çok daha önemlidir. Çünkü öldürme anı katilin keyfini kendine sakladığı özel bir andır, ondan sonra yaptıklarıysa tecrübesini diğer insanlarla paylaşmak içindir. Katil, kurbanın cesedi aracılığıyla soruşturma ekibiyle bir tür bağlantı kurar.

Bu noktadan bakınca Albert'ın diğer seri katillerden farklı davranmadığı anlaşılıyordu.

"Sahneyi okumalıyız. İçindeki mesajın ne olduğunu ve kime gönderildiğini anlamalıyız. Kim başlamak ister? Size hiçbir görüşünüzün çöpe atılmayacağını hatırlatırım, bu yüzden aklınızdan geçen her şeyi söylemekte özgürsünüz."

Hiçbiri söze ilk başlayan kişi olmak istemiyordu. Akıllarında üst üste yığılmış pek çok kuşku vardı.

"Adamımız çocukluğunu burada geçirdi belki de... Nefreti, kini bu yerden kaynaklanıyor olabilir. Arşivlere bakmalıyız."

"Açıkçası ben senin gibi düşünmüyorum, Mila. Albert'ın kendi hakkında bize bilgi vermek istediğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü yakalanmak istemiyor... En azından şimdilik. Çünkü şu ana dek sadece iki cesedi bulabildik."

"Yanılıyor muyum yoksa kimi zaman seri katiller öldürme arzularına hâkim olamadıkları için polis tarafından yakalanmak istemezler mi?"

Sarah Rosa her zamanki küstahlığıyla, "Saçmalık!" diye cevap verdi.

Goran araya girdi.

"Genellikle bir seri katilin en sonunda arzuladığı şey durdurulmaktır. Ancak bunu kendini kontrol edemediği için değil, ortaya çıkmak için ister. Üstelik bir de narsist bir kişilik sergiliyorsa eserinin büyüklüğüyle tanınmak ister çünkü bir giz olarak kaldığı müddetçe amacına ulaşamamış demektir."

Mila doktorun söylediklerine hak veriyordu ama tamamen ikna olmamıştı. Goran bunun farkına varınca diğerlerine döndü.

"Belki de bir seri katilin organize olmuş davranışıyla suç mahalli arasında var olan bağlantıyı nasıl yeniden şekillendirdiğimizi kısaca özetlemeliyiz."

Bu, Mila'ya ders vermek gibi bir şeydi ama genç kadını rahatsız etmedi. Goran bir anlamda onun diğerleriyle eşit duruma gelmesini istiyordu. Ve Boris ile Stern'ün davranışlarına bakılınca ciddi olarak onun geride kalmasını istemedikleri belliydi.

Söze önce, en kıdemli ajan başladı. Konuşurken herhangi bir sıkıntı yaratmaması için Mila'ya direkt olarak bakmamaya özen gösteriyordu.

"Suç mahallerinin durumuna göre seri katilleri iki büyük gruba ayırabiliriz; *organize olanlar ve olmayanlar.*"

Sonra Boris devam etti.

"İkinci gruba dâhil olanlar hayatlarının hiçbir bölümünde plan yapmamış kişilerdir. İnsan ilişkilerinde hata yapmış bireyler. Genellikle münzevi yaşar. Ortalamadan daha düşük bir zekâya ve sıradan bir kültür seviyesine sahiptir. Fazla özel yetenek istemeyen mesleklere yönelir. Cinsel açıdan fazla becerikli değildir. Bu açıdan bakıldığında ayaküstü ve genelde başarısız tecrübelere sahiptir."

Bu kez söze başlayan Goran oldu.

"Genelde, çocukluğunda katı bir disipline katlanmak zorunda kalmıştır. Bu yüzden birçok kriminolog, seri katillerin kurbanlarına kendi çocukluklarında çektikleri 'acı ve sıkıntının' aynısını yüklemek istediğini savunur. Seri katil tanıdığı kişilere karşı iç dünyasında, gerekli olmadıkça dışa vurmadığı bir öfke ve kin gizler."

Olayın dışında kalmak istemeyen Rosa, "Organize yaşamayan bir kişi plan yapmaz, gelişigüzel davranır," diye ekledi.

Goran, "Suç organizasyonu eksikliği seri katili eylem sırasında telaşlandırır. Bu yüzden, kendini rahat hissedebilmesi için bildik yerlere yakın mekânları seçer. Ancak bu kaygısını yenemediği için hatalar yapmaya başlar, örneğin genellikle onu ele veren izler bırakır."

Stern'ün de ekleyecekleri vardı.

"Kurbanları genellikle yanlış zamanda yanlış yerde olan kişilerdir. Öldürür çünkü bu diğer insanlarla ilişki kurmak için bildiği tek yoldur."

Mila, "Peki organize olan nasıl davranır?" diye sordu.

Goran, "Öncelikle çok zekidir," dedi. "Kendini mükemmel bir şekilde gizleyebildiği için kimliğini ortaya çıkarmak son derece zordur; sıradan bir insan gibidir. Kanunlara saygılıdır, IQ'sü yüksektir. Mesleğinde başarılıdır. Yaşadığı çevrede hatırı sayılır bir itibara sahiptir. Çocukluğunda kalıcı travmalar yaşamamıştır. Ailesi içinde sevgi görmüştür. Seks hayatı başarılıdır, karşı cinslerle ilişkilerinde sorunlar yaşamaz. Sadece kendi zevki için öldürür."

Goran'ın son cümlesi Mila'nın tüylerini diken diken etti. Ancak etkilenen tek kişi kendisi değildi. Chang'de ilk kez başını mikroskobundan kaldırıp onlara baktı. Kim bilir belki o da kendi kendine, bir insanın kendi türünden bir başka canlıyı sırf zevk için öldürmesinin nasıl mümkün olduğunu sorup durmaktaydı.

"Yırtıcı bir hayvandır. Kurbanlarını, genellikle yaşadığı yerden uzak bölgelerden özenle seçer. Kurnazdır, tedbirlidir. Araştırmaların gidişatını ve polisin taktiklerini önceden görüp kendi lehine kullanabilir. Bu yüzden onu yakalamak gerçekten zordur; tecrübeyle sabit. Organize olur, bekler ve öldürür. Atacağı her adım günlerce belki de haftalar önce planlanmıştır. Kurbanını büyük bir titizlikle seçer. Onu izler. Onun hayatına girer, hakkında bilgiler toplar, alışkanlıklarını iyice öğrenir. Daima ortak bir ilişkisi olmasını sağlar, avının güvenini kazanmak için belirli davranışlar sergiler veya aralarında ortak benzerlikler varmış gibi yapar. Her zaman, doğru kelimeleri kaba kuvvete tercih eder. Onunkisi bir *baştan çıkarma sanatıdır*."

Mila etrafına bakındı ve sonra, "Suç mahalli her zaman temizdir. Çünkü onun parolası 'kontrol'dür," dedi.

Goran gülümsedi.

"Görünüşe bakılırsa Albert'ı çözdün."

Boris ve Stern de ona gülümsediler. Saralı Rosa bile bile bakışlarını onlardan kaçırdı ve gereksiz zaman kaybından hayıflanarak saatine bakıyormuş gibi yaptı.

"Baylar, bir şey buldum..."

O küçük oturumun sessiz üyesi sonunda konuşmuştu.

Chang, incelemesini henüz bitirdiği küçük lameli eline alarak ayağa kalktı.

Doktor Gavila sabırsızlanmıştı.

"Ne var, Chang?"

Ancak adli tıp doktorunun o anın tadını çıkarmaya niyeti vardı. Bakışlarında kazanılmış küçük bir zafer ışığı yanıyordu.

"Cesedi gördüğüm zaman kendi kendime nasıl olup da o iki parmak suya battığını sormuştum."

Boris, sanki dünyanın en doğal işiymiş gibi, "Bir çamaşırhanedeyiz," dedi.

"Evet, ama binanın elektrik sistemi gibi su sistemi de yıllardır çalışmıyor."

Bu açıklama herkesi hazırlıksız yakalamıştı, özellikle de Goran'ı.

"Öyleyse o sıvı neyin nesi?"

"Sıkı tutun, doktor... Onlar *gözyaşları*."

15

İnsanoğlu, doğada gülmeyi ya da ağlamayı becerebilen tek varlıktır.

Mila bunu biliyordu. Bilmediği şeyse insan gözünün üç değişik gözyaşı üretmesiydi. İlki, göz küremizi devamlı nemlendiren ve besleyen temel gözyaşları; ikincisi refleks gözyaşları ki dışardan göze zarar veren herhangi bir etki olduğunda salgılanır. Üçüncüsü ise acının sinir sistemini tetiklemesiyle oluşan duygusal gözyaşları. Bu tip gözyaşlarının kimyasal özellikleri de farklıdır; çok yüksek oranla manganez ve prolaktin içerir.

Doğa olaylarının dünyasında her şey bir formüle indirgenir ama acı gözyaşlarının fiziksel olarak diğerlerinden neden farklı olduğunu açıklamak mümkün değildir.

Mila'nın gözyaşları prolaktin içermiyorlardı.

İşte genç kadının kimseye açıklayamadığı sırrı buydu.

Acı yeteneğine sahip değildi. Diğerlerini anlayabilmek için gereken ve böylece toplum içinde kişinin kendini yalnız hissetmemesini sağlayan *empatiden* yoksundu.

Hep mi böyleydi? Yoksa biri veya bir şey mi bu yeteneği ondan alıp götürmüştü?

Bunu ilk kez babasının ölümünde fark etmişti. On dört yaşındaydı. Bir öğleden sonra onu koltuğunda cansız bulan kendisiydi. Uyuyor sanmıştı. Daha doğrusu neden hemen yardım istemediğini, neden neredeyse bir saat onun yanında nöbet tuttuğunu soranlara böyle söylemişti. Aslında Mila yapılacak bir şey kalmadığını hemen anlamıştı.

Ama merakı yüzünden o trajik olaya isyan etmemişti. Onu şaşırtan şey gözünün önündeki olaya duygusal olarak hiç tepki verememesi olmuştu. Babası –hayatındaki en önemli insan, ona her şeyi öğreten, kendine örnek aldığı kişi– artık yoktu. Hem de sonsuza kadar. Buna rağmen içi bile sızlamamıştı. Cenaze töreninde ağlamıştı. Sonunda onu bir daha görememe düşüncesinin tüm ruhunu umutsuzluğa boğmasından değil, bir evlattan beklenen şeyin bu olmasından dolayı ağlamıştı. O tuzlu gözyaşları çok büyük bir zorlanmanın meyveleri olarak süzülmüştü yanaklarından. "Şok," demişti herkes. "Şoktan ve stresten böyle oldu. Herkesin başına gelebilir." Kendini biraz olsun suçlamak için defalarca o anıya geri dönmüştü. Ama nafile. Bunu anlatacak kelime bulamıyordu. O zaman hiç kimsenin ruh halini sormasına izin vermediği bir sessizliğin içine gömmüştü kendini. Annesi bile, birkaç girişimden sonra, kızını o çok özel yasından tutup dışarı çıkarmaya uğraşmaktan vazgeçmişti. Tüm dünya onun yıkıldığını, perişan olduğunu düşünmüştü. Oysa Mila odasına kapanır ve kendine neden sadece eskisi gibi olmayı arzuladığını ve o adamı kalbinde bile toprağa nasıl gömebildiğini sorardı.

Zamanla her şey değişti. Ama Mila babasının ölümünden dolayı acı çekmeyi boşuna bekledi. Hatta başka kayıplar da oldu hayatında. Büyükannesi, bir okul arkadaşı ve diğer akrabalar... O anlarda bile Mila hiçbir şey hissetmedi, içinde sadece ölümle ilgili dosyayı olabildiğince çabuk kapatmak isteyen net bir dürtü vardı, o kadar. Bunu kime anlatabilirdi? Ona bir canavarmış gibi bakarlardı, bir duygusuz, insanlığın utanç veren yüzü gibi... Sadece annesi ölüm döşeğindeyken bir an için kızının bakışlarındaki farklılığı anlamıştı ve sanki birdenbire üşümüş gibi elini onun ellerinden çekmişti.

Ailedeki ölümler ve yaslar bittikten sonra Mila için yabancılara karşı numara yapmak kolaylaşmıştı. Diğer insanlarla, özellikle de karşı cinsle ilişkiler kurmaya başladığı yaşa gelince bunu büyük bir problem haline getirmişti. Kendine devamlı olarak, "Eğer karşımdakiyle empati kurmayı beceremezsem hiçbir erkekle bir maceraya başlamamalıyım," deyip duruyordu. Çünkü zaman içinde Mila kendi

sorununu bu şekilde ifade etmeyi öğrenmişti. "Empati" teriminin – artık bunun ne demek olduğunu iyice biliyordu– bir konu üzerinde, onunla özdeş olmak adına, duygularını yansıtma yeteneği olduğunu öğrenmişti.

İşte o sıralarda psikanalistlere danışmaya başlamıştı. Bazıları yeterli cevap veremedi. Bazıları tedavinin uzun ve yorucu olacağını, sorunun nedenini iyice eşmek ve duygu akışının nerede kesildiğini anlamak gerektiğini söyledi. Ancak hepsinin uzlaştığı bir nokta vardı; bloğu kaldırmak gerekiyordu.

Yıllarca hiçbir sonuca varmayan testlere razı oldu. Birçok doktor değiştirdi ve en sonunda birine –içlerinde en umursamaz olanına- devam etmeye karar verdi. "Acı diye bir şey yoktur," demişti psikanalist. "Aynı insanoğlunun diğer duyuları gibi... Sadece bir kimya sorunu. Aşk desen bir endorfin sorunu. Bir Pentothal iğnesiyle tüm duygusal gereksinimlerini karşılayabiliriz. Bizler sadece etten yapılmış birer makineyiz."

En sonunda kendini hafiflemiş hissetmişti. Tatmin olmasa da hafiflemiş! Hiçbir şey yapamazdı; bedeni, bazı makinelerin aşırı yüklenme yüzünden kısa devre yapmamak için otomatik olarak durması gibi, kendini korumaya almıştı. O doktor aynı zamanda bazı insanların, hayatlarının belli bir noktasında çok fazla, bir insanın taşıyamayacağı kadar fazla acı çekebildiklerini söylemişti. Ve böyle insanlar o noktada ya yaşamdan vazgeçmiş ya da alışmış bir halde yollarına devam etmişti. Mila ne düşüneceğini bilememişti bunları duyunca; alışan şanslılardan mı olmak isterdi acaba? Ama o doktor sayesinde ne olması gerektiğine karar vermişti. Kayıp çocukların arayıcısı! Başka insanların acısını dindirmek hiç tatmadığı bir duygunun karşılığını görmek gibiydi. Böylece laneti birdenbire yeteneğe dönüşüvermişti. Onları kurtarıyor, evlerine geri götürüyordu. Aileler ona teşekkür ediyorlardı. Bazıları ona sevgi duyuyor, bağlanıyordu ve büyüdüklerinde gelip onu buluyor, hikâyelerini bir de onun ağzından duymak istediklerini söylüyorlardı. Ona, "Ya sen olmasaydın..." ile başlayan minnet dolu şeyler söylüyorlardı.

Ve tabii ki Mila tüm bunları aslında neden yaptığını açıklayamıyordu. "O düşünce", aradığı her çocuk için aynıydı.

Onların başına gelenler için öfke duyabiliyordu –aynı altı numaralı çocuk için olduğu gibi- ama onlara asla merhamet edemiyordu. Yazgısını kabullenmişti. Sık sık aynı soru beynini kurcalayıp duruyordu.

Hiç âşık olamayacak mıydı?

Cevabını bilmediği bir soruydu ve Mila uzun zamandan beri beynini ve kalbini bu soruya kapalı tutuyordu. Hiçbir zaman bir sevgilisi, eşi ya da birlikte yaşadığı biri, çocuğu ve hatta bir hayvanı bile olmamıştı. Çünkü sır, kaybedecek hiçbir şeye sahip olmamaktı. Günün birinde seni bırakıp gidecek hiçbir şeye... Ancak bu şekilde aradığı kişilerin aklına girebiliyordu, onların etrafındaki boşluğun aynısını kendi etrafında da yaratarak.

Ama günün birinde bir sorun çıktı. Küçük bir çocuğu, sadece hafta sonunu birlikte geçirmek için kaçıran bir pedofilin pençesinden kurtardıktan hemen sonra olmuştu. Adam çocuğu tam üç gün alıkoymuştu ama hasta beynine göre küçük oğlanı sadece ödünç almıştı. Onu hayata ve ailesine nasıl bir durumda geri verdiği umurunda bile değildi. Çocuğa hiçbir kötülük yapmadığını söyleyerek kendini temize çıkarmaya uğraşıyordu. Peki ya sonrası? Kaçırmanın şokunu nasıl tanımlıyordu? Ya üç günlük tutsaklık? Şiddet?

Mesele, yaptığı şey için çok zayıf da olsa haklılık araması değildi. Adam dediklerine gerçekten inanıyordu! Çünkü kurbanıyla empati kurmaktan acizdi. Sonunda Mila anladı ki o adam da aynı kendisi gibiydi.

O günden sonra, diğer insanların ve hayatın temel ölçüsü olan "acıma duygusu"ndan, zihninin yoksun kalmasına izin vermemeye karar verdi. Bu duyguyu kendi içinde bulamasa da diğerlerine karşı varmış gibi davranabilmeliydi.

Mila, takım arkadaşlarına ve Doktor Gavila'ya yalan söylemişti. Aslında seri katillerin ne oldukları hakkında çok net bir bilgisi vardı. Veya en azından davranışlarının bir yönünü çok iyi biliyordu; sadizm.

Hemen hemen her zaman, bir seri katilin davranışlarının temelinde belirgin ve yerleşmiş bir şekilde sadizm etkenleri görülür. Kurbanlar, acının kişisel yarar sağladığı nesneler olarak kabul edilirler.

Seri katil, kurbana sadistçe davranarak zevk alır. Kendisinde sık sık, diğer insanlarla olgun ve yolunda giden bir ilişki kuramadığı gözlenir ve bu yüzden dış dünya, insanlardan "şeyler"e dönüşür. O zaman şiddet sadece, dünyanın geri kalanıyla ilişki kurma yolu olur.

"Bu yüzden benim de başıma gelsin istemiyorum," demişti Mila. Merhametten yoksun o katillerle ortak bir şeylerinin olması onu tiksindiriyordu.

Anneke'nin cesedi bulunduktan sonra, Rosa'yla birlikte Peder Timothy'nin evinden çıkarken o küçük kızın başına gelenlerin kendisinde silinmez bir anı olarak kalacağını anlamıştı. Böylece günün sonunda, herkes soruşturmadaki son gelişmeleri tartışmak için stüdyoya dönerken o birkaç saatliğine izin istedi. Sonra, defalarca yaptığı gibi doğruca bir eczaneye girdi. Ve gerekli şeyleri aldı; dezenfektan, gazlı bez, hidrofil pamuk, sargı bezi, iğne ve dikiş ipliği ve bir de jilet.

Ne yapmak istediğinden emin olarak moteldeki eski odasına döndü. Perdeleri kapattı. Sadece yataklardan birinin yanındaki küçük abajuru yaktı. Oturdu ve elindeki küçük poşetin içindekileri yatağın üzerine döktü.

Kotunu çıkardı.

Ellerine biraz dezenfektan sürüp ovuşturdu. Sonra sıvıyı bir parça pamuğun üzerine döküp sağ bacağının iç tarafına sürdü. Bacağının biraz daha üst kısmındaki, bir önceki beceriksiz girişiminin ürünü olan yara kapanmak üzereydi. Ancak bu kez aynısı olmayacaktı, başaracağından emindi. Dişiyle jiletin şeffaf poşetini yırttı ve jileti güzelce parmaklarının arasına yerleştirdi. Gözlerini kapattı, içinden üçe kadar saydı. Ve sonra bacağının iç kısmındaki deriyi "okşadı." Jiletin ucunun derisine batışını ve etinde bir yol açarak ilerleyişini hissetti. Duyduğu fiziksel acıyla sessiz çığlıkları bedeninden dışarı taştı. Kanayan yaradan gelen acı tüm bedenine yayıldı ve beynine ulaşıp bugünkü ölünün görüntülerini temizledi.

Sonra sessizliğe, "Bu, senin içindi Anneke," dedi ve sonunda ağlamaya başladı.

Gözyaşlarının arasında bir gülümseme.

Bu, suç mahallinin sembolik görüntüsüydü. Sonra, ikinci kızın bedeninin bir çamaşır teknesinde çıplak bulunuşu gibi önemsiz bir detay vardı.

Roche, "Herifin amacı kızı gözyaşında mı yıkamakmış?" diye sormuştu.

Ancak Goran Gavila, her zaman olduğu gibi, bu basitleştirilmiş açıklamalara inanmıyordu. O ana kadar, katil Albert modeli böylesi bir sıradanlığa düşmeyecek kadar kaliteli bir incelik göstermişti. Seri katillerin en önde gidenlerinden biriydi.

Stüdyodaki yorgunluk artık gözle görülür haldeydi. Mila saat dokuza doğru, kızarmış gözler ve sağ bacağında hafif bir topallamayla otelden döndü. Hemen misafir odasına geçti, örtüleri açmadan ve hatta elbiselerini çıkarmadan yatağa uzandı. On bire doğru koridorda alçak sesle bir telefon görüşmesi yapan Goran'ın sesiyle uyandı. Nedense doktorun uyuduğunu sanmasını istemişti, bu yüzden hiç kımıldamadan yatmaya devam etti. Aslında dinliyordu. Telefonun diğer ucundakinin bir eş olmadığını anlamıştı, belki bir dadı ya da resmî bir görevli. Goran da zaten bir ara, "Bayan Runa," diye hitap etti. Tommy'nin yemek yiyip yemediğini, ödevlerini yapıp yapmadığını sordu; demek ki oğlunun adı buydu, Tommy. Goran, oğlunun şımarıklık yapıp yapmadığını sorduğunda Bayan Runa'nın anlattıklarına homurdanarak cevap verdi. Konuşma, kriminoloğun ertesi gün eve uğrayıp Tommy'yi hiç olmazsa birkaç saat göreceğine dair söz vermesiyle bitti. Mila, sırtı kapıya dönük, dizlerini karnına doğru çekmiş, kımıldamadan yatmaya devam etti. Ama Goran telefonu kapadığı zaman odanın kapısında durmuş ve ona bakmış gibi geldi. Yüzünün dönük olduğu duvara adamın gölgesinin vurduğunu görmüştü sanki. Ya geri dönse ne olurdu? Odanın alacakaranlığında bakışları karşılaşsa? Belki baştan beri süre gelen gerginlik yerini başka

bir şeye bırakırdı. Gözlerin dilsiz sohbeti. Mila'nın gerçekten de istediği bu muydu? Neden bu adamın onun üzerinde garip bir çekim gücü vardı? Ona karşı neden böyle şeyler düşündüğünün bile bilincinde değildi. Sonunda dönmeye karar verdi. Ama Goran çoktan gitmişti.

Bir süre sonra yeniden uykuya daldı.

"Mila... Mila..."

Simsiyah ağaçlar ve nereye gittiği belli olmayan yollar...

Boris'in sesi rüyasının içinden bir fısıltı gibi kulağına geldi. Genç kadın gözlerini açtı ve Boris'in yatağının hemen yanında durduğunu gördü. Uyandırmak için bile olsa ona dokunmamıştı. Sadece seslenmekle yetinmişti ama gülümsüyordu.

"Saat kaç? Çok mu uyudum?"

"Hayır, saat altı... Dışarı çıkıyorum. Gavila öksüzler yurdunun eski misafirleriyle gidip görüşmemi istedi. Sana benimle gelir misin diye soracaktım..."

Mila bu teklife şaşırmadı. Hatta Boris'in davranışından bu fikrin ona ait olmadığını da anlamıştı.

"Tamam, geliyorum."

Adam sevindi. Böylece Mila'yı ikna etmek için başka numaralar uydurmasına gerek kalmamıştı.

Yaklaşık on beş dakika sonra binanın önündeki otoparkta buluştular. Arabanın motoru çoktan çalışır haldeydi ve Boris, aracın kaportasına dayanmış, ağzında sigarasıyla Mila'yı bekliyordu. Neredeyse dizlerine kadar gelen kalın anorağının tüm düğmelerini iliklemişti. Mila ise her zaman ki deri ceketini giymişti. Bavulunu hazırlarken buraların bu denli soğuk olacağını maalesef düşünememişti. Binaların arasından kaçamak gözlerle bakan solgun kış güneşi, kaldırım kenarlarındaki karları yavaş yavaş yumuşatmaya başlamıştı ancak çok sürmeyecekti; haberlerde öğleden sonra yeni bir kar fırtınası beklendiği söylenmişti.

Boris, onun ceketinin inceliğinden endişe eden bir bakışla genç kadına döndü.

"Biraz daha sıkı giyinseydin daha iyiydi," dedi. "Yılın bu zamanında buranın havası adamı dondurur."

Boris'in arabası sıcak ve konforluydu. Arabanın ön panelinde kâğıt bir poşet ve bir plastik bardak duruyordu.

"Kruvasan ve kahve, öyle mi?"

Boris, onun nasıl bir obur olduğunu unutmamıştı.

"Ve hepsi senin," dedi.

Bir barış teklifi gibi görünüyordu. Mila hiç yorum yapmadan pakete uzandı. Az sonra tıka basa dolu ağzıyla aklına nereye gittiklerini sormak geldi.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Sana dediğim gibi, o yurtta daha önce yaşayanların birkaçıyla konuşmamız gerek. Goran, çamaşır teknesindeki ceset senaryosunun sadece bizler için hazırlanmadığına emin."

"Belki eskilerden kalma bir şeyi anımsatıyor."

"Eğer öyleyse de çok eski bir geçmiş olmalı. Neyse ki öyle yerler nerdeyse yirmi sekiz yıldır yok. Kanunlar değiştiğinden beri öksüz yurtları da ortadan kalktı."

Boris'in ses tonu sıkıntılı gibiydi. Nitekim hemen arkasından ekledi.

"Ben de bir süre için oraya benzer bir yerde kaldım, biliyor musun? On iki yaşlarındaydım. Babamı hiç tanımadım. Annemse beni tek başına büyütemiyordu. Bu yüzden beni bir öksüzler yurduna bıraktı, bir süreliğine ama..."

Mila, bu kadar özel bir itiraftan sonra âdeta ters köşeye yatmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu. Boris bunu fark etti.

"Bir şey söylemen gerekmiyor, telaşlanma. Hatta bunu sana neden söylediğimi bile bilmiyorum."

"Özür dilerim, hislerini çok belli edebilen biri değilim. Kimilerine göre çok soğuğum hatta."

"Bana göre değil."

Boris bunu söylerken gözünü yoldan ayırmamıştı. Trafik, aşırı buzlanma nedeniyle, çok ağır ilerliyordu. Egzoz dumanları havayı iyice durgunlaştırıyordu. Kaldırımdaki insanlar olabildiğince hızlı yürümeye çalışıyordu.

"Şükürler olsun ki Stern yurdun eski misafirlerinin birçoğunun izini buldu. Bize birkaç tanesi kaldı. Diğerlerini de o ve Rosa halledecek."

"Sadece on iki kişi mi?"

"O bölgeye yakın olanlar, evet. Doktorun ne düşündüğünü tam olarak bilmiyorum ama eğer o 'gidin bir bakın' demişse..."

Aslında başka da alternatifleri yoktu, soruşturmanın ilerlemesi için ellerinde ne varsa sarılmaları gerekiyordu.

O sabah öksüzler yurdunda yaşamış dört gençle görüştüler. Hepsi yirmi sekiz yaşından biraz fazlaydı ve aşağı yukarı aynı suçları işlemişlerdi. Yatılı okul, ıslahevi, hapishane, şartlı tahliye, yeniden hapishane, zorunlu kamu hizmeti... İçlerinden sadece biri, kilise sayesinde, yırtmıştı; çevrede bulunan birçok evanjelist topluluklarından birinde papazlık yapıyordu. İki tanesi geçici işlerde çalışıyordu. Dördüncü genç ise, uyuşturucu satmak suçuyla ev hapsindeydi. Ama Mila ve Boris gençlerin o yurtta geçirdikleri günleri hatırladıkları an yüzlerinde aniden beliren huzursuzluğun farkına varmışlardı. Daha sonra hapishaneyi, gerçek hapishaneyi görmüş olan insanlar yine de o yeri asla unutmamışlardı.

Son ziyaretten sonra Mila arkadaşına, "Yüzlerini gördün mü?" diye sordu. "Sen de o okulda kötü bir şeyler döndüğünü düşünüyor musun?"

"İnan bana o yer de diğerlerinden farklı değildir. Ben ise aksine, çocuklukları birbirine bağlayan bir şeyler yaşandığını düşünüyorum. Büyüdükçe her şey seni sıyırıp geçer, yaşanan en kötü deneyimler bile... Ama o yaştaki yaşanmışlıklar insanın etine, kemiğine işler ve bir daha asla yakanı bırakmaz."

Okulun çamaşırhanesinde bulunan cesedi, azami özen göstererek anlattıklarında hepsi sadece başlarını sallamakla yetindi. O karanlık sembolizm onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Öğlene doğru Mila ve Boris bir kafeye girdiler ve ayaküstü birer ton balıklı sandviç yiyip iki fincan cappuccino içtiler.

Hava iyice ağırlaşmıştı. Demek ki meteoroloji yanılmamıştı, az sonra kar yağmaya başlayacaktı.

Fırtınaya yakalanmadan önce uğramaları gereken iki yer kalmıştı. Havanın onlara bir sürpriz yapıp geri dönmelerine izin vermeme olasılığını düşünerek uzak olandan başlamaya karar verdiler.

"Adı Feldher. Otuz kilometre kadar uzakta oturuyor."

Boris'in keyfi yerindeydi. Mila bundan, Goran hakkında biraz daha bilgi almak için yararlanmayı düşündü. O adamı merak ediyordu; sanki özel hayatının olması; bir sevgili ya da bir evlat sahibi olması mümkün değilmiş gibi geliyordu. Ayrıca eşi bir sırdı, özellikle de Mila'nın geçen gece kulak misafiri olduğu telefon görüşmesinden sonra... Neredeydi acaba? Neden evinde oturup küçük Tommy'ye bakmıyordu? Neden onun yerinde "Bayan Runa" vardı? Belki de Boris tüm bunlara cevap verebilirdi. Ama Mila söze nereden başlayacağını bir türlü bilemeyince bu karardan vazgeçti.

Öğleden sonra iki sularında Feldher'in evine vardılar. Bu ziyareti haber vermek için kendisini birkaç kez telefonla aramayı denemişlerdi ama telefon şirketinden verilen otomatik cevap o numaranın artık kullanılmadığını söylüyordu.

Boris'in yorumu, "Sanırım dostumuzun işleri pek yolunda gitmiyor," oldu. Adamın oturduğu yeri görünce buna tamamen ikna oldular. Ev –böyle demek ne kadar doğruysa– bir sürü hurdanın, oto kaportalarının ortasında bulunuyordu. Etraftaki her şey gibi o da pas tutmaya başlamış olan kızıl tüylü bir köpek onları boğuk bir havlamayla karşıladı. Az sonra da eşikte kırk yaşlarında bir adam belirdi. O soğuğa rağmen, üstünde sadece kir içinde bir kazak ve kot pantolon vardı.

"Siz Bay Feldher misiniz?"

"Evet... Ya siz kimsiniz?"

Boris adama kimliğini uzatmakla yetindi.

"Sizinle konuşabilir miyiz?"

Feldher bu ziyaretten pek memnun görünmese de eliyle onlara içeri girmelerini işaret etti. Kocaman bir göbeği ve nikotinden sararmış parmakları vardı. Evin içine pislik ve dağınıklık hâkimdi. Ajanlara tek kalmış fincanlarda buz gibi soğumuş çay ikram etti. Sonra bir sigara yakıp sallanan iskemleye oturdu. Odadaki tek kanepe de böylelikle Mila ve Boris'e kalmıştı.

"Beni şans eseri evde buldunuz. Genelde çalışırım..."

Mila, "Neden bugün işe gitmediniz? "diye sordu.

Adam dışarı baktı.

"Kar. Bu havada kimse işçi aramaz. Ve ben de bir sürü zaman kaybediyorum."

Mila ve Boris fincanları ellerinde tutuyorlardı ancak ikisi de çaydan bir yudum bile içmemişti. Adamsa buna pek alınmış görünmüyordu.

Mila, hem ilgilenmiş görünmek hem de sohbeti başlatmak için, "Öyleyse neden işinizi değiştirmeyi denemiyorsunuz?" diye sordu.

Feldher homurdandı.

"Denedim! Denemediği mi sanıyorsunuz? Ama evliliğim gibi o da yolunda gitmedi. O sürtük başka şeyler peşindeydi. Allah'ın her günü bana işe yaramaz bir domuz olduğumu söylüyordu. Şimdi üç kuruşa hizmetçilik yapıyor ve kendi gibi iki salakla aynı evi paylaşıyor. Bir gün onunla karşılaştım, biliyor musunuz? Bir kilisede. Onun gibi birinin bile cennette bir yeri olacağını söyleyip kandırmışlar enayiyi! Düşünebiliyor musunuz?"

Mila yol boyunca bu yeni moda kiliselerden belki bir düzine kadar gördüğünü hatırladı. Hepsi de, ışıklı panolarla bağlı oldukları tarikatın adını ve onu nitelendiren sloganı sergilemişti. Birkaç seneden beri her yerde bu tür kiliseleri görmek mümkündü. Müritleri işsizlerden, tek başına kalmış annelerden ve geleneksel inanışlardan

sıkılmış kişilerden oluşmaktaydı. Birbirlerinden farklı olduklarını iddia etseler de onları birbirlerine yakınlaştıran şey, yaratılışçılık teorilerine koşulsuz bağlılık, homofobi, kürtaj karşıtlığı, her bireyin silahlanma hakkı ve ölüm cezasına tam destek verilmesi ilkesinin onaylanmasıydı.

Kim bilir Feldher eski arkadaşlarından birinin böyle kiliselerden birinde papaz olduğunu öğrenseydi ne yapardı.

"Sizin geldiğinizi gördüğüm zaman onlardan olduğunuzu sandım. İncillerinden vaaz vermek için buralara kadar geliyorlar! Geçen ay o sürtük din değiştirmem için iki tane papaz göndermişti!"

Çürük dişlerini göstererek sırıttı.

Mila bir an önce bu saçma konudan sıyrılmak düşüncesiyle, "Günlük işçi olarak çalışmadan önce ne iş yapıyordunuz, Bay Feldher?" diye sordu.

"İnanmayacaksınız..."

Adam sırıttı ve etraftaki pisliğe bir göz attı.

"Küçük bir çamaşırhanem vardı."

İki ajan, adamın söylediği şeyi ne kadar enteresan bulduklarını belli etmemek için göz göze gelmekten kaçındılar. Boris'in bir elini yan tarafına kaydırarak tabancasının kılıfını açması Mila'nın gözünden kaçmadı. Genç kadının aklına oraya yaklaşırken cep telefonunun çekmemeye başlaması geldi. Karşılarında oturan adamı tanımıyorlardı ve tetikte olmaları gerekiyordu.

"Hiç hapse düştünüz mü, Bay Feldher?"

"Sadece birkaç küçük suç... Geceleri uyuyamayacak kadar büyük günahları olmayan dürüst bir adamım ben."

Boris bu bilgiyi hafızasına kaydetmek istermiş gibi yaptı. Bir yandan da Feldher'i rahatsız etmek için dik dik ona bakıyordu.

Adam rahatsızlığını gizlemeye gerek görmeden, "Size nasıl yardımcı olabilirim, saygıdeğer memurlar?" diye sordu.

Boris, seçtiği sözlere dikkat etmeye çalışarak, "Öğrendiğimize göre, çocukluğunuzun büyük bir bölümü bir papaz okulunda geçmiş," dedi.

Feldher kuşkulu gözlerle Boris'e baktı. O da, aynı diğerleri gibi, bu iki aynasızın sırf bunu sormak için oralara kadar gelmiş olmasına inanamamıştı.

Yaramaz bir çocuk edasıyla, "Hayatımın en güzel yılları," dedi.

Boris onları buraya getiren şeyi açıkladı. Feldher, durumun kamuya açıklanmadan önce ona anlatılmasına sevinmişti.

"Bunu gazetecilere anlatarak bir sürü para kazanırım, biliyor musunuz?"

Boris ona dik dik bakmaya devam ederek, "Bir dene," dedi, "dene de seni hücreye kapatayım."

Feldher'in suratındaki arsız sırıtma aniden kayboldu. Ajan ona doğru uzandı. Bu bir sorgulama tekniğiydi, Mila bile artık öğrenmişti. Sorgulamayı yapan kişi, arada sevgi ve samimiyete dayalı bir bağ olmadıkça, görünmez bir sınır koyma eğilimindedir. Ancak bu kez sorgucu, sorguladığı kişiyi tedirgin etmek ve onun özeline girmek amacıyla karşısındakine yaklaşıyordu.

"Bay Feldher, sizinle görüşmeye gelen aynasızları evinizde ağırlayarak, belki de içine işediğiniz soğuk çayı ikram ederek ve onların bu çayı içme cesareti bile olmayan iki şapşal olduklarını yüzlerine baka baka düşünmenin tadını çıkartarak çok eğlendiğinizden eminim."

Feldher tek kelime etmedi. Mila, Boris'e baktı; duruma bakılırsa yaptığı iyi bir hareket olmuştu. Adamı çabuk çözmüşlerdi. Boris, çayın tadına bile bakmadan sakin bir tavırla fincanı önündeki sehpanın üstüne bıraktı ve yeniden adamın suratına dik dik bakmaya başladı.

"Şimdi... Sanırım bize o yurtta geçen günlerinizden biraz söz etmek istersiniz..."

Feldher bakışlarını yere indirdi, sesi bir fısıltı gibi çıkmaya başladı.

"Orada doğdum diyebilirim. Bizimkileri hiç tanımadım. Annem sokağa attıktan sonra birileri beni bulup oraya götürmüş. İsmimi Peder Rolf koydu. Dediğine göre, savaşta ölen genç ve cesur bir askerin ismiymiş. O deli papazın böylesi şanssız bir askerin adını bana neden verdiğini bilmiyorum ama ismim bana şans getirdi."

Köpek havlamaya başladı, Feldher'in dikkati bir anda dağıldı.

"Kes sesini, Koch!"

Sonra yeniden misafirlerine döndü.

"Daha önce bir sürü köpeğim vardı. Burası bir çöplüktü. Satın aldığım zaman temizleneceği konusunda bana garanti verdiler. Ancak bazen hâlâ bir şeyler çıkıyor, özellikle de yağmur yağınca lağım suları ve başka pislikler de geliyor. Köpekler bunları içiyor, bir süre sonra karınları şişmeye başlıyor ve kuduruyorlar. Yanımda sadece Koch kaldı ama sanıyorum o da ölmek üzere."

Feldher konudan uzaklaşmaya çalışıyordu. Büyük olasılıkla, kaderini çizen o yere anılarında bile geri dönmek istemiyordu. Ölen köpeklerinin hikâyesiyle polislere, "beni rahat bırakın" mesajı veriyordu. Ancak ajanların buna hiç niyeti yoktu.

Mila, "Biraz çaba göstermenizi istiyorum, Bay Feldher," derken elinden geldiğince ikna edici olmaya çalıştı.

"Tamam..."

"Bay Feldher, size 'gözyaşları arasında bir gülümseme' dersem bize ne söylersiniz?"

"Şu psikologların yaptığı türden bir şey, öyle mi? Kelime çağrışımı oyunu gibi."

"Evet, bir anlamda öyle."

Feldher düşünmeye başladı. Gözleri tavana dikili, bir eli çenesinde, bayağı kaba bir görüntü vererek düşünüyordu. Belki onlarla işbirliği yaptığını göstermeye belki de anılarını hatırlamak istemediği için onu tutuklayamayacaklarını düşünüp dalga geçmeye çalışıyordu. Ancak birden, "Billy Moore," dedi.

"Kimdi bu Moore? Bir arkadaşınız mı?"

"Ah Tanrım! O çocuk sıra dışı biriydi! Öksüzler yurduna geldiğinde yedi yaşındaydı. Her zaman neşeli, her zaman güler yüzlüydü. Herkesin gözbebeğiydi. O sıralar okulu kapatmak üzereydiler ve biz okulda sadece on altı çocuk kalmıştık."

"Bütün o bina sadece birkaç çocuk için mi çalışıyordu?"

"Rahipler bile gitmişti. Sadece Peder Rolf kalmıştı... Ben en büyük çocuklardan biriydim, sanırım on dört ya da on beş yaşındaydım... Billy'nin öyküsü son derece acıdır; anne ve babası aynı anda kendilerini asarak intihar etmişler. Onları bulan Billy olmuş. Ne bağırmış, ne yardım istemiş; aksine, bir sandalye bulup üstüne çıkmış ve onların cansız bedenlerini aşağı indirmiş."

"Bize hayatı öğreten tecrübelerdir."

"Billy için değil. O her zaman mutluydu. En kötüsüne bile ayak uydururdu. Onun için hayat âdeta bir oyundu. Hiçbirimiz hayatımız boyunca böyle bir şey görmemiştik. Bizler için orası bir hapishaneydi ama Billy bunu bile sorun etmiyordu. Korkunç bir enerji yayıyordu, nasıl anlatacağımı bilemiyorum... İki tutkusu vardı; biri artık iyice ıssızlaşmış koridorlarda bir aşağı bir yukarı gidip geldiği o lanet olası tekerlekli patenleri diğeri de futbol maçları! Ama top koşturmayı sevmezdi. Kenarda durup televizyon muhabiri gibi rol yapmaktan hoşlanırdı. 'Ben Billy Moore, sizlere Dünya Kupası final maçı için Meksika'nın Aztek stüdyolarından sesleniyorum...' Doğum gününde hepimiz aramızda para toplayıp ona bir kasetçalar almıştık. Sevinçten deliye dönmüştü. Saatlerce kayıt yapar sonra dönüp dinlerdi!"

Feldher saçmalamaya başlamıştı, konuşma raydan çıkmak üzereydi. Mila konuyu yeniden başladıkları yere getirmeye çalıştı.

"Bize biraz okulun son günlerinden söz edin..."

"Size daha önce dediğim gibi okulu kapatmak üzereydiler ve bizlerin iki seçeneği vardı; evlat edinilmek veya başka yetiştirme yurtlarına gönderilmek. Ancak hepimiz B tipi öksüzlerdik ve hiç kimse bizi evlat edinmek istemiyordu. Fakat Billy için durum farklıydı; onu evlatlık almak isteyenler âdeta kuyruğa girmişlerdi! Herkes görür görmez onu seviyor ve illa onu almak istiyordu!"

"Peki, sonra ne oldu? Billy iyi bir aile bulabildi mi?"

"Billy öldü, hanımefendi."

Bunu öyle hüzünlü bir ifadeyle söylemişti ki bu alınyazısının kendi başına geldiğini düşünebilirdiniz. Belki de biraz öyleydi, sanki o

zavallı çocuk arkadaşları adına da bir çeşit kefaret ödemişti. Sonunda içlerinden biri bunu yapabilmişti.

Boris, "Nasıl oldu?" diye sordu.

"Menenjit."

Adamın gözleri yaşla dolmuştu. Burnunu çekti. Kafasını pencereye doğru çevirdi. Belli ki iki yabancının önünde zayıflığını göstermek istemiyordu. Mila, onlar çekip gittikten sonra Billy'nin hatırasının bir hayalet gibi evin içinde bir süre daha dolaşacağından emindi. Ama bu duygusal an sayesinde Feldher onların güvenini kazanmıştı. Mila, Boris'in elini silahının kılıfından uzaklaştırdığını gördü. Adam zararsızdı.

"Menenjit sadece Billy'nin başını yedi. Ama bir salgın çıkmasından korktukları için bizi dörder dörder alıp götürdüler. Ne boktan bir şans, öyle değil mi?"

Zorla gülmeye çalıştı.

"Böylece cezamızı biraz indirmiş oldular. Ve o pislik yuvası da öngörüldüğünden altı ay önce boşaltılmış oldu."

Gitmek için ayağa kalktıklarında Boris dönüp Feldher'e baktı.

"Daha sonra görüştüğünüz arkadaşınız var mı?"

"Hayır, ama birkaç sene önce Peder Rolf'la yeniden karşılaştık."

"Artık emekliye ayrıldı."

"Çoktan nalları dikmiştir diye umuyordum."

Mila, "Neden?" diye sordu. "Size bir kötülük mü yaptı?" Alacağı cevaptan korkuyordu.

"Asla. Ama çocukluğunu öyle bir yerde geçirmişsen orada olduğunu hatırlatan her şeyden nefret etmeyi öğreniyorsun."

Boris elinde olmadan adamın bu düşüncesine hak verdi.

Feldher onları geçirmek için bir girişimde bulunmadı. Aksine, sehpaya doğru uzanıp Boris'in içmediği çaya uzandı. Dudaklarına yaklaştırdı ve bir dikişte içti.

Sonra kendini beğenmiş bir ifadeyle onlara bakıp, "İyi günler," dedi.

Bir zamanlar Peder Rolf'un çalışma odası olan yerde, öksüzler yurdu kapatılmadan önce orada son kalan çocukların bir arada çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Yaşlı papazla beraber on altı çocuk. Ve objektife gülen tek bir yüz vardı.

Gözyaşları arasında bir gülümseme.

Kıpır kıpır bakan gözler, karmakarışık saçlar, eksik bir ön diş, yeşil süveterin üzerinde göze batacak kadar büyük ama kazanılmış bir madalya gibi duran bir yağ lekesi.

Billy Moore, o fotoğrafta ve okulun hemen yanındaki küçük mezarlıkta sonsuza dek istirahat edecekti. Mezarlıkta yatan tek çocuk o değildi ama onun mezarı içlerinde en güzel olanıydı. Taş bir melek heykeli sanki onu korumak için mezarının başında kanatlarını açmış, duruyordu.

Gavila, hikâyeyi Mila ve Boris'in ağzından dinledikten sonra Stern'den Billy'nin ölümüyle ilgili tüm belgeleri bulmasını istedi. Ajan, her zamanki becerikliliğiyle ondan istenileni yaptı. Topladığı tüm belgeleri inceledikten sonra ortaya ilginç bir durum çıkmıştı.

"Menenjit gibi potansiyel bulaşıcı hastalıklarda durumu yetkili sağlık kuruluşlarına bildirmek mecburidir. Ancak bu olayda Peder Rolf tarafından çağırılan doktor ile ölüm belgesini düzenleyen doktor aynı kişi. Her iki belge de aynı gün imzalanmış."

Goran mantık yürütmeye çalıştı.

"En yakın hastane otuz kilometre uzakta. Büyük olasılıkla ölüyü gelip görme zahmetine bile katlanmamışlardır."

Boris, "Rahibin sözlerine inanmış olmalılar," diye ekledi. "Çünkü rahipler genellikle yalan söylemezler."

Mila içinden, "Her zaman değil," diye geçirdi.

Gavila'nın hiç şüphesi kalmamıştı, cesedi mezardan çıkarmak gerekiyordu.

Kar, toprağı daha sonra başlayacak fırtınaya hazırlamak istermiş gibi, ince ince yağmaya başlamıştı. Birazdan akşam olacaktı. Bu yüzden ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu.

Chang'in mezar kazıcıları iş başındaydı ve küçük bir mekanik kürek yardımıyla, buz altında iyice sertleşmiş toprağı kazıyorlardı. Mezarlıkta bulunanlar sessizce bekliyordu.

Başmüfettiş Roche gelişmelerden haberdar edilmişti ve beklenmedik bir şey yapmamaları için basını oyalıyordu. Belki Feldher gerçekten de iki ajanın gelip onu gizlice sorguya çektiğini basına söylemeyi düşünüyordu. Ayrıca Roche'un her zaman dediği gibi, "Basın bilmezse uydurur," düşüncesi de doğruydu. Bu yüzden ellerini çabuk tutmalıydılar; birileri her an ortaya çıkıp güzelce uydurulmuş bir palavrayla o sessizliği bozmaya karar verebilirdi. Sonrasında her şeyi yalanlamak daha zordu.

O sırada tok bir ses duyuldu. Sonunda mekanik kürek bir şeye değmişti. Chang'in adamları çukura atladılar ve toprağı ellerindeki küreklerle kazmaya devam ettiler. Tabut, bozulmayı yavaşlatması düşüncesiyle beyaz plastik bir örtüye sıkıca sarılmıştı. Adamlar bu örtüyü kestiler. Ortaya küçük bir beyaz tabut çıktı.

Adli tıp doktoru şöyle bir göz attıktan sonra, "Burada her şey çürümüş," dedi. "Yukarı çekmeye çalışırsak dağılma riski var."

Chang, "Bu kar yağışı altında zaten her şey yeterince karışık," diye ekledi. Sonra Goran'ın yüzüne, son kararı onun vermesini bekliyormuş gibi baktı.

"Tamam... Açın."

Hiç kimse Goran'dan böyle bir cevap beklemiyordu. Adamlar hemen mezarın dört kenarına direkler çakıp üstüne kalın bir muşamba çektiler. Böylece kazı yeri hava şartlarından bir nebze korunmuş oldu. Patolog, taştan yapılmış meleğin bakışları altında mezara indi. Bir teknisyen elindeki pürmüzle tabutun kenarındaki lehimi eritmeye başladı. Ve sonunda tabutun kapağı açıldı.

Mila, *Bir çocuk öldükten yirmi sekiz yıl sonra nasıl uyandırılır?* diye düşündü. Billy Moore muhtemelen bir töreni veya en azından bir duayı hak etmişti ama kimsenin ne buna ayıracak zamanı ne de isteği vardı.

Chang tabutun kapağını açtığında zavallı Billy'den geri kalanlar ortaya çıktı. Üstünde pantolon paçaları klapalı şık bir takım ve boynunda da papyon kravat vardı. Tabutun bir köşesinde paslanmış patenleri ve küçük kasetçaları duruyordu.

Mila'nın aklına Feldher'in anlattıkları geldi.

"...İki tutkusu vardı; biri artık iyice ıssızlaşmış koridorlarda bir aşağı bir yukarı gidip geldiği o lanet olası tekerlekli patenleri diğeri de futbol maçları! Ama top koşturmayı sevmezdi. Kenarda durup televizyon muhabiri gibi rol yapmaktan hoşlanırdı."

Billy'nin bütün malvarlığı bunlardı.

Chang, elindeki bisturiyle kumaştan parçalar kesmeye başladı. İçinde bulunduğu rahatsız duruma rağmen hareketleri son derece seri ve kusursuzdu. Sonra iskeleti incelemeye başladı. Aradan kısa bir süre geçmişti ki yukarıdakilere bakarak, "Çeşitli yerlerde kırıklar var. Ayaküstü net bir şey söylemem mümkün değil... Ama bana kalırsa bu çocuk menenjitten ölmemiş."

16

Sarah Rosa, Özel Birim'e ait karavanda Peder Timothy'yi takımın diğer üyeleriyle tanıştırdı. Papaz hâlâ gergin görünüyordu.

Söze Stern başladı.

"Sizden bir ricamız var, Peder. Çok acil olarak Peder Rolf ile görüşmemiz lazım."

"Size daha önce söyledim; emekliye ayrıldı. Şu an nerede olduğunu bilmiyorum. Altı ay önce buraya geldiğim zaman onunla sadece birkaç saat görüştük. Bana kilise hakkında bilgiler verdi, bazı evraklar ve anahtarları teslim etti ve sonra da gitti."

Boris, Stern'e döndü.

"Belki de doğruca Vatikan'a sormak daha doğrusu... Sence emekliye ayrılan papazları nereye gönderirler?"

"Ben bir çeşit huzurevi olduğunu duymuştum."

"Belki de, ama..."

İkisi de tekrar dönüp Peder Timothy'ye baktılar.

"Ama ne?"

"Hatırladığım kadarıyla Peder Rolf'un kız kardeşiyle birlikte yaşamak gibi bir niyeti vardı... Evet, bana buna benzer bir şeyler söylemişti. Dediğine göre, kız kardeşi hiç evlenmemişti ve aşağı yukarı onun yaşlarındaydı."

Rahip sonunda soruşturmaya yardımcı olabilmenin mutluluğu içindeydi. Az önce reddettiği yardım isteklerini şimdi seve seve kabul etmiş görünüyordu.

"İsterseniz Vatikan'la ben konuşurum. Şimdi düşününce Peder Rolf'u bulmanın o kadar da güç olmadığını sanıyorum. Aklıma başka şeyler de gelebilir."

Genç papaz rahatlamış gibi görünüyordu.

O sırada Goran araya girdi.

"Bize çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz, Peder. Böylece burada olanlardan da boş yere söz etmek zorunda kalmayız. Yaşananların Vatikan'ın pek de hoşuna gitmeyecek şeyler olduğunu düşünüyorum."

Peder Timothy ciddi bir ifadeyle, "Ben de böyle düşünüyorum," dedi.

Papaz yanlarından ayrıldıktan sonra Sarah Rosa, Goran'a dönüp, "Hepimiz Billy'nin ölümünün bir kaza olmadığı konusunda hemfikirsek neden Peder Rolf için bir tutuklama emri çıkarmıyoruz?" diye sordu.

"Evet, ama çocuğun öldürülmesinden o sorumlu değil."

Goran'ın ilk kez "öldürülme" kelimesini kullandığı Mila'nın gözünden kaçmadı. Billy'nin bedenindeki kırıklar ölümünün zor olduğunun kanıtıydı ama bunun başkası tarafından yapıldığına dair bir kanıt yoktu.

Rosa ısrarlıydı.

"Pederin suçsuz olduğuna nasıl bu kadar emin olabilirsiniz, doktor?"

"Peder Rolf sadece neler olduğunu anladı. Billy'nin menenjitten öldüğü yalanını uydurdu, böylece hastalığın bulaşıcı olduğunu bilen hiç kimse olayı kurcalamaya cesaret edemeyecekti. Ve geri kalanı zaten dışarıdaki dünya yaptı. O okuldaki öksüzler kimin umurundaydı? Sizce de gayet açık değil mi?"

Mila, doktoru destekledi.

"Aksi halde okulu bir an önce kapatmak isteyeceklerdi."

"Peder Rolf gerçeği bilen tek kişi. Bu yüzden onu mutlaka sorguya çekmeliyiz. Ancak korkarım ki onu bir tutuklama emriyle ararsak...

Peh, hiç de bulamayabiliriz. Çok yaşlı ve bu sırrı kendiyle birlikte mezara götürecektir."

"Öyleyse ne yapmalıyız?" Boris sabırsızdı. "O genç papazın bize haber vermesini mi bekleyeceğiz?"

"Elbette ki hayır, Boris," diye cevapladı kriminolog. Sonra tüm dikkatini Stern'ün kadastro müdürlüğünden elde ettiği okul ve çevresinin planı üzerine çevirdi. Boris ve Rosa'ya bir binayı işaret ederek, "Doğu bölgesine gitmelisiniz," dedi. "Görüyor musunuz? Şurada öksüzler yurdu kapatılana kadar orada kalan tüm çocukların bilgilerinin bulunduğu bir arşiv var. Bizim özellikle ilgilendiğimiz son on altı çocuk."

Goran, Billy Moore'un gülümsemesiyle renklenmiş fotoğrafı polislere uzattı. Arkasını çevirdi. O görüntüde bulunan tüm çocuklar fotoğrafı imzalamışlardı.

"İsimleri karşılaştırın; bize eksik olan imza lazım..."

Boris ve Rosa şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Bir imzanın eksik olabileceğini nasıl biliyorsunuz"

"Çünkü Billy Moore okul arkadaşlarından biri tarafından öldürüldü."

Billy Moore'un gülümseyerek onlara baktığı fotoğrafta Ronald Dermis soldaki üçüncü çocuktu. Sekiz yaşındaydı. Bu, Billy gelmeden önce öksüzler yurdunun maskotu oydu anlamına geliyordu.

Küçük bir çocuk için kıskançlık birinin ölmesini arzulamak için yeterli bir nedendir.

Diğerleriyle birlikte yurttan ayrıldıktan sonra bürokrasi Dermis'in izini kaybetmişti. Evlat mı edinilmişti? Mümkün değildi. Belki bir yetiştirme yurduna gönderilmişti. Tam bir gizemdi. Sanki bu karanlığın içinde Peder Rolf'un parmağı var gibiydi. Onu bulmak kesinlikle şart olmuştu.

Peder Timothy onlara Vatikan'ın konuyla ilgilendiği garantisini vermişti.

"Kız kardeşi ölmüş ve o da yetkililere papazlıktan çıkmak istediğini bildirmiş."

Belki bir cinayeti örtbas etmenin verdiği suçluluk duygusuna, belki de kötülüğün bir çocuğun masum bedeninde bile görünebilmesi gerçeğine artık tahammül edememişti.

Bu ve bunun gibi varsayımlar takımın kafasını iyice karıştırıyordu.

"Yüzyılın en büyük insan avını mı başlatmalıyım yoksa senin uygun cevaplar vermeye başlamanı mı beklemeliyim, hâlâ anlamış değilim!"

Roche'un ofisinin kartonpiyer duvarları adamın bağıran sesiyle titriyordu. Ancak başmüfettişin kaygısı Goran'ın inatçı sakinliğine çarpıp geri sekiyordu.

"Altıncı çocuk için herkes tepeme binmiş durumda... Hiçbir şey yapmadığımıza inanıyorlar!"

"Albert bize bir iz bırakmadıkça onu bulmamız neredeyse imkânsız. Krepp'i duydun; bu suç mahalli de tertemiz."

"Bana en azından Ronald Dermis ile Albert aynı adam mı, onu söyle!"

"Bu hatayı daha önce Alexander Bermann'la yaptık. Şu an için kesin olmayan sonuçlardan kaçınmaya çalışmalıyız."

Bu bir öneriydi ve Roche, olayların politik gidişatında pek önerilere açık biri değildi. Ancak bu kez o da kabul etti.

"Ancak burada elimiz kolumuz bağlı oturup o manyağın bizi istediği yere götürmesini bekleyemeyiz. Küçük kızı bu şekilde kurtaramayız! Tabii hâlâ yaşıyorsa."

"Sadece bir tek kişi onu kurtarabilir, bu da Albert'ın kendisi."

"Kızı kendiliğinden bize getirip teslim edeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Ben sadece bir an gelip onun da hata yapacağını söylüyorum."

"Lanet olsun! Ben burada kıçımı kurtarmaya çalışırken sen bana boş ümitlerle yaşamamı mı söylüyorsun?"

Goran, Roche'un bu heyezanlarına alışıktı. Özellikle ona yapılmış saldırılar değildi sonuçta. Başmüfettişin kendi iç dünyasıyla savaşıydı. Üzerindeki yükün yan etkileriydi; eğer zirvedeysen seni aşağı çekmeye çalışan birileri mutlaka olacaktır.

"Son günlerde bir sürü pislikten kaçmayı başardım, üstelik hiçbiri benimle doğrudan alakalı değildi."

Goran sabretmeyi bilen biriydi, ama bazen Roche'a tahammül edemediğinin de farkındaydı. Konuyu değiştirip onu sırtından atmaya karar verdi.

"Beni çileden çıkartan bir şeyi duymak ister misin?"

"Şu çıkmazdan kurtulmama yarayacak bir şey olsun, lütfen."

"Şu ana dek kimseye söylemedim... Gözyaşları."

"Ee?"

"İkinci kurbanın içinde bulunduğu çamaşır teknesinde belki beş litreye yakın gözyaşı vardı! Ama gözyaşları tuzludur, bu yüzden çabuk kururlar. Oysa oradakiler duruyordu. Nedenini sordum kendi kendime... Neden?"

"Nedenmiş? Söylesene!"

"Çünkü gerçek değiller; kesinlikle insanoğlunun gözyaşlarının kimyasal bileşimini taşıyorlar ama yapaylar. Bu yüzden hemen kurumuyorlar... Sen yapay gözyaşı üretmeyi bilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok."

"İşte en önemli nokta; Albert'ın var. Ve üretti, zaman harcadı ve yapay gözyaşı üretti. Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?"

"Sen söyle."

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüğü anlamına geliyor. Ve bize sergilediği tüm bu şeyler yıllardır süren bir hazırlığın meyvesi! Oysa onun hamlelerine cevap vermek için bizim çok az zamanımız var. İşte anlamı bu."

Roche koltuğunun arkasına yaslandı ve gözlerini boşluğa dikti.

"Bizi ne bekliyor sence?"

"Açıkçası daha da kötüye gideceğinden korkuyorum."

.

Mila, Adli Tıp Merkezi'nin bodrum katına indi. Birkaç ünlü futbolcunun küçük resimleri eline geçmişti, daha doğrusu bu futbolcuların en ünlüleri olduğunu iddia eden birinden satın almıştı. Bu küçük jest, Billy Moore'a yaptığı küçük veda töreninin bir parçasıydı. Morg odasında Chang küçük çocuğun cesedini yeniden taş meleğin korumasına teslim etmek için hazırlamıştı.

Patolog otopsi sonuçlarını incelemeyi henüz bitirmiş, kırıkların da röntgenini çekmişti. Röntgen filmleri ışıklı panonun üzerine asılmıştı. Mila, Boris'i panonun önünde durmuş, filmleri incelerken görünce nedense hiç şaşırmadı.

Ajan genç kadını fark eder etmez kendini aklamak ihtiyacı hissetti.

"Gidip yeni bir şey olup olmadığına bir göz atayım demiştim."

Mila onu utandırmamak için Boris'in başlattığı oyuna devam etti. Genç adamın kişisel nedenlerle orada olduğu besbelliydi.

"Var mıymış?"

Chang, Mila'nın sorusuna cevap vermek için elindeki işi yarıda bıraktı.

"Gövde yüksek bir yerden aşağı atılmış. İskelette tespit ettiğim kırıkların çokluğuna ve ciddiyetine bakılırsa küçük çocuk hemen hemen anında ölmüş."

Bu "hemen hemen" sözcüğünün arkasında hem biraz ümit hem de üzüntü vardı.

"Açıkçası hiç kimse Billy itilmiş mi yoksa atlamaya mı zorlanmış, söyleyemez..."

"Açıkça, ha?"

Mila bir sandalyenin üzerinde cenaze törenleri düzenleyen bir firmanın broşürünü fark etti. Polisin böyle bir hizmeti olmadığına göre Boris'in fikri olmalıydı. Billy'nin layık olduğu bir törenle toprağa verilmesi için kendi cebinden ödediği bir jest. Bir rafta ise çocuğun

pırıl pırıl parlatılmış tekerlekli patenleri ve yanından hiç ayırmadığı, doğum günü hediyesi olan kasetçaları duruyordu.

Boris, "Chang, belki ölümün nerede gerçekleştiğini de anlamışsındır," dedi.

Adli Tıp doktoru, arkadaşlarının büyüttükleri birkaç fotoğrafı eline aldı.

"Boşluğa düşen bedenler, hız arttıkça ağırlaşırlar; bu bir yerçekimi kanunudur. Sonunda görünmez bir el tarafından yere yapıştırılmış gibi olurlar. Kurbanın kemik kalsifikasyon sonuçlarında tespit ettiğimiz bilgilerle kırıkların ölçüsünü karşılaştırdığımızda düşüşün gerçekleştiği yükseklik elde edilebilir. Bu olayda yükseklik on beş metreden fazlaymış. Bu nedenle, binanın ortalama yüksekliğini ve zeminin eğilimini göz önüne aldığımızda, hemen hemen net bir şekilde çocuğun kuleden atıldığını söyleyebilirim... İşte tam bu noktadan... Görüyor musunuz?"

Fotoğrafta tam düşme noktasını gösterirken Chang bir kez daha sözlerinin arasına bir "hemen hemen" daha sıkıştırmıştı. O esnada asistan doktorlardan biri başını kapıdan içeri uzattı.

"Doktor Vross, sizi istiyorlar..."

Mila bir an için kimden söz edildiğini anlamadı. Duruma bakılırsa yardımcılarından hiçbiri Doktor Vross'a "Chang" diye hitap etmiyordu.

Chang, "Affedersiniz," diyip Mila ile Boris'i baş başa bırakarak odadan çıktı.

Mila, "Benim de gitmem gerek," diyerek kapıya doğru yöneldi. Patenlerin ve kasetçaların bulunduğu rafın yanından geçerken aldığı futbolcu resimlerini de rafa bıraktı. Bu, Boris'in gözünden kaçmamıştı.

"İçine kendi sesini kaydetmiş..."

Mila anlamamıştı.

"Efendim?"

Boris başıyla kasetçaları işaret etti.

"Billy'nin sesi... Uydurduğu maç yayınları..."

Gülümsedi. Ama bu acı bir gülümsemeydi.

"Dinledin mi?"

Boris onayladı.

"Evet, sadece baştan bir bölümünü... Sonra devam edemedim..."

Mila ne diyeceğini bilemedi. Sadece, "Anlıyorum," dedi.

"İçindeki teyp bandı hiç bozulmamış, biliyor musun? Şeyin asitleri..." Bir türlü dili varıp söyleyemiyordu. "Çürüme sırasında oluşan asitler... Kasete zarar vermemiş. Chang bunun çok ender bir şey olduğunu söylüyor. Belki de gömüldüğü toprağın yapısıyla ilgilidir... Pilleri eksikti... Onları da ben koydum."

Mila, Boris'in heyecanını yok etmemek için şaşırmış gibi yaptı.

"Öyleyse kasetçalar çalışıyor olmalı."

"Elbette... Japon malı!"

İkisi de güldü.

"Tüm kaseti dinlemeye ne dersin? Birlikte yani..."

Mila cevap vermeden önce biraz düşündü. Aslında bunu hiç istemiyordu. *Bazı şeyler huzur içinde bırakılmalı,* diye düşünüyordu. Ancak bu olayda huzura ihtiyacı olan Boris'ti ve Mila onu reddetmemeye karar verdi.

"Hadi başlat öyleyse."

Boris kasetçalara yaklaştı, başlat düğmesine bastı ve o buz gibi otopsi odasında Billy Moore yeniden hayata döndü.

"...Efsanevi Wembley Stadyumu'ndayız, sevgili spor sevdalısı dostlar! Akıllardan yıllarca silinmeyecek bir karşılaşma başlamak üzere: İngiltere – Almanya!"

Ses tonu çok canlıydı, "s" harfi dişlerinin arasından ıslık gibi çıkıyor, bu da ister istemez dilinin sürçmesine neden oluyordu. O cümlelerde bir gülüşün çınlamaları donmuş kalmış gibiydi. Ve kaygısız geçen yıllarında dünyaya bir parça neşe bırakmaya uğraşan Billy sanki tam karşılarındaydı.

Mila ve Boris de onunla beraber gülüyorlardı.

"Sonbaharın ortalarında olmamıza rağmen hava ılık, meteorolojiye göre yağış yok. Takımlar sahanın ortasında yerlerini aldılar ve her iki ülkenin milli marşlarının çalınmasını bekliyorlar... Tribünler her iki takımın taraftarlarıyla tıka basa dolmuş durumda! Ne muhteşem bir görüntü baylar, bayanlar! Biraz sonra büyük bir karşılaşma izleyeceğiz! Ama önce sizlere takımların... *Tanrım, pişmanım ve günahlarım yüzünden beni bağışlamanı tüm kalbimle diliyorum, çünkü günah işleyerek beni cezalandırmanı hak ettim, üstelik seni, sonsuz iyilik sahibi ve her şeyden çok sevilmesi gereken seni incittim."*

Mila ve Boris bir şey anlamadan birbirlerine baktılar. Billy'nin kaydıyla üst üste gelmiş bu kayıttaki ses çok zayıftı.

"Bir dua."

"Evet, ama bu Billy değil..."

"Senin kutsal yardımınla bir daha asla seni incitmeyeceğime ve günah işlemeyeceğime söz veriyorum. Tanrım, merhamet et, beni affet."

"Böyle daha iyi..."

Başka bir erkek sesi daha.

"Bana ne söylemek istiyorsun?

"Geçen gün çok küfür ettim. Ve üç gün önce yemekhaneden kurabiye çaldım ama Jonathan da benimle birlikte yedi... Ve sonra... Sonra, matematik sınavında kopya çektim."

"Başka bir şey yok mu?"

Mila, "Peder Rolf olmalı," dedi.

"..."

"İyi düşün, Ron."

Duydukları bu isimle otopsi odasına buz gibi bir sessizlik çöktü. Ronald Dermis de çocuk haliyle karşılarındaydı.

"Aslında... Aslında bir şey daha var..."

"Bana söylemek ister misin?"

"... Hayır..."

"Bana anlatmazsan günahlarını nasıl bağışlayabilirim?"

"... Bilmiyorum."

"Sen Billy'ye ne olduğunu biliyorsun, değil mi Ron?"

"Tanrı onu yanına aldı."

"Tanrı değil, Ron. Sen kim olduğunu biliyor musun?"

"O... Düştü. Kuleden düştü."

"Sen de oradaydın, değil mi?"

"... Evet..."

"Kuleye çıkmak kimin fikriydi?"

"... Birisi onun patenlerini kuleye saklamıştı."

"Sen mi saklamıştın?"

"...Evet..."

"Onu iten de sen miydin?"

"..."

"Ronald, lütfen... Soruma cevap ver."

"..."

"Olayın nasıl olduğunu anlatırsan sana ceza vermeyeceğim. Bu bir sözdür."

"Yapmamı o istedi."

"O kim? Billy mi? Onu kuleden itmeni Billy mi istedi?"

"Hayır."

"Diğer çocuklardan biri mi?

"Hayır."

"Kim öyleyse?"

"..."

"Ron!"

"Efendim."

"Haydi, soruma cevap ver. Aslında böyle biri yok, değil mi? Sadece senin hayallerinin bir ürünü..."

"Hayır."

"Burada başka kimse yok. Sadece sen, ben ve arkadaşların."

"O buraya sadece benim için geliyor."

"Dinle beni, Ron. Billy'ye olanlar için çok pişman olduğunu söylemek ister misin?"

"... Billy'ye olanlar için çok pişmanım."

"Umarım samimisindir... Ne olursa olsun bu senin, benim ve Tanrı'nın arasında bir sır olarak kalacak."

"Tamam."

"Hiç kimseye bundan söz etmeyeceksin."

"Tamam."

"Senin günahlarını bağışlıyorum. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına... Amin.

"Amin."

17

"Ronald Dermis diye birini arıyoruz."

Roche, patlayan flaşlar ve yüzüne doğru uzatılan mikrofonlar arasında yaptığı basın toplantısında, gazetecilere Ronald Dermis'in robot resmini gösterdi. Öksüzler yurdundaki grup fotoğrafından alınarak uzmanlar tarafından çizilmiş tahmini bir resimdi bu.

"Aşağı yukarı otuz yedi yaşında... Kestane rengi saçlı, kahverengi gözlü, açık renk tenli..."

Flaşların patlamaya başladığını görünce robot resmi iyice havaya kaldırdı.

"Bu adamın küçük kızların kaçırılmasıyla yakından ilgili olduğuna dair elimizde deliller var. Onu tanıyan veya son otuz yılda bir şekilde onunla bağlantısı olan herkes bunu polise bildirmekle yükümlüdür. Teşekkürler."

Son cümlesinden sonra gazeteciler başmüfettişi koro halinde soru yağmuruna tutmaya başladılar.

"Bay Roche! Lütfen... Başmüfettiş!... Bir sorum var!..."

Roche bunları görmezden gelip yan taraftaki kapıdan odayı terk etti.

Artık geri dönüş imkânsızdı. Alarm durumuna geçmeliydiler.

Boris ve Mila'nın buluşundan sonra hareketli iki saat geçmişti. Durum şimdi daha netti.

Peder Rolf, Ron'un itirafını kaydetmişti. Sonra Billy'yle birlikte kasetçaları da toprağa gömmüştü. Tıpkı, er veya geç bir gün meyve vereceği bilinen bir ağacın tohumlarının toprağa ekilmesi gibi, o da

bir gün gerçeğin herkesi kurtarmasını umut etmişti. Tüm masumiyetine rağmen bu tüyler ürpertici işi yapan, ona bunu yaptıran, bu kaydı ve gerçeği yerin iki metre altına gizleyen herkesi kurtarması...

"...Ne olursa olsun bu senin, benim ve Tanrı'nın arasında bir sır olarak kalacak."

Goran, "Peki, Albert bu hikâyeyi nasıl bilebilir?" diye sordu. "Sırrı bilen sadece iki kişi vardı; Peder Rolf ve Ron. Bu yüzden ilk akla gelen açıklama Ron ile Albert'ın aynı kişi olduğu."

Belki bu durumda Alexander Bermann'ı olaya karıştırmakla ilgili düşüncelerini bir daha gözden geçirmeleri gerekiyordu. Kriminolog, seri katilin muhtemelen çocukken istismar edilmiş bir pedofil olabileceğini kimin söylediğini hatırlamıyordu, galiba Sarah Rosa idi. Stern ise hemen bu varsayımı çürütmüş, Gavila da onu desteklemişti. Oysa şimdi belki de yanılmış olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Pedofillerin tercih ettiği kurbanlar genellikle öksüzler ya da sokak çocuklarıdır, çünkü onları hiç kimse korumaz."

Goran bunu daha önce düşünmediği için kendi kendine hiddetlendi. Ta baştan beri yap-bozun bütün parçaları gözlerinin önündeydi. Oysa o, Albert'ın çok ince bir stratejisi olduğuna inanmış ve bu düşünceyle hareket etmişti.

Öğrencilerine devamlı, "Bir seri katil yaptıklarıyla bize bir hikâye anlatmaktadır," derdi. "Kendi iç dünyasındaki çatışmadır o hikâye."

Peki, öyleyse neden başka varsayımlar ortaya atmıştı?

"Beni aldattı ve bundan kim bilir nasıl bir gurur duymakta. Sadece bize meydan okumak istemesini göz önüne aldım. Ve karşımda benden daha kurnaz olduğunu ispatlamaya çalışan bir rakip olduğu düşüncesi hoşuma gitti."

Goran, Roche'un basın toplantısına katıldıktan sonra tüm takımı Anneke'in bulunduğu çamaşırhanede topladı. Burası ona, soruşturmaya yeniden hız vermek için en ideal yer gibi gelmişti. O küçük pişmanlık, sadece Doktor Gavila'nın tecrübeleri için bir laboratuvar

olmadıklarını aynı zamanda da bir takım oldukları konusunun tekrar vurgulanmasına yaramıştı.

Küçük kızın cesedi kaldırılmış, çamaşır teknesindeki gözyaşları da boşaltılmıştı. Geri kalanlar sadece aydınlatmalar ve jeneratörün çıkardığı uğultuydu. Az sonra onlar da alıp götürülecekti. Goran, Peder Timothy'nin orada olup olmadığını sordu. Genç rahip nefes nefese koşarak geldi. Çamaşırhanede suç mahalli olduğunu hatırlatacak hiçbir şey kalmamasına rağmen yine de tedirgin görünüyordu.

Elleri titreyerek, "Peder Rolf bulunamıyor," dedi. "Belki de..."

Goran acımasızca rahibin sözünü kesti.

"Peder Rolf kesinlikle ölmüştür," dedi. "Yoksa Roche'un duyurularına mutlaka cevap verirdi."

Peder Timothy sarsılmış gibiydi.

"Öyleyse sizin için başka ne yapabilirim?"

Goran, sözlerini özenle kullanmak için biraz bekledi. Sonra hepsine dönerek, "Sizlere saçma gelebilir, biliyorum... Ama birlikte dua edelim istiyorum."

Rosa şaşkınlığını gizleyemedi. Boris de öyle. İki ajan hemen birbirlerine baktılar. Çok dindar biri olmasına rağmen Stern de şaşkındı. Yine de ilk toparlanan o oldu. Salonun ortasına doğru yürüyüp arkadaşlarına ellerini uzattı. İlk yaklaşan Mila oldu. Rosa isteksizce onu izledi. En gönülsüz olan Boris bile Doktor Gavila'nın bu teklifini reddetmedi. Sonunda hepsi birlikte bir çember oluşturdular. Peder Timothy sonunda sakinleşmişti. Geçip çemberin ortasındaki yerini aldı.

Goran dua etmeyi bilmiyordu ve belki de o an için uygun olan dua yoktu. Yine de duygulu bir sesle konuşmaya başladı.

"Son günlerde korkunç şeylere tanıklık etmek zorunda kaldık. Sonra, burada gördüğümüz şey de ifade edilir gibi değildi. Tanrı'nın var olup olmadığını bilmiyorum. Ama her zaman olmasını istemişimdir. Ancak kesinlikle emin olduğum şey kötülük diye bir şeyin var olduğu... Çünkü kötülük kendini gösterebilir, iyilikse asla. Kötülük, geçtiği yollarda iz bırakır. Masum çocukların bedenleri gibi örneğin...

İyilik ise sadece buna tanıklık edebilir. Ancak bizim gibi somut deliller arayanlara bu yetmez..."

Goran biraz durdu.

"Bir Tanrı varsa ona sormak isterdim... Billy Moore neden ölmek zorunda kaldı? Ronald Dermis'in kini nerden kaynaklanıyordu? Ona ne oldu? Öldürmeyi nasıl öğrendi? Onu kötü olmaya iten neden neydi? Ve neden bu kötülüklerine bir nokta koymuyor?"

Goran'ın soruları etraflarını çevreleyen sessizlikte asılı kaldı.

Stern, biraz zaman geçtikten sonra, "Ne zaman isterseniz başlayabilirsiniz, Peder..." dedi.

O zaman Peder Timothy küçük grubun kontrolünü eline aldı. Ellerini birleştirdi ve bir ilahi okumaya başladı. Sesi kendinden emin ve çok güzeldi; etraflarında dönüp tüm mekânda yankılanmaya başladı. Mila gözlerini kapattı ve bu güzel ilahinin içine dolmasına izin verdi. Sözler Latinceydi ancak yaydığı duygu en sağır insanın bile anlayacağı gibiydi. Bu ilahiyle Peder Timothy kaosun yaşandığı o yere, kötülüğün izlerini temizleyerek yeniden huzur getiriyordu.

Mektup, Davranış Bilimleri Merkezi'ne hitaben yazılmıştı. El yazısı, Ronald Dermis'in çocukken sınıfta çözdüğü bir test örneğiyle karşılaştırılmasaydı eğer, bir yalan söyleme hastasının mektubu olarak kabul edilecekti.

Sıradan bir kurşunkalemle normal bir defter sayfasına karalanmıştı. Mektubu gönderen kişi, sayfada bıraktığı parmak izlerini pek umursamamıştı. Görünüşe bakılırsa, Albert'ın artık bazı kurnazlıklara ihtiyacı kalmamış gibiydi.

Metin, sayfanın tam ortasına, aşağı yukarı hiçbir noktalama işareti kullanılmadan yazılmıştı.

peşimden gelenler için

billy piçin tekiydi bir PİÇ! Ve ben onu öldürerek çok iyi bir iş yaptım ondan nefret ediyordum hepimize kötülük yaptı çünkü onun

bir ailesi olacaktı bizimse hiç kimsemiz yoktu bana yapılansa en kötüsüydü ve HİÇ KİMSE beni kurtarmaya gelmedi HİÇ KİMSE! Oysa her zaman burada sizin gözlerinizin önündeydim ama beni görmediniz sonra O geldi. O beni anlıyordu. bana öğretti. benim böyle olmamı isteyen sizlersiniz. beni görmüyordunuz, şimdi görüyor musunuz? sizin için en kötüsü en sonda olacak. bu sadece sizin suçunuz ben neysem oyum. Bütün bunlara engel olamayacaksınız HİÇ KİMSE olamayacak.

RONALD

Goran, mektubun bir kopyasını daha iyi incelemek için yanında götürdü. Bu geceyi evde, Tommy'yle birlikte geçirecekti. Günlerdir oğlunu görmüyordu ve geceyi onunla geçirmek şu an en çok istediği şeydi.

Adımını eşikten atar atmaz Tommy'nin neşeli sesini duydu.

"Nasıl gidiyor, baba?"

Goran onu kucağına alıp sıkıca sarıldı.

"Eh! Pek de fena sayılmaz. Ya sen neler yaptın?"

"Ben çok iyiyim."

Üç sihirli kelime. İkisi yalnız kaldıklarından beri oğlu kelimeleri kullanmayı çok iyi öğrenmişti. Bu üç kelimeyle de Goran'a endişe edecek hiçbir şey olmadığını anlatıyordu çünkü o "çok iyiydi." Annesini özlemiyordu. Onsuz yaşamayı öğreniyordu. Ancak bu üç kelime aynı zamanda da sınırdı. *Tamam, onu ne kadar özlediğimizi ikimiz de biliyoruz. Şimdi kaldığımız yerden devam edebiliriz.* Konu kapanmıştır.

Her zaman aşağı yukarı böyleydi.

Tommy babasının elindeki yemek paketini sabırsızca kaptı.

"Vaay! Çin yemeği!"

"Bayan Runa'nın mönüsünden biraz sapmanın seni memnun edeceğini düşündüm."

Tommy yüzünü ekşitti.

"Köftelerinden nefret ediyorum. Çok fazla nane koyuyor, aynı diş macunu gibi kokuyorlar!"

Goran gülümsedi; aslında ona hak vermiyor değildi.

"Hadi, koş ellerini yıka."

Tommy banyoya koştu. Dönünce birlikte sofrayı hazırlamaya başladılar. Goran mutfağın üst raflarındaki çoğu şeyi oğlunun uzanabileceği yerlere indirmişti; böylece Tommy'ye yeni yaşamlarının önemli bir parçası olduğunu hissettirmeye çalışıyordu. Ev işlerini birlikte yapmak ikisinin de birbirlerine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden ikisinin de yelkenleri suya indirmeye, kendini hüznün ellerine terk etmeye hakkı yoktu.

Tommy bir servis tabağı alıp kızarmış wontonları yerleştirdi, üzerine de agrodolce sosunu[6] döktü. Bu arada babası da Çin pilavını iki kâseye bölüştürdü. Yemek çubukları bile vardı ve Goran dondurma yerine koca bir kavanoz vanilyalı tatlı almıştı.

Akşam yemeğini birbirlerine o günü nasıl geçirdiklerini anlatarak yediler. Tommy babasına izcilerin yazlık kamp projeleri hakkındaki gelişmeleri anlattı. Goran da ona okuldaki diğer derslerinin ne durumda olduğunu sordu. Ve oğlu spor aktivitelerindeki başarılarını anlattıkça onunla gurur duydu.

Goran, "Hemen hemen tüm sporlarda bir felakettim," diye itiraf etti.

"Peki, hangilerinde başarılıydın?"

"Satrançta."

"Satranç bir spor değil ki!"

"Nasıl değil? Olimpiyatlarda bile var."

Tommy pek inanmış görünmüyordu. Ancak babasının hiç yalan söylemediğini çok iyi biliyordu. Aslında bunu çok zorlu bir ders olarak öğrenmişti. Çünkü babasına ilk kez annesini sorduğu zaman Goran ona gerçeği anlatmıştı; hem de hiç kelime oyunu yapmadan ya da Tommy'nin dediği gibi "oyunculuk yapmadan." Goran bunu ne annesini cezalandırmak ne de ondan intikam almak için yapmıştı.

---

6 İtalyan mutfağı klasiklerinden tatlı ve ekşimsi sos. (ç. n.)

Yalanlar –ya da daha kötüsü yarı gerçek sözler- ancak çocuğun korkusunun büyümesine yarardı. Böylece kendisini iki büyük yalanla yüzleşmek zorunda bulacaktı; annesinin onu terk etmesi ve babasının bunu ona söyleme cesareti gösterememesi.

"Bir gün bana da satranç oynamayı öğretir misin?"

"Elbette."

Tommy, aldığı bu sözle yatağına gitti. Goran da çalışma odasına kapandı. Ronald'ın mektubunu eline aldı ve belki de birinci kez okudu. Bütün yazılanlar içinde en çok kafasına takılan tek bir şey olmuştu, hem de ilk okuduğu andan itibaren. *Sonra O geldi. O beni anlıyordu. Bana öğretti...* cümlesi.

O kelimesi bilinçli olarak büyük harfle yazılmıştı. Goran bir kez daha başka bir cümleyle bağlantısını düşündü. Ronald, Peder Rolf'a yaptığı itiraf sırasında da *O* kelimesini vurgulamıştı.

O sadece benim için geliyor.

Negatif "Ben"in, etken "Ben"den ayrıştığı ve sonrasında "O" olduğu, belirgin bir kişilik bölünmesiydi bu.

"BENdim. Ama bunu yapmamı söyleyen O oldu. Şu anki ben ONUN suçu."

Bu bağlamda tüm diğer kişiler -büyük harfle yazılmış bile olsa- "HİÇ KİMSE" oluyordu.

HİÇ KİMSE beni kurtarmaya gelmedi... HİÇ KİMSE buna engel olamayacak.

Ronald kurtarılmak istemişti. Ama herkes onu unutmuştu ve sonuçta o henüz küçük bir çocuktu.

Yiyecek bir şeyler almak için Stüdyo'dan ayrılmıştı. Hava şartları yüzünden erkenden kapanmış dükkânların ve restoranların arasında boş yere attığı turdan sonra bir büfede hazır çorba buldu. Stüdyonun mutfağında gördüğü mikrodalga fırında ısıtabileceğini düşünerek çorbayı satın aldı ancak o anda aklına fırının çalışıp çalışmadığını bile bilmediği geldi.

Keskin soğuk tüm kaslarını dondurup yürümesine bile izin vermeden önce apartmana dönmek için acele etti. Şu an tulumu ile koşu botlarının yanında olmasını ne çok isterdi; günlerdir hareketsizdi ve eklemlerinin arasındaki laktik asit hareketlerini gün geçtikçe daha da ağırlaştırıyordu.

Binaya girmek için acele ederken karşı kaldırımda Sarah Rosa'nın bir adamla şiddetli bir şekilde tartıştığını gördü. Adam onu sakinleştirmeye çalışıyordu ancak pek de başardığı söylenemezdi.

Mila, Rosa'nın kocası olduğunu düşündü ve içinden adama büyük bir hayranlık duydu. Canavar onu fark etmeden ve kendinden nefret etmesi için "yeni bir neden" yaratmadan önce Mila binaya girdi.

Merdivenlerde Boris ve Stern'le karşılaştı.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Boris, dudaklarının arasına bir sigara yerleştirirken, "İnsan avının nasıl gittiğine bir bakmak için Merkez'e gidiyoruz," dedi. "Gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler..."

Boris, Mila'nın elindeki paketi fark etti.

"Öyleyse afiyet olsun."

Mila merdivenleri çıkmaya devam ederken iki arkadaşın konuşmalarını duydu.

"Sigaraya yeniden başlamalısın."

"Esas sen bunlara başlasan daha iyi olur."

Mila, Stern'ün mentollü şeker kutusunun sesini duydu ve kendi kendine gülümsedi.

Şimdi Stüdyo'da sadece kendisi vardı. Goran geceyi evinde oğluyla beraber geçirecekti. Nedense genç kadın bundan hoşlanmamıştı. Doktorun varlığına alışmıştı ve onun araştırma yöntemini çok ilginç buluyordu; şu geçen günkü dua faslı hariç. Eğer annesi yaşasaydı ve kızının böyle bir törene katıldığını görseydi herhalde gözlerine inanamazdı.

Mikrodalga çalışıyordu ve çorbanın tadı da hiç fena değildi. Belki de çok aç olduğu için çorba gözüne güzel görünmüştü.

Çorba kâsesini ve kaşığını alıp yatak odasına geçti. En azından bir süreliğine evin tek hâkimi olmak onu mutlu etmişti. Bağdaş kurup kamp yatağına oturdu. Sol bacağındaki yara canını yakıyordu ama gün geçtikçe iyiye gidiyordu. *Zamanla her şey iyileşir,* diye düşündü. Bir yandan çorbasını atıştırırken bir yandan da Dermis'in mektubunun fotokopisini karşısına alıp yeniden göz atmaya başladı. Tabii ki Ronald hikâyeyi yeniden gündeme getirmek için harika bir zamanlama seçmişti. Ama sözlerinde bir uyumsuzluk vardı. Bundan Goran'a söz etmeye çekinmişti çünkü onun önerilere açık olmadığını düşünüyordu. Ama bu soru işareti tüm öğleden sonra aklını kurcalayıp durmuştu.

Mektup basına da gönderilmişti. Pek sıra dışı bir hareketti. Gavila, kesinlikle seri katilin egosunu tatmin etmeye kararlıydı. Ona, "Gördün mü? Seni dikkate almaktayız!" demek istemişti. Oysa yapmak istediği onun dikkatini dağıtıp alıkoyduğu altıncı kızın şansını arttırmaktı.

Goran birkaç saat önce ağzından, "Bu oyalama onun öldürme dürtüsünü ne kadar geciktirir, bilemiyorum," diye bir şey kaçırmıştı. Mila bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp yeniden önündeki mektuba yoğunlaşmaya çalıştı. Ronald'ın mektubu yazış biçimi onu rahatsız ediyordu. Uyumsuz bulduğu şey de buydu. Nedenini bilemiyordu ama mektubun hiçbir noktalama işaretine uyulmadan tek bir cümle gibi yazılmış olması metni bütünüyle anlamasına engel oluyordu. Bölerek okumaya karar verdi. Çorba kâsesini yere bıraktı ve eline bir not defteri ile kalem aldı.

- peşimden gelenler için

- billy piçin tekiydi bir PİÇ! Ve ben onu öldürerek çok iyi bir iş yaptım ondan nefret ediyordum hepimize kötülük yaptı çünkü onun bir ailesi olacaktı bizimse hiç kimsemiz yoktu

- bana yapılansa en kötüsüydü ve HİÇ KİMSE beni kurtarmaya gelmedi HİÇ KİMSE

- her zaman burada sizin gözlerinizin önündeydim ama beni görmediniz

- sonra O geldi. O beni anlıyordu. bana öğretti.

- benim böyle olmamı isteyen sizlersiniz. beni görmüyordunuz, şimdi görüyor musunuz? sizin için en kötüsü en sonda olacak.

- bu sadece sizin suçunuz ben neysem oyum. Bütün bunlara engel olamayacaksınız HİÇ KİMSE olamayacak.

- RONALD

Mila, ayırdığı her bölümü tek tek okudu. Öfke ve kin dolu bir iç boşalmasıydı. Çünkü Billy, katilinin aklında çok büyük, çok önemli bir şeyin temsilcisiydi. Ron'un hiçbir zaman sahip olmadığı bir şeyin: mutluluk.

Billy, ailesinin ölümüne şahit olmasına rağmen neşeli biriydi. Billy, B sınıfı bir öksüz olmasına rağmen evlat edinilmek isteniyordu. Billy, verecek hiçbir şeyi olmamasına rağmen herkes tarafından seviliyordu.

Ronald onu öldürerek, dünyanın düzenbaz yüzünden gülümsemeyi sonsuza dek silmiş oluyordu.

Mila, ayırdığı bölümleri devamlı okudukça mektubun bir günah çıkarma ya da meydan okumadan çok bir *cevap* niteliğinde olduğunu fark etmeye başladı. Sanki birisi onu sorguya çekiyor, Ronald da yıllardır mahkûm edildiği sessizlikten çıkmak ve Peder Rolf'un ona zorla kabul ettirdiği sırdan kurtulmak istiyor gibiydi.

Peki ama sorular neydi? Ve bu soruları ona kim yöneltiyordu? Mila'nın aklına birdenbire Goran'ın dua sırasında söyledikleri geldi. "İyilik gösterilmez," demişti Goran. Oysa kötülük konusunda her zaman önümüze örnekler çıkar. Kötülük, hep gözümüzün önündedir; kanıtlar.

Ronald, arkadaşını öldürerek olumlu ve gerekli bir görevi yerine getirdiğine inanmıştı. Ona göre Billy kötülüğü temsil ediyordu. Peki, ona iyi bir şey yapmadığını kim söyleyebilirdi ki? Ron'un mantığı mükemmel bir şekilde çalışmıştı. Çünkü ona göre, Billy kötüydü ve büyüdükçe daha da kötü biri olacaktı. Bunun doğru olup olmadığını ona kim söyleyebilirdi? Mila'nın aklına, henüz çocukken aldığı din eğitimi derslerinde bir soru takılmış ve onu bir daha terk etmemişti.

Tanrı iyiyse neden küçük çocukların ölmesine izin veriyor? İyice bakıldığında, sevgi düşüncesiyle İncil'in adaleti arasındaki çelişki de buydu. Öyleyse genç ölmek, Tanrı'nın kötü kullarına ayırdığı alınyazısıydı. O zaman belki de onun kurtardığı çocuklarda ilerde birer katile veya seri katile dönüşebilirlerdi. Bu bağlamda demek ki Mila'nın yaptığı yanlıştı. Birileri çıkıp Adolf Hitler'i ya da Jeffrey Dahmer'i veya Charles Manson'ı daha kundaktayken öldürse iyi bir hareket mi yapmış olacaktı? Ama onların katilleri mutlaka cezalandırılmış olurdu. Kimse kalkıp insanlığı kurtardıkları için o katillere madalya vermezdi.

Mila sonunda iyiyle kötünün birbirine karıştığına karar verdi. Kimi zaman biri diğerine alet oluyordu veya tam tersi.

Bir duanın sözleri ile bir katilin saçmalıkları nasıl birbiriyle karışır? diye düşündü.

Önce boynundaki gıdıklanmayı yeniden hissetti. Sanki arkasındaki bir yerden ona doğru bir şey yaklaşıyordu. Sonra son düşüncesini yeniden içinden tekrarladı. Ve birdenbire Ronald'ın mektubunda cevaplamaya çalıştığı soruların nereden kaynaklandığı fark etti.

Sorular, Goran'ın duasının içindeydi.

Bir kez duymuş bile olsa Goran'ın duasını hatırlamaya çalıştı. Not defterine aklına gelenleri yazmaya başladı. Şaşırdı, sırasını karıştırdı, birkaç kez yeniden başlamak zorunda kaldı ama sonunda gözlerinin önünde taşlar yerine oturdu. O zaman mektubun cümleleriyle duanın cümlelerini birbirleriyle eşleştirmeye başladı.

Sonunda her şey gün gibi ortaya çıktı.

peşimden gelenler için

Bu, tamamen onlara söylenmiş bir cümleydi. Goran'ın sessiz kalan takımının üyelerine cevap vermek içindi.

Billy Moore neden ölmek zorunda kaldı?

"billy piçin tekiydi bir PİÇ! Ve ben onu öldürerek çok iyi bir iş yaptım ondan nefret ediyordum hepimize kötülük yaptı çünkü onun bir ailesi oldu bizimse hiç kimsemiz yoktu."

Ronald'ın kini nereden kaynaklanıyordu?

"bana yapılansa en kötüsüydü ve HİÇ KİMSE beni kurtarmaya gelmedi HİÇ KİMSE."

Ona ne oldu?

"her zaman burada sizin gözlerinizin önündeydim ama beni görmediniz."

Öldürmeyi nasıl öğrendi?

"sonra O geldi. O beni anlıyordu. bana öğretti."

Onu kötü olmaya iten neden neydi?

"benim böyle olmamı isteyen sizlersiniz. beni görmüyordunuz, şimdi görüyor musunuz? sizin için en kötüsü en sonda olacak. bu sadece sizin suçunuz."

Ve neden bu kötülüklerine bir nokta koymuyor?

"ben neysem oyum. Bütün bunlara engel olamayacaksınız HİÇ KİMSE olamayacak."

Mila ne düşüneceğini bilmiyordu. Ama bunun da cevabı sayfanın en altındaydı.

Bir isim.

"RONALD."

Bu varsayımının doğru olup olmadığını hemen kontrol etmeliydi.

18

Gökyüzü, mor bulutlarından düşen karla yükünden kurtulmaya çalışıyordu.

Mila, sokakta kırk dakikadan fazla bekledikten sonra ancak bir taksi bulabildi. Nereye gideceklerini söylediği zaman taksi şoförü şiddetle itiraz etti. Gidecekleri yer çok uzaktı ve gece vakti, üstelik bu kar fırtınasında dönüş müşterisi bulması çok zordu. Ancak Mila dönüş ücretini de karşılayacağını söylediği zaman ikna oldu.

Asfalt çoktan birkaç santim kar tutmuştu. Tuz döken araçların çabaları boşuna gibiydi. Sadece lastiklerinde zincir olan araçlar yollarına devam edebiliyordu. Takside ekşimsi bir koku vardı. Mila sürücünün yanındaki koltukta kebap artıkları ve birkaç soğan gördüğü zaman bu kokunun nedenini anladı. Koku, ısıtma panellerinden birine asılmış çam kokusuyla karışıp hepten dayanılmaz bir hâl alıyordu. Müşteriler için elbette ki hoş bir durum değildi.

Şehri baştan sona geçerlerken Mila düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Teorisinin doğru olduğundan emindi. Gidecekleri yere yaklaştıkça kendine daha çok güvenmeye başladı. Gavila'yı arayıp teyit almak istedi ama cep telefonunun şarjı neredeyse bitmek üzereydi. Doktora aradığı şeyi bulduğu zaman telefon etmeye karar verdi.

Otoban girişine geldiklerinde bir polis devriyesinin araçları kenara çektiğini gördüler. Polis memurları sürücüleri, "Çok kar var, devam edemezsiniz!" uyarısıyla geri dönmeye zorluyordu.

Birkaç TIR, yolculuklarına ertesi sabah devam etmeyi düşünerek yolun hemen kenarındaki küçük parka yanaşmışlardı.

Taksi yan yola saparak polis kontrolünden kurtuldu. Öksüzler yurduna otobandan geçmeden de gitmek mümkündü. Saptıkları yol otoban yapılmadan önce kullanılan yoldu ve şans eseri şoför de bu yolu gayet iyi biliyordu.

Bahçe kapısının girişinde taksiden indi. Mila, yeniden para konusunun açılmasını istemediği için sürücüye onu bekleyip bekleyemeyeceğini sormadı bile. Üstelik kısa bir süre sonra orasının meslektaşları tarafından dolup taşacağına emindi.

Taksi şoförü terk edilmiş bir yerde olduklarını fark edince Mila'ya, "İşiniz bitene kadar sizi beklememi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim... Ben kendim halledebilirim."

Adam ısrar etmedi, omuzlarını silkip kontağı çevirdi. Havada ekşimsi bir kebap ve soğan kokusu bırakarak uzaklaştı.

Mila, bahçe kapısını itip karla karışık çamurlu yolda ilerlemeye başladı. Roche'un emriyle Özel Birlik'in mekânı terk ettiğini biliyordu. Seyyar kamp da taşınmıştı. Kısacası mekânda araştırmaya değer hiçbir şey kalmamıştı.

Genç kadın, *Bu geceye kadar öyleydi,* diye düşündü.

Binanın ana kapısına yaklaştı. Ancak Özel Birlik tarafından zorlanan kapıya yeni bir kilit takılmıştı. Hemen Peder Timothy'nin evine baktı. Acaba peder hâlâ uyanık olabilir miydi?

Oraya kadar gelmişti ve başka seçeneği de yoktu.

Rahibin evine doğru yürüdü. Kapıyı birkaç kez çaldı. Sonunda ikinci katın pencerelerinden birinde ışık yandı. Ve az sonra kapının arkasından genç rahibin sesi duyuldu.

"Kim o?"

"Peder, ben polis memuruyum. Sizi daha önce de ziyaret etmiştim, hatırladınız mı?"

"Evet, tabii. Bu saatte burada ne işiniz var? Buradaki işinizin bittiğini sanıyordum..."

"Biliyorum... Affedersiniz, Peder... Ancak çamaşırhanede kontrol etmem gereken bir şey daha var. Bana anahtarları verebilir misiniz, lütfen?"

"Elbette... Bir saniye, geliyorum."

Mila, tam pederin kapıyı açmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü düşünmeye başlarken sürgünün açıldığını duydu. Peder, üstünde dizlerine kadar gelen yün bir hırka ve her zamanki yumuşak yüz ifadesiyle karşısındaydı.

"Ama siz titriyorsunuz!"

"Önemi yok, Peder."

"İçeri gelip biraz ısının, lütfen. Ben de anahtarları nereye koyduğuma bakayım. Eh, sizler giderken ortalığı bir güzel dağıtmıştınız."

Mila pederin davetini kabul ederek eve girdi. İçerdeki sıcaklık genç kadının kendini birdenbire iyi hissetmesini sağladı.

"Ben de yatmak üzereydim."

"Afedersiniz, Peder."

"Önemi yok. Bir fincan çay içer misiz? Ben yatmadan önce mutlaka içiyorum, rahatlamamı sağlıyor."

"Hayır, sağ olun... Bir an önce geri dönmek istiyorum."

"İçin lütfen, eminim kendinize geleceksiniz. Çoktan hazır, sadece fincana koyacaksınız, o kadar. Bu arada ben de anahtarları getireyim..."

Genç adam odadan çıktı. Mila da pederin gösterdiği küçük mutfağa doğru yürüdü. Gerçekten de çaydanlık masanın üzerindeydi. Hâlâ dumanı tüten çayın mutfağı saran kokusuna dayanamadı. Bir fincan alıp ağzına dek çayla doldurdu. Aklına, Feldher'in, Boris ve kendi için hazırladığı o iğrenç çay geldi. Kim bilir o çayı yapmak için suyu nereden bulmuştu.

Peder Timothy elinde bir deste anahtarla geri döndü. İçlerinden hangisinin doğru anahtar olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Genç kadının çayı yudumladığını görünce ona ısrar ettiği için memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Şimdi daha iyisiniz, değil mi?"

Mila da ona gülümsedi.

"Evet, daha iyiyim."

"İşte, ana kapıyı açan anahtar bu olmalı. Sizinle gelmemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim..." Mila'nın gözünden rahibin rahat bir nefes aldığı kaçmamıştı. "Ama bana bir iyilik yapabilirsiniz..."

"Söyleyin."

Mila, genç adama küçük bir kâğıt uzattı.

"Bir saat içinde geri dönmezsem bu numarayı arayıp yardım çağırın."

Peder Timothy bembeyaz oldu.

"Artık bir tehlike kalmadığını sanıyordum."

"Sadece bir önlem. Aslına bakarsanız ben de bir şey olacağını sanmıyorum. Ama binayı çok iyi bilmiyorum; istemesem de başıma bir kaza gelebilir... Üstelik içeride elektrik de yok."

Mila, bunu söyler söylemez kendisinin de o ana kadar bu ihtimali hiç dikkate almadığını fark etti. Nasıl yapacaktı? Binada gerçekten de elektrik yoktu ve gerek ışıklar gerekse de jeneratör çoktan toplanıp götürülmüştü.

"Lanet olsun! Peder, feneriniz var mı?"

"Çok üzgünüm, ama yok... Ama yanınızda cep telefonunuz varsa ekranın ışığından yararlanabilirsiniz."

Genç kadın bunu düşünmemişti.

"Öneriniz için teşekkürler, Peder."

"Rica ederim."

Hemen sonra, Mila yeniden dışarı çıkmıştı. Peder çoktan kapıyı arkasından kapatmış, üst üste kilitleri çeviriyordu.

Genç polis, binaya giden hafif bayırı çıkıp ana kapıya vardı. Anahtarı kilide soktu ve birkaç kez çevirdi. Kilitten çıkan ses koca salonda yankılandı. Mila kapıyı açıp içeri girdi ve tekrar arkasından kapattı.

Artık içerdeydi.

Tavandaki geniş pencerenin etrafında toplanmış olan güvercinler coşkulu kanat çırpışlarıyla Mila'yı selamladılar. Cep telefonunun yaydığı zayıf yeşil ışık ancak Mila'nın birkaç adım önünü görmesine yetiyordu. O zayıf ışığın sınırlarında da yoğun bir karanlık başlıyordu. Mila, çamaşırhaneye inen yolu hatırlamaya çalıştı. Ve dikkatle yürümeye başladı.

Ayak sesleri sessizliğin içinde yankılanıyor, nefesi soğuk havada yoğunlaşıyordu. Çok geçmeden kendini mutfak bölümünde buldu ve dev ısıtma kazanlarının yanından yürümeye devam etti. Az sonra yemekhanedeydi. Her ne kadar formika masalara çarpmamaya özen gösterse de farkında olmadan birine çarptı ve üzerindeki iki sandalye yere düştü. Çıkan ses, boş binadaki yankısıyla birlikte kulakları sağır eden bir gürültüye dönüştü. Mila her şeyi yerli yerine koymaya çalışırken alt kata inen dar, döner merdiveni gördü. Dar koridordan geçip, yıllarca kullanılmaktan yıpranmış merdivenlerden kaymamaya dikkat ederek alt kata indi. Çamaşırhaneye gelmişti.

Cep telefonunun zayıf ışığıyla etrafa bakınmaya başladı. Anneke'in bulunduğu mermer çamaşır teknesine bir çiçek bırakılmıştı. Mila, hep birlikte ettikleri duayı hatırladı.

Ve toparlanıp aramaya başladı.

Önce eliyle duvarların kenarlarına baktı, sonra vaftiz yerini yokladı. Hiçbir şey yoktu. Cep telefonunun şarjının ne kadar daha yeteceğini kendi kendine bile sormaktan çekiniyordu. Endişesi, karanlıkta geri dönmek zorunda kalacağı için değildi; o zayıf ışıkla araştırması çok uzun sürecekti. Ve bir saat geçtiğinde peder Timothy yardım çağıracak, o da çok komik bir duruma düşmekten kurtulamayacaktı. Elini çabuk tutmalıydı.

"Nerede olabilir?" diye düşündü. "Burada bir yerlerde olduğundan eminim..."

Ani ve güçlü bir sesle yerinden sıçradı. Yüreği ağzına gelmişti. Ne olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti; cep telefonu çalıyordu.

Ekrandaki isme baktı: Goran.

Kulaklığını taktı ve telefona cevap verdi.

"Stüdyoda kimse yok mu? Son bir saattir belki on kere aradım."

"Boris ve Stern dışarıdalar ama Sarah Rosa'nın orada olması lazım."

"Ya sen neredesin?"

Mila, yalan söylemenin sırası olmadığını düşündü. Her ne kadar iddiasında haklı olup olmadığından emin olmasa bile Goran'a söylemesi gerektiğini düşündü.

"Geçen akşam Ronald'ın bizi dinlediğini düşünüyorum."

"Seni böyle düşünmeye iten sebep ne?"

"Sizin yapmış olduğunuz duayla onun mektubunu karşılaştırdım. Sanki sizin sorularınıza cevap veriyor gibi..."

"Mükemmel bir sonuç."

Kriminolog şaşırmış görünmüyordu. Belki kendisi de çoktan aynı sonuca varmıştı. Mila onu şaşırtabileceğini sanarak aptallık ettiğini düşündü.

"Soruma henüz cevap alamadım. Neredesin?"

"Mikrofonu arıyorum."

"Hangi mikrofonu?"

"Ronald'ın çamaşırhaneye yerleştirdiği mikrofonu."

"Sen öksüzler yurdunda mısın?"

Goran'ın sesindeki ani telaş çok netti.

"Evet."

"Oradan hemen çıkmalısın."

"Neden?"

"Mila! Orada mikrofon filan yok!"

"Oysa ben eminim..."

Goran sözünü kesti.

"Dinle! O yerin her santimetresi arandı. Olsaydı memurlar mutlaka bulurlardı."

O an kendini gerçek bir aptal gibi hissetti. Kriminolog haklıydı; bunu düşünmemiş olması normal miydi? Ne vardı kafasında?

"Peki öyleyse nasıl oldu da..."

Sözlerini tamamlayamadı. Sırtından aşağı buz gibi bir ter boşandı.

"Çünkü buradaydı."

"Dua onun ortaya çıkması için yapılmış bir tuzaktı!"

"Bunu neden daha önce düşünemedim?"

"Mila! Tanrı Aşkına! Oradan hemen uzaklaş!"

Genç kadın o an nasıl bir risk aldığını anladı. Silahını çekti ve neredeyse iki yüz metre kadar uzakta olan çıkışa doğru ilerlemeye çalıştı. Okuldaki o "varlığın" bilinciyle kat edilmesi çok uzun sürecek bir iki yüz metre...

Yemekhaneye çıkan merdivenlere vardığında, *Kim olabilir?* diye düşündü.

Bacakları ağırlaşmaya ve bedenini taşımamaya başlayınca cevap kendiliğinden gelmiş oldu.

"Çay..."

Hatta kesilmeler oluyordu. Goran'ın sesini zar zor duydu.

"Ne dedin?"

"Peder Timothy, Ronald'ın ta kendisi, değil mi?"

Cızırtılar... Hatta kesilmeler... Hışırtılar...

"Evet! Billy Moore'un ölümünden sonra. Peder Rolf okulun normal kapanış tarihinden önce herkesi uzaklaştırdı. O hariç. Onu yanında alıkoydu çünkü çocuğun karakterinden korkuyordu ve ancak onu yanında tutarsa kontrol altında olacağını düşündü.

"Sanırın bana ilaç verdi."

Goran'ın sesi kesik kesik geliyordu.

"Se.i duyam...rum... Ne diy..su. ?"

Mila tekrar etmeye çalıştı.

"Sanırım bana i..."

Ancak kelimeler diline dolandı.

Öne doğru düştü.

Kulaklık, kulağından kaydı. Telefon elinden düşüp masalardan birinin altına kadar gitti. Korkudan yüreği deli gibi çarpıyordu ve bunun bedenindeki ilacın daha çabuk yayılmasında etkili olacağını biliyordu. Ama tüm duyuları uyuşmaya başlamıştı. Birkaç metre ilerde duran kulaklıktan halen Goran'ın sesi geliyordu.

"Mila! Mila! B..na c..vap ver! Nel.. olu..yor orda?"

Gözleri kapandı. Genç kadın onları bir daha açamayacağını düşünüyordu. Sonra aniden, böyle bir yerde ölmek istemediğine karar verdi.

"Adrenalin! Bana adrenalin lazım!"

Nasıl elde edeceğini biliyordu. Silahını hâlâ sağ elinde sımsıkı tutuyordu. Son bir zorlamayla namluyu omuz kasına doğru kaldırdı. Ve ateş etti. Kurşun önce ceketinin derisini yırttı, sonra da etini parçaladı. Genç kadın acıyla bağırdı. Canı yanıyordu ama bilinci yerine gelmişti.

Goran panik içindeydi.

"Mila!"

Telefonun ışığına doğru süründü, elini uzatıp cep telefonunu aldı ve hemen Gavila'ya cevap verdi.

"Her şey yolunda!"

Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Bir adım atmak için bile harcadığı çaba çok büyüktü. Kendini bir karabasanın içindeymiş gibi hissetti; hani rüyanda biri seni izler ve senin koşacak gücün yoktur, bacakların dizlerine kadar yoğun bir sıvıya batmış gibi ağırlaşır ya, aynı öyle bir karabasan...

Yarası canını yakıyordu ama kurşun sıyırıp geçtiği için kan kaybetmiyordu. Nasıl ateş edeceğini iyi ayarlamıştı. Dişlerini sıktı ve adım adım ilerlemeye başladı. Sanki çıkışa iyice yaklaşmıştı.

"Madem her şeyi biliyordunuz neden hemen o piçi tutuklatmadınız? Ve neden benim hiçbir şeyden haberim yok?"

Mila cep telefonunda bas bas bağırıyordu.

Kriminoloğun sesi yeniden net gelmeye başlamıştı.

"Üzgünüm, Mila. Onu kuşkulandırmamak için normal davranmaya devam ettik. Kendisini uzaktan izliyorduk. Arabasına vericiler yerleştirdik. Bizi altıncı çocuğa götüreceğini umuyorduk."

"Ama o bunu yapmadı..."

"Çünkü o Albert değil, Mila."

"Ama onun kadar tehlikeli, değil mi?"

Goran sustu. Evet, öyleydi.

"Alarm verdim. Bulunduğun yere doğru geliyorlar. Ama zaman alacak; kontrol mesafesi birkaç kilometre."

Mila, *Çok geç kalacaklar,* diye düşündü. Bu hava şartlarında ve gücünü her an biraz daha kurutan, bedenindeki bu ilaçla hiç şansı yoktu. Ve genç kadın bunun farkındaydı. O budala taksi şoförünün teklifini dikkate almalıydı. Lanet olsun! Neden adamın onu işi bitene kadar beklemesine izin vermemişti. O kebap ve soğan kokusundan, değil mi? Peki şimdi daha mı iyi bir durumdaydı? O karanlıkta kapana kısılıp kalmıştı. Kendi kendini tuzağa düşürmüştü, belki de bilinçsizce için için bunu istemişti. Tehlikeye koşma düşüncesi onu baştan çıkartıyordu... Tehlikeye koşmak ve belki de sonunda ölmek!

Hayır! diye ısrar etti kendi kendine. *Hayır! Ben yaşamak istiyorum!*

Ronald -nam-ı diğer Peder Timothy– henüz hamlesini yapmamıştı. Ama tabii ki çok fazla beklemeyecekti.

Üç kesik sinyal sesi düşüncelerini dağıttı.

"Kahretsin!"

Cep telefonunun şarjı nihayet bitmişti. Karanlık, bir elin parmakları gibi üstüne kapandı.

Kaç kez kendini belanın tam içinde bulmuştu? En sonuncusu daha birkaç gün önceydi; müzik öğretmeninin evinde. Ama bunun gibi bir bela, hayatta başına kaç kez gelmişti? Cevap belliydi.

Hiç.

Yaralıydı, bedeninde uyuşturucu vardı, gücü hızla tükeniyordu, cep telefonuysa çoktan tükenmişti. Son cümlesi komik gelmişti. Cep telefonuyla ne yapabilirdi ki? Belki birkaç eski arkadaşını arardı. Graciela, örneğin. Onu arayıp, "Nasılsın?" demeliydi. "Biliyor musun ben ölmek üzereyim!"

En kötüsü de karanlıktı. Ancak bunu bir avantaj olarak kabul etmeliydi; eğer o Ronald'ı göremiyorsa Ronald da onu göremeyecekti.

Öyleyse dışarı çıkmamı bekliyor olmalı.

Aslında onun da tek isteği bir an önce bu lanet yeri arkasında bırakmaktı. Ama bu arzusuna uyarsa öleceğinin de farkındaydı.

Saklanmalıyım ve destek gelene dek beklemeliyim.

En doğru karar buydu çünkü her an uykuya teslim olabilirdi. Silahı hâlâ elindeydi ve bu ona güven veriyordu. Belki o da silahlıydı. Ama Ronald silahlar konusunda becerikli biri gibi durmuyordu, hele onun kadar iyi silah kullanması mümkün değildi. Ama ürkek ve korkak Peder Timothy rolünü oynamayı çok güzel başarmıştı. Birçok yeteneğini de gizlemiş olabilirdi.

Yemekhanedeki geniş masalardan birinin altına girip kıvrıldı ve sessizliği dinlemeye başladı. Ancak dinledikçe kulağına anlamsız, yanıltıcı ve uzak çıtırdılar gelmeye başladı. Gözkapakları kapanmaya başladı. Devamlı, *Beni göremez! Beni göremez!* diye tekrarlıyordu. *Silahlı olduğumu biliyor; tek bir ses çıkardığında ya da fener kullanıldığında ölü bir adam oluverir.*

Gözünün önünde inanılmaz derecede güzel renkler dans etmeye başladı.

İlaçtan olmalı... dedi kendi kendine.

Derken renkler şekil almaya ve sadece onun için canlanmaya başladı. Hayal görüyor olamazdı. Aslında salonun çeşitli yerlerinde yanıp sönen ışıklardı bunlar.

O piç kurusu burada ve flaş kullanıyor!

Mila, silahını doğrultup hedefi bulmaya çalıştı. Ama o gözleri kör eden ışık oyunları içtiği ilacın da etkisiyle adamın yerini tespit etmesini imkânsızlaştırıyordu.

Dev bir kaleydoskopun içine tutsak edilmişti.

Başını hızla sağa sola salladı. Ama artık kendi bedeninin patronu değildi. Kısa bir süre sonra kol ve bacak kaslarının zangır zangır titrediğini hissetti. Kendini kontrol edemiyordu. Elinden geldiğince savaşmaya çalışsa da aklına devamlı gözlerini kapadığı an her şeyin biteceği geliyordu. Her şey sonsuza dek bitecekti.

Bu şekilde ne kadar geçti? Yarım saat mi? On dakika mı? Ve daha ne kadar böyle kalacaktı?

O esnada onu hissetti.

Yakınındaydı. Çok yakınında... Belki dört, belki de beş metre ötesinde.

Sonra onu gördü!

Sadece saniyenin onda biri kadar sürmüştü ama Mila, Ronald'ı çevreleyen ışıklı harenin içinden tüm yüzüne yayılmış kocaman gülümsemesini gördü. Genç kadın her an onu görebileceğini biliyordu ama ondan kaçacak gücünün kalmadığının da farkındaydı. Bu yüzden, yerini belli edecek olsa bile, ilk davranan o olmalıydı.

Işık oyunlarının arasından her an yeniden görünebileceği yeri tahmin ederek nişan aldı. Yaptığı çok saçmaydı ama başka şansı da kalmamıştı. Tetiği çekmek üzereyken Ronald bir ilahi okumaya başladı.

Bütün takımın önünde, Peder Timothy ilahi okurken duyduğu o muazzam güzellikteki ses şimdi tüm binada çınlamaktaydı. Bir katilin sağır yüreğinde böylesi tanrısal bir armağanın gizli olması bir çelişki, doğanın bir şakasıydı. Dokunaklı ve güzel bir ilahi olmalıydı

oysa bir katilin yüreğinden çıkıyor ve yükselerek dehşet saçıyordu. Ve Mila da korkuyordu.

Kollarında artık hiç güç kalmamıştı ve bacak kasları da, aynı kolları gibi, teslim olunca Mila kıvrıldığı yere uzandı.

Göz kamaştıran bir parıltı.

Uyuşukluk, soğuk bir örtü gibi tüm bedenini kapladı. Onu bulunduğu yerden çıkarmak için yaklaşan Ronald'ın ayak seslerini çok net duyabiliyordu.

Güçlü bir parıltı daha.

Buraya kadarmış... Şimdi beni görecek.

Aslında nasıl öldürüldüğünün bir önemi yoktu. Umulmadık bir rahatlıkla kendini ölümün soğukluğuna terk etti. Aklına gelen son şey altı numaralı kız oldu.

Kim olduğunu asla öğrenemeyeceğim...

Bir ışığın kendini tamamen sardığını hissetti.

Silah tutan eline bir tekme geldi. İki el onu yakaladı. Birinin onu kucakladığını fark etti. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesler boğazına takıldı.

Ve kendini kaybetti.

Bir ara kendine geldiğinde yaylanarak yürüdüğünü zannetti. Ama hayır! Yürüyen o değildi; Ronald genç kadını omuzlarında taşıyordu ve merdiven çıkmaktaydılar.

Yeniden kendinden geçti.

Kuvvetli bir amonyak kokusu onu daldığı derin uykudan uyandırdı. Ronald küçük bir şişeyi burnuna doğru uzatmış, sallıyordu. Genç kadının kollarını bağlamıştı ama uyanık olmasını istiyordu. Buz gibi rüzgâr suratına tokat gibi çarptı. Açık havadaydılar. Ama nerede? Mila, yüksek bir yerde olduklarını fark etti. Sonra, Chang'in onlara Billy Moore'un düştüğü yeri işaret etmek için gösterdiği fotoğraflar aklına geldi.

Kule! Kuledeyiz!

Ronald bir an için Mila'yla ilgilenmeyi bırakıp korkulukların kenarına gitti ve aşağıya baktı.

Beni kuleden atmayı düşünüyor!

Sonra geri döndü. Mila'yı bacaklarından yakaladı ve kenara kadar sürükledi. Kalan son gücüyle Mila onu tekmelemeye çalıştı ama nafile.

Bağırdı. Çırpındı. Kör bir umutsuzluk yüreğini doldurdu. Adam onu kaldırdı ve kulenin korkuluğuna yanaştı. Genç kadının başı arkaya doğru düştü. Şimdi kulenin dibindeki uçurumu ve yoğun kar perdesinin arkasından, otobandaki polis arabalarının farlarını görebiliyordu.

Ronald, genç polisin kulağına eğildi. Şimdi Mila onun sıcak nefesini boynunda hissedebiliyordu.

"Yetişemeyecekler... Senin için çok geç."

Sonra kadını itmeye başladı. Mila, elleri sırtında bağlı olmasına rağmen korkuluğun kaygan kenarını sımsıkı tuttu. Var gücüyle adama karşı koymaya çalışıyordu ama halsizdi ve uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu. Ondan yana olan tek şey, kulenin buz tutmuş zeminiydi. Ronald, son darbeyi vurmaya hazırlandığı her an, buzda kayan ayakları gücünü yeterince toplamasına engel oluyordu. Mila, düşmanının inatçı direnişi yüzünden adamın sakinliğini kaybettiğini yüzünden anlıyordu. Sonra Ronald yöntem değiştirdi. Genç kadının ayaklarından tutup havaya kaldırmaya ve o şekilde korkuluktan aşağı atmaya karar verdi. Şimdi Mila'yla yüz yüzeydi. Ve o an içinde, Mila umutsuzca bir kurtuluş dürtüsüyle tüm gücünü dizinde toplamaya çalıştı ve adamın bacak arasına sert bir şekilde vurdu.

Ronald nefessiz, iki büklüm oldu. İki elini de bacaklarının arasına sokmuştu. Mila, adam kendini toplamadan önceki o birkaç saniyenin tek kurtuluş şansı olduğunu anladı. Gücü yoktu ve tek yardımcısı yerçekimiydi.

Omzundaki yara cayır cayır yanıyordu ama Mila ona kulak asmadı. Doğruldu; şimdi kaygan zemin onun aleyhineydi. Yine de hızlandı ve Ronald'ın üzerine atladı. Adam onun ok gibi yerinden fırladığını

görmüştü ancak her şey o kadar ani olmuştu ki bir şey yapamadı. Aksine dengesini kaybetti. Tutunacak bir şey bulmak için çırpındı ama çok geçti. Korkuluğun dışına doğru kaydı bedeni.

Ronald, yapacağı bir şey kalmadığını görünce bir eliyle Mila'yı yakalamaya ve onu da kendisiyle birlikte altlarındaki uçuruma sürüklemeye çalıştı. Mila, onun parmaklarının son bir ürkütücü dokunuşla, deri ceketinin kolunu sıyırıp geçmesini soğukkanlılıkla izledi. Sonra, ağır çekim bir film seyreder gibi adamın uçuruma düşüşünü seyretti.

Birkaç saniye içinde karanlık adamı yutmuştu.

19

Kopkoyu bir karanlık.

Uyku ile uyanık kalma arasındaki o incecik çizgi.

Ateşi artmıştı. Bunu kızaran yanaklarından, ağrıyan bacaklarından ve kaynamaya başlayan midesinden anlıyordu.

Günlerin ne zaman başlayıp ne zaman bittiğinin farkında değildi. Oraya geleli saatler mi geçmişti yoksa haftalar mı? Onu yutan canavarın karnında zaman kavramı yoktu; yavaş yavaş yemeğini sindiren kocaman bir mide gibi bir genişleyip bir daralıyordu. Ayrıca burada zaman hiçbir işe yaramıyordu. Çünkü tüm soruların içinde en önemli olan soruya cevap veremezdi.

Ne zaman bitecek?

Zamanın elinden alınması, ona verilen cezaların en ağırıydı. Sol kolunun, kimi zaman boynuna doğru çıkan ve şakaklarına baskı yapan acısından bile daha ağır...

Artık her şeyin farkındaydı; bu bir cezaydı. Ancak neden böyle bir cezayı hak ettiğini bilmiyordu.

Belki anneme ve babama çok kötü davrandığım içindir. Sık sık onların canını sıkıyorum. Kahvaltıda süt içmekten nefret ediyorum ve onlar görmeden lavaboya boşaltıyorum. Günlerce bir kedi almaları için onlara ısrar ettim, en sonunda onunla kendim ilgileneceğime söz verdiğim zaman eve Houdini geldi. Fakat bu kez de bir köpek yavrusu istediğimi söyledim. Bana çok kızdılar ve kediyi sokağa atmayacaklarını söylediler. Ben de Houdini'nin

benden hiç hoşlanmadığını onlara anlatmak için elimden geleni yaptım. Bu ceza belki de sınavlarda aldığım kötü notlar içindir. Bu sene ilk yarıyıl karnem tam bir felaketti. Coğrafya ve resim derslerini kurtarmalıyım. Yoksa kuzenimle birlikte okulun terasında gizli içtiğimiz o üç sigara için mi? Ama ben içime çekmedim ki. Eğer o büyük mağazadan çaldığım renkli saç tokaları içinse, yemin ederim ilk kez yapmıştım. Çok dik kafalı biriyim, özellikle de her zaman ne giyeceğime karar veren anneme karşı... Büyüdüğümün farkında değil, aldığı şeylerin hoşuma gitmediğini çünkü artık değişik şeylerden hoşlandığımı anlayamıyor...

Uyanıkken bir açıklama düşünmeye, başına gelenler için haklı bir neden bulmaya çalışıyordu. Böylece saçma sapan şeyler hayal etmeye başladı. Her seferinde, sonunda bir neden bulduğunu sanıyordu ama cezası suçuna göre çok ağırdı.

Kimi zaman da annesiyle babasına hâlâ gelip onu almadıkları için kızıyordu.

Ne bekliyorlar? Yoksa bir kızları olduğunu çoktan unuttular mı?

Ama sonra hemen pişmanlık duyuyordu. Ve onları düşünce yoluyla, belki telepatik bir bağlantı kurabilme umuduyla, çağırmaya başlıyordu. Kalan tek çaresi buydu.

Öldüğünü zannettiği anlar da oluyordu.

Evet, ben öldüm ve beni buraya gömdüler. Hareket edemiyorum çünkü bir tabutun içindeyim. Sonsuza dek böyle kalacağım...

Sonra duyduğu acıyla yaşadığını anlıyordu. Biraz suç, biraz da özgürlük karışık bu acı onu uykusundan çekip çıkarıyor ve yeniden gerçeğe döndürüyordu. Aynen şu an olduğu gibi.

Sıcacık bir sıvı sol kolundan içine akıyordu. Onu hissedebiliyordu. Aslında güzel bir şeydi, ilaç kokuyordu. Birisi onu tedavi ediyordu. Buna memnun olup olmamakta kararsızdı. Çünkü bu iki anlama geliyordu; birincisi burada yalnız değildi, ikincisi yanındaki varlık iyi mi yoksa kötü müydü bilmiyordu.

O varlığı beklemeyi öğrenmişti. Ne zaman ortaya çıkacağını biliyordu. Örneğin, onu her dakika biraz daha çok saran yorgunluk ve aniden gelen uyku, organizmasının doğal olarak neden olduğu bir şey değildi. Duyularını uyuşturan bir ilaç yüzündendi.

Ve sadece o yanındayken etki ediyordu. Gelip yanına oturuyor ve sabırla kızı besliyordu. Yediği şeyin tadı güzeldi ve çiğnemesi gerekmiyordu. Sonra ona su içiriyordu. Kendisine asla dokunmuyor, asla tek kelime etmiyordu. Oysa kız konuşmak istiyordu, ama dudakları sözcükleri biçimlendirmeyi reddediyordu ve sadece gırtlağından garip sesler çıkıyordu. Bazen o varlığın etrafında dolaştığını hissediyordu, bazen de hiç kımıldamadan onu izlediğini.

Bıçak gibi bir ağrı daha... Hücresinin duvarlarına çarpıp geri dönen ve onu tekrar kendine getiren boğuk bir çığlık.

Ve o anda farkına vardı; karanlığın içinde, uzakta bir ışık vardı. Kırmızı bir nokta aniden gözünün önünden kayboldu. Neydi o? Daha iyi görmeye çalıştı ama nafile. Sonra sağ elinin altında bir şey hissetti. Daha önce olmayan bir şey. Kaygan ve sert bir cisim. Bu, kesinlikle ölmüş bir hayvan olmalıydı. Midesi bulandı. Elinden atmaya çalıştı ancak cisim eline sımsıkı yapışmıştı. Kalan azıcık kuvvetiyle elini sallamaya çalıştı. Ama bileğini oynattıkça elindeki şeyin ne olduğunu da anlamaya başladı. Bir hayvan ölüsü değildi. Kaygandı çünkü plastikten yapılmıştı. Eline yapışmamış ama bir bantla sıkıca bağlanmıştı. Ve üstünde de küçük düğmeler vardı.

Bu bir uzaktan kumandaydı.

Aniden her şeyi anladı. Sadece elini biraz kaldırması ve aleti o küçük kırmızı noktaya doğru uzatması yeterliydi. Bir de rastgele bir düğmeye basması...

Ardından başlayan birtakım elektronik sesler yanılmadığının kanıtıydı. Önce bir duraklama oldu. Sonra hızla dönen bir kaset bandının sesi duyuldu. Bu bir videokaset kaydediciydi. Aynı anda karşısında bir ekran açıldı.

İlk kez, ekranın ışığıyla bulunduğu yer aydınlandı.

Çevresi koyu renk, yüksek kayalarla çevriliydi. Ve kendisi de çelik bir hastane yatağında yatmaktaydı. Yanında bir serum askısı vardı ve serum şişesinden uzanan ince hortum sol koluna kadar iniyordu. Sol tarafı tamamen sargı bezleriyle, çok sıkı bir şekilde sarılmıştı. Öyle ki bedeninin üst kısmını hareket ettiremiyordu. İlerdeki bir masanın üzerinde bir sürü bebek maması kavanozları duruyordu ve onlarca ilaç...

Öte yanda televizyon ekranı hâlâ simsiyahtı. Sonunda videokasetin geri sarması bitti. Kısa bir süre durdu. Sonra yeniden çalışmaya başladı, ancak bu kez daha ağır çalışıyordu. Çıkan hafif hışırtılar ekranda bir filmin başladığını müjdeliyordu. Az sonra neşeli ve hışırtılı –ses düzeni biraz bozuktu– bir müzik çalmaya başladı. Sonra ekran bulanık renklerle doldu. Derken mavi tulumlu ve başında kovboy şapkası olan bir cüce belirdi. Bir de uzun bacaklı bir at vardı. Ve cüce ata binmeyi denedi ama beceremedi. Hareketler devamlı aynıydı ve yine aynı şekilde bitiyordu; at binmeye çalışırken yere yuvarlanan bir cüce ve ona kahkahalarla gülen bir at. Bu şekilde film bir süre daha devam etti. Sonra aniden bitti. Videokasetse aynı statiği sürdürdü. Film bitince kaset geri sarıyor, geri sarma bitince film yeniden başlıyor ve yine aniden bitiyordu. Hep aynı cüce. Hep bir türlü binemediği at. Buna rağmen kız ekrana bakmaya devam etti. Artık saniyesi saniyesine ne olacağını bilse de bir şeyler ümit ederek izliyordu. Umut ediyordu çünkü elinde kalan tek şey buydu; umut, korkunun her şeyini ele geçirmesini önleyen tek şey. Bu animasyonu kim seçtiyse belki de aksini düşünmüştü. Ama cücenin teslim olmak istememesi, her düşüşünde atın alay etmesine ve acı çekmesine rağmen yeniden denemesi küçük kıza cesaret veriyordu.

Bedeni uykuya yeniden teslim olmadan önce, Belki bu kez başarır, *diye düşündü.*

… Savcılığı
Başsavcı J.B.Marin,

Müdür, Dr. Alphonse Bérenger dikkatine,
c/o… Hapishanesi,
45 No.lu Bölge Tutukevi

Konu: 12 Eylül tarihli "Gizli Rapor"a cevaben

Sayın Dr. Bérenger,

Tutukevinizde bulunan ve şu ana dek sadece RK-357/9 sicil numarasıyla anılan kişi adına talep etmiş olduğunuz ek soruşturmayı takip etmekteyim. Ancak üzülerek belirtmeliyim ki ilgili kişinin kimliği hakkında en ufak bir bilgiye henüz ulaşmış değiliz.

RK-357/9 numaralı tutuklunun geçmişte önemli olaylara karıştığı ve bu yüzden yaptığı her şeyin kimliğini gizli tutma adına yapıldığı konusunda sizinle aynı fikirdeyim. Bu noktada, bir DNA testi yanılıp yanılmadığımız konusunda bize en net bilgiyi sağlayacak tek yoldur.

Ancak, bildiğiniz gibi, hiçbir suçluyu DNA testi için zorlamaya yetkimiz yoktur. Kişinin suçu (resmî yetkililere kimliğini bildirmek istememesi) göz önüne alınacak olduğunda onu bu teste zorlamak kişilik haklarının önemli derecede ihlali demektir.

Ancak, tutuklunun büyük bir suç işlediğine dair net ve kesin kanıtlar olması ya da varlığının toplumsal tehlike yaratacak ciddi nedenler yaratması halinde durum farklı olabilirdi.

Ama şu anki şartlarda bu teste zorlanması kabul edilemez.

Bu gerçekler doğrultusunda, kişinin DNA'sının elde edebilmemizin tek yolu günlük aktiviteleri sırasında farkında olmadan sarf ettiği kendisine ait organik maddelerin tarafınızdan bulunmasıdır.

Tutuklunun ileri derecede hijyen hastası olduğu da göz önüne alınınca Savcılığımız, görevli gardiyanlara kişiye haber verme gereği duymaksızın hücresine girme ve yukarıda bahsi geçen organik maddeleri arama yetkisi vermiştir.

Bu yöntemin amacımıza ulaşmak adına faydalı olması ümidiyle sizi selamlıyorum.

Saygılarımla,

Başsavcı

Matthew Sedris

20

R. Askerî Hastanesi,
16 Şubat

"İstediklerini söylesinler, sen onlara kulak asma! Sen başarılı bir polis memurusun, anladın mı?"

Çavuş Morexu, Mila'ya destek olmak için tüm Çingene ruhunu ortaya çıkarmıştı. Genç kadın bugüne dek kendisiyle bu ses tonunda konuştuğunu hiç hatırlamıyordu; neredeyse bir baba gibiydi. Yine de genç polis bu savunmayı hak etmediğini düşünüyordu. Şefinin beklenmedik telefonu, onun öksüzler yurduna yaptığı akşam gezmesi ortalığa yayılır yayılmaz gelmişti. Her ne kadar nefsi müdafaa olduğu anlaşılsa da Ronald Dermis'in ölümünden sorumlu tutuluyordu.

Onu askerî bir hastaneye yatırmışlardı. Tercihin sivil bir hastaneden yana olmaması Roche'un kararıydı; basının meraklı gözlerinden uzak kalmak için yapılmış akıllıca bir seçimdi. Bu yüzden de Mila bir odada tek başına kalıyordu. Yanında neden başka hasta olmadığı sorusuna ise hastanenin o bölümünün olası bir bakteriyolojik salgında ihtiyaca cevap vermek amacıyla boş tutulduğu cevabı veriliyordu.

Yataklara her hafta steril maddelerle yıkanmış yeni çarşaflar seriliyordu. Eczanedeki günü geçmiş ilaçlar hemen imha edilip yerine yenileri getirtiliyordu. Ve bütün bu savurganlık sadece, birinin ortalığa bir virüs ya da genetiği değiştirilmiş bir bakteri bırakması gibi, çok uzak bir olasılık bir içindi.

Mila, *Daha saçma bir şey olamaz,* diye düşündü.

Sol kolundaki yara çok kibar bir operatör tarafından yeniden dikilmişti. Adam onu ziyarete geldiğinde bacağındaki yaraya şöyle bir göz atmış ve sadece, "Bedeninde ateş etmek için omuz kasından daha iyi bir yer bulamazdın," demekle yetinmişti. Mila onu kışkırtmak için, "Kurşun yarasının virüs ve bakterilerle ne ilgisi var?" diye sormuştu. Ancak doktor sadece gülümsemişti.

Sonra başka bir doktor birkaç kez gelip onu muayene etmiş, tansiyonuna ve ateşine bakmıştı. Peder Timothy'nin verdiği uyku ilacının etkisi, idrar söktürücü bir iğne sayesinde birkaç saat içinde kaybolmuştu.

Tüm bu işler süresince Mila'nın da iyice düşünmek için bol bol zamanı olmuştu.

Altıncı kızı düşünmekten bir türlü vazgeçemiyordu. Onun böylesine tam teşekküllü bir hastanede olma şansı yoktu. En büyük ümidi Albert'ın ona devamlı sakinleştirici vermesiydi. Küçük kızın hayatta kalma olasılığını öğrenmek için Roche'un danıştığı uzmanlar, kötümserliklerini ortaya dökerken ciddi fiziksel eksikliğin yanı sıra şu an etkisinde olduğu stresin ve olası ani şokları da göz önüne almışlardı.

Belki de henüz sol kolunun eksikliğini fark etmemiştir, diye düşündü. Bir organı kesilen kişilerde çok sık rastlanan bir şeydi bu. Bazı savaş yaralarında, askerlerin bir organlarını kaybetmelerine rağmen halen daha onu hissettiklerini hatta hareket ettirdiklerini düşünüp acı çektiklerini hayal ettiklerini duymuştu. Doktorlar bu durumu "Hayalet uzuv algılaması," diye adlandırıyorlardı.

Geniş hastane odasının sessizliğinde bu düşünceler onu derinden etkiliyordu. Yıllar sonra belki de ilk kez, *Keşke birkaç arkadaşım olsaydı...* diye düşündüğü anlar bile olmuştu. Morexu'un telefonundan önce hiç kimse onu arayıp sormamıştı. Ne Goran, ne Boris ne Stern ne de –doğal olarak – Rosa'dan bir ses çıkmıştı. Bunun bir anlamı da belki şu an –her ne kadar son söz Roche'un olsa da- onun takımda kalıp kalmamasını tartışıyor olmaları olabilirdi.

Bu kadar salakça davrandığı için kendine çok kızıyordu. Belki de onların güvensizliğini gerçekten hak ediyordu. Onu teselli eden

tek düşünce Goran'ın, Ronald Dermis'in Albert olmadığı hakkındaki kesin kanısıydı. Aksi takdirde altıncı kız için yapılacak hiçbir şey kalmamış olurdu.

Terk edildiği o hastane odasında soruşturmadaki gelişmelerden de haberi olmuyordu. Her sabah kahvaltısını getiren hemşireye yeni bir şey olup olmadığını sorunca kadın ona günlük bir gazete getirdi. Altıncı sayfaya kadar konuyla ilgili bir haber yoktu. Sansürden geçmiş birkaç haberde de önceki olaylar değişik şekillerde ve olabildiğince abartılmış olarak yeniden kamuoyuna aktarılmıştı. Halk yeni haberleri merakla bekliyordu. Altıncı bir kurbanın varlığından haberdar olan kamuoyunda tam bir dayanışma ruhu oluşmuştu. Kimileri gruplar halinde polise gidip yardım teklif ediyor, kimileri de zavallı kız için dini ayinler düzenliyordu. Yeni bir slogan hızla yayılmaya başlamıştı: "Her pencereye bir mum!" O küçük alevler bir "mucize"nin bekçileri olacak ve ancak altıncı kız sağ salim evine döndüğü zaman sönecekti. İnsan hayatını umursamamaya alışmış pek çok kişi, bu trajedi sayesinde yeni bir tecrübe ediniyordu: insan ilişkileri. Karşısındaki kişiyle ilişki kurmak için bahaneler yaratmasına gerek yoktu artık çünkü hepsinin ortak bir duygusu vardı; o küçük yaratık için merhamet... İnsanların birbirine bağlanmasına yardımcı olan şey buydu. Artık her yerde birbirini tanımayan insanlar bile bu konuyla yakınlık kurabiliyordu; süpermarkette, barlarda, işyerlerinde, şehrin her köşesinde. Televizyon programlarında bu olaydan başka bir şey konuşulmuyordu.

Ancak kişisel girişimlerin içinde özellikle bir tanesi, yetkilileri bile rahatsız ederek, çok büyük ses getirmişti.

Ödül.

Altıncı kızı kurtarmaya yarayacak doğru ve yararlı bilgi verecek kişiye on milyonluk bir ödül verilecekti; acımasız polemiklere yol açacak kadar yüklü bir meblağ. Kimi bunun dayanışma ruhunun doğallığını kirlettiğini savunuyordu. Bir başkası çok iyi bir fikir olduğunu söylüyordu; çünkü o iyimser yüzün arkasında halen daha, ancak bir ödülle silinebilecek egoizmini taşıyordu.

Böylece, hiç fark edilmeden ülke ikiye bölünmüş oldu.

Ödülü, Rockford Vakfı karşılıyordu.

Mila, hemşireye bu hayır kurumunun arkasında olan kişiyi sorduğu zaman kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Joseph B. Rockford'u herkes tanır."

Hemşirenin bu davranışı Mila'nın çocuk avı peşinde koşmaktan gerçek dünyanın ne kadar dışında kaldığını anlamasına neden oldu.

"Üzgünüm ama ben tanımıyorum," diye cevap verdi. Ve sonra, böyle ünlü birinin kaderinin kaçınılmaz bir biçimde hiç tanımadığı bir kızın kaderiyle kesişmesinin ne akıl almaz bir şey olduğunu düşündü; birkaç gün önce birbirlerinden haberi olmayan ve Albert olmasa hayatlarının son gününe dek birbirinden farklı ve uzak yaşamaya devam edecek olan iki insanoğlu.

Bu düşünceler içinde uyuyakaldı. Sonunda, korku dolu son günlerin artıklarını beyninden temizlemeyi başarıp rüyasız bir uykuya daldı.

Dinçleşmiş bir halde uyandığında yalnız değildi. Goran yatağının kenarında oturmaktaydı.

Mila hemen doğrulup yatağın içinde oturmaya çabalarken doktora ne zamandır orada olduğunu sordu.

Goran onu sakinleştirmek istercesine, "Öyle sakin uyuyordun ki seni uyandırmak yerine oturup beklemeyi tercih ettim," dedi. "Fena mı yaptım?"

"Hayır."

Yalan söylemişti. Kendini tamamen savunmasız hissetmişti o anda. Goran, sıkıntısını anlamadan konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Beni burada gözaltında tutmak istiyorlar. Ama onlara bugün öğleden sonra hastaneden çıkacağımı söyledim."

Goran saatine baktı.

"Öyleyse elini çabuk tutmalısın. Nerdeyse akşam oldu."

Mila bu kadar çok uyuduğuna inanamadı.

"Yeni bir şey var mı?"

"Roche'la bir toplantı yaptık az önce."

Mila, *İşte buraya gelmesinin esas nedeni; açığa alındığımı bizzat kendisi söyleyecek,* diye düşündü. Ama yanılıyordu.

"Peder Rolf'u bulduk."

Mila karnında bir kasılma hissetti.

"Yaklaşık bir sene önce ölmüş... Doğal nedenlerle."

"Nereye gömülmüş?"

Goran, Mila'nın sorusunu duyunca genç kadının her şeyi çoktan sezmiş olduğunu anladı.

"Kilisenin arkasına. İçinde hayvan cesetleri olan başka çukurlar da bulduk."

"Peder Rolf, Ronald'ı frenliyormuş."

"Sanırım öyle. Ronald kişilik bozukluğu olan biriydi; *gözüpek* bir seri katildi ve Peder de bunu anlamıştı. Hayvan cinayetleri bu işin başlangıcı. Her zaman böyle başlanır; kişi bunlarla tatmin olmamaya başlayınca dikkatini kendi benzerlerine çevirir. Ronald da er veya geç insan öldürmeye başlayacaktı. Sonuçta hayvanlara yaptıkları, onun çocukluğundan beri gelişen deneyimlerinin birer parçasını teşkil ediyordu."

"Öyleyse onu tam zamanında durdurduk."

Goran, hayır der gibi başını salladı.

"Aslında onu durduran Albert oldu."

Büyük bir çelişkiydi ama doğruydu.

"Eminim ki Roche bunu kabul etmek yerine kalp krizi geçirmeye yeğler."

Mila, Goran'ın bu tür konuşmalarla ona haberi nasıl vereceğini hesapladığını düşündü ve sadede gelmeye karar verdi.

"Açığa alındım, değil mi?"

Goran şaşırmış görünüyordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü aptalca bir şey yaptım."

"Hepimiz yapıyoruz."

"Ronald Dermis'in ölümüne yol açtım. Böylelikle Albert'ın onun hikâyesini nasıl öğrendiğini hiç bilemeyeceğiz."

"Her şeyden önce, sanırım Ronald kendi ölümünü hesaplamış olmalıydı; yıllardır kendine eziyet eden şüpheye son vermek istedi. Peder Rolf sahte bir rahip yaratmış ve Ronald'ı geleceğe ve Tanrı'ya adanmış biri olduğuna ikna etmişti. Ama o, zevki için öldürmek varken peder olarak yaşayacağı geleceğini hiç sevmemişti."

"Peki ya Albert bunu nasıl biliyordu?"

Goran yüzünü ekşitti.

"Hayatının bir noktasında Ronald'la karşılaşmış olmalı. Başka bir açıklama bulamıyorum. Peder Rolf'un çok önce fark ettiği durumu Albert da fark etmişti. Ve gelip onu buldu çünkü birbirlerine benziyorlardı, Ronald ve Albert aynıydılar. Bir şekilde tanışmış ve birbirleriyle buluşmuş olmalılar."

Mila, alınyazısını düşünerek derin bir nefes aldı. Ronald Dermis'i hayatı boyunca sadece iki kişi anlamıştı. Onu hayattan gizlemekten başka bir çözüm bulamamış bir rahip. Ve büyük bir olasılıkla gerçek karakterini anlamasına yardımcı olmuş kendisi gibi biri.

"Sen ikinci olacaktın..."

Goran'ın sesiyle düşüncelerinden uzaklaştı.

"Efendim?"

"Eğer onu durdurmasaydın, Ronald yıllar önce Billy Moore'a yaptığını sana da yapacaktı."

Paltosunun iç cebinden bir zarf çıkartıp Mila'ya uzattı.

"Bunları görmeye hakkın var sanıyorum..."

Mila zarfı alıp açtı. İçinde, yemekhanedeki insan avı sırasında Ronald'ın çektiği fotoğraflar vardı. Bunlardan birinde kendi de vardı; bir masanın altında, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle kıvrılmış yatıyordu.

"Pek fotojenik değilim."

İşi şakaya vurmaya çalışmıştı ama Goran onun yeniden sarsıldığını anlamıştı.

"Roche bu sabah yirmi dört saat boyunca tüm izinlerin kaldırılmasını emretti... Veya bir sonraki ceset bulunana kadar."

"Bense burada tatil yapmak istemiyorum. Bulunması gereken küçük bir kız var ve onun bekleyecek zamanı yok!"

"Sanırım başmüfettiş de bunu biliyor... Ama korkarım oyuna yeni bir kart sürecek."

"Ödül!"

"Beklenmedik meyveler verebilir."

"Peki ya doktorlar hakkında yapılan araştırma ne oldu? Ya Albert'ın kovulan doktorlardan biri olma teorisi?"

"Zayıf bir olasılık. Hiç kimse başından beri buna inanmamıştı zaten. Ben de ne bu araştırmadan ne de kızı hayatta tutabilmek için ilaç aldığı eczanelerin araştırılmasından bir şey çıkacağını sanmıyorum. Adamımız birçok şekilde kızı tedavi edebilecek beceride biri. Kurnaz ve hazırlıklı, bunu hiç unutma."

"Sanırım hepimizden daha kurnaz."

Goran bunu duymazlıktan geldi.

"Buraya seni almaya geldim. İtiraz istemiyorum."

"Beni almaya mı? Aklınızdan neler geçiyor?"

"Seni yemeğe götürüyorum... Ha bir de, artık bana sen diye hitap etmeye başlasan iyi olacak."

Hastaneden çıktıktan sonra Mila, stüdyoya gitmek için ısrar etmişti; yıkanmak ve üstünü değiştirmek istiyordu. Sürekli olarak içinden, *Keşke kazağım kurşunla parçalanmasaydı, keşke geri kalan giyeceklerim kan içinde kalmasaydı, keşke yine bu üstümdekileri giymek zorunda kalmasaydım*... diye sızlanmaya devam ediyordu. Aslında bu beklenmedik yemek daveti onu heyecanlandırmıştı; Goran'ın yanında ne ter ne de tentürdiyot kokmak istiyordu.

Doktor Gavila'yla –artık onu ismiyle çağırmaya alışmalıydı– aralarındaki söze dökülmemiş anlaşma bunun bir eğlence yemeği olarak algılanmaması, yemekten hemen sonra stüdyoya dönülüp çalışmalara başlanacak olması şeklindeydi. Altıncı kıza karşı suçluluk hissediyor olsa bile, Mila da yine de Goran'ın bu davetinden heyecanlandığını itiraf ediyordu.

Yaralarından dolayı güzel bir duş alması mümkün olmadı. Ancak küçük ısıtıcıdaki sıcak su bitene kadar bedenini dikkatli bir şekilde yıkadı. Sonra dik yakalı siyah bir yün kazak giydi. Temiz olan tek kot pantolonu basenlerine çok dar geliyor olsa da başka seçeneği yoktu. Deri ceketinin, o gece omzuna ateş ettiği sol kısmı yırtılmıştı, o yüzden onu giyemezdi. Ancak yatağının üzerinde çok büyük bir sürpriz onu bekliyordu; üzerinde, "Buradaki soğuk kurşundan daha fena öldürür. Aramıza hoş geldin. Arkadaşın, Boris" yazan bir kart iliştirilmiş, yeşil renkte bir parka. Mila, Boris'e minnettarlık duyarak kartı okudu. En çok da "arkadaş" sözünden etkilenmişti. Demek ki ilk günlerde aralarında geçen o gerginlikten hiçbir iz kalmamıştı. Kısa kabanın üzerine bir kutu da nane şekeri bırakılmıştı; dostluk mesajına Stern'ün katkısı da buydu.

Yıllardır siyahtan başka bir renk giymemişti. Ama yeşil parka ona hediye edilmişti ve genç kadın onu severek giydi. Stüdyodan çıkıp aşağı indiğinde Goran onun yeni görüntüsünü fark etmemiş gibiydi. Kendine bu kadar özensiz davranan birinin başkalarının görünüşleriyle ilgilenmemesi gayet doğaldı.

Restorana yürüyerek gittiler. Güzel bir yürüyüş oldu ve Boris'in hediyesi sayesinde Mila hiç üşümedi. Girişteki tabelaya bakılırsa burası et yemekleriyle ünlü bir yerdi. Camın kenarındaki iki kişilik masalardan birine oturdular. Dışarıda, kar her şeyin üzerini örtüyordu ve kırmızımtırak bir gökyüzü daha şimdiden karın gelecek gecelere de hâkim olacağı müjdesini veriyordu. Lokalin içindeki insanlar tasasızca gülüp eğleniyorlar, aralarında sohbet ediyorlardı. Hafif hafif çalan bir caz müziği ortamı daha da sıcak yapıyordu.

Mönüde her şey birbirinden güzel görünüyordu. Mila bir süre yemekleri inceledi. Sonunda bol biberiye ve fırında patates eşliğinde iyi pişmiş biftek sipariş etti. Goran da bir antrkot ve domates salatası aldı. Her ikisi de içmek için soda istediler.

Mila ne konuşacağını bilemiyordu; işten mi söz etmeliydiler yoksa özel hayatlarından mı? İkincisi daha ilginç olabilirdi ama düşünürken bile kendini rahatsız hissetti. Ancak önce çok merak ettiği bir şeyi öğrenmek istiyordu.

"Gerçekten nasıl oldu?"

"Ne?"

"Roche beni takımdan uzaklaştırmaya niyetliydi ama sonra fikrini değiştirdi... Neden?"

Goran cevap vermeden önce biraz oyalandı. Fakat sonunda doğruyu söylemeye karar vermiş olmalı ki, "Oylama yaptık," dedi.

Mila çok şaşırmıştı.

"Oylama mı? Öyleyse 'evet' diyenler çoğunluktaymış."

"Zaten 'hayır' diyen olmadı."

"Ama... Nasıl olur?"

Goran, Mila'nın tepkisinin nedenini anlamıştı.

"Sarah Rosa bile kalman yönünde oy verdi."

Mila'nın ağzı açık kalmıştı.

"Üstelik o benim en büyük düşmanım!"

"Ona karşı bu kadar acımasız olma."

"Oysa ben tam aksini düşünüyordum."

"Rosa için kötü bir dönem; eşinden boşanmak üzere."

Mila birkaç akşam önce, stüdyonun önünde onları tartışırken gördüğünü söylemek istedi ancak sonra çok boşboğaz görünmemek için vazgeçti.

"Üzüldüm."

"Arada bir de çocuklar varsa hiç kolay bir şey değil."

Bu sözler Mila'ya Sarah Rosa'nın ötesinde bir yerlere gönderme gibi geldi, belki de Goran kendinden söz etmeye çalışıyordu.

"Rosa'nın kızı, tepkisini göstermek için, yemek yememe gibi sorunlar çıkarmaya başlamış. Sonuçta anne ile babasının aynı çatı altında yaşamaya devam etmesini istiyor ama böyle bir birlikteliğin ne zor olduğunu tahmin edebilirsin sanırım."

"Ve bu yüzden bana kızmaya hakkı var mı?"

"Hem takıma gelen son kişi hem de onun hemcinsi olduğundan dolayı Rosa'ya en kolay hedefsin. Yıllardır tanıdığı Boris ve Stern'e tepkilerini belli edemezdi elbette."

Mila, sodasından bir yudum içti. Sonra diğer arkadaşlarıyla ilgili merakını gidermek istedi.

"Onları daha iyi tanırsam belki nasıl davranacağımı da bilirim."

"Bana sorarsan Boris için buna gerek yok; göründüğü gibi bir adamdır."

"Öyle."

"Bunun dışında, sana orduda görev yaptığını söyleyebilirim; sorgulama teknikleri konusunda uzman olduğu bir dönem. Onu birçok kez iş başında gördüm ama her seferinde yine beni şaşırtabiliyor. İstediği herkesin beynine girebilmeyi başarıyor."

"Bu kadar mükemmel olduğunu düşünmemiştim."

"Oysa tam bir profesyoneldir. Birkaç yıl önce birlikte yaşadığı halası ile eniştesini öldürdüğü ve cesetlerini sakladığı iddiasıyla bir adamı tutuklamışlardı. Herifi kesinlikle görmeni isterdim; buz gibi, son derece sakin bir tip. Kapatıldığı odada beş ajan tarafından on sekiz saat sorguya çekiliyor, ama sonuç koca bir hiç. Sonra yalan makinesine bağlanması için izin almaya karar veriyorlar. Ancak bu arada devreye Boris giriyor. Adamla yirmi dakika yalnız kalıyor ve herif her şeyi itiraf ediyor."

"Vay canına! Peki ya Stern?"

"Stern mükemmel biridir; aslında bu kelimenin tam onun için yaratılmış olması gerekir. Otuz yedi yıllık evli. İki oğlu var, aslında ikizler... Her ikisi de denizci."

"Sakin birine benziyor. Sanırım biraz da dindar."

"Evet, her pazar kiliseye gider ve aynı zamanda da kilise korosunda görevli."

"Bana kalırsa yetmişli yılların TV dizilerinden birinin yıldızı gibi görünüyor."

Goran gülümsedi. Mila'ya katılıyordu. Sonra ifadesi ciddileşti.

"Eşi Marie beş yıldır diyalize giriyordu. Bir türlü uygun böbrek bulunamadı. İki sene önce Stern böbreğinin birini ona verdi."

Mila son derece şaşırmış bir o kadar da Stern'e hayran kalmıştı.

Goran, "O adam, eşinin bir umudu olsun diye, belki de yaşamının yarısından vazgeçti," diye ekledi.

"Eşini çok seviyor olmalı."

"Evet, sanırım çok seviyor..."

Bunu söylerken Goran'ın gözlerindeki hüzün Mila'nın dikkatini çekti.

O esnada siparişleri geldi. Yemeklerini, sanki uzun süredir birbirini tanıyan iki insan gibi, boşlukları doldurmak için boş sözler sarf etmek gereği duymadan, sessizce yediler.

Sonra Mila, yemeğin sonuna doğru Goran'a döndü.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Buraya yeni geldiğim zaman yani motelde kaldığım ikinci gece başıma gelen bir şey..."

"Seni dinliyorum..."

"Belki önemsiz bir şey ya da sadece benim yanlış bir sezgim ama... Moteldeki odama girene kadar birinin beni izlediğini sandım."

"Sandın mı? Ne demek sanmak?"

"Adımlarımı taklit ediyordu."

"Biri seni neden takip etsin ki?"

"İşte ben de bu yüzden kimseye bundan söz etmedim. Bana bile saçma geldi. Dedim ya belki de benim kuruntum..."

Goran bir şey demedi. Ama Mila onun bu olayı aklının bir köşesine kaydettiğinden emindi.

Kahveler geldi. Mila saatine baktı.

"Bir yere gitmem gerek."

"Bu saatte mi?"

"Evet."

"Tamam. Hesabı isteyeyim."

Mila hesabı bölüşmeyi teklif etti. Ancak Goran yemek davetini kendi yaptığı için bunu şiddetle reddetti. O her zamanki tipik –ve biraz da pitoresk– dağınıklığıyla, kâğıt paralarla birlikte cebinden küçük notlar ve birkaç tane renkli balon çıktı.

"Oğlum Tommy'nin..."

Mila, "Evli olduğunu bilm..."

Goran, bakışlarını kaçırarak cevap verdi.

"Değilim. Artık değilim."

Mila o güne dek, gece yapılan bir cenaze törenine hiç katılmamıştı. Ronald Dermis'in cenazesi ilkti. Kamuoyunun tepkisini almak istemeyen yetkililerin kararıydı bu. Ona göre, birinin bir ceset üzerinden misilleme yapması çok üzücüydü.

Mezarcılar çukurun etrafında çalışıyorlardı. Toprak buz tutmuştu ve kazmak güç olduğu kadar da yorucu bir işti. Yetkililer bir buldozer bile göndermemişlerdi. Bu yüzden dört adam sırayla çalışıyordu; iki adam çukura inip kazmaya devam ediyor, diğer ikisi de çukuru ellerindeki fenerlerle aydınlatmaya çalışıyordu. Beş dakika sonra yer değiştiriyorlardı. Ara sıra içlerinden biri soğuğa küfrediyor ve ısınmak için bir burbon şişesi elden ele dolaşıyordu.

Goran ve Mila olanları sessizce izliyorlardı. Ronald'ın cesedi halen cenaze arabasının arkasındaydı. Hemen ilerde de mezarın

başına dikilecek taş duruyordu; ne bir isim, ne bir tarih... Sadece bir numara. Ve küçük bir haç işareti.

O an Mila'nın gözünün önüne Ronald'ın kuleden düşüşü geldi. Fırladığı zaman yüzünde en ufak bir korku ya da şaşkınlık ifadesi yoktu. Sanki aşağıda onu bekleyen ölüme gitmek onu üzmüyordu. Belki o da aynı Alexander Bermann gibi bu çözümü tercih etmişti; yok olmak arzusuna teslimiyet.

Goran, genç kadının altüst olmuş yüzünü görünce, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim."

Tam o esnada mezarlıktaki ağaçlardan birinin arkasında gizlenen birini gördü. Daha dikkatli bakınca adamı tanıdı; Feldher'di. Görünüşe bakılırsa Ronald'ın gizli defni o kadar da gizli kalmamıştı. Adam, ekose çizgili yün bir ceket giymişti ve elinde de bir bira kutusu vardı. Sanki, büyük olasılıkla yıllardır görmediği çocukluk arkadaşına son kez kadeh kaldırarak veda etmek ister gibiydi. Mila bunun olumlu bir şey olduğuna inanmak istedi; kötünün gömüldüğü yerde bile merhamete yer vardı.

Feldher olmasaydı –her ne kadar onlarla işbirliği yapmak istememiş olsa da- şu an burada olmayacaklardı. Goran'ın dediği gibi, *gözüpek* seri katilin engellenmesinde onun da payı vardı. Kim bilir kaç tane potansiyel kurbanı da böylelikle kurtarmış oluyorlardı.

Feldher ile bakışları karşılaşınca adam elindeki bira kutusunu sıkıp yere fırlattı sonra da az ileride park etmiş kamyonetine doğru yürüdü. Muhtemelen çöplükteki yalnızlığına, kırık fincanlarla içtiği soğuk çayına, pas rengi köpeğine ve ölümün bir gün gelip onun kapısını da çalmasını beklemeye dönüyordu.

Mila'yı bu alelacele yapılan cenaze törenine katılmaya iten neden, Goran'ın hastanede ona söylediği bir cümle olmuştu.

"Eğer onu durdurmasaydın, Ronald yıllar önce Billy Moore'a yaptığını sana da yapacaktı."

Ve kim bilir belki de devam edecekti.

Goran, mezarcılar tabutu mezara indirmeye çalışırken, "İnsanlar bilmiyor ama bizim istatistiklerimize göre ülkede şu an aktif olan altı ya da sekiz tane seri katil var. Henüz hiçbiri ortaya çıkmış değil," dedi.

Mila şok olmuştu.

"Nasıl olur?"

"Çünkü rastgele öldürüyorlar, bir plan yapmadan. Veya henüz hiç kimse olaylar arasındaki bağlantıyı anlamadı. Ya da kurbanlar derinlemesine bir araştırmaya değecek türden değil... Örneğin, öldürülüp çukura atılmış bir fahişe. Bu tür olayların çoğunda zanlı, ya haraç çetesi ya kadını satan herif ya da bir müşteri oluyor. Mesleklerindeki riski göz önüne alınca, diyelim ki on fahişenin ölümü seri cinayet değil de normal cinayet statüsüne giriyor. Kabul edilmesi çok zor bir durum, biliyorum ama gerçek bu."

Rüzgâr yerdeki karları havaya kaldırdı. Mila titreyerek parkasına daha sıkı sarıldı.

"Tüm bunların ne anlamı var?" diye sordu. Aslında soru, bir yakarışı gizliyordu. Ne şu an yaptıkları işle ne de seçtikleri meslekle ilgisi vardı. Bir duaydı, kötülüğün bazı dinamiklerini anlayamadıkları için bir teslimiyet ama aynı zamanda da bir kurtuluş çağrısıydı. Ve Mila elbette bir cevap beklemiyordu. Ama Goran cevap verdi.

"Tanrı sessizdir. Şeytansa fısıldar..."

İkisi de başka bir şey söylemedi.

Mezarcılar mezarı donmuş toprakla doldurmaya başlamışlardı. Mezarlıkta sadece kürek sesleri yankılanıyordu. Sonra Goran'ın cep telefonu çalmaya başladı. Henüz telefonu paltosunun cebinden çıkarmaya fırsat bulamamışken Mila'nın telefonu da çalmaya başladı.

Üçüncü kızın bulunduğunu anlamak için telefonlara cevap vermeleri şart değildi.

21

Kobashi ailesi –anne, baba ve iki çocuk; biri on beş yaşında bir erkek diğeriyse on iki yaşında bir kız- ünlü Capo Alto sitesinde oturuyordu. Kompleks yeşillikler arasında, içinde yüzme havuzu, maneji, golf sahası ve kırk evden oluşan sitenin sakinleri için ayrılmış bir kulüp binası bulunan altmış hektarlık bir alandı. Site sakinleri genellikle elit tabakanın temsilcileri olan tıp uzmanları, mimarlar ve avukatlardan oluşmaktaydı.

İki metre yüksekliğindeki bir duvar bu elit cenneti dünyanın diğer kısmından ayırıyordu. Yirmi dört saat boyunca, kesintisiz hizmet veren bir güvenlik şirketi bölgenin korumasını üstlenmişti. Yetmiş kameranın elektronik gözü tüm alanı devamlı kontrol ediyor ve bir özel koruma devamlı sitenin içinde dolaşarak oturanların güvenliğini sağlıyordu.

Kobashi bir diş doktoruydu; iyi bir gelir, garajda park edilmiş bir Maserati ve bir Mercedes, dağda bir tatil evi, bir yelkenli ve mahzende toplam sayısı bilinmeyen bir şarap koleksiyonu. Eşi çocukların eğitimiyle ilgileniyor ve evi paha biçilmez antikalarla donatıyordu.

Goran ve Mila villanın önüne geldiklerinde onları Stern karşıladı.

"Üç haftadan beri tropikal adalarda tatil yapıyorlarmış. Eve dün gece dönmüşler. Tatillerinin nedeni kesinlikle küçük kızların kaçırılması... Onların kızları da kaçırılan kızlarla aşağı yukarı aynı yaşta. Onlar da hizmetçilere izin verip biraz hava değişikliğinin faydalı olacağını düşünmüşler."

"Peki, şimdi neredeler?"

"Oteldeler. Güvenlik açısından orada kalmalarını istedik. Kadına sakinleştirici veriyorlar. 'Şoktalar' demek az kalır."

Stern'ün sözleri az sonra nelere şahit olacaklarının da bir uyarısıydı.

Ev, ev değildi artık; yeni bir suç mahalliydi. Evin etrafında toplanan komşulara ve diğer meraklılara engel olmak amacıyla bahçenin etrafına polis bandı çekilmişti.

Goran, "En azından basın buraya kadar giremeyecek," dedi.

Villayı yoldan ayıran çimde ilerlediler. Bahçe çok bakımlıydı; muhteşem görünüşlü kış çiçekleri, yazın Bayan Kobashi'nin kendi elleriyle yetiştirdiği güllerin yerine, çiçek tarhlarını süslüyorlardı. Kapıda görevli bir polis memuru duruyordu ve sadece yetkisi olanları eve almakla yükümlüydü. Chang ve Krepp ekipleriyle birlikte çoktan işe koyulmuşlardı. Goran ve Mila eşikten adımlarını atmadan önce başmüfettiş Roche kapıda göründü.

Donuk bir sesle, "Tahmin bile edemeyeceğiniz kadar..." Ancak sözünü bitiremeden elindeki mendili ağzına götürdü.

"Bu olay gittikçe iğrençleşiyor. Artık bu rezaleti durduralım istiyorum... Tanrım! Bunlar sadece çocuk!"

Roche'un öfkesi bu kez gerçekti.

"Bu da yetmezmiş gibi site sakinleri varlığımızdan rahatsız olmuşlar ve tanıdıkları politikacıları araya sokarak bir an önce bölgeyi terk etmemizi istiyorlar! Düşünebiliyor musunuz? Şimdi şeytan bir sürü senatörü buraya çağır da onlara günlerini göster diyor!"

Mila bahçenin önünde toplanmış bir grup insana baktı. Burası onların cennetiydi ve polisleri de işgalci gibi görüyorlardı.

Ama aniden cennetlerinin bir köşesinden cehenneme giden bir geçit açılıvermişti.

Stern, kâfur kutusunu yine elden ele dolaştırdı. Mila, galoşlarını ve plastik eldivenlerini giyerek ölünün yanına girmeden yapılan ritüeli tekrarladı. Kapının önündeki memur kenara çekilerek girmelerine izin verdi.

Girişte Kobashi ailesinin valizleri ve hediye paketleri duruyordu. Onları tropik adaların sıcak güneşinden alıp o buz gibi şubat akşamına getiren uçak, saat yirmi ikide alana inmişti. Sonra evlerinin o sıcak ortamına ve eski alışkanlıklarına bir an önce dönmek için evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Ancak hiç de düşündükleri gibi olmamıştı. Hizmetçiler ertesi gün işe başlayacakları için evden içeri ilk adımını atanlar Kobashiler olmuştu.

Koku tüm evi sarmıştı.

Goran hemen, "Kapıyı açar açmaz Kobashiler kokuyu duymuş olmalılar," dedi.

Mila, "Bir ya da iki saniye ne olduğunu düşünmüşler ve sonra da ışığı açmışlardır," diye düşündü.

Geniş salonda, uzmanlar ve adli tıp ekibi, sanki görünmeyen ve gizemli bir koreografi izlercesine hareket ediyorlardı. Değerli bir mermerle kaplı zemin, halojen lambaların ışıklarını acımasızca yansıtıyordu. Mobilyalar, modern dizaynlar ile antika eşyalardan oluşuyordu. Toz rengi, yumuşak deri kaplı üç kanepe pembe taştan yapılmış büyük bir şöminenin önüne karşılıklı yerleştirilmişti.

Ortadaki kanepede küçük kızın cesedi oturuyordu.

Ebruli mavi renkteki *gözleri açıktı*. Ve *onlara bakıyordu*. Bu sabit bakış, deforme olmuş suratında insana benzer son şeydi. Bedendeki bozulmalar hayli ileri seviyedeydi. Sol kolunun eksikliği duruşuna bir eğiklik veriyordu. Sanki her an bir tarafa kayacak gibiydi. Oysa oturuyordu.

Üstünde mavi çiçekli bir elbise vardı. Giysinin dikişine ve kesimine bakılırsa, büyük olasılıkla iyi bir terzi işiydi. Mila, beyaz ayakkabılarının yanındaki tokaya, beline tam oturmuş saten kemere baktı.

Oyuncak bir bebek gibi giyinmişti. *Kırık bir oyuncak bebek.*

Genç polis, cesede birkaç saniyeden fazla bakamadı. Gözlerini yere çevirdi ve iki kanepenin arasına serilmiş, damasko çiçekli halıyı da o

zaman fark etti. İri gül desenli bir Acem halısıydı ve bir an Mila'ya desenler hareket ediyormuş gibi geldi. Sonra daha dikkatli baktı.

Halının üzeri tamamen minicik böceklerle kaplıydı. Hızlı hızlı hareket ediyor ve birbirlerinin üstüne yığılıyorlardı.

Mila, içgüdüsel olarak elini sol kolundaki yaraya uzattı ve sıktı. Biri bu yaptığını fark etse acı çektiğini zannederdi belki. Oysa tam aksiydi.

Her zaman olduğu gibi, teselliyi acıda arıyordu.

Kalbine giren spazm kısa sürdü ama ona, bu iğrenç gösterinin dikkatli bir tanığı olabilmesi için gereken gücü geri vermeye yetti. Yarasını sıkmayı bıraktı. Doktor Chang'in Goran'a bir şeyler söylediğini duydu.

"*Sarcophaga carnaria* larvaları. Sıcak bir ortamda biyolojik gelişmeleri çok hızlı oluyor. Üstelik çok da oburdurlar."

Mila, doktorun ne demek istediğini anladı çünkü yaşadığı kaçırma olaylarının çoğunun bir cesedin bulunmasıyla çözümlenmesi sık olan bir şeydi. Sık sık cesedi, bazen de cesetten geri kalanları tanımlama işlemine katılmak zorunda kalıyordu. Ölümden sonraki değişik evrelerde çeşit çeşit böcekler ortaya çıkıyordu, özellikle de ceset açıkta kalmışsa... "Kadavra faunası" denen bu olay sekiz gruba bölünüyordu. Her biri, ölümden sonra bedenin uğradığı modifikasyonun değişik evrelerinde kendini gösterirdi. Böylece devreye giren türün çeşidine göre ölüm saatini belirlemek mümkün olurdu.

Sarcophaga carnaria ikinci evrede ortaya çıkan, doğurgan bir sinek türüydü. Patoloğun, kızın aşağı yukarı bir haftadan beri orada olduğunu söylemesi de Mila'nın hesaplamasını doğruluyordu.

"Ev sahiplerinin dışarıda olması, Albert'a rahatça hareket etmesi için zaman kazandırdı."

"Ama bir türlü anlayamadığım bir şey var," diye ekledi Chang. "O piç kurusu, etrafta yetmiş adet kamera ve yirmi dört saat devamlı devriye gezen otuz güvenlik görevlisinin arasından cesedi buraya sokmayı nasıl becerdi?"

22

"Sistemimizde aşırı yüklenmeden dolayı bir sorun yaşamıştık."

Sarah Rosa, bir hafta önce kamera sisteminin üç saat boyunca devre dışı kalmasının nedenini sorduğu zaman Capo Alto'nun özel koruma ekibinin şefi bu cevabı vermişti. Ve büyük olasılıkla Albert da bu durumdan yararlanarak küçük kızın cesedini eve sokabilmişti.

"Böyle bir durumda alarm verilmez mi?"

"Hayır, efendim..."

"Anlıyorum."

Sarah Rosa başka bir şey söylememiş ama bakışlarını adamın üniformasındaki fiyakalı sırma şeritlere dikmişti; aynı adamın işi gibi rütbesi de yapmacıktı... Sitedeki insanların güvenliğinden sorumlu güvenlikçiler, üniforma giymiş birer "body-builder"dan başka bir şey değildi. Emekli polislerden ücret karşılığı aldıkları üç aylık kurs tek eğitimleriydi. Tüm ekipmanıysa ortak bir telsiz ve göz yaşartıcı spreydi. Bu yüzden Albert'ın onları atlatması çok da zor olmamıştı. Bunun dışında sitenin etrafını tamamen çeviren duvarda da bir buçuk metrelik bir yarık bulunmuştu. Duvarın sık bir cins sarmaşıkla kaplı olması bu ihlalin hemen fark edilmesine engel olmuştu. Çevre estetiğini güzelleştirmek için yapılmış bu detay, Capo Alto'nun güvenilir tek önlemini de boşa çıkarmıştı.

Şimdi sıra, Albert'ın neden böyle bir yeri ve bu aileyi seçtiğini çözmeye gelmişti.

Yeni bir Alexander Bermann olayıyla karşılaşma korkusu Roche'u, Kobashi ve eşine yapılacak her türlü sorgulamaya izin vermeye zorlamıştı.

Boris, diş doktorunu sıkıştırmakla görevlendirilmişti. Adamın, büyük olasılıkla, ileriki saatlerde göreceği davranış konusunda hiçbir fikri yoktu. Profesyonel biri tarafından sorguya çekilmek, dünyanın yarısından fazlasındaki polis merkezlerinde yapılan ve saatler süren psikolojik baskılarla, aynı soruların defalarca sorulup defalarca cevap beklenerek zanlının canını çıkartan sorgulamalara hiç benzemiyordu.

Boris sorguya çektiği kişileri çelişkiye düşürmeye çalışmıyordu çünkü stresin genellikle tanıklar üzerinde olumsuz etkiler yarattığını ve böylece mahkemede iyi bir avukatın saldırılarına karşı sorumlu tutulacağını biliyordu. Zanlıların kuyrukları sıkışınca pazarlık yapma girişimleri de umurunda değildi.

Hayır. Özel ajan Klaus Boris sadece tam bir itiraf elde etmek için uğraşırdı.

Mila onu, stüdyonun mutfağında sahneye girmeye hazırlanırken gördü. Çünkü bu, bölümlerinin sık sık yer değiştirdiği bir gösteriydi. Boris, uydurduğu yalanlarla, Kobashi'nin savunmasını delip geçecekti. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Elinde küçük bir su şişesiyle, bacaklarını çalıştırmak için mutfakta bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Kobashi'nin aksine Boris, olaya tamamiyle hâkim olduğunu göstermek amacıyla hiç oturmayacaktı.

Bu arada Stern yeni bilgiler edinmişti.

"Doktor vergilerinin bir kısmını kaçırıyor. Muayenehanenin gelirlerini akladığı ve her hafta sonu katıldığı golf turnuvasından kazandığı ödülleri yatırdığı bir off-shore hesabı var... Bayan Kobashi ise boş zamanlarını daha farklı geçirmeyi yeğliyor; her çarşamba öğleden sonralarını, şehir merkezindeki bir otelde ünlü bir avukatla geçiriyor. Bu avukatın her hafta sonu kocasıyla golf oynadığını söylemeye gerek yok..."

Bu bilgiler sorguyu açan maymuncuk olmuştu. Boris bunları, zamanı geldiğinde birer birer kullanacak ve sonunda diş doktorunu yıkacaktı.

Uzun zaman önce stüdyodaki yatak odasının yanındaki oda, sorgu odası olarak hazırlanmıştı. Dar ve penceresiz olduğu için boğucu bir yerdi. Tek girişi de az önce Boris'in sanıkla birlikte girdiği ve ardından hemen kilitlediği oda kapısıydı. Ajan her zamanki gibi anahtarı cebine attı; bu hareket, odada kimin daha güçlü olduğunu göstermek için yapılan bir şeydi.

Odadaki neon lambası epey güçlüydü ve sürekli olarak bir vızıltı çıkarıyordu; bu ses de Boris'in baskı için kullandığı enstrümanlarından biriydi. Kendisiyse taktığı kulak tıkacı sayesinde bu sesin etkisini azaltıyordu.

İki taraflı bir ayna odayı başka bir küçük odadan ayırıyordu. Burada, takımın diğer üyeleri sorgulamayı izleyeceklerdi. Sorguya çekilen sanığın bu aynaya karşı değil de yanlamasına oturması çok önemliydi; o görünmez bakışlarla göz göze gelmeden izlendiğini hissetmesi gerekliydi.

Gerek masa gerekse duvarlar beyaza boyanmıştı; tekrenklilik, zanlının sorulardan kaçmak için başka bir noktaya yoğunlaşmasını engellerdi. Ayrıca oturacağı sandalyenin bir bacağı diğerlerinden daha kısaydı. Böylece sorgu boyunca oynayan bir ayak diş doktoruna iyice rahatsızlık verecekti.

Mila, bitişik odaya girdiğinde Saralı Rosa'nın VSA[7] aygıtını hazırladığını gördü; bu, ses değişikliklerindeki stresi ölçmeye yarayan bir aletti. Kas kasılmalarında dakikada 10 ila 12 hertz arasında titreşim saptanır. Bir kişi yalan söylediği zaman, duyduğu gerginlik nedeniyle ses tellerindeki kan miktarı düşer ve bunun sonucunda ses titreşimleri de azalır. Bir bilgisayar Kobashi'nin sözlerindeki mikro değişimleri inceleyerek yalan söyleyip söylemediğini tespit edecekti. Ama özel ajan

7 Voice Stress Analyzer – Ses Stres Çözümleyicisi (ç. n.)

Klaus Boris'in kullandığı daha önemli yöntem –ki bunda kesinlikle bir ustaydı– *davranışların gözlenmesiydi.*

Kobashi, kibar bir davetle –ama hiçbir açıklama yapılmaksızın– ailesiyle birlikte kaldığı otelden alınıp stüdyoya getirildi. Ona eşlik etmekle görevli olan memurlar kendisini arabanın arka koltuğuna oturttular. Aldıkları emirlerden biri de, endişesini ve merakını arttırmak için misafirlerini olası en uzak yoldan dolaştırarak stüdyoya getirmekti.

Resmî olmayan bir görüşme için çağrıldığını düşünen Kobashi avukatına haber vermeye gerek duymamıştı. Ayrıca böyle bir istekle üzerine şüphe çekmekten de korkmuştu. Boris'in de üzerinde dikkatle durduğu konu buydu.

Sorgu odasına alınan diş doktorunun kendinden emin bir havası vardı. Mila adamı dikkatle inceledi. Sarı renkte yazlık bir pantolon giymişti. Muhtemelen golf takımlarından biriydi. Üzerindeyse, boğaz kısmından beyaz bir polo gömleğin yakaları çıkan fuşya rengi kaşmir bir kazak vardı.

Onu odaya aldıklarında az sonra bir memurun gelip kendisine birkaç soru soracağını söylemişlerdi. Kobashi kabul etmiş ve kollarını göğsünde birleştirerek beklemeye koyulmuştu.

Bu arada Boris aynanın diğer tarafından dikkatle onu izliyordu.

Masanın diğer ucunda, üzerinde Kobashi'nin adı yazan bir dosya duruyordu. Boris'in bir hilesiydi bu. Ama diş doktoru dosyaya elini sürmedi. Hatta izlendiğini çok iyi biliyor olmasına rağmen gözucuyla bile aynaya bakmadı.

Aslında dosya boştu.

Sarah Rosa, talihsiz adama bakarak, "Bir dişçinin bekleme salonunda gibi, değil mi?" diye dalga geçti.

Sonra Boris hareketlendi.

"Güzel... Haydi, başlayalım."

Biraz sonra sorgulama odasındaydı. Kobashi'yi selamladı, kapıyı kilitledi ve geciktiği için özür diledi. Sonra bunun bir sorgulama ol-

madığının ve soracağı soruların sadece açıklama niteliği taşıdıklarının bir kez daha altını çizdi. Uzanıp masanın üstündeki dosyayı aldı ve bir şeyler okuyormuş gibi yaptı.

"Doktor Kobashi, kırk dört yaşındasınız, doğru mu?"

"Evet."

"Ne kadar süredir dişçilik yapıyorsunuz?"

"Ben bir ortodonti operatörüyüm, belirtmek isterim. Her neyse, on beş senedir bu işi yapıyorum."

Boris bir süre daha görünmez notlarını inceledi.

"Geçen yılki toplam kazancınız ne kadardı, Bay Kobashi?"

Adam hafifçe irkildi. Boris taşı gediğine koymuştu; gelirle ilgili sorular dolayısıyla sözü vergiye getirecekti.

Tahmin ettikleri gibi, doktor ekonomik durumu hakkında utanmadan yalan söylüyordu. Mila, adamın ne kadar saf olduğunu düşünmeden edemedi. Bu sorgulama bir cinayetle ilgiliydi ve mali bilgilerin hiçbir önemi yoktu. Ayrıca hiç kimse tutup bu bilgileri maliyeye vermeyecekti.

Adam, soruları kolayca idare edebileceğini düşünerek başka konularda da yalan söyledi. Ve Boris bir süre buna aldırış etmedi. Mila, Boris'in oyununu biliyordu. Akademideyken birkaç arkadaşının da bu şekil sorgulama yaptığını görmüştü. Ancak Boris bu konuda inanılmaz derecede mükemmeldi.

Yalan söyleyen kişi, bir dizi gerilimi karşılayabilmek için zihninde yoğun bir psikolojik işleyiş gerçekleştirmelidir. Cevaplarının daha inanılır olmasını sağlamak için, aklında iyice yer etmiş, gerçeğe uygun bilgiler toplamaya ve bunları söylediği yalanlarla harmanlamak için mantığa uygun ayrıntılara başvurmaya mecburdur.

Bu, çok büyük bir çaba gerektirdiği kadar muazzam bir hayal gücü de ister.

Bir yalan söylendiği zaman, onu ayakta tutacak tüm diğer olayların da hatırlanması gerekir. Yalanlar arttıkça oyunda karmaşık bir hale gelir. Sirkte, bir sırığın üstünde olabildiğince çok tabak çevirmeye

çalışan hokkabazın işine benzer biraz da... Her yeni tabak eklendiğinde uygulama daha da zorlaşır ve hokkabaz sürekli bir yandan bir yana koşmak zorunda kalır. Ve işte en zayıf ve en ortaya çıkmış halleri de o andır.

Eğer Kobashi de kendi hayal dünyasından yararlansaydı Boris bunu hemen anlardı. Endişe artışı sırtı kamburlaştırmak, elleri birbirine sürtmek, şakaklara ya da kol bileklerine masaj yapmak gibi garip hareketler yaratır. Sık sık bu hareketlere, terlemenin artması, ses tonunun yükselmesi ve gözlerin kontrolsüz hareketliliği gibi fiziksel değişimler de eşlik eder.

Ama Boris gibi tam donanımlı bir uzman bunların o kişinin yalan söylediğine dair bedeninin verdiği ipuçları olduğunu anlardı. Kişinin yalan söylediğine dair kanıtlar elde etmek için kendi sorumluluklarını kabul ettirmenin yollarını bulmak gerekir.

Boris, Kobashi'nin fazlasıyla kendinden emin olduğunu görünce Albert ve kaybolan altı kızla ilgili sorular sorarak kontra atağa geçti.

İki saat sonra Kobashi, gittikçe özelleşen soru bombardımanından bitkin düşmüştü. Boris, adamın etrafında savunma alanını gittikçe küçülten bir çember oluşturmuştu. Artık diş doktorunun avukat çağırmak gibi bir düşüncesi de yoktu, tek isteği olabildiğince çabuk o odadan çıkmaktı. Psikolojik olarak o kadar çökmüştü ki ona özgürlüğünü geri verecek her şeyi söyleyebilirdi. Belki Boris biraz daha ısrar etse Albert olduğunu bile kabul ederdi.

Boris bu durumu fark ettiği zaman ona bir bardak su getirme bahanesiyle odadan çıktı ve bitişik odada onları izleyen Goran ve diğerlerinin yanına gitti.

"Olayla hiçbir ilişkisi yok," dedi. "Temiz."

Goran'a göre de öyleydi.

Sarah Rosa az önce, elinde ailenin bilgisayarlarının analizi ve cep telefonlarının kullanımlarıyla ilgili listeyle odaya girmişti. Bunlardan da bir sonuç çıkmamıştı. Ailenin arkadaşları ve sürekli görüştüğü kişilerle yaptıkları görüşmelerde bile ilgi çekici bir şeye rastlanmamıştı.

Kriminolog, "Öyleyse geriye sadece ev kalıyor," dedi.

Kim bilir Kobashilerin evinde –aynı öksüzler yurdunda olduğu gibi- henüz gün ışığına çıkmamış nasıl bir korkunç olay sergilenmişti.

Ama bu teorinin gerçek olması çok zayıf bir olasılıktı.

Stern, "Villa, sitenin boş kalan son parseline yapılmış, dolayısıyla en son inşa edilenlerden biri; yaklaşık üç ay önce tamamen bitmiş. Ve Kobashiler de buranın tek ve ilk sahipleri..." diye açıkladı

Ancak Goran pes etmek istemiyordu.

"O evde bir sır gizli..."

Stern hemen lafın nereye geldiğini anladı.

"Nereden başlıyoruz?"

Goran biraz düşündü ve, "Bahçeden," dedi.

Önce köpekler getirildi; en derin yerlerden bile insan kokusu alma yetenekleri olan, özel eğitimli hayvanlardı bunlar. Sonra sıra jeoradarlara[8] geldi ama yeşil ekranlarda kuşkulu hiçbir şeye rastlanmadı.

Mila, adamları ve yapılan yoğun çalışmayı izliyordu; halen daha Chang'den bulunan kızla ilgili DNA test sonuçları gelmemişti. Sonuçlara göre o da kurbanın ailesini bulup durumu onlara haber verebilecekti.

Öğleden sonra üç sularında bahçeyi kazmaya başladılar. Küçük buldozerler, ünlü mimarlar tarafından bolca para ve zaman harcanarak yapılmış bahçenin toprağını didik didik ediyorlardı. Her şey özensizce bir kenara yığılıyor ve gelen kamyonlara yüklenip götürülüyordu.

Dizel motorların gürültüleri Capo Alto'nun huzurunu iyiden iyiye bozmuştu. Bu da yetmiyormuş gibi buldozerlerin titreşimlerinden etkilenen Kobashi'nin Maseratisi'nin alarmı sürekli çalıyordu.

Bahçeden sonra araştırmalara evin içinde de başlandı. Salonun ağır mermer karolarını sökmek için bu konuda uzman, özel bir şirketle bağlantıya geçilmişti. Duvarlarda özel dinleme cihazlarıyla boşluklar

8 GPR – Jeoradar: Yeraltını kazısız olarak, radar dalgalarıyla araştırmaya, haritasını çıkarmaya yarayan jeofizik metod. (ç. n.)

aranmış ve kimi yerlerde kazmayla delikler açılmıştı. Mobilyaların da kaderi evin diğer bölümleriyle aynıydı; sökülmüşler, parçalara ayrılmışlardı. Artık hepsi birer çöptü.

Kazılar evin bodrumunda ve temelinde de devam etmişti.

Bu yıkım emrini Roche vermişti. Başmüfettiş, bedeli zarara karşı milyonlar ödemek olsa bile, departmanının bir kez daha hata yapmasına izin veremezdi. Zaten Kobashilerin yeniden bu evde oturmaya niyetleri yoktu. Her ne kadar çok severek yaşadıkları bir yer olsa da artık korkuyla kirlenmişti. Muhteşem hayatları, yaşananların etkisiyle eskisi gibi olmayacağı için evi muhtemelen normal ederinin altında bir fiyata satarlardı.

Öğleden sonra altı sularında suç mahallinde çalışanların sinirleri iyiden iyiye gerilmişti. Roche, Kobashi'nin Maseratisi'ni göstererek, "Birisi şu lanet olası alarmı susturmayı akıl etmiyor mu?" diye bağırdı.

Boris, "Arabanın uzaktan kumandasını bulamıyoruz," diye cevap verdi.

"Dişçiyi çağırın! Her şeyi benim mi söylemem gerekiyor!"

Boşuna uğraşıyor gibiydiler. Gittikçe artan tansiyon onları birbirine bağlamak yerine karşı karşıya getiriyordu. Ve giderek hepsi, Albert'ın onlar için hazırladığı sırrı çözme yetersizliğine kapılıyorlardı.

"Neden küçük kızı bir oyuncak bebek gibi giydirdi?"

Bu soru Goran'ı çileden çıkartıyordu. Mila onu hiç böyle görmemişti. Albert'ın meydan okumasında kişisel bir şey vardı; belki kriminoloğun bile çözemediği bir şey. Ve bu her neyse, doktorun net bir şekilde akıl yürütmesine de engel oluyordu.

Mila, beklemekten sinirleri laçka olmuş bir haldeydi ama yine de durumunu koruyordu.

Albert'ın bu davranışının ne anlamı vardı?

Gavila ve takımıyla birlikte olduğu şu birkaç günde Mila çok şey öğrenmişti. Örneğin, bir seri katil, değişik zaman aralıklarıyla –birkaç saatten aylara ve hatta yıllara kadar- öldüren biridir. İçindeki bir dürtü onu yaptığı şeyi devamlı tekrarlaması için zorlar ve bir anda

kendini durduramayacak hale gelir. Bu nedenle, geçmişinde öfke ve intikam gibi duygular yoktur. Seri katil tek bir nedenle öldürmeye devam eder; kişisel zevki.

Ancak Albert kesinlikle bu tanımın dışında kalıyordu.

Küçük kızların hepsini hemen arka arkaya öldürmüştü; biri hariç. Neden? Sanki zevk için değil, başka bir şey için öldürüyordu ki görünüşe bakılırsa bu da dikkat çekmekti. Ama kendi üzerine değil; Alexander Bermann gibi bir pedofilin, kendine benzemek üzere olan Ronald Dermis'in yani başkalarının üzerine dikkati çekiyordu. Neden? Onun sayesinde her ikisi de durdurulmuştu. Bir anlamda insanlığa faydalı olmuştu. Paradoksal olarak, *kötülüğü iyiliğe yaramıştı* da denilebilirdi.

Kimdi bu Albert?

Sıradan bir adam –ne bir gölge, ne bir canavar– Şu an herkes gibi insanların arasında dolaşan, alışveriş yapan, tanıdıkları olan, onun gerçek kimliğini bilmeyen tezgâhtarlarla, taksi şoförleriyle, komşularıyla sohbet eden sıradan bir adam. Onların arasında dolaşan ama görünmeyen biri. Gerçek yüzü, o sıradan yüzünün arkasında olan bir insanoğlu. Ve o gerçek şiddetten oluşmuş. Onun ortaya çıkmasıyla diğer seri katiller, geçici bir süre için de olsa aşağılık komplekslerini yenip güçlü olduklarına inanmaya başladılar. Şiddet onları iki yönlü bir sonuca ulaştırdı; zevk elde etmek ve kendini güçlü hissetmek. Hem de hiç kimseyle ilişkiye girmek zorunda kalmaksızın. Kısacası; asgari seviyede endişeyle azami seviyede bir sonuca ulaşmak.

Mila, "Nasıl oluyor da bu yaratıklar başkalarının ölümleriyle besleniyorlar?" diye düşündü.

Gece yarısına doğru Kobashi'nin arabasının alarmı, yapılan her türlü girişime rağmen susmamıştı.

Yeraltındaki kazılardan yeni bir şey elde edememişlerdi. Villanın her yeri delik deşik olmuş ama duvarlardan dışarıya herhangi bir sır dökülmemişti.

Mila evin önündeki kaldırımda otururken Boris elinde cep telefonuyla yanına geldi.

"Telefon etmeye çalışıyorum ama çekmiyor..."

Mila da kendi telefonunu kontrol etti ama Boris haklıydı.

"Belki bu yüzden Chang beni arayıp DNA testlerinin sonuçlarını söylemedi."

Boris etrafa bir göz attı.

"Eh, zenginlerin de bazı eksikleri olduğunu bilmek teselli edici, öyle değil mi?"

Gülümsedi, telefonunu cebine koydu ve Mila'nın yanına oturdu.

Genç kadın hediyesi için henüz ona teşekkür edecek zaman bulamamıştı. Galiba şimdi tam sırasıydı.

"Önemi yok," dedi Boris.

O sırada Capo Alto'nun özel güvenlik elemanlarının villanın etrafına bir güvenlik kordonu çektiklerini gördüler.

"Ne oluyor?"

"Birazdan basın gelecek. Roche villanın görüntülerinin alınmasına izin verdi. Televizyoncular birkaç dakika kalıp elimizden geleni yaptığımızı halka gösterecekler."

Mila güvenlik görevlilerine baktı; suratlarındaki ciddi ifadeyle çelişen, kaslı vücutlarını ortaya çıkarmak için bilinçli olarak dar dikilmiş mavi-turuncu üniformalarıyla öylesine yapmacık, öylesine komiktiler ki.

Albert, duvara bir delik açarak ve basit bir kısa devreyle güvenlik kameralarınızı devre dışı bırakarak sizinle iyi dalga geçti, salaklar! diye düşündü.

"Hiçbir şey elde edemeden saatler geçti... Roche iyice köpürecek..."

"O her zaman bir çıkış yolu bulmuştur, sen hiç merak etme."

Boris cebinden, içinde tütün ve sigara sarma kâğıtları bulunan küçük bir kutu çıkardı ve sessizce bir sigara sarmaya başladı. Mila onun bir şeyler sormaya çalıştığını ama bunu doğrudan doğruya

yapmaya sıkıldığını anladı. Susarak onu daha çok zorladığını düşündü ve yardımcı olmaya karar verdi.

"Roche'un bize lütfettiği bir günlük izinde neler yaptın bakalım?"

Boris kaçamak bir cevap verdi.

"Uyudum ve olayı düşündüm. Bazen uyku düşünceleri netleştirmeye yardımcı oluyor. Duyduğuma göre sen de Gavila'yla yemeğe çıkmışsın, hı?"

İşte sonunda baklayı ağzından çıkardı!

Mila, Boris'in bu davranışının kıskançlıktan kaynaklandığını düşünerek yanılmıştı. Onun niyeti başkaydı ve sözlerine devam ettiği zaman genç kadın da bunun farkına vardı.

"Goran'ın yeterince acı çektiğini düşünüyorum."

Doktorun eşinden söz ediyordu. Ve bunu öyle üzgün bir sesle söylemişti ki Mila çiftin başına gelenlere takımın da bir şekilde karıştığını düşündü.

"Aslına bakarsan o konuda bir şey bilmiyorum," dedi. "Bana hiçbir şey söylemedi, sadece yemeğin sonunda biraz söz etti."

"Belki de şimdi öğrensen iyi olacak..."

Boris konuşmaya başlamadan önce sigarasını yaktı ve uzun bir nefes çekip dumanını göğe doğru üfledi. Sanki nereden başlayacağını bilemiyormuş gibiydi.

"Doktor Gavila'nın eşi çok güzel ve çok kibar olmasından öte olağanüstü bir kadındı. Kim bilir kaç gece tüm ekip onların evinde yemeğe gitmişizdir, bilemiyorum. Sanki bizden biri gibiydi. Elimizde çok zor bir olay olduğu zaman, cesetler ve kan içinde geçen bir günün sonunda o sıcacık yemekler en büyük keyfimizdi. Hayatla yeniden barışmak için yapılmış bir tören gibi... Bilmem kendimi ifade edebiliyor muyum?"

"Sonra ne oldu?"

"Bir buçuk sene kadar önceydi. Hiçbir şey demeden çekip gitti, ne bir tartışma ne bir kavga, hiçbir şey."

"Gavila'yı terk mi etti?"

"Sadece Gavila'yı değil, tek evlatları Tommy'yi de. Görsen öyle tatlı bir çocuk ki! O günden beri babasıyla birlikte yaşıyor."

Mila, kriminoloğun bir ayrılık hüznü yaşadığını anladı ama bunun nasıl büyük bir yıkım olduğunu anlaması mümkün değildi.

"Bir anne nasıl olur da evladını bırakıp gider?" diye sordu. "Neden, peki?"

"Kimse bir şey anlamadı. Belki başka biri vardı belki de yaşadığı hayattan yoruldu, kim bilir... Bir not bile bırakmadı. Bavullarını hazırladı ve çekip bitti. Hepsi bu."

"Ben olsam dayanamazdım... Yani neden gittiğini bilmeden demek istiyorum."

"İşin ilginç yanı doktor da onu aramak için en ufak bir girişimde bulunmadı." Boris'in sesi değişti, devam etmeden önce etrafına bakındı. Goran'ın ortalarda olmadığını görünce, "Gavila'nın bilmediği ve bilmemesi gereken bir şey var," dedi.

Mila bakışlarıyla ona güvenebileceğini belli etti.

"Şey... Birkaç ay önce, Stern ve ben onunla karşılaştık. Sahilde bir yerde... Onu gördük ama hemen yanına gitmedik. Yürüdüğü yöne doğru gidip sanki yolda karşılaşmışız gibi yaptık."

"Sonra?"

"Şaşırdı bizi görünce. Sonra başıyla bizi selamladı, bakışlarını yere indirdi ve yürüdü gitti."

Mila ne diyeceğini bilemedi. Boris ona ters ters bakan güvenliğe aldırmadan sigarasının izmaritini fırlatıp attı. Güvenlik görevlisi hemen koşup çimlerin üzerindeki izmariti aldı.

"Bunları bana neden anlattın, Boris?"

"Çünkü Doktor Gavila benim dostum. Kısa bir süre önce tanışmış olsak bile sen de öylesin."

Boris, Goran ve Mila'nın henüz keşfetmedikleri bir şeyi anlamış olmalıydı.

"Eşi onu terk ettikten sonra Gavila kendini bırakmadı. Zaten böyle olmalıydı, özellikle de oğlu için. Aramızda hiçbir şey değişmedi. Hep

aynı adam gibiydi; kendinden emin, dakik ve etkileyici. Sadece üstüne başına dikkat etmemeye başladı. Küçük bir detaydı, telaşlanmaya gerek duymadık. Ama sonra 'Wilson Pickett' olayı geldi..."

"Şu şarkıcı Pickett gibi mi?"

"Evet, öyle adlandırmıştık."

Boris'in bu konuyu açtığı için pişman olduğu belliydi. Üstü kapalı geçmeye karar vermiş olmalı ki, "Kötü gitti," demekle yetindi. "Bazı hatalar oldu ve birileri, doktora bonservisini verip ekibin dağıtılmasını istedi. Bizi koruyan ve hepimizin yerinde kalmasını sağlayan Roche oldu."

Mila tam neler olduğunu sormak üzereyken Kobashi'nin Maserati'sinin alarmı yeniden çalmaya başladı.

"Hay lanet olası! Bu ses beynimi oyuyor!"

Mila o esnada tesadüfen eve dönüp baktı ve bir anda art arda akan birkaç görüntü dikkatini çekti. O esnada güvenlik görevlilerinin de yüzlerinde bir rahatsızlık ifadesi belirdi ve hepsi, ani ve beklenmedik bir parazit oluşmuş gibi, ellerini telsizlerinin kulaklıklarına götürdüler.

Mila tekrar dönüp Maserati'ye baktı. Sonra cebinden telefonu çıkardı; hâlâ çekmiyordu.

Birden aklına bir şey geldi.

Boris'e dönüp, "Bakmadığımız bir yer var," dedi.

"Neresi?"

Mila eliyle yukarıyı işaret etti.

"Gökyüzü."

Yarım saat geçmeden, gecenin ayazında, takımın elektronik uzmanları çevreyi sondajlamaya başlamışlardı. Her biri özel tulumlar giymişti ve ellerinde, ucu gökyüzüne dönük küçük antenleri olan aparatlar vardı. Etrafta –tıpkı bir hayalet gibi ağır ve sessizce- dolaşıyor, gökyüzünün onlara göndereceği bir mesaj niteliğinde olacak olası bir radyo sinyali veya kuşkulu bir dalga yayını yakalamaya çalışıyorlardı.

Aslında bir mesaj vardı; Maserati'nin alarmının arasına girerek ve telefonların çekmesini engelleyerek kendini belli etmişti. Ve sonunda da güvenlik görevlilerinin telsizlerinde kulakları sağır eden bir ıslık olmuştu.

Teknik görevliler onu tespit ettikleri zaman çok zayıf bir sinyal olduğunu söylemişlerdi. Hemen ardından yayın bir alıcıya aktarıldı. Tüm görevliler aletin başına toplanıp karanlığın içinden çıkacak şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Duyulan şey bir konuşma değildi, seslerden oluşuyordu.

Sinyal sık sık bir hışırtı denizinin içinde boğuluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Ama birbirini izleyen bu seslerde bir uyum vardı. Önce kısa sonra biraz daha uzun.

"Üç nokta sonra üç çizgi ve sonra yeniden üç nokta."

Orada bulunanların adına Goran şifreyi çözmüştü. Dünyanın en bilindik telsiz kodlama sisteminde bunun tek bir anlamı vardı.

S.O.S.

Kriminolog, "Nereden geliyor?" diye sordu.

Teknisyen kısa bir süre, monitörde bir görünüp bir kaybolan sinyalin seyrini izledi. Sonra başını kaldırıp yolun diğer tarafına baktı.

"Karşıdaki evden."

23

Hep gözlerinin önündeydi.

Karşıdaki ev onları izlemişti... Bütün gün boyunca onların, bir çözüme varmak için yaptıkları yorucu çalışmaları sessizce izlemişti. Hemen birkaç metre ötelerindeydi, kendine özgü o sıra dışı yardım çağrısını tekrarlayarak onları çağırıyordu.

İki katlı villa Yvonne Gress'e, komşularının dediğine göre ressam Yvonne'a aitti. Kadın bu evde iki çocuğuyla birlikte oturuyordu; on bir yaşındaki oğlu ve on altı yaşındaki kızıyla. Capo Alto'ya eşinden boşandıktan sonra taşınmış, daha henüz genç bir kızken genç ve geleceği parlak avukat Gress'le evlenmek için bıraktığı figüratif sanat sevdasına geri dönmüştü.

İlk zamanlar Yvonne'un soyut sanat tabloları rağbet görmemişti. İlk kişisel sergisini açtığı galeri, tek bir eseri bile satılmadan ona kapılarını kapatmıştı. Ancak Yvonne kendinden ve sanatından emindi, yılmadı. Ve bir gün arkadaşlarından biri ondan, şöminenin üzerine asmak için ailesinin yağlıboya bir tablosunu yapmasını isteyince Yvonne kendisinde o ana dek fark etmediği bir özelliğini görmüştü. Çok kısa bir süre sonra, sıradan fotoğraflardan sıkılan sanat meraklıları için vazgeçilmez bir portre sanatçısı olup çıkmıştı.

Mors alfabesiyle verilen mesaj tüm dikkatleri o evin üzerine çekince güvenlik görevlilerinden biri, bir süredir Yvonne Gress ve çocuklarını ortalarda görmediğini hatırladı.

Pencerelerdeki perdeler sımsıkı kapalıydı. Bu yüzden evin içini bu şekilde görmek mümkün değildi.

Roche eve girmeleri için emir vermeden önce Goran kadını arayıp haber vermeyi denedi. Az sonra, evin içinden gecenin sessizliğini bölen bir telefon sesi duyulmaya başladı. Ancak cevap veren olmadı.

O zaman, en azından çocuklarından haberi olabileceği düşünülerek, kadının ayrıldığı eşiyle bağlantı kuruldu. Ancak adam uzun bir süredir onları görmediğini söyledi. Avukatın, yirmi yaşındaki bir manken için ailesini terk etmiş olan ve babalık görevini sadece çocukların ihtiyaçlarını karşılamakla sınırlayan biri olduğu düşünülünce bu çok da garip bir durum değildi.

Teknik ekip evin çevresine hemen termik sensörler yerleştirdiler. Böylece olası bir ısı kaynağını hemen algılamaları mümkün olacaktı.

Teknolojiye körü körüne güvenen Roche, "Evde canlı bir şey varsa şimdi hemen öğreniriz," dedi.

Bu arada evin elektrik, su ve gaz sayaçları da kontrol edildi. Hiçbiri kesik değildi, çünkü faturalar otomatik talimatla bankadan ödeniyordu. Ancak sayaçlar üç aydır sabitti; yani neredeyse doksan gündür evde bir lamba bile yanmamıştı.

Stern, "Aşağı yukarı Kobashilerin villalarının bitip diş doktorunun ailesiyle buraya taşınmasıyla aynı zaman..." dedi.

Goran, "Rosa, kapalı devre kameralarının kayıtlarını kontrol etmeni istiyorum," dedi. "Bakalım bu iki ev arasında bir bağlantı var mı? Varsa da nedir?"

Kadın, "Dua edelim de sitede başka elektrik kesintileri yaşanmamış olsun," dedi.

Gavila, "İçeri girmeye hazırlanın," diyerek takımı uyardı.

Bu arada Boris çoktan kurulan mobil karargâhta hazırlıklarına başlamıştı. Kevlar korumalı yeleğini giyerken Mila'nın eşikten ona baktığını gördü.

"İçeri ben gireceğim," dedi. "Kimse bana engel olamaz, ben gitmek istiyorum."

Roche'un eve girmek için özel timlere öncelik vermesine tahammül edemiyordu.

"Yaptıkları sadece problem çıkarmak. Evin içindeyken karanlıkta hareket etmek gerekecek..."

"Eh, herhalde o kadarını becerebilirler," dedi. Ancak fazla ileri gidip Boris'i kızdırmak da istemedi.

Boris alaycı bir ses tonuyla, "Kanıtlara zarar vermeden dolaşmayı da becerirler öyleyse, değil mi?" dedi.

"O zaman ben de seninle geleceğim."

Boris biraz durdu ve bir şey demeden Mila'ya baktı.

"Sanırım buna hakkım var. Sonuçta mesajı ortaya çıkaran ben değil miyim?"

Boris genç kadının daha fazla konuşmasına izin vermeden diğer kurşungeçirmez yeleği Mila'ya fırlattı.

Biraz sonra mobil karargâhtan birlikte çıkıp kararlarını bildirmek için Roche ile Goran'ın yanına gittiler.

"Hayır! Söz konusu bile olamaz! Bu, özel birliği ilgilendiren bir operasyon. Böyle düşüncesizce yapılmış bir harekete izin veremem."

Boris, Roche'un ondan bakışlarını kaçırmasına engel olmak için doğruca gidip önünde durdu. Şimdi yüz yüzeydiler.

"Dinle beni, müfettiş... Öncü birlik olarak beni ve Mila'yı gönder. Diğerleri gerçekten ihtiyaç olursa girsinler."

Roche kabul etmek istemedi.

"Ben eski bir askerim, bu tip olaylar için eğitildim. Stern desen yirmi senedir bu işi yapıyor ve bir böbreği alınmamış olsaydı şu an benim yerimde o olurdu. Sonra bir de ajan Mila Vasquez var; bir manyağın evine tek başına girip alıkoyduğu bir genç kız ile bir çocuğu kurtarmış bir uzman."

Mila, Boris'in o olayda kendisiyle birlikte rehinelerin de canını tehlikeye attığını bilse ona bu kadar destek olmayacağından emindi.

"Kısacası, iyice düşün müfettiş; bir yerlerde hâlâ daha yaşadığına inandığımız yaralı bir çocuk var, ama uzun süre dayanamayacağını hepimiz biliyoruz. Aralanan her suç perdesi onun esaretine son vermek için atılmış bir adım."

Boris sonra Yvonne Gress'in evini işaret etti.

"Eğer orada bizi Albert'a yaklaştıracak bir şeyler varsa zamanı doğru kullanmakta fayda var. Bunun tek yolu da oraya bizim gitmemiz."

"Ben aynı fikirde değilim, özel ajan Boris."

Roche'un ses tonu melek gibiydi.

Boris, müfettişe bir adım daha yaklaştı ve gözlerine dik dik bakmaya başladı.

"Yeni bir zorluk mu çıkarmak istiyorsunuz? Şu an zaten yeterince zor değil mi?"

Mila, bu cümleden sonra sıkı bir tartışmanın başlayacağını düşündü. Üstelik Boris'in üstündeki bir adama bu ses tonuyla konuşması şaşırtıcıydı. Sanki aralarında ne Goran'ın ne de onun bilmediği özel bir şey geçmişti.

Roche bir-iki saniye kadar Gavila'ya baktı. Bir desteğe ya da kararın sorumluluğunu paylaşacağı birine mi ihtiyacı vardı?

Ama kriminolog bu bakıştaki hesaplamaların hiçbirini fark etmemiş gibi yaptı, sessizce bekledi.

"Umarım pişman olmayız."

Başmüfettiş özellikle "biz" sözcüğünün altını çizmişti; böylece Goran ister istemez sorumluluğa ortak olmuştu.

Bu arada bir teknisyen elinde bir monitörle onlara yaklaştı.

"Bay Roche, sensörler ikinci katta bir canlı tespit ettiler..."

Herkesin dikkati yeniden evin üzerine çevrilmişti.

Stern telsizden, "Canlı hâlâ ikinci katta," dedi. "Ve yerinden hareket etmiyor."

Boris, giriş kapısının kolunu çevirmeden önce geriye saymaya başladı. Anahtarı özel güvenlik şefi vermişti; her villanın bir yedek anahtarı acil durumlar için site yönetiminde bulunmaktaydı.

Mila sessizce Boris'in olaya konsantre olmasını izliyordu. Arkalarında özel birlik ekipleri her an müdahaleye hazır, bekliyorlardı.

Kapıdan içeriye adımını ilk atan özel ajan oldu, Mila da peşindeydi. Silahları ellerindeydi. Kevlar korumalı yelekten başka kulaklık, mikrofon ve sol şakaklarının hizasında bir fener takılı bereler giymişlerdi. Dışarıda Stern telsizle onları yönlendiriyor, bir yandan da gözünü ekrandaki gölgeden ayırmıyordu. Şekil, değişik ısı dereceleri gösteriyordu. Sensörler maviden sarıya, sarıdan kırmızıya kadar gidiyordu. Bu yüzden canlının şeklini tespit etmeleri güçleşiyordu.

Ancak yere uzanmış bir bedeni andırıyordu.

Bir yaralı olabilirdi. Ama ilk önce Boris ve Mila'nın titiz bir keşif yapmaları ve prosedürlere göre ortamı güven altına almaları gerekiyordu.

Villanın dışına iki adet büyük ve güçlü projektör yerleştirilmişti. Ancak kalın perdeler yüzünden, dışarısını gün ışığına çeviren projektörlerin evin içine faydası olmuyordu. Mila gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı.

Boris alçak sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Mila, "İyiyim," dedi.

Bu sırada, kısa bir süre önce Kobashi'nin pahalı çimleriyle kaplı bahçede Goran uzun zamandır içmediği kadar büyük bir hevesle üst üste sigara içiyordu. Endişeliydi; özellikle de Mila için. Yanında Sarah Rosa vardı; dört ayrı monitörden, kapalı devre televizyon kameralarını izliyordu. İki ev arasında bir bağlantı varsa şimdi ortaya çıkacaktı.

Yvonne Gress'in evinde Mila'nın dikkatini çeken ilk şey dağınıklık oldu. Evin girişinden sol tarafındaki oturma odasını ve sağ tarafındaki mutfağı net olarak görebiliyordu. Masanın üstüne bir sürü müsli kutusu, meyve suyu ve süt kutuları yığılmıştı. Ayrıca boş bira kutuları da yerlere atılmıştı. Kiler dolabı açıktı ve yiyeceklerin bir kısmı yere dökülmüştü.

Masada dört sandalye vardı. *Ama sadece biri çekilmişti.*

Mutfak evyesi tepeleme kirli tabak ve üzerindeki yemek artıkları kurumuş tencerelerle doluydu. Mila başındaki küçük feneri buzdolabına doğru çevirdi; kaplumbağa biçimli bir magnete kırk yaşlarında,

gülerek bir kız diğeri erkek iki çocuğa sarılmış, sarışın bir kadın resmi iliştirilmişti.

Oturma odasındaki geniş sehpanın üzeri de boş içki şişeleri, bira kutuları, izmarit dolu kül tablalarıyla kaplıydı. Koltuklardan biri odanın ortasına çekilmişti ve döşemede çamurlu ayak izleri vardı.

O sırada Boris genç kadının dikkatini çekmek için omzuna dokundu ve evin planını gösterdi. Ve sonra ikiye ayrılmaları gerektiğini, üst kata çıkan merdivenlerin başında onu bekleyeceğini işaret etti. Eliyle mutfağın arkasındaki odayı gösterip kendisi de çalışma odasına benzer bir odaya doğru yürüdü.

"Stern, üst kattaki durum aynı mı?"

"Evet, Boris... Hâlâ kımıldamıyor."

Birbirlerine bakıp başlarıyla anlaştıklarını işaret ettiler ve Mila arkadaşının işaret ettiği odaya doğru yürüdü.

Bu arada Sarah Rosa heyecanla Goran'a seslendi.

"Bingo! Buraya bak, Gavila."

Goran, Rosa'nın arkasına geçip monitörlere bakmaya çalıştı. Ekranın köşesindeki tarih dokuz ay öncesine aitti. Kobashi'nin villası henüz bir şantiye halindeydi. Hızlı çekimde işçiler karıncalar gibi etrafta dolaşıyorlardı.

"Şimdi dikkat et."

Rosa, çekimi yavaşlattı. Mesai bitmişti. Tüm işçiler, işlerine ertesi gün kaldıkları yerden devam etmek üzere şantiyeden ayrılmaya başlamışlardı. O esnada Kobashilerin giriş kapısında biri görünür gibi oldu.

Bu bir gölgeydi, sanki durmuş, birini bekliyordu. Ve bir yandan da sigara içiyordu.

Adamın varlığı, sigarasının kesik kesik görünen ateşinden belli oluyordu. Adam diş doktorunun evindeydi ve karanlığın iyice çökmesini bekliyordu. Yeterince bekledikten sonra evden çıktı. Etrafına bakındı ve karşıdaki evle aradaki birkaç metreyi koşarak geçip, kapıyı bile çalmadan eve girdi.

"Dinleyin..."

Mila, kulaklıktan Goran'ın sesini duyduğunda Yvonne Gress'in çalışma atölyesindeydi. Oda, tuvallerle, şövalelerle, oraya buraya dağıtılmış boyalarla doluydu. Mila durup Goran'ı dinlemeye başladı.

"Muhtemelen evde olanları çözdük."

Mila iyice kulak kabarttı.

"Bir asalakla ilgilenmek durumundayız."

Genç kadın bir şey anlamamıştı ama Goran sözlerine devam etti.

"Kobashi'nin villa inşaatında çalışan işçilerden biri şantiye kapanana kadar bekliyor ve sonra geceyi geçirmek için Gress'in evine geçiyormuş. Korkarım ki..." Kriminolog, bu korkunç şüphesini anlatacak uygun kelimeyi bulmak için bir an durakladı. "Korkarım ki Gress ailesi kendi evlerinde tutsak edilmiş."

Konuk, diğer insanların davranışlarını taklit ederek yuvaya sahip olur. Bu davranışları garip bir şekilde abartarak kendini aileden biri olarak görmeye başlar. Her şeyi kendi hastalıklı sevgisiyle yargılar ve asla yabancı biri olduğunu kabul etmez. Ancak bu uyduruk senaryodan sıkıldığı zaman yeni ailesinden kurtulmak ister ve dağıtacağı yeni bir yuva aramaya koyulur.

Mila, Yvonne'un atölyesindeki çürümüş izlere bakarken Kobashi'nin halısının üstünde gördüğü böcekleri hatırladı.

O sırada telsizden Stern'ün sesi duyuldu.

"Bu iş ne kadar sürmüş?"

"Altı ay," diye cevapladı Goran.

Mila'nın karnına bıçak gibi bir acı saplandı. Yvonne ve çocukları altı ay boyunca, onlara istediği her şeyi yapabilecek bir psikopatın elinde esir kalmışlardı. Hem de, dünyanın kötülüklerinden kaçmak için saçma sapan bir güvenliği olan bu zenginler diyarına saklanan diğer onca evin arasında...

Altı ay. Ve bu süreç içinde kimse bir şeyin farkına varmamıştı.

Çimler her hafta kesilmiş, sitenin özel bahçıvanlarınca bakılan güller tomurcuklar vermeye devam etmişti. Çardağın ışıkları her ak-

şam gün batınca, yönetimin kararlaştırdığı bir saatte otomatik olarak yanmıştı. Çocuklar evin önündeki geniş caddede bisiklet sürmüş, çimlerde top oynamışlardı. Şık giyimli kadınlar sohbet ederek, birbirlerine tatlı tarifleri vererek evin önünden geçip gitmişler, eşleriyse pazar sabahları koşuya gidip garajın önünde arabalarını yıkamışlardı.

Altı ay. *Ve hiç kimse bir şey görmemişti.*

Hiç kimse o perdelerin gündüzleri bile neden sımsıkı kapalı olduğunu merak etmemişti. Posta kutusundan taşan postaları kimse fark etmemişti. Kulüp binasında yapılan sonbahar balosu, tombala ya da başka eğlencelere Yvonne ve çocuklarının katılmamasını kimse umursamamıştı. Sitedeki tüm evler gibi, Gress'in evi de Noel'de süslenmiş ve süsler yılbaşından sonra sökülmüştü. Telefon belki de defalarca çalmış, kapı çalındığı zaman ne Yvonne ne de çocuklar kapıyı açmamıştı. Yine de hiç kimse kuşkulanmamıştı.

Ailenin tek akrabası da uzakta oturuyordu. Ancak onlara bile aylarca süren bu sessizlik garip gelmemişti.

Asırlar gibi süren bu uzun zaman diliminde o küçücük aile yardım istemiş, yardım umut etmiş ve her gün birilerinin dikkatini çekebilmek için dua etmişti, ancak bekledikleri yardım gelmemişti.

"Büyük olasılıkla bir sadistin işidir. Onun tek eğlencesi, tek oyunu böyle şeylerdir."

Mila, "Onun bebek evi," diye geçirdi aklından ve Albert'ın, Kobashilerin kanepesine bıraktığı küçük kızı aynı bir bebek gibi giydirdiğini hatırladı.

Sonra Yvonne ve çocuklarının bu uzun zaman süresinde gördükleri şiddeti düşündü. Altı ay boyunca süren zulüm... İşkence... Can çekişme... Ama daha yakından bakıldığında, dünyanın bu aileyi unutmasına yetecek kadar da kısa bir süre.

Ve hiçbir şeyin farkına varmayan bir grup insan daha vardı; kanun koruyucuları... Yirmi dört saattir alarm halinde sitede faaliyet gösteren kanun güçleri bile bir şey sezmemişlerdi. Bir anlamda onlar da işin içindeydi, onlar da suçluydu ve hatta kendisi de öyle.

Mila, Albert'ın bir anlamda, masum çocukları kollarını keserek öldürmediği için kendini "normal" sayan insanoğlunun ikiyüzlülüğünü gün ışığına çıkardığını düşündü. Onun suçu daha acımasızdı; onun suçu *umursamazlıktı*.

Boris'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Stern, üst katta durum nasıl?"

"Yol hâlâ açık."

"Tamam, öyleyse yukarı çıkıyoruz."

Anlaştıkları gibi, yatak odalarının bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenin önünde buluştular. Boris, Mila'ya onu koruması için işaret etti. O andan itibaren, bulundukları yeri belli etmemek için mümkün olduğunca telsizi kullanmayacaklardı. Stern'e ancak canlının hareket etmesi halinde onları uyarma emri verilmişti. Aksi takdirde sessiz kalacaktı.

Yukarı çıkmaya başladılar. Basamaklarda bile yere dökülmüş yemek artıkları vardı. Merdiven boyunca duvara tatil, doğum günü ve çeşitli kutlamalarda çekilmiş fotoğraflar asılmıştı. En yukardaysa Yvonne'un çocuklarıyla birlikte resmedilmiş yağlıboya tablosu göze çarpıyordu. Birisi, hepsinin gözlerini oymuştu. Muhtemelen yüzlerindeki o mutlu gülümseme onu rahatsız etmiş olmalıydı.

Yukarı kata çıktıklarında Boris Mila'ya kendisine iyice yaklaşmasını işaret etti. Sonra öne geçerek ilerlemeye başladı. Koridorun iki yanında kapıları yarı aralık duran odalar vardı ve sonunda koridor sola doğru dönüyordu. Ve o son köşede evdeki tek canlının varlığı belirlenmişti.

Boris ve Mila sessizce o tarafa doğru ilerlemeye devam ettiler. Aralık duran kapılardan birinin önünden geçerken Mila, Mors alfabesiyle verilen yardım sinyalini duydu. Kapıyı yavaşça açtı ve kendini

genç bir delikanlının yatak odasında buldu. Duvarlarda gezegen posterleri, raflarda da astronomi kitapları vardı. Perdeleri sıkıca çekilmiş pencerenin önünde bir teleskop duruyordu.

Küçük çalışma masasının üzerinde bir diorama[9] yer alıyordu; bin dokuz yüzlü yılların başlangıcındaki bir telgraf binası. Tahtadan yapılmış bir pano üzerine iki adet kuru pil bağlanmıştı, elektrotlar ve bir bakır tel aracılığıyla bir makara üzerinde dönen delikli bir plakadan düzenli aralıklarla aynı sinyal veriliyordu -*üç nokta, üç çizgi, üç nokta*– Sonra tüm bunlar küçük bir kabloyla dinozor biçiminde bir telsize bağlanmıştı. Dioramanın üzerinde küçük bir pirinç plaka dikkati çekiyordu; BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ.

On bir yaşındaki çocuk, onları esir tutan adamın kontrollerine ve kısıtlamalarına rağmen ödevini bir radyo vericisine döndürmüştü.

Mila fenerin ışığını dağınık yatağa çevirdi. Altında pis bir kova duruyordu. Genç polis yatak başlığında sürtünmelerden oluşmuş çizikler fark etti.

Muhtemelen karşı taraftaki oda da genç kızın yatak odasıydı. Kapıda renkli harflerle bir isim oluşturulmuştu; Keira. Mila, odanın kapısından içeri alelacele bir göz attı. Çarşaf döşemenin üstüne yığılmış haldeydi. Dolabın –içinde iç çamaşırları bulunan– bir çekmecesi yere devrilmişti. Büyük boy aynası, yan çevrilmiş bir halde yatağa dayalı duruyordu. Nedenini anlamak hiç de zor değildi. Burada da yatak başı çizik içindeydi.

Kelepçe, diye düşündü Mila. *Gündüzleri onları kelepçeyle yataklarına bağlıyormuş.*

Plastik kova bu kez odanın bir köşesinde duruyordu.

Birkaç metre ileride Yvonne'un yatak odası vardı. Leş gibi olmuş şiltenin üzerinde sadece bir çarşaf seriliydi. Döşeme kusmuk lekesi içindeydi ve dört bir yana kullanılmış tuvalet kâğıtları atılmıştı.

9 Gerçek veya kurgu bir olayın, anın veya hikâyenin ışık oyunlarının da yardımıyla üç boyutlu olarak modellenmesidir. Sergi amacıyla yapılmış üç boyutlu büyük tablo olarak da tanımlanabilir. (ç. n.)

Duvarda, belki daha önce bir tablonun asılı olduğu çiviye deri bir kemer asılmıştı.

Demek ki oyun odan burasıydı, soysuz herif! Sonra da küçük kızı ziyarete gidiyordun! Onlardan bıkınca da bu kez dövmek için çocuğun odasını ziyaret ediyordun... Piç kurusu seni!

Öfke, bu hayatta ona verilmiş olan tek duyguydu. Ve Mila'nın bu duyguyu yattığı karanlık kuyudan çekip çıkartmakta üstüne yoktu.

Yvonne, evlatlarının yanına gitmesine izin vermesi için kim bilir kaç kez o canavara "şirin" görünmeye çalışmıştı.

"Çocuklar, hareket eden bir şey var."

Stern'ün sesi telaşlıydı.

Boris ve Mila aynı anda koridorun bittiği köşeye doğru döndüler. Ne olduğunu anlayacak zamanları yoktu. Silahlarını ve fenerlerini o yöne doğru çevirip her an bir şeyin ortaya çıkmasını beklediler.

"Mila! Orda kal!"

"Çocuklar, size doğru geliyor."

Mila parmağını tetiğe dayadı ve yavaşça çekmeye başladı. Kalbinin gittikçe artan bir basıncı kulaklarında zonklamalar yapmaya başladı.

"Köşenin arkasında!"

Canlı, hırıltılar çıkartarak köşeden göründü ve tüylü suratını kaldırıp onlara bakmaya başladı. Bu bir Terranova idi. Mila silahını yukarı doğru kaldırdı ve Boris'in de aynısını yaptığını fark etti.

"Sorun yok. Sadece bir köpek."

Sert tüyleri birbirine karışmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı ve bir ayağı da yaralıydı.

Mila, *Onu öldürmemiş,* diye düşündü ve köpeğe yaklaştı.

"Hadi, oğlum... Buraya gel..."

Boris, "Burada tek başına üç ay dayanmayı nasıl başarmış?" dedi.

Mila adım adım ona yaklaştıkça köpek geriye gidiyordu.

"Dikkat et! Korkmuş görünüyor, seni ısırabilir."

Mila, Boris'i duymazdan geldi ve köpeğe doğru ağır ağır ilerlemeye devam etti. Sonra onu sakinleştirmek için dizlerinin üstüne çöktü. Bir yandan da köpeği çağırmaya devam ediyordu.

"Hadi güzelim... Gel bana..."

İyice yakınlaştığı zaman köpeğin boynundaki küçük kolyeyi gördü. Fenerin ışığıyla adını okudu.

"Terry, hadi oğlum... Gel bana."

Sonunda köpek ona yaklaşmasına izin verdi. Mila bir elini burnuna doğru uzatıp elini koklattı.

Boris sabırsızlanıyordu.

"Tamam, katı kontrol etmeyi bitirelim ve diğerleri içeri girsin."

Köpek bir ayağını Mila'ya doğru kaldırdı, sanki bir şey göstermek istiyordu.

"Bekle..."

"Ne oldu?"

Mila cevap vermedi. Ayağa kalktı ve köpeğin koridorun sonundaki karanlık köşeye doğru gittiğini gördü.

"Peşinden gitmemizi istiyor."

Köpeği takip ettiler. Köşeyi döndüler ve koridorun birkaç metre sonra bittiğini gördüler. Dipte, sağ tarafta son bir oda daha vardı.

Boris elindeki plana baktı.

"Evin arka tarafına bakıyor ama ne olduğunu bilmiyorum."

Kapı kapalıydı. Ama önünde bir sürü eşya vardı; üstünde kemik parçaları olan bir yorgan, bir kâse, renkli bir top, köpek askısı ve yemek artıkları.

"İşte kileri talan edeni bulduk."

Boris, "Kim bilir bunca şeyi buraya neden getirdi..."

Terranova, yeni yuvasının orası olduğunu anlatmak istercesine kapıya iyice yaklaştı.

"Buraya kendi başına mı taşındı diye düşünüyorsun... Peki, ama neden?"

Mila'nın sorusuna cevap verir gibi köpek kapıyı tırmalamaya ve acı acı ağlamaya başladı.

"İçeri girmemizi istiyor..."

Mila yerde duran köpek askısını aldı ve Terry'yi kalorifere bağladı.

"Uslu dur, Terry."

Terry anlamış gibi havladı. Kapının önündeki eşyaları kenara çektiler. Mila kapının kolunu yavaşça indirirken Boris de her türlü sürprize karşı hazırlanmıştı. Termik sensörler evde başka canlı tespit etmemişlerdi ama kim bilebilirdi. Ancak her ikisi de bu evde aylardır süren trajedinin bu kapının arkasında yaşandığından emindiler. Mila kapıyı ağır ağır açtı. Fenerlerinin ışığı odanın her yerini dolaştı. Oda bomboştu.

Yaklaşık yirmi metrekarelik bir yerdi. Yerde halı yoktu ve duvarlar beyaza boyanmıştı. Pencere kalın bir perdeyle kapatılmıştı. Tavandan tek bir ampul sallanıyordu. Sanki bu odaya daha önce hiç girilmemiş gibiydi.

Mila, Boris'den çok kendine sorar gibi, "Neden bizi bu odaya soktu?" dedi. "Ya Yvonne ile çocukları nerede?"

Aslında doğru soru, "Cesetleri nerede?" olmalıydı.

"Stern."

"Evet?"

"Bizim buradaki işimiz bitti olay yeri inceleme ekiplerini içeri gönder."

Mila koridora geri döndü ve Terry'yi serbest bıraktı. Hayvan doğruca odaya girip bir köşeye sindi.

"Terry, burada kalamazsın!"

Ancak köpek yerinden kımıldamıyordu. O zaman Mila elindeki tasmayla köpeğe yaklaştı. Hayvan yeniden havladı ancak bu daha çok yardım istemek gibiydi. Sonra duvarın dibine doğru bir köşeyi koklamaya başladı. Mila köpeğin yanına diz çöktü, eliyle başını tuttu ve fenerin ışığıyla onun kokladığı yere bakmaya çalıştı. Yerde hiçbir şey yoktu. Derken fark etti; kahverengimsi bir leke.

Üç milim kadar bir çapı vardı. Mila yere doğru iyice eğildi ve lekenin daha da incelerek duvarın dibine doğru ilerlediğini gördü.

Mila neye baktığının farkındaydı. "Burada olmuş," dedi.

Boris anlamamıştı.

"Onları burada öldürmüş."

"Aslına bakarsanız eve birilerinin girip çıktığını fark etmiştik... Ama Bayan Gress yalnız yaşayan çok hoş bir kadındı... O yüzden geç saatte erkek misafiri olmasında garipsenecek bir durum görmemiştik..."

Güvenlik şefi, Goran'ın da aynı fikirde olduğunu düşünerek ona göz kırptı. Ancak Goran adama ters ters bakarak tepkisini belli etti.

"Bir kez daha böyle bir şey ima etmeye cüret etmeyin!"

Bunu ifadesiz bir ses tonuyla söylemiş olsa bile konunun tartışmaya açık olmadığını gayet iyi anlatmıştı.

O güvenlik müsveddesi yaptığı bu affedilmez ihmal yüzünden hem kendini hem de emrindekileri temize çıkarmak zorundaydı. Oysa o, sitenin avukatlarının yapması gereken savunmayı yapıyordu. Stratejileri, Yvonne Gress'i yalnız ve özgür olduğu için kolay bir kadın gibi göstermekti. Goran güvenlik şefine, yaratığın –çünkü onu başka türlü anlatmak mümkün değildi- altı ay boyunca kendi evi gibi bu eve girip çıktığını ve her ihtiyacını giderdiğini hatırlattı.

Kriminolog ve Rosa o upuzun işkence dönemi süresince kameraların yaptıkları kayıtların hemen hepsini izlediler. Aynı sahne aşağı yukarı her gün tekrarlanıyordu. Bazı geceler adam eve girmiyordu. Goran öyle gecelerin alıkonulan aile için en güzel geceler olabileceğini düşündü. Ama belki de en kötüleriydi çünkü üçü de gün boyunca yataklarına bağlı bırakılıyorlardı. Yaratık onlarla ilgilenmezse ne bir damla su içebilir ne de bir lokma yemek yiyebilirlerdi.

Tecavüze uğramak onlar için hayatta kalmak anlamına geliyordu.

Kayıtlarda adam gündüz şantiyede çalışırken de görülüyordu. Devamlı olarak siperli bir şapka takıyordu, böylece kameralar yüzünü net olarak kaydedemiyordu. Stern inşaat şirketinin sahibini

de sorguya çekmişti. Adamın adının Lebrinsky olduğu söylenmişti ancak bu isim uydurmaydı. Bu tür işlerde, özellikle de şantiyede çalışan işçiler genellikle gündelikçi işçilerdi ve işveren sadece bunların çalışma belgeleriyle ilgilenirdi. Kimliklerinin doğru olup olmaması onun yükümlülüğünde değildi.

Kobashi'nin inşaatında çalışan bazı işçilerle de görüşülmüştü. Hatırlayanlar, Lebrinsky'ın kendi halinde, az konuşan biri olduğunu söylemişlerdi. Adamın kimliği hakkında bir ipucu verebilmek için hafızalarını zorlamış ama birbirini tutmayan sözleri nedeniyle faydalı bir sonuç elde edilememişti.

Güvenlik şefiyle işi biten Goran, artık Krepp ve ekibinin kontrolü altındaki Gress villasına döndü.

Parmak izi uzmanı, büyüleyici bir ormanda dolaşan elf gibi evin içinde gezinirken yüzündeki pirsingleri neşeli bir şekilde şıkırdayıp duruyordu. Ev şu an gerçekten de bir ormana benziyordu; duvardan duvara halının üzeri şeffaf plastik kablolarla kaplıydı ve halojen lambalar ya özel bir noktayı ya da tüm mekânı aydınlatmak için evin her yanına yerleştirilmişti. Beyaz tulumlu, özel gözlükler takmış bir sürü adam her yere toz serpiştiriyorlardı.

Krepp, "Evet, adamımız çok kurnaz," diye konuşmaya başladı. "Köpeğin taşıdığı ıvır-zıvırı bir kenara bırakırsak o da her türlü çöpü orta yerde bırakmış; teneke kutular, sigara izmaritleri, kullanılmış bardaklar. Etrafta onu klonlamaya yetecek kadar DNA örneği var!"

Saralı Rosa, "Ya parmak izi?" diye sordu.

"Bir sürü! Ancak poliste hiçbir sabıkası yok."

Goran başını salladı; ortada dünya kadar kanıt vardı ama halen bir şüpheli yoktu. Tabii ki bu asalak, küçük kızın cesedini Kobashilerin evlerine taşımadan önce güvenlik kameralarını bozan Albert kadar kurnaz olamazdı, buna rağmen Goran'ın beynini kurcalayan bir şey vardı.

"Peki cesetler hakkında ne söyleyebilirsin? Nerdeyse tüm kamera kayıtlarını izledik. Asalağın evden dışarı bir şey çıkardığını görmedik."

"Çünkü onları kapıdan çıkarmadı..."

Herkes aynı anda Krepp'in yüzüne soru sorar gibi bakmaya başladı.

"Çöpleri kontrol ettiriyorum. Sanırım cesetlerden bu şekilde kurtuldu."

Goran, "Onları parçalara ayırmış olmalı," diye düşündü.

O manyak, aylarca tatlı bir eş ve sevilen bir baba rolü oynamıştı. Ve sonra bir gün gelmiş, onlardan sıkılmıştı. Belki de inşaattaki işi bitince bu evdeki rolü de bitmişti. Ve son bir kez eve girip...

Yvonne ile çocukları bu gelişin onların sonu olduğunu sezmişler miydi acaba?

Krepp, "En garip olanı en sona sakladım, arkadaşlar..." dedi.

"Nedir o?"

"Polis arkadaşımızın yerdeki kan izini bulduğu üst kattaki boş oda..."

Krepp'in sorgular gibi bakan gözleri Mila'yı huzursuz etti. Goran, genç kadının gerginliğini hemen fark etti. Krepp çoğu zaman insanlarda böyle bir etki bırakabiliyordu.

Parmak izi uzmanı, "İkinci kattaki oda benim *Sistine Şapelim*[10] olacak," diyerek şaka yollu abarttı. "O leke bizim katliamın o odada yapıldığını anlamamızı sağladı. Asalak olaydan sonra her yeri temizlemişti ve hatta daha fazlasını yapmıştı; tüm duvarları yeniden boyamıştı. Ancak o küçük leke gözünden kaçtı."

Boris, "Neden?" diye sordu. "Duvarları neden yeniden boyamış?"

"Aptallığından... Bu apaçık ortada. Bundan sonraki hayatını hapiste geçirtecek kadar çok kanıt bıraktıktan sonra neden duvarları boyamaya zahmet etmiş olabilir?"

Goran için de bunun nedeni hâlâ karanlıktı.

"Sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

---

10 (Orijinali: *Cappella Sistina*), Vatikan'da bulunan bir şapeldir. Katolik Kilisesi'nin lideri Papa'nın da resmî ikametgâhıdır. (ç. n.)

"Boyayı söküp altında ne olduğuna bakacağız. Biliyorum, zaman alacak. Ama yeni tekniklerle o geri zekâlının ilkelce örtmek istediği her kan lekesinin analizini yapabiliriz."

Goran pek ikna olmamıştı.

"Şimdilik elimizde sadece adam kaçırma ve cesetleri saklama suçları var. Büyük olasılıkla müebbet yer ama bu adaletin yerine gelmiş olduğunu göstermez. Gerçeği ortaya çıkarmak ve aynı zamanda da onu cinayetle suçlamak için bu kan analizlerine ihtiyacımız var."

"Analizleri elinde bil, doktor."

Şu an için aradıkları zanlı hakkında bellibaşlı bilgiler edinmişlerdi. Bunları Krepp'in bulduğu verilerle karşılaştırdılar.

Rosa sıralamaya başladı.

"Kırk-elli yaşlarında bir adamdan söz ediyoruz. Güçlü bir yapıya sahip ve yaklaşık olarak 1.78 cm. boyunda."

"Halının üzerinden ayakkabı izleri 43 numara. Bu, Rosa'nın söylediklerini doğruluyor."

"Sigara içiyor."

"Ve sigaralarını tütün sararak kendisi hazırlıyor."

Boris, "Benim gibi," diye atıldı. "Bu tiplerle ortak bir şeylerimin olması her zaman hoşuma gidiyor."

Krepp, "Ve köpekleri seven biri diyebilirim."

Mila, "Terranova'yı öldürmediği için mi böyle düşünüyorsun?"

"Hayır, hayatım. Evde başka bir köpeğin de tüylerini bulduk, bir melez."

"Peki ama bunları eve adamın getirdiğini kim söylüyor?"

"Halının üzerinde bıraktığı çamur izlerinde vardı. Bundan başka ayak izlerinde şantiyeye ait inşaat malzemelerine de rastlandı; çimento, yapıştırıcılar, solventler gibi. Belli ki tüyler de herifin kendi evinde ayağına yapışmıştı.

Krepp Mila'ya, düşüncesizce meydan okuyan birini ezici kurnazlığıyla yenmiş birinin edasıyla baktı. Bu küçük zaferinden sonra

bakışlarını Mila'dan ayırıp, o herkesin bildiği soğuk ve profesyonel tavrını takındı.

"Bir nokta daha var, ama henüz kayda değer bir şey olup olmadığından emin değilim."

Krepp'in kendisine yalvarılmasından nasıl hoşlandığını bilen Goran tüm ilgisini ona vererek, "Sen yine de söyle..." dedi.

"Asalağın ayakkabısının altındaki pislikte büyük ölçüde bakteriye rastladık. Çok güvendiğim bir kimyager dostumdan görüş aldım..."

"Neden bir biyolog değil de bir kimyager?"

"Çünkü bunların doğada bulunan ve 'artık-yiyen' dediğimiz türden bakteriler olduğunu fark ettim. Doğada bulunurlar ancak bir şey yedikleri yoktur, sadece bir enzim üretirler ve plastik türü şeyleri yok ederler. Eski çöplerin geri kazanımında da kullanıldıkları olur."

Krepp'in bu son sözleriyle Goran, Mila ve Boris'in aynı anda birbirlerine baktıklarını gördü.

"Çöpler mi? Hay orospu çocuğu! Onu tanıyoruz."

24

Feldher onları beklemekteydi.

Asalak, kendi kozasının etrafında bir bariyer kurmuştu. Atıkları bir araya toplamış ve en üstüne çıkıp oturmuştu.

Yanında her tür silah vardı. Bu hesaplaşmaya hazırlanmakla geçen aylar boyunca hepsini tek tek satın almıştı. Aslında kendini gizlemek için çok çaba harcamamıştı. Er ya da geç birilerinin gelip ona sorular soracağını tahmin etmişti.

Mila, çevreye yerleşen özel birlik ekiplerinin arkasından, diğer arkadaşlarıyla birlikte olay yerine geldi.

Feldher, bulunduğu yükseklikten eski çöplüğe gelen tüm yolları görebiliyordu. Ayrıca görüşüne engel olabilecek ağaçları da kesmişti. Ancak hemen ateş etmeye başlamadı. Önce, onlara ne kadar ciddi olduğunu göstermek için yapacağı nokta atışı için herkesin yerine yerleşmesini bekledi.

Köpeği Koch, tembel tembel hurda yığınları arasında dolaşıyordu. Ona nişan aldı. Melez köpek kafasına yediği tek kurşunla cansız yere devrildi.

Mila, "Bize ciddi olduğunu göstermeye çalışıyor," diye düşündü. "Belki de hayvanını daha kötü bir sondan korudu, kim bilir."

Zırhlı araçlardan birinin arkasına kıvrılan genç polis olayı izliyordu. Boris'le birlikte bu eve adım attıkları günden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Öksüzler yurdundaki arkadaşı hakkında sorular sormaya

geldikleri Feldher, aslında Ronald Dermis'inkinden daha kötü bir sır gizliyordu ve onlara bir sürü yalan söylemişti.

Boris ona hapse girip girmediğini sorduğunda birkaç önemsiz suçtan girdiğini söylemişti. Ancak doğru değildi. Bu yüzden Yvonne Gress'in evinde buldukları parmak izlerinin kime ait olduğunu bulamamışlardı. Ancak bu yalan Feldher'in, evine gelen iki ajanın onun hakkında bir şey bilmediklerini anlamasına yaramıştı. Ve Boris de onun yalan söylediğini anlamamıştı, çünkü insanlar genellikle kötü yanlarını gizlemek için yalan söylerler. Ama Feldher tam aksini yapmıştı. *Çok kurnazmış,* diye düşündü Mila. Tüm hesaplarını yapmış ve Yvonne'un eviyle arasında bir bağlantı kuramayacaklarını anladığı an onlarla oynamaya başlamıştı. Ancak Mila, ondan şüphelendiklerini belli etselerdi o evden sağ çıkamayacaklarını da düşündü. Ronald'ın cenazesinin gömüldüğü o gece Feldher varlığıyla Mila'yı bir kez daha yanıltmıştı. Genç kadın, adamın çocukluk arkadaşına son görevini yapmak için orada bulunduğunu sanmıştı. Oysa Feldher durumu kontrol etmek için oradaydı.

"Piç herifler! Sıkıysa gelin!"

Ardından bir makineli tüfek ateşi başladı. Kurşunların bazısı zırhlı araçlara isabet ederken bazıları da demir hurdalarına çarptı.

"Orospu çocukları! Beni canlı ele geçiremeyeceksiniz!"

Kimseden ses çıkmıyordu.

Mila etrafına bakındı. Silahlarını bırakıp teslim olması için, elinde megafonla onu ikna etmeye çalışacak kimse görünmüyordu. Feldher ölüm emrini çoktan imzalamıştı. Buradaki adamlarının hiçbiri onun hayatta kalıp kalmamasıyla ilgilenmiyordu.

Sadece bir an için hata yapıp yüzünü göstermesini bekliyorlardı.

Bir çift seçkin nişancı çoktan tetiği çekmeye hazır halde bekliyordu. Ama şimdilik konuşmasına izin veriyorlardı çünkü dikkati dağıldıkça hata yapması da kolaylaşacaktı.

"O benim kadınımdı, piç kuruları! Ona istediğini verdim! Yaptığım sadece buydu, onun istediklerini yaptım!"

Onları kışkırtıyordu. Ve onu izleyen bakışlardaki hiddete bakılırsa başarılı da oluyordu.

Bir ara Goran, "Onu canlı yakalamalıyız," dedi. "Albert ile arasındaki ilişkiyi ancak bu şekilde çözebiliriz."

Stern, "Özel birliktekilerin sizinle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum, Doktor," dedi.

"Öyleyse Roche'la konuşmalıyız; pazarlık yapacak birini göndersin."

Sarah Rosa, "Feldher teslim olmayacaktır, Doktor," dedi. "Baksanıza, kendi sonu dâhil, her şeyi planlamış. Son sahnede en büyük rolün onun olmasından başka bir isteği yok."

Haksız sayılmazdı. Bomba imha ekibi evi çevreleyen toprağa gömülü mayınları tespit etmişti. İçlerinden biri, az önce aralarına katılan Roche'un yanına gelerek, "Toprağa gömülü onca çöp patlatıldığı an, değil buranın, dünyanın bile yarısının sonu demektir," dedi.

Danıştıkları bir yerbilimci de atıklardan oluşmuş tepenin içinde yüksek miktarda metan gazı birikmiş olma ihtimalini onayladı.

"Hemen oradan uzaklaşmalısınız. Olası bir yangın önü alınamaz büyüklükte olabilir."

Goran, en azından bir kez konuşmayı denemekte ısrar ediyordu. Sonunda Roche ona sadece yarım saatlik izin verdi.

Kriminolog önce telefonla konuşmayı düşündü ama Mila günler önce Feldher'le konuşmaya gelmeden önce onu telefonla aradıklarını ama çıkan otomatik mesajda hattın borcundan dolayı kapandığını hatırlattı.

Telefon şirketinin hattı tekrar açması yedi dakika sürdü. Adamı teslim olmaya ikna etmek için geriye yirmi üç dakikaları kalmıştı. Ancak evin telefonu çalmaya başlayınca Feldher üzerlerine ateş etmeye başladı. Goran vazgeçeceğe benzemiyordu. Eline bir megafon alıp adama en yakın zırhlı aracın arkasına yerleşti.

"Feldher, ben Doktor Goran Gavila!"

"Siktir git!" Arkasından yine kurşun yağmuru başladı.

"Beni dinlemen gerek! Burada bulunan herkes gibi benim de umurumda değilsin."

Mila, Goran'ın gerçek olmayan şeylerle Feldher'i kandırmak istemediğini anladı çünkü işe yaramayacaktı. Adam kaderine çoktan razıydı. Bu yüzden kriminolog da kartlarını hemen açmıştı.

"Pislik herif, seni dinlemek istemiyorum!" Bir silah sesi daha. Bu kez kurşun, Goran'ın bulunduğu yerin birkaç santimetre yakınına isabet etmişti. Çok iyi gizlenmiş olmasına rağmen doktor yerinden sıçradı.

"Oysa dinleyeceksin, çünkü söyleyeceklerim hoşuna gidecek!"

Bulundukları noktadayken o asalağa ne tür bir teklif yapılabilirdi? Mila, Goran'ın stratejisinin ne olabileceğini artık kestiremiyordu.

"Bize yardımın gerek, Feldher! Çünkü muhtemelen altıncı kızı alıkoyan adamı tanıyorsun. Biz ona Albert diyoruz ama eminim ki sen onun gerçek ismini biliyorsun."

"Umurumda değil."

"Bence olmalı çünkü artık bu bilginin bir değeri var. Büyük bir değeri!"

Ödül!

Demek ki Goran'ın oyunu buydu! Rockford Vakfı tarafından altıncı kız hakkında doğru bilgi getiren kişiye biçilen para ödülü.

Birileri çıkıp sonunun müebbet hapis olacağı kesin olan bir adamın bu durumdan nasıl bir avantaj sağlayacağını sorabilir. Ancak Mila bunu çoktan anlamıştı. Kriminolog, tüm hayatı dolandırıcılıkla geçen Feldher'in aklına kanunları da "aldatmak" düşüncesini sokmak istemişti. Bir zavallı, tükenmiş bir adam. O parayla kendini savunması için dünyanın en tanınmış avukatını tutabilirdi. Böylece onun sayesinde, sadece ekonomik gücü olan kişilerin en büyük savunma silahı olan "akli dengesi bozuk" raporunu kolayca elde edebilirdi. Cezasını da –belki yirmi yıl veya daha az- demir parmaklıklar yerine bir devlet hastanesinin hastaları arasında tamamlardı. Tahliye edildikten sonra da kalan servetini tadını çıkara çıkara yerdi; özgür bir adam olarak.

Goran hedefi tam on ikiden vurmuştu çünkü Feldher doyumsuz arzuları olan bir adamdı. Bu yüzden, en azından bir süre için çok güzel bir eşe, güzel çocuklara ve zengin bir hayata sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek için Yvonne'un evine girmişti.

Şimdi ise iki güzel sonuca ulaşma şansı vardı; zengin olmak ve özgür kalmak.

O evden ayakları üzerinde çıkacak ve onu ölü görmeyi isteyen yüz kadar ajana gülümseyerek yanlarından geçip gidecekti. Her şeyden öte o evden zengin bir adam olarak çıkacaktı; hatta başka bir açıdan bakıldığında da bir kahraman gibi.

Feldher küfür etmeyi bıraktı. Artık ateş de etmiyordu. Belli ki düşünüyordu.

Kriminolog bu sessiz bekleyişten umutluydu.

"Kazandığını artık hiç kimse elinden alamaz. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmese de ona teşekkür edenler bile olacak. Şimdi silahlarını bırakacak, dışarı çıkacak ve onu tutuklamamıza izin verecek..."

Mila, "Bir kez daha kötülükten iyilik doğdu," diye mırıldandı. Goran şu an Albert'ın tekniğini kullanıyordu.

Bekleyenlere sonsuz gibi gelen birkaç dakika daha geçti. Ama geçen her saniye planın işlediğine dair bir umut demekti. Mila saklandığı zırhlı aracın arkasından, özel birlikten birinin ucunda ayna olan bir sırığı Feldher'in pozisyonunu anlamak için eve doğru uzattığını gördü.

Biraz sonra adamın aksi aynada belirdi.

Sadece sırtı ve ensesi görülüyordu. Üstünde ekose bir gömlek, başında da bir avcı şapkası vardı. Sonra adam geri döndü, şimdi sakallı yüzünü de görmek mümkündü.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti.

Feldher tüfeğini kaldırdı. Belki ateş etmek belki de teslim olmak için...

Havada ıslık çalarak ilerleyen bir kurşun tepelerinin üstünden geçti.

Mila daha neler olduğunu anlayamadan ilk kurşun Feldher'in boynuna isabet etmişti bile. Sonra diğer yönden ikinci kurşun geldi.

Goran, "Hayır!" diye bağırdı. "Durun! Ateş etmeyin!"

Mila, özel birliğin seçkin nişancılarının saklandıkları yerden çıktıklarını gördü.

Feldher'in boynundaki iki delikten şahdamarı attıkça kan fışkırıyordu. Adam, ağzı bir karış açık, dizlerinin üstüne çöktü. Bir eliyle umutsuzca yaralarına tampon yapmaya çalışırken diğer eliyle ateş etmeye çabalıyordu.

Goran, tehlikeye aldırmadan bulunduğu yerden fırladı. Umutsuzca zamanı durdurmaya çalışıyordu.

O anda gelen üçüncü kurşun adamın ensesine isabet etti.

Asalak yere devrildi.

25

"Biliyor musunuz, Sabine köpekleri çok sever."

Mila, kadının şimdiki zaman kullandığını fark etti. Normaldi; henüz acıyla tanışmamıştı. Ama bir süre sonra tanışacaktı. Ve zavallı kadın sonraki günlerde, uykusunda bile huzur bulamayacaktı.

Ama şimdi her şey bu kadar yeniyken, acıya kapısını açmayacaktı.

Bu tip olaylarda acı, kim bilir nedendir, bir boşluk bırakır. Kendisiyle haber arasında, uzayan ve sonra geri dönen elastik bir bariyer... Bu boşluk, "Kızınızın cesedini bulduk" sözlerinin gideceği yere gitmesine izin vermez. Kelimeler, o garip huzur duygusuna çarpıp geri döner. Bu, yıkılıştan önceki kısa bir boyun eğme molasıdır.

Birkaç saat önce Chang küçük kızın DNA örneklerinin analiz raporlarını Mila'ya vermişti. Kobashi'nin evinde bulunan kız Sabine idi.

Kaçırılan üçüncü kız.

Ve bulunan üçüncü kurban.

Artık bilindik bir sistemdi. Goran'ın dediği gibi bir *modus operandi*... Tüm ekip, cesedin kimliği hakkında varsayımlar yapmaktan çekinmiş olsa da cesedin Sabine'e ait olacağını biliyordu.

Mila, ansızın gelişen o olaydan sonra Feldher'in evinden ayrılmış ama arkadaşları o çöplük dağını iyice incelemek ve Albert'a ait bir ipucu bulmak umuduyla evde kalmışlardı.

Departmanın arabalarından birini almış ve yaklaşık yüz elli kilometre yol yapıp Sabine'in ailesinin yaşadığı yere gelmişti. Ve şimdi Sabine'in evinin oturma odasında oturmaktaydı. Burası genellikle at

yetiştiricilerinin ve doğayla baş başa yaşamak isteyenlerin tercih ettiği bir yerdi. Güneş batmak üzereydi ve genç kadın yemyeşil ormanın, yol boyunca akan ve sonra amber rengi gölcüklere dönüşen küçük ırmakların tadını çıkarma fırsatı bulmuştu. Mila, Sabine'in ailesi için bu beklenmedik ziyaretinin umut verici bir işaret olduğunu tahmin ediyordu. Ve yanılmamıştı.

Sabine'in annesi ufak tefek, zayıf bir kadındı. Yüzündeki tek tük çizgiler ifadesini güçlü gösteriyordu.

Mila, kadının kucağına bıraktığı resimlere bakıyor bir yandan da küçük kızın yedi yıllık öyküsünü annesinden dinliyordu. Baba ise odanın bir köşesinde ayakta duruyordu. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, bakışları yere dönük, hafifçe sallanarak onları dinliyordu. Mila, evde daha çok kadının sözünün geçtiğine emindi.

"Sabine prematüre doğdu; beklediğimizden sekiz hafta önce. O zamanlar babasıyla, dünyaya gelmeyi ne çok istediğini ve zamanını beklemeye bile dayanamadığını düşünmüştük. Aslında biraz da öyleydi..."

Kadın gülümsedi ve eşine baktı, adam da gülümseyerek başını salladı.

"Doktorların bize söylediği ilk şey, kalbinin çok zayıf olduğu ve bu yüzden yaşama umudunun olmadığıydı. Ancak Sabine direniyordu. Elimin içine sığıyordu ve beş yüz gram ağırlığındaydı ama inatla direniyordu. Haftalar geçtikçe kalbi güçlenmeye başladı... O zaman doktorlar düşüncelerini değiştirmek zorunda kaldılar. Belki yaşayabilirdi ancak o kadar güçsüz bir bünyesi olacaktı ki tüm ömrü hastanelerde, ilaçlarla ve zaman zaman da ameliyatlarla geçecekti. Böyle yaşamaktansa ölmesini diledik." Kadın bir süre sustu. "Dua ettim. O kadar yorgundum ki kızımın tüm ömrü boyunca acı çekmesine dayanamazdım, kalbinin direnmemesi için yalvardım. Oysa Sabine benim dualarımdan da güçlü çıktı. Normal bir çocuk gibi gelişmeye başladı ve doğumundan sekiz ay sonra onu eve getirdik."

Kadın sustu, yüzünün ifadesi değişti, bakışları değişti.

"O orospu çocuğu kızımın bütün çabalarını boşa çıkardı!"

Sabine, Albert'ın kurbanları arasında en küçük olandı. Bir atlıkarıncanın üstündeyken kaçırılmıştı. Cumartesi gecesi. Diğer ailelerin gözleri önünde.

Sarah Rosa, stüdyodaki ilk toplantılarında, "Herkes kendi çocuğuna bakar," demişti ve eklemişti. "İnsanlar birbirlerini umursamazlar, gerçek bu."

Mila o eve sadece Sabine'in ailesini teselli etmek için gitmemişti, onlara sorması gereken sorular vardı. Genç polis ailenin şu durgun anlarından yararlanması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kısa bir süre sonra evlat acısı geçici olarak saklandığı o sığınaktan çıkacak ve diğer her duyguyu onarılması mümkün olmayacak şekilde yok edecekti. Ailenin kaçırma olayından sonra defalarca sorguya çekildiğinin de farkındaydı. Ancak konuyla kim ilgilenmişse belki de çocuk kaçırma olayları konusunda uzman olmayan biriydi.

Genç polis, "Olay şu ki," diye söze girdi. "Siz, bir şeyler fark etmiş ya da görmüş olabilecek tek anne-babasınız. Diğer tüm olaylarda çocukları kaçıran kişi ya ıssız ortamları ya da kurbanlarıyla yalnız olduğu yerleri seçti. Ancak sizin olayınızda risk aldı. Ve bu kez hata yapma ihtimali de yüksek."

"Her şeyi baştan anlatmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen..."

Kadın biraz düşüncelerini toparladı ve anlatmaya başladı.

"O akşam, bizim için özel bir akşamdı. Bilmeniz gereken şu ki, kızım üç yaşını bitirdiği gün biz şehri terk edip burada yaşamaya karar verdik. Doğayı çok seviyorduk ve kızımızın şehir gürültüsünden ve hava kirliliğinden uzak büyümesini hayal etmek bizi çok mutlu ediyordu."

"Kızınızın kaçırıldığı akşamın özel bir akşam olduğunu söylemiştiniz..."

"Öyle." Kadın bir an kocasına baktı ve sonra devam etti.

"Piyangodan büyük bir ikramiye kazanmıştık. Hatırı sayılır derecede büyük. Belki büyük zenginler gibi yaşatmayacak ama Sabine'e ve hatta çocuklarına güzel bir gelecek hazırlamaya yetecek kadar güzel bir miktar... Daha önce hiç bilet almamıştım. Ama bir sabah içimden geldi, aldım. Ve kazandık."

Kadın zorla gülümsemeye çalıştı.

"Piyangoda büyük ikramiye kazanmış birinin neye benzediğini merak ettiğinize bahse varım."

Mila gülümsedi.

"Eh, işte artık biliyorsunuz."

"Öyleyse o akşam bunu kutlamak için lunaparka gittiniz, öyle mi?"

"Doğru."

"Benim için Sabine'in atlıkarıncaya bindikten sonra olanları yeniden hatırlamanızı istiyorum."

"Birlikte mavi atı seçtik. İlk iki turda babası yanındaydı. Sonra Sabine üçüncü turu tek başına yapmak için ısrar etti. Çok inatçıydı, onu memnun etmek için biz de kabul ettik."

Mila, kadını suçluluk duygusundan kurtarmak için, "Anlıyorum," dedi. "Çocukların hepsi aynı."

Kadının bakışları yumuşadı.

"Atlıkarıncanın podyumunda diğer anne-babalar da vardı. Hepsi kendi çocuğunun yanında duruyordu. Ben gözümü kırpmadan kızıma bakıyordum. Size yemin ederim bir an bile gözlerimi ondan ayırmadım. Sadece Sabine'in atlıkarıncanın arkasında kaldığı birkaç saniye dışında."

Stern, boş dönen atlıkarıncayı işaret ederek, "Onu bir itibar oyunu gibi kaçırdı," demişti.

Mila, aileye açıklama yapma durumunda hissetti kendini.

"Bizim varsayımlarımıza göre adam, diğer babalar gibi atlıkarıncadaymış. Bu yüzden normal görünümlü biri olduğunu düşünüyoruz. Bir babanın çocuğunu atlıkarıncadan alıp oradan uzaklaşması kadar doğal bir şey olamaz. Belki Sabine ağladı, itiraz etti. Ama kimsenin

dikkatini çektiğini sanmıyoruz çünkü o da lunaparkta kapris yapan çocuklardan biriydi herkesin gözünde."

Muhtemelen Albert'ın, kızlarının babası gibi görünmesi onlar için her şeyden daha fenaydı.

"Ajan Vasquez, ben bir anneyim. Altıncı hissim çok kuvvetlidir. Emin olun, atlıkarıncada yabancı bir adam olsaydı hemen hissederdim."

Kadın bunu o kadar inanarak söylemişti ki Mila kendinde ne cevap verecek ne de onu haksız görecek güç buldu.

Albert mükemmel bir şekilde ortadan kaybolmayı başarmıştı.

Yirmi beş polis memuru, on gün boyunca bir odaya kapanarak, olay gecesi lunaparkta kaydedilen yüzlerce fotoğrafı incelemişti. Ayrıca ailelerin amatörce çektiği fotoğraflar ve video kayıtları da incelenmişti ama sonuç koca bir hiç... Hiçbir deklanşör Sabine ile katilini ölümsüzleştirememişti. Hiçbir görüntüde silik birer gölge olarak bile yer almamışlardı.

Mila'nın soracağı başka soru kalmadığı için aileden izin istedi. Evden ayrılırken Sabine'in annesi kızının bir fotoğrafını alması için genç polise çok ısrar etti.

"Böylece onu unutmazsınız."

Oysa zavallı kadın, Mila'nın hiçbir zaman Sabine'i unutmayacağını ve birkaç saat sonra bedeninde açacağı yeni bir yarayla ona olan borcunu ödeyeceğini bilmiyordu.

"O canavarı bulacaksınız, değil mi?"

Genç polis, babanın sorusuna şaşırmadı, hatta bekliyordu. Bu soruyu hepsi sorardı. Kızımı bulacaksınız, değil mi? Katili öldüreceksiniz, değil mi?

Ve Mila da her zaman verdiği cevabı verdi.

"Elimizden geleni yapacağız."

Sabine'in annesi kızının ölmesini dilemişti. Dileği yedi yıl gecikerek yerine gelmişti. Mila, stüdyoya dönmek için yola çıktığından beri bunu

düşünmeden edemiyordu. Giderken yolculuğuna neşe katan yemyeşil ağaçlar şimdi gökyüzüne doğru uzanan kara parmakları andırıyordu.

En kısa yoldan şehre dönebilmek için aracın navigasyonunu programladı. Sonra arabanın ön panelindeki ışıkları da gece moduna getirdi. O mavi ışık daha dinlendiriciydi.

Arabanın radyosu sadece AM kanallarını alıyordu ve bir süre uğraştıktan sonra eski klasikleri çalan bir frekans buldu. Yanındaki koltukta Sabine'in fotoğrafı duruyordu. Neyse ki anne ve babası, kızlarının çoktan ceset faunasının eline geçmiş ve çürümüş bedenini teşhis etmek zorunda kalmamışlardı. Bu yüzden DNA ekstraksiyonu alanında gösterilen başarılara şükran duymak gerekirdi.

Küçük kızın aileyle yaptığı küçük sohbet, üstünde bir eksiklik hissi bırakmıştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, onu bloke eden, düşüncelerine set çeken bir şey. O kadın günün birinde bir piyango bileti almış ve kazanmıştı. Kızıysa bir seri katilin kurbanı olmuştu. Bir insanın hayatında yan yana olması imkânsız iki olay.

Daha korkuncuysa bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olmasıydı.

İkramiye kazanmamış olsalar kutlanacak bir şeyleri olmayacaktı ve o gece lunaparka gitmeyeceklerdi. Ve Sabine kaçırılıp hayvanca öldürülmeyecekti. Kapılarını çalan bu şansın karşılığı kızlarının ölümü olmuştu.

"Hayır, bu doğru değil," diye mırıldandı kendi kendine. "O aileleri seçiyor, kız çocuklarını değil. Her ne olursa olsun Sabine'i kaçıracaktı."

Ancak bu düşünce onu çok huzursuz ediyordu. Bir an önce stüdyoya gidip rahatlamak için can atıyordu.

Yol, tepelerin arasından devam ediyordu. Ara sıra at üretme çiftliklerinin tabelaları görünüyordu. Aralarında oldukça mesafe vardı ve herhangi birine gitmek için karanlıkta kaybolmuş gibi görünen yan yollara girmek gerekiyordu. Mila tüm yol boyunca sadece ters yöne giden birkaç arabayla ve ağır ve görkemli seyrini diğer araçlara fark ettirmek için tüm ışıklarını yakmış bir biçerdöverle karşılaşmıştı.

Radyoda Wilson Pickett'in eski şarkılarından biri çalmaya başlamıştı, *You Can't Stand Alone*.

Boris'in, Goran ve eşinden söz ettiği gece genç kadına üstü kapalı anlattığı ve bu şarkıcının adını verdikleri olay geldi aklına.

Boris, "Kötü gitti," diye anlatmıştı olayı. "Bazı hatalar oldu ve birileri, doktora bonservisini verip takımın dağıtılmasını istedi. Bizi koruyan ve hepimizin yerinde kalmasını sağlayan Roche oldu."

Ne olmuştu? Stüdyoda gördüğü o güzel kızın resimleriyle bir ilgisi olabilir miydi? O olaydan sonra mı yeni arkadaşları stüdyoya bir daha adım atmamışlardı?

Tek başına cevap vereceği türden sorular değildi bunlar. Kafasından atmaya çalıştı. Sonra klimanın derecesini biraz düşürdü. Dışarısı nerdeyse üç dereceydi ama arabanın içi gayet güzel ısınmıştı. Arabaya binmeden önce parkasını çıkardığında üşüyebileceğini düşünmüştü ama araç çarçabuk ısınmıştı. Buz gibi havadan böyle yoğun bir sıcağa girmek genç kadını sakinleştirmişti.

Tatlı bir yorgunluğun yavaş yavaş bedenine hâkim olmasına izin verdi. Kısacası, arabayla yaptığı bu yolculuk ona iyi gelmişti. Ön camın bir köşesinden, günlerdir kalın bir bulut tabakasıyla kaplı gökyüzünün birdenbire açıldığını gördü. Sanki biri, o köşeden bir yırtık açmıştı. Ve ay ışığı da fırsattan istifade dünyaya kaçamak bir bakış atıyordu.

O anda, ormanın derin sessizliğinde, Mila garip bir duyguya kapıldı. Sanki o beklenmedik olay sadece onun için gerçekleşmişti. Yol sağ tarafa doğru dönerken yırtıktan kaçan ışık da yer değiştirdi. Mila da gülümseyerek onu izledi. Ancak gözü bir an için dikiz aynasına değdiğinde bir yansıma fark etti.

Ay ışığı bu kez de, farları sönük bir halde onu takip eden aracın karoserine düşmüştü.

Gökyüzü kapandı ve her yer yeniden karanlığa gömüldü. Mila sakin olmaya çalıştı. Bir kez daha, aynı geçen gece motelin oto parkında olduğu gibi, biri onu izliyordu. O zaman kendi hayalinin ürünü olarak kabul ettiği şeyin şu an kesinlikle gerçek olduğundan emindi.

"Sakin olmalıyım ve sağlıklı bir şekilde düşünmeye çalışmalıyım."

Hızlandığı takdirde peşindeki kişi onun paniğe kapıldığını hemen anlardı. Üstelik takipçisinin direksiyondaki yeteneğini de bilmiyordu; bu geçit vermez ve yabancısı olduğu yollarda kaçmaya çalışması ölümcül olabilirdi. Görünürde ev veya benzeri bir şey de yoktu. En yakın yerleşim yeri otuz kilometre ilerideydi. Üstelik öksüzler yurdunda yaşadığı gece macerası ve ilaçlı çay cesaretini kaybetmesine neden olmuştu. O ana kadar bunu kabul etmemişti, hatta diğerlerine karşı iyi olduğunu ve şok geçirmediğini göstermeye çalışmıştı. Ama şu an, yeni bir tehlikeli durumla yüz yüze gelmeye hazır olmadığından oldukça emindi. Direksiyonu tutan kolları gerilmişti, sinir gerginliği yükselmeye başlamıştı. Kalbinin gittikçe daha hızlı attığını hissediyor ama buna engel olmak için ne yapacağını bilmiyordu. Panik ona hükmetmeye başlamıştı.

Sakin olmak zorundayım, sakin olmalı ve aklımı kullanmalıyım.

Daha iyi konsantre olabilmek için radyoyu kapattı. Takipçisinin farlarını yakmadan aracı kullanmak için onun arka farlarından yararlandığını anladı. Bir an navigasyon aygıtına baktı. Onu yerinden çıkartıp bacaklarının arasına yerleştirdi.

Sonra uzanıp arabanın bütün ışıklarını *söndürdü*.

Aniden hızlandı. Önünde karanlık bir duvar vardı. Nereye gittiğini bilmiyor, sadece navigasyona güveniyordu. Sağa doğru kırk derecelik dönemeç. İtaat etti ve ekrandaki küçük imlecin rotasında devam ettiğini gördü. Şimdi, düz yol. Hafifçe yan yaparak devam etti. Direksiyonu çok iyi kavramıştı çünkü en ufak bir hatada yoldan çıkmak işten bile değildi. Sola altmış derecelik dönemeç. Bu kez kontrolünü kaybetmemek için biraz hız kesti. Şimdi, biraz öncekinden daha uzun bir düz yol. Farları açmadan daha ne kadar yola devam edebilirdi? Ensesindekini aldatmayı başarabilmiş miydi?

Önünde dümdüz uzanan yoldan faydalanarak dikiz aynasına bir göz attı.

O esnada arkasındaki araç farlarını yaktı.

Takipçisi sonunda kendini belli etmişti ama genç kadını bırakmaya da niyeti yoktu. Aracının farları Mila'yı aydınlatıp geçiyor ve önlerinde uzayıp giden yola ışık tutuyordu. Mila dönemece girmek için son anda direksiyonu kırdı ve aynı anda da farlarını yaktı. Üç yüz metreden fazla bir yolu hızını arttırarak katetti. Ve aniden yolun ortasında durdu. Duyduğu tek ses çalışan motorun tıkırtısı ve kalbinin çarpıntısıydı. Diğer araç dönemece girmeden önce durmuştu Mila, aracın beyaz farlarının yola yaydığı ışığı rahatça görebiliyordu. Egzozun çıkardığı sesler, avına son vuruşunu yapmaya hazırlanan vahşi bir hayvanın kükremesini andırıyordu.

"Gel hadi... Seni bekliyorum."

Silahını çıkardı ve namluya bir mermi sürdü. Az önce kaybettiğini sandığı bu cesaretin nerden geldiğini bilmiyordu. Kuş uçmaz kervan geçmez bu yerdeki umutsuzluk onu saçma bir düelloya sürüklemişti.

Ancak takipçisi onun davetini kabul etmedi. Dönemecin ardındaki farlar, yerlerini iki cılız kırmızı ışığa terk ederek uzaklaştı. Araba ters yöne dönmüştü.

Mila bir süre hareket etmedi. Sonra normal bir şekilde nefes almaya başladı. Bir an gözlerini, Sabine'in gülümsemesinde huzur bulmayı isteyerek yanındaki koltuğa çevirdi.

Ancak o zaman bu fotoğrafta yanlış bir şeyler olduğunu fark etti.

Stüdyoya geldiği zaman saat gece yarısını biraz geçmişti. Sinirleri hâlâ gergindi. Kalan tüm yolu Sabine'in resmine bakarak ve herhangi bir yan yoldan birinin çıkıp onu yeniden izlemesinden ya da bir dönemecin birinde pusu kurmasından korkarak kat etmişti.

Apartmanın merdivenlerini koşarak çıktı. Bir an önce Goran'la konuşmak ve arkadaşlarını uyarmak istiyordu. Onu gizlice takip eden belki de Albert idi. Hatta kesinlikle oydu. Ama neden özellikle kendisini takip etmişti? Sonra bir de Sabine'le ilgili o garip duygusu vardı ama bu sadece kendi kuruntusu da olabilirdi.

Üst kata çıktığında Stern'ün ona vermiş olduğu yedek anahtarla ağır çelik kapıyı açtı, nöbetçi kulübesini geçti ve kendini derin bir sessizliğin içinde buldu. Ayakkabılarının karo zeminde çıkardığı gıcırtı stüdyodaki tek sesti. Hızla odalara göz attı. Önce salona girdi. Bir kül tablasının kenarında yanık unutulmuş sigaradan geri kalan küller vardı. Mutfak masasının üzerinde yarım bırakılmış yemekler –tabağın kenarına dayalı bir çatal, henüz bir lokma ısırılmış bir dilim pizza- duruyordu. Sanki biri yemeğini aniden bırakmak zorunda kalmıştı. Yatak odası dâhil, evin tüm ışıkları açıktı. Mila etrafa bakındı; kesinlikle bir şeyler olmuştu. Stern'ün yatağı dağınıktı ve yastığın üzerinde bir kutu nane şekeri duruyordu. O sırada cep telefonuna bir SMS geldi. Genç kadın aceleyle mesajı okudu.

Gress'in evine gidiyoruz. Krepp bize bir şey göstermek istiyor. Bize yetiş. Boris.

26

Yvonne Gress'in evine vardığında herkesin evde olmadığını gördü; Sarah Rosa henüz giyinmeye başlamıştı. Mila son günlerde kadının ona karşı davranışlarında bir yumuşama sezmişti. Sanki kafası başka düşüncelerle doluydu, ortalıkta dalgın dalgın geziniyordu. Belki nedeni ailevi sorunlarıydı.

Rosa kafasını kaldırıp gözlerini Mila'ya dikti.

"Lanet olası! Sen hiç kaybetmezsin, değil mi?"

Mila içinden, *Yanlış düşünmüşüm,* diye geçirdi.

Onu duymazlıktan geldi. Bir tulum alıp hazırlanmak için içeri girmek istedi. Ancak Rosa, merdivenin başında durup genç kadının yolunu kesti.

"Hey! Sana söylüyorum!"

"Ne istiyorsun?"

"Bilmişlik yapmak bu kadar mı hoşuna gidiyor?"

Mila'nın birkaç santim uzağında duruyordu. Kadının sigara, sakız ve kahve kokan nefesi genç polisin yüzüne vuruyordu. İstese onu itebilir ya da ağzına geleni söyleyebilirdi, hatta bunu yapmak bile istedi. Ancak aklına Goran'ın, Rosa'nın eşiyle boşanması ve kızının sağlık problemleri hakkında söyledikleri geldi.

"Benimle neden bu kadar uğraşıyorsun, Rosa? Ben sadece işimi yapıyorum."

"Öyleyse altı numaralı kızı çoktan bulmuş olmalıydın. Sence de öyle değil mi?"

"Onu bulacağım."

"Biliyor musun, bu takımda uzun süre kalacağını sanmıyorum. Şimdilik onların kalplerini kazandığını düşünüyor olabilirsin ama er veya geç senin hiçbir işe yaramadığını hepsi anlayacak."

Rosa kenara çekildi ama Mila durduğu yerden kımıldamadı.

"Eğer benden bu kadar nefret ediyorsan, Roche beni uzaklaştırmak istediğinde neden takımda kalmam için oy verdin?

Kadın dönüp ona baktı, bakışları değişmişti.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Doktor Gavila."

Rosa bir kahkaha attı.

"Bak hayatım, işte bu tür şeyler yüzünden bizimle fazla kalmayacaksın. Çünkü sana bir sır verilmiş ve sen onu bana söyleyerek doktora ihanet etmiş oldun. Bu arada o da seni kandırmış görünüyor... Çünkü ben senin gitmen için oy verdim..."

Ve Mila'yı orada bırakıp kendine olan güvenini pekiştirmiş bir edayla eve doğru yürüdü. Mila, kadının son sözlerinden buz kesmiş halde, gözleriyle onu izledi. Sonra üstünü değiştirmek için içeri girdi.

Krepp, "Burası benim Sistine Şapelim olacak," demişti. Yvonne Gress'in ikinci kattaki odasına yapılan bu benzetme, şu an pek de saçmaymış gibi görünmüyordu.

Modern çağda Michelangelo'nun bu başyapıtındaki tasvirler ve tablolar, onları yüzyıllar boyunca kullanılan kandil ve mangalların bıraktığı toz, duman ve hayvan yağı gibi katmanlardan kurtaran ve görkemli özgünlüklerini geri kazandıran kapsamlı bir restorasyon geçirmişti. Uzmanlar çalışmalarına, altında neler sakladığını görmek için neredeyse pul büyüklüğünde bir duvar parçasından başlamışlardı. Çıkan sonuç karşısında şaşkınlıkları da çok büyük olmuştu; kalın is tabakası insan hayalinin almayacağı kadar sıra dışı renkleri gizlemişti. İşte Krepp de kendi başyapıtını gerçekleştirmek için –Terranova'nın yardımıyla Mila'nın bulduğu- küçük bir kan damlasından işe başlamıştı.

Parmak izi uzmanı, "Evden çıkan çöplerde organik maddeye rastlanmadı," dedi. "Ama borular aşınmıştı ve içlerinde hidroklorik asit izleri vardı. Asit, kemik dokusunda çok etkilidir. Feldher'in cesetleri eritmek için bundan yararlandığını varsayıyoruz."

Mila, merdiven sahanlığına vardığında Krepp'in sadece son cümlesini duydu. Uzman, koridorun ortasında duruyordu, Goran, Boris ve Stern tam karşısındaydı. Rosa da biraz daha geride, duvara yaslanmıştı.

"Dolayısıyla, Feldher'in yaptığı katliamın tek delili o küçücük kan lekesi."

"Analizini yaptın mı?"

"Chang yüzde doksan çocuğun kanı olduğunu söylüyor."

Goran dönüp Mila'ya baktı sonra yine Krepp'e döndü.

"Tamam, hepimiz buradayız... Başlayabiliriz..."

Mila'yı beklemişlerdi. Genç kadının bundan hoşlanması gerekiyordu ancak Sarah Rosa'nın dediklerini beyninden bir türlü atamıyordu. Kime inanmalıydı? İlk günden beri ona kötü davranan isterik deliye mi yoksa Goran'a mı?

Bu arada Krepp onları odaya sokmadan önce, "İçeride en fazla on beş dakika kalabiliriz, bu yüzden sorunuz varsa şimdi sorun," diyerek hepsini uyardı.

Kimseden ses çıkmadı.

"İyi öyleyse girelim."

Oda, çift camlı bir kapıyla kapatılmıştı ve tam ortasında sadece tek bir kişinin girebileceği küçük bir giriş vardı. Bu sistem, mikroklimanın korunmasını sağlıyordu. Odaya girmeden önce, Krepp'in çalışanlarından biri, çocuklar için kullanılan termometrelere benzer bir aletle tek tek herkesin ateşini ölçtü. Sonra bu verileri, odada bulunan nemlendiricilere bağlı olan bir bilgisayara girdi. Bu nemlendiriciler sayesinde odanın termik durumu stabil tutuluyordu.

Tüm bu önlemlerin nedenini odaya en son giren Krepp bizzat kendisi anlattı.

"Öncelikli problem Feldher'in kullandığı boyaydı. Normal bir çözücüyle, altındakilere zarar vermeden sökmek mümkün olmadı."

Goran, "Öyleyse nasıl hallettin?" diye sordu.

"Boyanın analizini yaptık ve bitkisel kökenli bir yağın kolajen gibi kullanıldığı su bazlı bir boya olduğunu anladık. Havaya rafine edilmiş alkol yaymamız ve yağın çözülmesi için birkaç saat beklememiz yeterli oldu. Duvardaki kalın boya tabakasını epeyce incelttik sayılır. Eğer duvarlarda kan izi varsa Luminol onu su yüzüne çıkarmayı başaracaktır..."

3-amino fitalikhidrazit ya da yaygın adıyla Luminol, polisin modern iz inceleme tekniklerinde önemli ölçüde yararlandığı bir maddeydi. Luminol, hemoglobinde bulunan HEM grubu katalizörünün etkinliğine dayanır ve kanla reaksiyona girdiğinde sadece ışıkta görülmesi mümkün olan bir çeşit mavi flüor ışık üretir. Ama etkin olabilmesi için, ışık önce oksitleyici bir maddeyle birleşir ki bu genellikle hidrojen peroksit olur. Ve daha sonra sulu bir çözelti aracılığıyla havada atomlara ayrılır.

Luminolün tek bir olumsuz yanı vardır; bu mavi ışığın etki süresi otuz saniyedir ve bir kez daha tekrarlanması mümkün değildir.

Bu yüzden odada bir sürü fotoğraf makinesi, her görüntüyü sonsuza dek yok olmadan önce tespit edebilmek için hazır bulunuyordu.

Krepp herkese özel gözenekleri olan maskeler ve koruyucu gözlükler dağıttı çünkü –her ne kadar böyle bir olayla hiç karşılaşılmamış olsa da- Luminolün kanserojen olma ihtimali yüksekti.

Sonra Gavila'ya döndü.

"Ne zaman isterseniz başlayabiliriz..."

"Öyleyse başlayalım."

Krepp elindeki telsizle dışarıdaki adamlarına emir verdi.

Odanın tüm ışıkları söndürüldü.

Mila bundan pek hoşlanmadı. Bu klostrofobik karanlıkta sadece boğuk bir hırıltı gibi çıkan kendi kesik kesik nefesinden başka hiçbir şey duymuyordu. Odaya sürekli buhar üfleyen nemlendiricilerin o

mekanik ve derin nefes alış verişlerini bile bastırıyordu. Göğsünün, artan sıkıntısıyla hızla inip kalkmaya başlamasına rağmen sakin olmaya çalıştı ve bu deneyin bir an önce bitmesini diledi.

Az sonra gürültü değişti. Küçük deliklerden çıkan ve duvardaki kanı gösterecek olan kimyasal solüsyon havaya karışmaya başladı. Bu yeni maddenin ince ıslık sesine, az sonra ölgün bir mavi ışık eşlik etmeye başladı. Denizin dibine vuran güneş ışığı gibi...

İlk önceleri Mila sadece optik bir yansıma, aklının hiperventilasyon durumundayken yarattığı bir çeşit serap olduğunu düşündü. Ancak ilacın etkisi yayıldıkça yanındaki arkadaşlarını da fark etti. Sanki birileri, halojenlerin soğuk renklerini bu yeni mavimsı renkle değiştirerek odanın bütün ışıklarını açmıştı. Önce böyle bir şeyin nasıl olabileceğini sordu kendi kendine. Ama hemen sonra anladı.

Duvarlar baştan aşağı kan lekeleriyle doluydu ve Luminol hepsini göstermeye çalışıyordu.

Lekeler değişik yönlerden duvarlara sıçramıştı ama hepsi de odanın ortasındaki belli bir noktadan fırlamış gibiydi. Sanki orta yere kutsal bir sunak hazırlanmıştı. Ve tavan, yıldızlı bir örtü gibiydi. Ancak orada bulunan herkesin bu optik illüzyonun nasıl oluştuğunu bilmesi gösterinin ihtişamını bozuyordu.

Feldher, cesetleri bir et yığınına, suyun içine kolayca karışacak bir lapaya çevirmek için elektrikli testere kullanmış olmalıydı.

Mila, diğerlerinin de aynı kendisi gibi taş kesildiğini fark etti. Birer robot gibi etraflarına bakınıyorlardı. Bu esnada odanın her köşesine yerleştirilmiş hassas fotoğraf makineleri amansız ve acımasız bir şekilde resim çekmeye devam ediyordu. Henüz on beş saniye geçmişti ve Luminol halen daha gizli kalmış yeni lekeleri ortaya çıkarıyordu.

Bu iğrenç olaya tanıklık etmeye devam ettiler.

Sonra Boris aniden, odanın bir köşesinde yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayan şeyi işaret etti.

"Şuraya bakın!"

Ve hepsi aynı anda Boris'in gösterdiği noktaya baktılar.

Duvarın bir bölümünde Luminol etkin olamıyordu ve o kısım beyaz olarak kalmaya devam ediyordu. Aynen duvardaki bir objenin üzerine sprey boya sıkılmış gibi, küçük mavi lekelerden bir çerçeve oluşmuştu. Ve bu çerçevenin içinde sanki sıvadan söküp çıkarılmış ya da bir fotoğrafın içinden kesilmiş gibi duran bir görüntü vardı.

Odada bulunan herkes bunun belli belirsiz bir insan siluetine benzediğini düşündü.

Feldher, Yvonne ile evlatlarına tüyleri diken diken eden bir vahşetle işkence ederken, biri odanın bir köşesinden olaya kayıtsızca tanıklık ediyordu.

27

Ona seslenmişlerdi.

Bundan kesinlikle emindi. Hayal görmüyordu. Bu kez onu daldığı derin uykudan çıkaran ne korku ne de aniden nerede olduğunu fark etmesi değil, bu ses olmuştu.

Tüm duyularını uyuşturan ilacın etkisi, canavarın midesinde kendi isminin çınladığını duyduğu anda geçmişti. Sonunda birileri onu aramaya gelmişti.

"Buradayım!" diye bağırmak istedi ancak dudaklarını kımıldatamadı.

Şimdi başka sesler de duymaya başlamıştı. Daha önce olmayan birtakım gürültüler. Neye benziyorlardı? Ayak seslerine mi? Evet, ayak sesleriydi, hem de birden fazla. Birileri gelmişti! Yanında, etrafında birileri mi vardı? Her yerden ayak sesleri geliyordu ama uzaktaydılar, çok uzakta. Orada ne yapıyorlar? Onu mu aramaya geldiler? Evet, kesinlikle onun için geldiler. Ama o canavarın karnındaydı, göremezlerdi. Öyleyse tek çare sesini duyurabilmekti.

"İmdat!" diye bağırmaya çalıştı. Ancak sesi boğuk çıktı çünkü günlerdir can çekişiyor, zorla ve kalleşçe uyutuluyordu Bütün bunların nedeniyse canavarın onu midesinde sindirene kadar hayatta kalmasını sağlamak içindi. Ve dış dünya yavaş yavaş onu unutuyordu.

Ama şimdi geldilerse eğer, beni unutmamışlar demektir.

Bu düşünceyle, kendisinin bile tahmin edemediği bir güç doldu içine; bedeninin derinliklerinde, sadece acil durumda kullanmak üzere saklanmış bir enerji stoğu. Akıl yürütmeye çalıştı.

Burada olduğumu nasıl belli edebilirim?

Sol kolu her zaman sargılar içindeydi. Bacakları ağırlaşmıştı. Tek umudu, onu hayata bağlayan tek şey, sağ koluydu. Uzaktan kumanda hâlâ eline ve artık iyice beynini kemirmiş olan o aptal çizgi filme bağlıydı. Kolunu kaldırdı ve ekrana doğru uzattı. Ses normaldi ama belki de biraz daha yükseltebilirdi. Denedi ancak doğru düğmeyi bir türlü bulamıyordu. Belki de tüm tuşlar tek bir komuta bağlanmıştı. Bu arada kulağına halen daha sesler gelmeye devam ediyordu. Onu çağıran bir kadın sesiydi. Ama yanında bir de adam vardı. Hatta iki.

Onlara seslenmeliyim. Ne olursa olsun beni fark etmelerini sağlamalıyım. Yoksa burada öleceğim.

İlk kez ölüm olasılığını ağzına alıyordu. Şu ana kadar bunu hiç düşünmemeye çalışmıştı. Belki kendince bir çeşit büyü yapmıştı. Belki de küçük bir kızın ölümü düşünmemesi gerekiyordu. Ama şimdi kimsenin ona yardım etmeyeceğini fark etmişti. Kaderi bu şekilde ölmekti.

En acı olan da şu an onu tedavi eden kişinin aynı zamanda hayatına son verecek kişi olmasıydı. Sol kolunu sarmıştı, ona serum takmış, bir sürü ilaç içirmişti. Kendisiyle büyük bir özenle ilgileniyordu. Sonunda öldürecekse neden bunu yapıyordu? Bir türlü bu soruya cevap bulamıyordu. Onu hayatta tutmasının tek bir nedeni olmalıydı; daha büyük acılar çektirmek.

Onun için bu belki de buradan kurtulup evine dönmek, sevdiklerine yeniden sarılmak için son şansıydı. Annesi, babası, dedesi ve hatta Houdini. Bu karabasandan kurtulursa o lanet olası kediye bile iyi davranacağına yemin etti.

Elini kaldırdı ve uzaktan kumandayı var gücüyle yatağın demir kenarına vurmaya başladı. Çıkan ses kendisini de çok rahatsız ediyordu ama aynı zamanda da hayat kurtarıcıydı. Daha hızlı, çok daha hızlı. Sonunda plastik zımbırtının kırıldığını fark etti. Ama önemi yoktu. O tok metal sesleri gittikçe daha öfkeli vuruşlara dönüyordu. Genzinden boğuk bir çığlık çıktı.

"Buradayım!"

Kumanda paramparça olmuştu ve küçük kız sonunda durmak zorunda kaldı. Ama üstünde bir şeyler hissetti. Bu olumlu muydu yoksa olumsuz mu? Ve sonrası sessizlik. Belki de onu fark etmişler ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. Hayır, onu bulmadan gitmelerine izin veremezdi! O zaman çok canı yansa da sağ koluyla yatağın kenarına vurmaya devam etti. Kolunun ağrısı omuzlarına, oradan da sol koluna geçmiş olsa da devam etti. Yaptığı şey umutsuzluğunu arttırmaktan başka bir şeye yaramıyor olsa da devam etti. Çünkü kimsenin onu duymaması halinde kendisini çok daha kötü şeylerin beklediğinden emindi. Birileri kesinlikle bu yaptığını ona ödetecekti.

Gözlerinden buz gibi yaşlar akmaya başladı. Ama bu arada sesler yine başlamıştı ve küçük kız da yeniden cesaretlendi.

Taş duvarların arasından biri çıkıp ona doğru gelmeye başladı. Gölge iyice yakına geldiği zaman narin ellerini, mavi elbisesini ve omuzlarına kadar inen kestane rengi saçlarını gördü.

Gölge ona doğru eğildi ve küçük bir kız sesiyle konuşmaya başladı.

"Artık yeter yoksa bizi duyacaklar."

Sonra bir elini kızın elinin üstüne koydu. Bu dokunuş kızın sakinleşmesine yetmişti.

"Lütfen," diye ekledi.

Yalvarışı o kadar hüzünlüydü ki küçük kız sesini çıkarmadı. O küçük kızın burada kalmak gibi saçma bir şeyi neden istediğini anlamadı. Ama yine de ona itaat etti. Başarısız girişimi için ağlasın mı yoksa yalnız olmadığını anladığı için sevinsin mi, bilemedi. Ancak burada ilk karşılaştığı varlığın kendisi gibi küçük bir kız olmasından o kadar mutlu olmuştu ki onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Hatta tüm varlığıyla buradan çekip gitmek istediğini bile unuttu.

Üst kattan gelen sesler ve gürültüler artık kesilmişti. Kopkoyu bir sessizlik başlamıştı yeniden.

Diğer küçük kız elini çekti.

"Kal..." diye yalvardı küçük kız. "Gitme!"

Diğeri, "Merak etme, yine görüşeceğiz..." dedi ve sonra karanlığın içinde kayboldu.

Küçük kız sesini çıkarmadı ama ümit etmeye devam etmek için o küçük ve önemsiz söze dört elle sarıldı.

28

"Alexander Bermann'ın kanepesi!"

Beyin Fırtınası Merkezi'nde tüm takım Gavila'nın söylediklerine konsantre olmuştu. Hep birlikte pedofilin o kenar mahalledeki inine ve internette çocuk avına çıktığı bilgisayarına dönmüşlerdi.

"Krepp o deri koltukta hiçbir parmak izine rastlamadı!"

Goran yeni bir şey keşfetmiş gibiydi.

"Geri kalan her yerde onlarca iz var ama o kanepede yok! Neden? Neden biri onu temizlemekle uğraşsın? Neden sadece o?"

Sonra kriminolog üzerinde olayla ilgili fotoğraflar, notlar, öksüzler yurdundaki maceranın sonuçlarını gösteren belgeler asılı duvara doğru yürüdü. Notların içinden birini aldı ve okumaya başladı. Bu, Billy Moore'un mezarından çıkan kasetçalardaki Ronald Dermis'in Peder Rolf'a günah çıkarırken yapılan kaydın bir kopyasıydı.

"Sen Billy'ye ne olduğunu biliyorsun, değil mi Ron?" "Tanrı onu yanına aldı..." "Tanrı değil, Ron. Sen kim olduğunu biliyor musun?" "O... Düştü. Kuleden düştü..." "Sen de oradaydın, değil mi? Evet..."

Ve daha sonra peder, Ron'a söz veriyor.

"Olayın nasıl olduğunu anlatırsan sana ceza vermeyeceğim. Bu bir sözdür..." Ve buna Ronald nasıl cevap veriyor, hatırlayın... "*Yapmamı o istedi*... Anlıyor musunuz? *O*!"

Goran ona şaşkınlıkla bakan yüzleri tek tek inceledi.

"Bunun üzerine Peder Rolf'un sorusunu hatırlayın... 'O kim? Onu kuleden itmeni Billy mi istedi?' 'Hayır...' 'Diğer çocuklardan biri mi?'

'Hayır..' 'Kim öyleyse? Haydi, soruma cevap ver. Aslında böyle biri yok, değil mi? Sadece senin hayallerinin bir ürünü..' Ve Ronald son derece kendinden emin olarak bir kez daha Peder Rolf'un sorusuna ret cevabı veriyor. 'Hayır..' Ancak Peder Rolf ısrarla üstüne gidiyor. 'Burada başka kimse yok. Sadece sen, ben ve arkadaşların..' Ve Ronald sonunda cevap veriyor. *'O buraya sadece benim için geliyor...'"*

Yavaş yavaş diğerleri de anlamaya başlamışlardı.

Goran küçük bir çocuk gibi heyecanlıydı. Koşarak duvarın önüne gitti ve bu kez de yetişkin Ronald'ın onlara gönderdiği mektubun kopyasını eline aldı.

"Bu mektupta kafamı en çok kurcalayan şu cümle oldu: *Sonra O geldi. O beni anlıyordu. Bana öğretti."*

Aralarında dolaşarak mektubu onlara da gösterdi.

"Gördünüz mü? 'O' kelimesi özellikle büyük harfle yazılmış. Bunu yukarıda da fark ettim ama vardığım sonuç yanlıştı. Ronald'ın kişilik bölünmesi yaşadığını ve 'O' zamiriyle bir başkasını değil, kendisini işaret ettiğini sanıyordum. 'Bendim ama yapmamı O istedi... Şu anki halim ONUN hatası...' Yanılıyordum oysa. Otuz sene önce Peder Rolf'un yaptığı hatayı az kalsın ben de yapıyordum! Günah çıkartırken Ronald 'O' dedikçe, peder çocuğun h atasını dışa vurmak için kendisini böyle ifade ettiğini sanmıştı. Tipik bir çocuk davranışı. Ancak bizim tanıdığımız Ronald artık bir çocuk değildi..."

Mila, Goran'ın bakışlarındaki heyecanın biraz söndüğünü gördü. Doktor ne zaman bir saptama hatası yapsa bakışları değişiyordu.

"Ronald'ın defalarca üstüne basa basa söz ettiği bu 'O' zamiri ruhundaki bir taşkınlık, kendi hatalarının sorumluluğunu bir başkasına atma isteği değildi! Hayır! Ronald'ın 'O' diye sözünü ettiği kişi, Alexander Bermann internette çocuk avına çıktığı zaman karşısındaki deri koltukta oturup onu izleyen 'O'nun ta kendisi! Feldher, Yvonne Gress'in evinde sayısızca kanıt bıraktı ama sadece katliamı gerçekleştirdiği odadaki izleri örtmeye çalıştı çünkü duvarda gizli tutmak -ya

da ortaya koymak- istediği tek şey var; onu izleyen kişinin kandan oluşmuş ölümsüz görüntüsü! İşte bu yüzden *'O' Albert'ın ta kendisi*!"

Sarah Rosa, herkesi hayrete düşüren bir sakinlikle söze karıştı.

"Özür dilerim ama bu hiç mantıklı değil. Capo Alto'nun tüm güvenlik kamerası kayıtlarını birlikte izledik. Feldher'den başka o eve hiç kimse girmedi."

Goran, Rosa'ya döndü ve parmağıyla onu işaret eder gibi, "Doğru!" dedi. "Çünkü eve her girişinde küçük bir elektrik kesintisiyle kameraları etkisiz bıraktı. Biraz düşünürsek eğer, duvardaki aynı efekt de kartondan elde edilmiş bir maket ya da bir manken olabilir. Ve bu bize ne ifade eder?"

Mila, "Mükemmel bir illüzyon ustası olduğunu," dedi.

"Bu da doğru! Ve bu adam ilk andan beri bize bu hileleriyle meydan okuyor. Örneğin Sabine'in atlıkarıncadan kaçırılmasını ele alalım... Olağanüstü! Onlarca insan! Onlarca göz! Ve kimse bir şey fark etmiyor!"

Goran, ona meydan okuyan bu katilin yeteneği karşısında hayli heyecanlanmıştı. Ama bu, kurbanlar için üzülmüyor anlamına gelmezdi elbette. Onun bakış açısına göre bu insanlıktan nasibini almamış bir zalimin şovu da değildi. Albert onun üzerinde çalıştığı bir objeydi. Kafasının içinde kurduğu düzeni anlamak da Goran'ın ona meydan okumasıydı.

"Ancak kişisel düşüncemi sorarsanız, Feldher kurbanlarını katlederken Albert'ın da orada olduğunu sanmaktayım. Kartondan maketleri ya da manken varsayımını bir kenara bırakıyorum. Neden, biliyor musunuz?"

Kriminolog bir-iki saniye kadar onların yüzündeki şaşkınlık ifadesinin keyfini çıkardı.

"Krepp, duvardaki profilin çevresindeki kan lekelerinin düzeninde 'sürekli değişkenlikler' –o böyle adlandırıyor- tespit ettiğini söyledi. Bu demek oluyor ki, duvar ile sıçrayan kanın arasına giren engel her neyse, sabit değildi, yani hareket ediyordu!"

Sarah Rosa'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Stern kendi kendine konuşur gibi, "Toparlayalım öyleyse," dedi. "Albert, Ronald Dermis'i çocukken tanıdıysa, o zaman kendi kaç yaşındaydı? Yirmi? Otuz? Eğer öyleyse şu an elli ya da altmış yaşında olmalı."

Boris, "Doğru," diye cevap verdi. "Ve katliam odasındaki gölgenin ölçülerine bakacak olursak, yaklaşık olarak bir yetmiş boylarında."

Duvardaki lekeyi çoktan ölçmüş olan Saralı Rosa, "Tam bir altmış dokuz," dedi.

"Aramamız gereken adamın kısmen bir tanımlaması oluştu. Eh, bu da bir şeydir."

Goran yeniden konuşmaya başladı.

"Bermann, Ronald, Feldher: Birer kurda benziyorlar. Ve kurtlar genellikle sürü halinde hareket ederler. Her sürünün de bir lideri vardır. Ve işte Albert da bize tam bunu söylemek istiyor; bu sürünün lideri benim. Bu üç bireyin yaşamlarında, ayrı ayrı ya da beraberce, bir araya geldikleri bir an oldu. Ronald ve Feldher tanışıyorlardı, aynı yurtta büyümüşlerdi. Ancak muhtemelen Alexander Bermann diye birinden haberleri yoktu. Aralarındaki tek ortak nokta Albert. Bu yüzden her suç mahalline kendi imzasını bırakıyor."

Sarah Rosa, "Peki ya şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bunu tek başınıza da zihninizde canlandırabilirsiniz... İki; halen daha iki kızın cesedi eksik ve buna bağlı olarak sürünün iki üyesi..."

Mila, "Bir de altı numara var," dedi.

"Evet... Ama Albert onu kendisi için saklıyor..."

Yarım saatten beri kaldırımda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, bir türlü kapının zilini çalacak cesareti kendinde bulamıyordu. Bir yandan da orada bulunmasının nedenini anlatmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. O kadar uzun süredir insanlarla ilişkiye

girmiyordu ki en basit girişim bile böylesi imkânsız geliyordu ona. Sonunda ne yapacağına karar vermeden kapıda donarak ölecekti.

"Bir sonraki mavi arabadan sonra yapacağım, söz!"

Saat dokuzu geçmişti ve kötü hava yüzünden caddeler nerdeyse bomboştu. Goran'ın üçüncü kattaki evinin ışıkları yanıyordu. Çözülmüş karla ıslanmış caddede, su oluklarından yere çarpan damlacıkların çıkardığı metalik sesler, olukların öksürükleri ve su borularının boğuk homurtularından oluşmuş bir konser sürüyor gibiydi.

"Tamam, gidiyorum!"

Mila, olası meraklı komşuların bakışlarından saklanmak için beklediği köşeden çıktı ve koşarak sokak kapısının önüne geldi. Bina, geniş pervazlı koca pencereleri ve hâlâ çatıyı süsleyen büyük bacalarıyla, çevrede birçok benzeri olan ve yirminci yüzyılın ortalarına kadar fabrika olarak kullanılan yapılardan biriydi. Büyük olasılıkla bütün semt bir mimar elinden geçmiş ve endüstriyel binalar oturma mekânlarına çevrilmişti.

Diyafonlu zili çalıp bekledi.

Aşağı yukarı bir dakika geçmeden diyafondan Goran'ın homurdanan sesi duyuldu

"Kim o?"

"Benim, Mila. Özür dilerim ancak sizinle konuşmam gerekiyordu ve bunu telefonda yapmak istemedim. Stüdyodayken çok meşguldünüz ve ben de düşündüm ki..."

"Yukarı gel... Üçüncü kat."

Ardından Goran otomatiğe bastı ve büyük kapının kilidi açıldı.

Eski bir yük asansörü şimdi normal bir servis asansörü görevini yapmaktaydı. Çalışması için önce iki geniş kapıyı kapatmak ardından bir kolu elle çevirmek gerekiyordu. Mila merdivenlere doğru yürüdü ve ağır ağır üçüncü kata çıktı.

Merdiven sahanlığında tek bir kapı vardı ve onun için aralık bırakılmıştı.

"Gir, lütfen... Rahatına bak."

Goran'ın sesi evin içinden geliyordu. Mila yavaşça kapıyı aralayarak içeri girdi. Geniş bir çatı katındaydı. Döşemeler cilasız tahtadan yapılmıştı. Kaloriferler demir dökümdü ve sütunların etrafını çevreliyorlardı. Yanan kocaman bir şömine ortama amberimsi bir renk katmıştı. Mila, Goran'ın nerede olduğunu anlamaya çalışarak içeri girip kapıyı kapattı. O sırada doktorun alelacele mutfak kapısından çıktığını gördü.

"Bir saniye, hemen geliyorum."

"İşine bak, lütfen."

Mila etrafına bakındı. Kriminoloğun özensiz giyimine karşın evi son derece düzenliydi. Hiçbir yerde zerre kadar toz yoktu ve her şey oğlunun yaşam kalitesini yükseltmek için harcadığı özeni yansıtıyordu.

Az sonra Goran elinde bir su bardağıyla Mila'nın yanına geldi.

"Affedersin, aniden çıkageldim."

"Önemi yok, genelde geç yatarım." Sonra elindeki bardağı göstererek, "Tommy'yi yatırıyordum. Fazla uzun sürmez. Otur, lütfen... Ya da içecek bir şeyler al; köşede içkilerin durduğu küçük bir bar var."

Mila başını salladı ve Goran da odalardan birine doğru yöneldi. Genç kadın, biraz da sıkılganlığını atmak için, kendine bir buzlu votka hazırladı. Şöminenin yanında durup içkisini yudumlarken Goran'ı fark etti. Yarı aralık duran yatak odasının kapısından Tommy'nin yatağının kenarında oturduğunu ve saçlarını okşayarak oğluna bir şeyler anlattığını gördü. Sadece palyaço şeklindeki bir gece lambasıyla aydınlatılmış yarı aydınlık odada Tommy örtülerin altındaki bir şekil gibi görünüyordu.

Bu tablonun içindeki Goran bambaşka biri gibiydi.

Nedense Mila'nın aklına, daha küçük bir çocukken ilk kez babasının ofisine gidişi geldi. Her sabah evden takım elbisesiyle, kravatıyla çıkan adam işyerine girince bambaşka biri olup çıkıyordu. O biricik babasının yerine sert ve ciddi bir adam geliyordu. Mila onu ilk kez bu duruşuyla gördüğünde yaşadığı hayal kırıklığını düşündü.

Goran içinse bunun tam tersi geçerliydi. Onu babalık mesleğini yerine getirirken görmek Mila'nın içinde sonsuz bir şefkat duygusu uyandırdı.

Mila asla böyle bir ikilem yaşamamıştı. Onda sadece tek bir versiyon vardı. Hayatında kesintiye uğrama diye bir şey söz konusu değildi. Kayıp insanları arayan bir polis memuru olmaktan vazgeçmiyordu çünkü her zaman aklında o kayıplar vardı. Baktığı her yerde, izin günlerinde, alışveriş yaparken, boş boş gezerken bile o kayıpları arıyordu. Tanımadığı insanların yüzünü incelemek artık bir alışkanlık halini almıştı.

Kaybolan küçük insanların da, herkes gibi, birer hikâyeleri vardır. Ama bu hikâye bir noktada yarıda kesilir. İşte Mila, onların karanlıktaki minik adımlarının peşinden gidiyordu. Yüzlerini asla unutmuyordu. Aradan seneler geçmiş olabilirdi ama genç polis onları her zaman tanıyabilecek durumdaydı.

Çünkü o küçük çocuklar her zaman bizim aramızda, diye düşünüyordu. *Bazen yetişkinlerin yüzüne bakmak bile onları bulmaya yeterli olur.*

Goran, oğluna bir masal anlatıyordu. Mila, böylesine özel bir anı bakışlarıyla rahatsız etmek istemedi. Arkasını döndü ama bu kez de Tommy'nin bir çerçevenin içinden ona gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Tommy, Goran'ın yaşantısının henüz bilmediği bir bölümündeydi.

Az sonra Goran, yüzünde bir gülümsemeyle yanına geldi.

"Uyudu."

"Rahatsız etmek istemezdim ancak önemli olabileceğini düşündüm."

"Affedildin. Hadi anlat bakalım, neler oluyor?"

Geniş kanepelerden birine oturdu ve Mila'ya da yanına oturması için işaret etti. Şöminenin ateşi duvarda dans eden gölgeler oluşturuyordu.

"Başıma yine aynı şey geldi; takip edildim."

Kriminolog kaşlarını çattı.

"Bundan emin misin?"

"Geçen kez hayır, ama bu kez eminim."

Hiçbir ayrıntıyı atlamamaya çalışarak başından geçen olayı Goran'a anlattı. Sönük farlarıyla arkasından gelen aracı, ay ışığının onun kaportasına vurmasını ve görüldüğünü fark edince takipçisinin ters yöne dönmesini...

"Neden birileri sadece seni takip ediyor?"

Goran bunu daha önce, restoranda yemek yedikleri akşam Mila ilk takip olayından söz ettiğinde de sormuştu. Ancak bu kez sanki bu soruyu kendisine sorar gibiydi.

"Mantıklı bir neden bulamıyorum."

"Bu noktada peşime bizlerden birini takmak, beni takip eden kişiyi suçüstü yakalamak açısından yararlı olabilir."

"Şu an senin onu fark ettiğini bildiğine göre, tekrar etmeyecektir."

"Haklısın. Ama buraya sadece bunun için gelmedim."

Goran dönüp Mila'ya baktı.

"Bir şeyler mi buldun?"

"Bulmaktan ziyade sanırın bir şeyi anladım. Albert'ın illüzyonlarından birini..."

"O kadar çok ki... Hangisini?"

"Kimseye fark ettirmeden atlıkarıncadan kızı alıp götürmesini..."

Şimdi Goran'ın gözleri ilgiyle pırıldamaya başlamıştı.

"Devam et... Seni dinliyorum."

"Albert'ı şu ana dek hep bir erkekmiş gibi düşündük. Peki ya bir kadınsa?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Aslında bunu aklıma getiren Sabine'in annesi oldu. Henüz ona bir şey sormadan bana atlıkarıncada yabancı bir adam olsaydı kesinlikle fark edeceğini söyledi. Bu yüzden bir baba değildi diye düşündüm. Olsaydı eğer, Sabine'in annesinin dediği gibi, annelerde olan o altıncı hissin gücüyle fark edilirdi. Ben onların bu sezgisine inanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü polis o gece kaydedilen bütün görüntüleri –amatör çekimler ve fotolar dâhil- inceledi. Ve hiç kimse şüpheli bir adama rastlamadı. Üstelik Albert'ın herkes gibi sıradan biri olduğunu ortaya çıkarmaya çalıştık. O zaman kendi kendime, bir kadın için o kalabalığın içinden bir çocuk kaçırmanın daha kolay olabileceğini düşündüm."

"Sence bir suç ortağı var..." Bu düşünce, Goran'ın pek hoşuna gitmemişti. "Ancak böyle bir iddiayı destekleyecek tek bir kanıt yok elimizde."

"Biliyorum. Zaten problem de bu."

Goran ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Bir yandan sakalını sıvazlarken bir yandan da düşünüyordu.

"Doğruysa eğer, ilk kez olan bir şey değil... Geçmişte de olmuştu. Gloucester'da, Fred ve Rosemary West örneğinde..."

Kriminolog kısaca seri katil karı-kocanın olayını anlattı. Adam duvar işçisiydi, kadın da ev kadını. On çocukları vardı. Birlikte masum kız çocuklarını tuzağa düşürüyor, onları seks partilerine katılmaya zorluyor, sonra da öldürüp Cromwell Caddesindeki 25 numaralı evlerinin avlusuna gömüyorlardı. On yedi yaşındaki kendi kızlarının da sonu, yaptıklarını anlayıp isyan ettiği için aynı avlunun altı olmuştu. Sadece iki kurban değişik yerlere gömülmüştü. Polis, villanın altını kazarken çökme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

Gavila, bu örneğin ışığında Mila'ya Albert'ın bir suç ortağı olma ihtimalinin çok da saçma olmadığını söylemeye çalışmıştı.

"Belki altı numaralı çocuğun bakımını üstlenen de bir kadındır."

Goran çok ilgilenmiş görünüyordu. Ancak heyecanına yenilip hata yapmak da istemiyordu.

"Beni yanlış anlama, Mila. Seninki mükemmel bir sezgi ama bunu doğrulamak zorundayız."

"Bundan diğerlerine söz edecek misin?"

"Evet, dikkate alsak iyi olur. Bizimkilerden birine film ve fotoğrafları yeniden gözden geçirmesini söyleyeceğim."

"Ben yapabilirim."

"Tamam."

"Bir şey daha var... Sadece benim merakım. Cevabı tek başıma bulmaya çalıştım ama olmadı."

"Neden söz ediyorsun?"

"Çürüme sürecinde cesedin gözleri de bir değişikliğe uğruyor mu?"

"Genellikle gözlerin rengi biraz açılabilir." Goran ilgiyle Mila'ya bakıyor, bu konunun nereye varacağını merak ediyordu. "Niçin soruyorsun?"

Mila cebinden Sabine'in evinden ayrılırken annesinin ona ısrarla verdiği ve tüm dönüş yolunda yanındaki koltukta tuttuğu fotoğrafı çıkardı. Takip edilmenin verdiği stresi atlattıktan sonra bu fotoğrafa uzun uzun bakmıştı.

Yanlış bir şeyler vardı.

Goran da fotoğrafı eline alıp baktı.

"Kobashi'nin evinde bulduğumuz cesedin gözleri maviydi."

Goran hemen atıldı.

"Oysa Sabine'in gözleri *kahverengi*."

Yol boyunca Goran tek bir kelime etmemişti.

Ortaya çıkan bu gerçekten sonra Mila, Goran'ın bir anda değişiverdiğini görmüştü. Ve kriminolog, genç kadını çok etkileyen bir şey söylemişti.

"Çok iyi tanıdığımızı sandığımız ama haklarında hiçbir şey bilmediğimiz insanlarla beraberiz." Ve sonra eklemişti. "Bu bizi mahveder!"

Mila ilk önce kriminoloğun Albert'dan söz ettiğini düşünmüştü ama öyle değildi.

Evde hızlı bir telefon trafiği yaşanmış, takımın tüm üyelerine ve hatta Tommy'nin bakıcısına haber verilmişti.

Daha sonra Goran hiçbir açıklama yapmadan, "Çıkmamız gerekiyor," demişti.

"Ya Tommy?"

"Bayan Runa yirmi dakika içinde burada olacak. Tommy uyuyor."

Ve sonra bir taksi çağırmışlardı.

Polis Merkezi o saatte bile ışıl ışıldı. Binada yoğun bir koşuşturma vardı. Bazı polisler nöbet değişikliği için gelmişlerdi ancak çoğu bu olay üzerinde çalışıyordu. Günlerdir gelen ihbarlar doğrultusunda şüphelilerin evleri aranıyor, adresi verilen yerlere baskınlar düzenleniyordu.

Goran, taksinin parasını ödedikten sonra Mila'nın ona yetişmekte zorluk çekmesine bile aldırmadan merkeze girdi. Davranış Bilimleri Departmanı'nın bulunduğu katta Rosa, Boris ve Stern onları bekliyorlardı.

Stern, "Neler oluyor?" diye sordu.

Goran, "Bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," dedi. "Roche'u görmeliyiz."

Başmüfettiş, Federal Polis yetkilileriyle toplantı halindeydi. Konu tabii ki Albert olayıydı. Aniden Goran ve takımı toplantı odasına dalıverdiler.

"Seninle konuşmalıyız."

Roche yerinden kalktı ve oradakilere dönerek, "Baylar, yıllardır birlikte çalıştığımız Doktor Gavila'yı hepiniz tanıyor olmalısınız..."

Goran, Roche'un kulağına eğildi.

"Hemen, şimdi!"

Başmüfettişin yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Affınızı rica ediyorum, sanırım bazı yenilikler var."

Roche, masadaki dosyaları toplarken bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Bu arada Goran iki adım gerisinde duruyor, takımın diğer üyeleri de eşikte bekliyorlardı.

Başmüfettiş, elindeki dosyaları ofisindeki masasının üzerine fırlatıp atarken, "Umarım gerçekten de önemli bir nedenin vardı," dedi.

Goran, asık suratla tüm ekibin odaya girmesini bekledi ve sonra kapıyı kapattı.

"Kobashi'nin evinde bulunan ceset üçüncü kıza ait değil."

Sesinin tonundaki ciddiyet ve kararlılık herhangi bir aldatmacaya meydan vermeyecek kadar sertti. Başmüfettiş yerine oturdu ve kollarını kavuşturdu.

"Devam et..."

"O kız Sabine değil... Melissa."

Mila dördüncü kızı düşündü. Kayıtlara göre içlerinde en büyük olanlarıydı ancak genç bedeni uzmanları yanıltmış da olabilirdi. *Ve Melissa'nın gözleri maviydi.*

"Roche, "Devam et," dedi. "Seni dinliyorum..."

"Bunun iki anlamı olabilir. İlki, Albert kendi *modus operandi*, yani çalışma yöntemini değiştirdi, çünkü şu ana dek kızları kaçırdığı sıraya göre bulmamızı sağladı. İkincisi ise, Chang DNA analizleri sırasında hata yaptı..."

Roche, kendinden emin, "Sanırım bu varsayımların ikisi de akla yatkın," diyerek araya girdi.

"Oysa ben, ilkinin neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyorum... Ve ikinci olasılığa baktığımda da, sonuçları Mila'ya vermeden önce onları değiştirmesi için Chang'e senin emir verdiğini sanıyorum!"

Roche kıpkırmızı oldu.

"Dinle, Doktor! Burada oturup senin saçmalıklarını dinleyecek zamanım yok!"

"Üçüncü kız nerede bulundu?"

"Ne?"

Başmüfettiş, elinden geldiğince şaşırmış gibi yapmaya devam ediyordu.

"Bulunmuş olmalı. Aksi takdirde Albert dördüncü çocuğa geçerek planında ilerlemezdi."

"Ceset, Kobashilerin evinde bir haftadan daha uzun bir süre kalmıştı! Belki de dediğin gibi önce üç numaralı kızı bulmamız ge-

rekiyordu. Veya sadece şans eseri dördüncü kızı önce bulduk. Chang dersen, yanılmış olabilir, ne bileyim!"

Kriminolog gözlerini adama dikti.

"Bu yüzden öksüzler yurdundaki olaydan sonra bize yirmi dört saat izin verdin. Ayağının altında dolaşmayalım diye!"

"Goran, bu komik iddialarını yeterince dinledim! Eğer söyleyecek doğru dürüst bir şeyin yoksa..."

"Wilson Pickett olayı yüzünden, değil mi?"

"Hiçbir ilgisi yok, emin ol."

"Oysa tam tersi. Artık bana güvenmiyorsun. Belki haksız da değilsin... Ama bu olayın da elimden kaçtığına inanıyorsan, hiçbir politik oyuna girmeden bunu yüzüme karşı söylemeni tercih ederim. Sen bunu bize söyle ki biz de bir adım geri duralım ve böylece sorumluluklarımızı üstlendiğin için seni de küçük duruma düşmekten kurtaralım."

Roche hemen cevap vermedi. Koltuğunda sallanıyor, bir eliyle de alnını ovuşturuyordu. Sonra çok sakin bir ifadeyle, "Dürüst olmam gerekirse, nasıl söyleyeceğimi..."

"Haydi, Roche... Anlat."

Bunu söyleyen Stern idi. Roche ona buz gibi bir bakış fırlattı.

"Kes sesini, Stern!"

Goran dönüp Stern'e baktı. Sonra Boris ve Rosa'nın yüzlerini inceledi. Biliyorlardı... Bilmeyen sadece Mila ve kendisiydi.

Mila, *Demek o yüzden Boris'e gününü nasıl geçirdiğini sorduğumda bana kaçamak cevap verdi,* diye düşündü. Sonra aklına Yvonne Gress'in evinin önünde Rosa'nın ona karşı takındığı tavır geldi. Öyleyse o tartışma, dolaylı olarak bir şantaj niteliğindeydi.

Saralı Rosa, Stern'e destek çıkarak Roche'u sıkıştırdı.

"Evet, başmüfettiş. Her şeyi anlatın ve bu konu kapansın."

Boris, Goran'ı kastederek, "Onu konunun dışında tutamayız, bu doğru olmaz," dedi.

Görünüşe bakılırsa hepsi doğru bulmadıkları bir emre itaat ettikleri için pişmandı ve Goran'a karşı da mahcup durumdaydılar.

Roche, birkaç saniye daha sesini çıkarmadı, sonra gözlerini Goran'a ve Mila'ya çevirdi.

"Tamam... Ama ağzınızdan tek bir kelime kaçırırsanız sizi mahvederim!"

29

Gün, ürkek ışıklarıyla kırların üzerine yayılmaya başlamıştı.

Dağların zirveleri yavaş yavaş aydınlanıyordu. Kardan kurtulan çayırların yeşili, gri bulutlara âdeta kafa tutar gibi kendini göstermeye çalışıyordu. Kasabaya doğru uzanan asfalt yol, vadilerin arasından dans ederek uzayıp gidiyordu.

Arabanın arka camına başını yaslamış, dışarı bakan Mila garip bir huzur hissediyordu. Kim bilir belki yorgunluktan belki de artık işi oluruna bıraktığından... Bu kısa yolculuğun sonunda keşfettiği şey ne olursa olsun onun için sürpriz olmayacaktı. Roche fazla açık konuşmamıştı. Her ikisinin de ağızlarını sıkı tutacaklarından emin olduktan sonra Goran'la birlikte ofisine kapanmıştı.

Mila koridorda kalmış, Boris de kendisine onu ve Goran'ı neden dışladıklarını açıklamaya çalışmıştı.

"O bir sivil ve sen de... Eh, sen de bir danışmansın. Bu yüzden..."

Eklenecek fazla da bir şey yoktu. Roche'un saklamaya çalıştığı sır her neyse, kontrol altında olmalıydı. Bu yüzden sızıntıları önlemek hayati bir önem taşıyordu. Bunun da tek yolu, doğrudan kendi kontrolü altında olan kişilerle bu sırrı paylaşmaktan geçiyordu çünkü onların gözünü korkutmak çok daha kolaydı.

Mila, bundan başka bir şey öğrenemedi. Kendisi de öğrenmeye çalışmadı zaten.

Birkaç saat sonra Roche'un ofisinin kapısı açılmış ve başmüfettiş Boris, Stern ve Rosa'ya Goran'ı üçüncü bölgeye götürmelerini

emretmişti. Mila'nın adı doğrudan doğruya söylenmese de o da bu yolculuğa katılacaktı.

Binadan çıkıp biraz ilerdeki parka girmişler ve Emniyet Müdürlüğü'nün önünde devamlı nöbet tutan gazetecileri atlatmak amacıyla sivil plakalı iki araç almışlardı. Mila, bilinçli olarak Sarah Rosa'nın bindiği aracı tercih etmeyip Stern ile Gavila'nın yanına binmişti. Rosa'nın Goran'la olan ilişkisine gölge düşürmeye uğraştığını anladığı andan beri ona tahammül edemez hale gelmişti ve kadının her an bir olay çıkarmasından korkuyordu.

Saatlerdir yoldaydılar. Mila uyumaya çalıştı ve bir süre sonra da daldı. Uyandığı zaman gidecekleri yere neredeyse varmak üzereydiler.

Yol, çok fazla işlek değildi. Mila, yolun kenarına park etmiş, içinde iki adamın oturduğu koyu renk arabalar fark etti. *Nöbetçiler*, diye düşündü. *Olası meraklıları uzaklaştırmak için görevlendirilmiş olmalılar.*

Yola, yaklaşık bir kilometre boyunca kırmızı tuğlalardan yapılmış bir duvarın yanından devam ettiler ve sonunda ağır, demir bir kapının önüne geldiler.

Yol burada bitiyordu.

Kapıda ne bir zil ne de bir diyafon görünüyordu. Metal bir direğin üzerine tünemiş kamera onlar kapıya yaklaşır yaklaşmaz elektronik gözünü üstlerine dikti. Bir süre hareketsiz kalarak araçları izledi. Sonra giriş kapısı otomatik olarak açılmaya başladı. Yol devam ediyordu. Ama hemen girişte başlayan bir eğimin arkasında kaybolmuş gibiydi. O çizgiden sonra hiçbir şey gözükmüyordu. Sadece göz alabildiğine bir çimenlik...

Eski bir yapının kuleleri görünene dek en az on dakika daha geçmişti. Ev, âdeta topraktan fışkırır gibi gözlerinin önüne serildi. Çok büyük ve sade bir binaydı. Tarzı, yirminci yüzyılın başlarında, çelik ya da petrol patronlarının, zenginliklerini gözler önüne sermek için inşa ettirdikleri tipik konut tarzıydı.

Mila, evin ön cephesine hâkim olan armayı tanıdı: Taş bir kabartmadan oluşmuş kocaman bir R harfi.

Burası, altıncı kızın bulunması için on milyonluk ödül veren, Rockford Vakfı'nın başkanı Joseph B. Rockford'un eviydi.

Evi geçtiler ve araçlarını ahırların yanındaki parka bıraktılar. Birkaç hektarlık bir arazinin batı tarafında bulunan üçüncü bölgeye gitmek için golf arabalarına benzeyen, elektrikli araçlara binmek zorundaydılar.

Mila, Stern'ün kullandığı araca atladı. Ve özel ajan ona yol boyunca Joseph B. Rockford'un kim olduğunu, ailesinin köklerini ve muhteşem zenginliğini anlattı.

Hanedan, bir asır önce büyükbaba Joseph B. Rockford I ile başlamıştı. Hikâyeye göre, Rockford I göçmen bir berberin tek oğluydu. Tıraş bıçaklarına ve usturaya karşı ilgisi olmadığını anlayan Joseph, servetini yaratmak için babasının dükkânını sattı. O devirde herkes birikimlerini yeni gelişmekte olan petrol sektörüne yatırırken Rockford I elindeki parayı artezyen kuyularına yatırdı. Petrolün fazla insan eli değmemiş topraklarda ortaya çıktığı varsayımından yola çıkan Rockford I, kısa yoldan zengin olmak için acele eden bu adamların bir süre sonra hayati bir şeye ihtiyaçları olacağına inandı; su. Kara altın yataklarının yakınlarında kurulan artezyen kuyularından çıkan su, petrolün iki katı fiyata satıldı.

Joseph B. Rockford I, milyoner öldü. Yaşamı, elli yaşını bitirmesine birkaç gün kala ender bir kanser türü olan mide kanseri nedeniyle son buldu.

Joseph B. Rockford II'ye babasından muazzam bir servet kalmıştı. Ancak kendisi de bu serveti, borsada yaptığı isabetli atışlarla ikiye katladı; hintkenevirinden inşaata, hayvan gübresinden elektroniğe kadar her konuda başarılı oldu. Ve bu başarısını taçlandırmak için ona iki evlat verecek olan bir güzellik kraliçesiyle evlendi.

Ama elli yaşının yarısını bile devirmeden mide kanseri onda da ilk semptomlarını göstermeye başladı ve iki aydan kısa bir süre içinde Rockford II hayata gözlerini yumdu.

Büyük oğlu Joseph B. Rockford III, çok genç yaşta bu imparatorluğun başına geçmek zorunda kaldı. İlk ve tek liderlik hareketi soyadına eklenen o rahatsız edici Romen rakamlarını kaldırmak oldu. Ulaşılması gereken ekonomik bir hedef ya da herhangi bir lükse sahip olmak gibi hırsları olmadığından Rockford'a amaçsız bir yaşam sürmek kalıyordu. Ailenin adını taşıyan bir vakıf kurma fikri kız kardeşi Lara'dan gelmişti. Kurumun amacı, onlar kadar şanslı olmayan çocuklara sağlıklı yemek, başlarını sokabilecekleri bir ev, uygun tıbbi tedavi ve eğitim ihtiyaçlarını sağlamaktı. Hemen aile mirasının yarısı Rockford Vakfı'na aktarıldı. Ailenin bu büyük fedakârlığına rağmen, finansal danışmanların hesaplarına göre Rockford serveti bir sonraki yüzyılda doğacak nesillere bile yetecek güçteydi.

Lara Rockford otuz yedi yaşındaydı ve yaklaşık beş sene önce ölümcül bir trafik kazasından mucize eseri kurtulmayı başarmıştı. Kardeşi Joseph kırk dokuz yaşındaydı. Daha önce dedesinin ve babasının yakasına yapışan mide kanseri, on bir ay önce onda da ortaya çıkmıştı. Ve otuz dört gündür Joseph B. Rockford komadaydı.

Mila, elektrikli araç çimenlerde sarsılarak ilerlerken Stern'ün anlattığı öyküyü dikkatle dinledi. İzledikleri patika, birkaç günden beri süregelen gidiş-gelişler nedeniyle çimlerin arasında kendiliğinden oluşmuştu.

Yarım saat sonra üçüncü bölge diye adlandırdıkları yere geldiler. Mila daha uzaktan, her suç mahallinde görmeye alıştığı beyaz tulumluları fark etti. Ancak henüz fark etmediği şey, Albert'ın bu kez onlar için hazırladığı gösteriye kendi gözleriyle şahit olmanın o güne dek onları en çok altüst eden manzara olacağıydı.

Olay yerinde çalışan uzmanlar yüz kişiden fazlaydı.

Ağlamaklı bir yağmur insafsızca yeryüzünü dövmeye devam ediyordu. Mila, toprağı kazmakla görevli işçilerin arasında dolaşırken huzursuzdu. Kemikler yavaş yavaş gün ışığına çıktıkça, uzmanlar onları listeliyor, şeffaf plastik zarflara koyuyor ve üzerlerine birer etiket yapıştırıyorlardı. Sonra bu etiketlenen kemikler, kategorilerine göre kutulara yerleştiriliyordu. Mila kutulardan birince otuz kadar uylukkemiği görmüştü. Bir başkasındaysa bir o kadar leğen kemiği.

Stern, Goran'a dönüp, "Küçük kız aşağı yukarı şuralarda bulundu..." dedi.

Eliyle, kötü hava şartlarından korunması için etrafına plastik bir çadır yapılmış yeri gösteriyordu. Çadırın kapı görevi yapan açık bölümünden baktıklarında etrafı beyaz çizgiyle belirlenmiş, sol kolu kesik bir ceset şekli gördüler.

Sabine.

"Otların üzerine yatırılmış halde bulundu. Ceset ileri derecede çürüme belirtileri taşıyordu."

"Kim buldu?"

"Araziyi dolaşan avlak bekçilerinden biri fark etmiş."

"Hemen kazmaya başladınız mı?"

"Önce köpekleri getirdik, ancak bir şey bulamadılar. Sonra arazinin üstünden helikopterle geçip toprak yüzeyinde farklılıklar olup olmadığını kontrol ettik. Cesedin bulunduğu yerin etrafında bitki örtüsünün değişik olduğunu tespit ettik. Çekilen fotoğrafları bir botanik uzmanına gösterdik ve o da bize bu değişikliğe toprağın altında gömülü bir şeylerin neden olduğunun söyledi."

Mila bunu daha önce de duymuştu; benzer yöntemler, Bosna'da toplu mezarları bulmak için de kullanılmıştı. Toprağın altındaki cesetler, çürümeleri esnasında oluşan organik maddelerle yüzeydeki bitki örtüsünü zenginleştiriyordu.

Goran etrafına bakındı.

"Kaç tane olabilirler?"

"Otuz ya da kırk ceset... Kim bilebilir ki..."

"Ne zamandır toprağın altındalar?"

"Çok eski kemiklere rastladığımız gibi kısa bir süre önce tamamen çürümüş parçalara da rastladık."

"Peki ya kime aitler?"

"Hepsi erkek. Yaşları on altı ila yirmi iki – yirmi üç arasında. Birçoğunun çene kemikleri ve diş analizlerinden anlaşılan bu."

"Geçmişteki herhangi bir olayı unutturacak bir şey." Olayın duyulmasının getireceği sonuçları daha şimdiden hesaplayan Goran'ın yorumu bu oldu. "Roche bu olayı örtbas etmeyi düşünmüyordur herhalde, değil mi? Burada bulunan onca insana bakınca..."

"Hayır, başmüfettiş her şeyin olması gerektiği gibi ortaya çıktığı an açıklama yapmayı düşünüyor."

"Ve bu yüzden hiç kimse çıkıp Rockford malikânesinin bu bakımlı topraklarında bir toplu mezarın nasıl olduğunu açıklamıyor." Goran bunu öyle bir kızgınlıkla söylemişti ki orada bulunanların hiçbirinin gözünden bu ifadesi kaçmadı. "Oysa ben, sevgili başmüfettişinizin çoktan bir düşüncesi olduğuna inanıyorum... Ya siz?"

Stern ne cevap vereceğini bilemedi. Boris ve Rosa da öyle.

"Stern, merak ettiğim bir şey var... Toplu mezar, ödülün açıklanmasından önce mi yoksa sonra mı ortaya çıktı?"

Özel ajan zor duyulur bir sesle, "Önce," dedi.

"Tahmin etmiştim."

Ahırların olduğu yere döndüklerinde Roche'u arabasının yanında onları beklerken buldular.

Goran araçtan inip kararlı bir tavırla başmüfettişin üzerine yürüdü.

"Bu araştırmanın sorumlusu hâlâ ben miyim?"

"Elbette sensin! Ne sanıyorsun? Seni bu olayın dışında tutmak benim için kolay mı oldu?"

"Kolay mı? Her şeyi kendi başıma çözdüğümü düşünürsek hayır... Ben daha ziyade 'işine gelmek' sözcüğünü kullanırdım."

"Ne demek istiyorsun?"

Başmüfettiş sinirlenmeye başlıyordu.

"Senin yerinde olsam ilgililere herifin ne mal olduğunu çoktan söylemiştim demek istiyorum."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü eğer sen de Rockford'un bu mezarlığın gerçek mimarı olduğuna inanmasaydın olayı bu kadar özenle gizlemezdin."

Roche, Goran'ın kolunu sıkıca kavradı.

"Dinle beni, Goran. Bu işte yalnız olduğumu sanıyorsun. Oysa değilim. İnan ki değilim. Benim üstümdekiler bile büyük bir baskı altındalar, hem de tahmin edemeyeceğin kadar..."

"Kimi korumaya çalışıyorsun? Bu iğrençliğe kaç kişi bulaştı?"

Roche şoförüne uzaklaşması için işaret etti. Sonra tüm takıma döndü.

"Tamam... Öyleyse hepiniz için olayı tek bir kez net olarak açıklayayım... Hikâyeyi düşündükçe içimden kusmak geliyor. Ve sizinle, ağzınızdan tek bir kelime kaçması halinde o an her şeyinizi kaybedeceğiniz konusunda tartışmaya girmek istemiyorum. Kariyeriniz, emekliliğiniz, geleceğiniz... Her şeyinizi anında kaybedersiniz, tabii ki sizinle beraber ben de..."

Goran, "Hepimiz anladık," dedi. "Şimdi anlat."

"Joseph B. Rockford doğduğundan beri buradan ve bu evden hiç uzaklaşmadı."

Boris, "Nasıl olur?" dedi. "Hiç mi?"

"Hiç. Önceleri eski bir güzellik kraliçesi olan annesinin bir saplantısı olarak başladı. Kadın, oğlunu hastalıklı bir sevgiyle büyüttü ve onun çocukluğunu, gençliğini sağlıklı bir şekilde yaşamasına izin vermedi."

Sarah Rosa, "Ama anne öldüğü zaman..."

"Anne öldüğü zaman her şey için çok geçti; o çocuk en minimum seviyedeki bir insan ilişkisinde bile ne yapacağını bilemiyordu. O

güne dek çevresinde sadece ailenin uygun gördüğü ve ömürleri boyunca aileye hizmet etmeye yemin etmiş kişiler olmuştu. Üstelik çocuğun üzerinde, ailenin erkeklerini elli yaşına gelmeden öldüren bir hastalığın laneti de vardı.

Goran, "Belki de annesi onu bu kötü kaderden korumak istiyordu."

Mila, "Peki ya kız kardeşi?" diye sordu.

"Bir asi. Oğlandan daha küçük ancak annesinin saplantılarına karşı çıkmayı başarmış bir isyancı. Hayatı boyunca kendi doğrularını yaşamış biri. Sahip olduğu her şeyi çarçur ederek dünyayı dolaştı, en olmadık insanlarla ilişkilere girdi, uyuşturucu kullandı. Bu uçsuz bucaksız arazide hapis hayatı yaşayan ağabeyinin tam tersi bir yaşam sürdü. Ta ki beş yıl önce geçirdiği trafik kazası onu da tıpkı Rockford gibi bu eve hapsedene kadar."

Goran, "Joseph B. Rockford bir homoseksüeldi," dedi.

Roche, "Evet, öyleydi," diyerek doktoru onayladı. "Bunu toplu mezardan çıkan cesetler de doğruluyor zaten. Hepsi hayatının baharında olan gençler."

Sarah Rosa, "Peki onları öldürmek neden?"

Cevap veren Goran oldu. Daha önce de böyle olaylarla karşılaşmıştı.

"Yanılıyorsam başmüfettiş beni düzeltsin ama bana kalırsa Rockford gerçek kimliğini kabul etmek istemiyordu. Ya da, gençken biri onun cinsel tercihini keşfetmiş ve genç adamı asla affetmemişti."

Adı geçmemiş olsa da hepsi söz konusu kişinin Rockford'un annesi olduğunu düşündüler.

Mila, "Böylece tekrarlanan her olayda Rockford kendisini suçlu hissediyordu. Ama kendisini cezalandırmak yerine âşıklarını cezalandırıyordu... Ölümle."

Goran, "Cesetler burada ve o evden dışarı hiç çıkmamış..." dedi. "Öyleyse onları burada öldürüyordu. Onca hizmetkârın, uşağın, korumanın, bahçıvanın hiçbir şey fark etmemesi mümkün mü?"

Roche'un bir cevabı vardı ama onların kendi kendilerine bulmaları için sesini çıkarmadı.

Boris, "İnanılır gibi değil!" dedi. Cevabı yakalamıştı. "Onları satın alıyordu!"

Stern'ün ne kadar tiksindiği yüzünden çok iyi anlaşılıyordu. "Tüm bu yıllar boyunca çalışan herkesin sessizliğini satın almış," dedi.

Mila, *Bir insanın ruhu kaç para eder?* diye düşündü. Çünkü sonuç olarak söz konusu olan buydu; insan ruhu. Bir insanoğlunun, onu mutlu eden tek şeyin hemcinslerini öldürmek olduğu bir kötülüğü keşfettiğini düşünürsek... Öldüren için söylenecek söz belli; katil ya da seri katil. Ama ya diğerleri? Katilin çevresinde olan ve ona engel olmayan ve hatta bu durumdan avantaj elde eden insanları nasıl adlandırmalı?

Goran, "Gençleri nasıl buluyormuş?" diye sordu.

"Henüz bilmiyoruz. Küçük kızın cesedi bulunur bulunmaz Rockford'un özel asistanına tutuklama emri çıkardık. Tabii ki hemen ortadan kayboldu."

"Ya personelin geri kalanı? Onlara nasıl davranıyorsunuz?"

"Gözaltına alındılar. Biz para alıp almadıklarını ya da ne kadar aldıklarını tespit edene kadar da gözaltında kalacaklar."

"Rockford sadece çevresindekileri susturmakla yetinmedi, öyle değil mi?"

Goran, Roche'un aklındakileri okumuştu sanki.

"Birkaç sene önce bir polis memuru kuşkulanmıştı. Evden kaçıp bir mağazayı soyan genç bir çocuğun peşindeydi ve izler onu buraya kadar getirdi. O noktada, Rockford hatırlı dostlarını araya soktu ve memur başka bir şehre sürüldü... Bir kez de, duvarın önünden geçmekte olan bir çift yolda koşan yarı çıplak bir delikanlı gördüler. Çocuk bir bacağından vurulmuştu ve şoktaydı. Onu arabalarına alıp hastaneye götürdüler. Orada birkaç saat kaldılar. Bu arada kendilerini polis olarak tanıtan iki kişi çocuğu tutukladı. O günden sonra çocuktan bir haber alınamadı. Doktorlar ve hemşireler yüklü miktarda verilen 'bahşişlerle' susturuldular. Çift ise yasak bir aşk yaşıyordu ve onlar da durumlarının eşlerine açıklanmasıyla tehdit edildiler."

"Korkunç," dedi Mila.

"Biliyorum."

"Peki ya kız kardeş hakkında neler söyleyebilirsin?"

"Lara Rockford'un aklının pek yerinde olmadığını düşünüyorum. Trafik kazasıyla hepten kötüleşti. Kaza buradan fazla uzakta olmadı. Hatta kendi kendine yaptı diyebilirim. Arabasıyla evden çıktı ve birkaç kilometre ileride yoldan çıkıp bir meşe ağacına çarptı."

Goran, "Yine de onunla konuşmamız gerekiyor, "dedi. "Hatta Rockford'la da konuşmalıyız. Büyük ihtimalle o adam Albert'ın kim olduğunu biliyor."

Boris, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Öyleyse bu tümör işine yaradı! Bize yardım edemeyeceği gibi yaptıklarından dolayı bir tek gün bile hapis yatmayacak!"

"Yanılıyorsun," dedi Roche. "Eğer bir cehennem varsa, onu beklediğinden eminim. Ama o yavaş yavaş ve acı çekerek ölüyor. Herifin morfine alerjisi var, bu yüzden ağrısını dindiremiyorlar."

"Öyleyse neden hâlâ yaşaması için uğraşıyorlar?"

Roche, kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir gülümsemeyle, "Kız kardeşi böyle istiyor," dedi.

*

Rockford malikânesinin içine bilinçli olarak bir şato görünümü verilmişti. Siyah mermerler ortamın mimari yapısına hükmederken ince damarları da evin tüm ışığını yönetir gibiydi. Ağır kadife perdeler pencereleri karartıyordu. Tablolar ve duvar kâğıtları genellikle av sahnelerinden ve pastoral resimlerden oluşmuştu. Tavandan aşağı dev bir kristal avize asılıydı.

Mila, adımını eşikten atar atmaz buz gibi olduğunu hissetti. Bunca lükse rağmen o evde insanın tüm enerjisini çeken bir şey vardı. Çok dikkat edildiğinde, zaman içinde dibe çökerek bu sağlam

ve sakin durgunluğu yaratan sessiz ayak seslerinin yankılarını duymak mümkündü.

Lara Rockford, onların kendisiyle görüşmesine "izin" vermişti. Kaçışı olmadığını biliyordu ancak bu cümleyle karşılarında nasıl biri olduğunu onlara anlatmaya çalışmıştı.

Mila, Goran ve Boris kadını birlikte sorguya çekeceklerdi ve Lara Rockford onları kütüphanede bekliyordu.

Mila, deri bir koltuğa yan oturmuş, zarif bir hareketle sigara içen kadını görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Lara Rockford güzeller güzeli bir kadındı. Diğerleri de kadının alnının zarif eğiminden, biçimli minik burnundan ve dolgun dudaklarından etkilenmiş görünüyordu. Upuzun kirpiklerinin çerçevelediği koyu yeşil göz büyüleyici bir bakışa sahipti. Ama kadına biraz daha yaklaşınca yüzünün diğer yanını da gördüler. Saçlarının dibinden başlayarak yanağı boyunca inen ve çenesinin altında son bulan derin bir yarayla tamamen deforme olmuştu; göz çukuruysa boştu.

Mila, bir bacağının diğerinin yanında kımıldamadan, uzatılmış olarak durduğunu gördü. Lara'nın kucağında bir kitap duruyordu ancak ne ismi ne de yazarı görünmüyordu.

Onları, "İyi günler," diyerek karşıladı. "Ziyaretinizi neye borçluyum?"

Oturmaları için yer göstermedi. Onlar da, hemen hemen odanın yarısını kaplayan halının üzerinde ayakta kaldılar.

Goran, "Size birkaç soru sormak istiyoruz," dedi. "Eğer izniniz olursa elbette..."

"Buyurun, sizi dinliyorum."

Lara Rockford sigarasını mermer bir kül tablasının içinde söndürdü. Sonra yanındaki deri sigaralıktan bir tane daha çıkartıp altın çakmağıyla yaktı. Sigarasını yakarken zarif parmakları belli belirsiz titriyordu.

Goran, "Altıncı kızın bulunması için on milyonluk bir ödül koydunuz," dedi.

"Elimizden geldiğince yardım ediyoruz."

Onlara gerçekleri söyleyerek meydan okuyordu, belki de akıllarını karıştırmak istiyordu. Ya da saklanmak için seçtiği evin ciddiyetine net bir şekilde ters düşen o kendine özgü uyumsuzluğuydu sadece. Yine de Goran onun meydan okuduğunu varsaymayı tercih etti.

"Ağabeyinizin durumunu biliyor muydunuz?"

"Herkes biliyordu. Hepsi sustu."

"Neden bu kez biri konuştu?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Küçük kızın cesedini bulan avlak bekçisinden söz ediyorum. Sanırım o da bordrolu işçilerinizden biriydi."

Mila, Goran'ın çoktan anladığı şeyin ne olduğunu sezdi: Lara eğer isteseydi bu olayı da örtbas edebilirdi. Ancak bu kez bunu yapmak istememişti.

"Siz, ruhun varlığına inanır mısınız?"

Lara bunu sorarken yanındaki kitabın kapağını okşadı.

"Ya siz?"

"Bunu bir süredir ciddi olarak düşünmekteyim."

"Bu yüzden mi doktorlara ağabeyinizi hayatta tutan makineleri durdurmalarını söylemiyorsunuz?"

Kadın hemen cevap vermedi. Aksine, bakışını tavana çevirdi. Joseph B. Rockford üst katta, çocukluğundan beri uyuduğu yatakta uyuyordu. Odası şu an tamamen modern bir hastaneye çevrilmiş durumdaydı. Rockford, onun yerine nefes alıp veren, onu sıvı ve ilaçla besleyen, kanını temizleyen, bağırsaklarını boşaltan bir sürü makineye bağlı olarak odasında yatıyordu.

"Beni yanlış anlamayın; ağabeyimin ölmesini istiyorum."

Samimi gibiydi.

"Büyük bir olasılıkla ağabeyiniz beş kızı kaçırıp öldüren ve şu an altıncısını elinde esir tutan adamla tanışmıştı. Sizin kim olduğu hakkında bir bilginiz..."

Lara aniden tek gözünü Goran'a dikti; sonunda onun yüzüne bakıyordu. Daha doğrusu Goran'ın ona bakmasına izin veriyordu.

"Kim bilir... Personelden biri olabilir. Şimdi burada çalışan ya da geçmişte çalışmış olanlardan biri. Kontrol etmelisiniz."

"Bunu şu an zaten yapıyoruz ama korkarım ki aradığımız adam bu bilgiyi bize vermeyecek kadar kurnaz biri."

"Anladığınız gibi bu eve sadece Joseph'in satın alabileceği insanlar girerdi. Görevliler ve ücretliler, hepsi de onun kontrolü altındaydı. Bu evde yabancı birini hiç görmedim."

Mila aniden, "Gelen delikanlılarla karşılaşıyor muydunuz?" diye sordu.

Kadın cevap vermeden önce uzun uzun düşündü.

"Onlara da para veriyordu. Ara sıra, özellikle son zamanlarda onlara ruhlarını satan bir anlaşma yapmalarını teklif ediyor ve bununla çok eğleniyordu. Çocuklar da bunun bir oyun, kafadan çatlak bir milyonerden para sızdırmanın bir yolu olarak düşünüp imzalıyorlardı. Genellikle hepsi imzalıyordu. Çalışma odasındaki kasasında buna benzer anlaşmalar buldum. İmzalar oldukça okunaklıydı... Her ne kadar kullanılan şey mürekkep olmasa da."

Bu ürkütücü imaya güldü ancak kahkahası Mila'yı rahatsız edecek kadar garipti. Sanki onu uzun bir süre ciğerlerinde saklamış ve o anda birdenbire dışarı fırlatmış gibiydi. Nikotinden ve hatta yaşadığı acılar yüzünden boğuk bir kahkahaydı. Sonra yanında bıraktığı kitabı tekrar eline aldı.

Lara Rockford, *Faust* okuyordu.

Mila kadına biraz yaklaştı.

"Ağabeyinize bazı sorular sormamızda sizin açınızdan bir sakınca var mı?"

Goran ve Boris'in bakışlarından Mila'nın çıldırdığını düşündükleri anlaşılıyordu.

Lara bir kahkaha daha attı.

"Peki bunu nasıl yapacaksınız? Şu an canlı olmaktan çok bir ölü gibi." Sonra aniden ciddileşti. "Artık çok geç."

Ama Mila ısrar etti.

"İzin verin deneyelim."

30

Nicla Papakidis, ilk bakışta kırılgan bir kadına benziyordu.

Belki kısa boylu ve geniş basenli bir bedeni olduğu içindi. Belki de Fred Astaire'in bir müzikalinde söylediği şarkı veya eski bir yılbaşı eğlencesinden kalma bir fotoğraf ya da yazın son günü gibi hüzünlü bir neşe taşıyan gözleri yüzündendi.

Oysa o güçlü bir kadındı.

Yıllar boyunca başına gelen her yeni talihsizlikle biraz daha güçlenmişti. Küçük bir kasabada yedi kardeşin en büyüğü ve ailenin tek kız çocuğu olarak doğmuştu. Annesi öldüğü zaman henüz on bir yaşındaydı. Böylece evin bütün yükü, babasının ve diğer altı erkek kardeşinin sorumluluğu daha o yaşta omuzlarına binmişti. Saygın bir işte çalışmalarını sağlamak için bütün kardeşlerini okutmuş, hepsini birer diploma sahibi yapmıştı. Ev ekonomisindeki başarısı sayesinde onların hiçbir şeylerini eksik etmemişti. İyi insanlarla evlenip mutlu birer yuva kurduklarını görmüştü. Doğan yirmi yeğeni, onun hayattaki en büyük mutluluğu ve gururu olmuştu. En küçük kardeşi de evlenip baba ocağını terk ettikten sonra Nicla yaşlı babasıyla yalnız kalmıştı. Onu düşkünler yurduna göndermeyi kesinlikle reddetmiş ve kardeşleriyle eşlerine yük olmaktan her zaman sakınmıştı. Kardeşlerine hep, "Beni merak etmeyin, sizin kendi aileleriniz var artık, onları düşünün. Ben yalnızım, babama bakabilirim ve bu bir fedakârlık değil," diyordu.

Babasına, doksan yaşında öldüğü güne kadar, yeni doğmuş bir bebeğe gösterilen özenle bakmıştı. Onun ölümünden sonra tüm kardeşlerini topladı ve "Artık kırk yedi yaşıma geldim ve sanırım bundan böyle evlenmem. Hiçbir zaman evlat sahibi olamayacağım ama yeğenlerimin hepsi benim için birer evlat gibiler. Hepiniz tek tek, sizinle birlikte yaşamam için beni kendi evlerinize davet ettiniz, bunun için hepinize teşekkür ederim. Ama ben birkaç sene önce, her ne kadar size daha önce söz etmemiş olsam bile, geleceğim hakkında bir karar aldım. Kardeşlerim; bundan böyle görüşemeyeceğiz. Kendimi İsa'nın hizmetine adadım, yarın gidip manastıra kapanacağım ve ömrümün son gününe dek orada yaşayacağım," dedi.

Boris, "Öyleyse Nicla bir rahibe," dedi. Bir yandan araba kullanırken bir yandan da Mila'nın anlattığı hikâyeyi can kulağıyla dinliyordu.

"Sadece bir rahibe değil... Nicla rahibeden de öte."

"Halen Gavila'yı ikna ettiğine inanamıyorum. Ve tabii ki Gavila'nın da Roche'u kandırdığına."

"Sadece bir girişim... Ne kaybederiz ki? Ayrıca ben, Nicla'nın bu sırrı saklayacak en doğru kişi olduğuna da inanıyorum."

"Ah, bu kesin."

Arka koltukta, üzerinde kocaman bir kırmızı fiyonk olan tahta bir kutu duruyordu. Mila Boris'e bir pastanenin önünde durmasını söylediğinde, "Çikolatalar, Nicla'nın tek zaafı," demişti.

"Ama eğer bir manastır rahibesiyse bizimle gelemez."

"Aslında hikâye biraz karışık..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nicla, manastıra kapandıktan sonra birkaç sene inzivaya çekildi ve yapabileceklerinin farkına varınca manastırdan çıkıp yeniden aramızda yaşamaya başladı."

Gidecekleri yere vardıklarında öğlen olmuştu. Şehrin bu bölgesinde kaos hüküm sürüyordu. Trafik gürültüsüne müzik setlerinden yayılan her tür müzik, yol boyunca sıralanmış evlerden duyulan kavga sesleri ve kavgaya eşlik eden tabak çanak şangırtıları karışıyordu. Burada

yaşayan halk bulundukları yerden başka bir yere asla gitmiyordu. Lüks restoranları, butikleri ve şık kafeleriyle şehir merkezi –ki sadece birkaç durak ötedeydi- onlara Mars kadar uzaktı.

Bu gibi semtlerde doğanlar asla başka bir yere gitmez, ölene dek burada yaşardı.

Aracın navigasyonu otobandan çıkar çıkmaz bilgi vermeyi kesmişti. Yolla ilgili yegâne bilgiler, çetelerin sınırlarını işaret eden duvarlardaki yazılardı.

Boris bir çıkmaz sokağa döndü. Birkaç daki kadır peşlerinden gelen arabanın farkındaydı. Olay, içinde iki polisin bulunduğu bir aracın her köşede nöbet tutan gözcüler tarafından fark edilmiş olmasıydı. Elbette ki kendi semtlerinde iki aynasızın ellerini kollarını sallaya sallaya gezmesine izin verilmeyecekti.

Daha önceleri bu gibi yerlerde birçok kez bulunmuş olan Mila, "Normal bir şekilde yürümen ve ellerinin görünür olması yeterli," diyerek arkadaşını uyardı.

Gidecekleri ev çıkmaz sokağın sonundaydı. Yanmış iki aracın ortasına park ettiler. Arabadan indiler ve Boris etrafına bakınmaya başladı. Uzaktan kumandayla arabanın kapılarını kilitlemek üzereyken Mila, "Yapma," diyerek onu durdurdu. "Hatta arabanın anahtarını da üstünde bırak. Buradaki tipler sadece bize inat olsun diye arabanın kapılarını zorlamaktan büyük zevk alırlar."

"Affedersin ama o zaman aracı alıp ortadan kaybolmalarına ne engel olacak?"

Mila aracın sol yanına geçti, bir süre ceplerini karıştırdı ve sonra pantolon cebinden kırmızı bir plastik tespih çıkardı. Bunu dikiz aynasının etrafına sardı.

"Buraya en uygun hırsız alarmı bu."

Boris şaşkın şaşkın genç kadına bakakaldı. Sonra sesini çıkarmadan Mila'nın peşinden apartmana girdi.

Kapının girişinde karton bir levha vardı: "Yemek dağıtımı saat 11'de başlar." Ve herkesin okuma-yazma bilmediği hesaplanarak me-

sajın yanına dumanları tüten bir yemek tabağına akrep ve yelkovan resmi çizilmişti.

Yemek kokuları dezenfektan kokularıyla karışmıştı. Girişteki holde, birkaç plastik sandalye ve üstünde eski dergiler bulunan bir masa duruyordu. Ayrıca çocuklardaki diş çürümelerine engel olmaktan cinsel yolla bulaşan hastalıklardan korunma yollarına kadar değişik sağlık konularını içeren bildirimler vardı. Duvarlardan birinde çeşit çeşit el ilanları ve afişlerle dolmuş bir de ilan panosu vardı. Amaç bu girişi bir bekleme salonuna benzetmekti. Apartmanın içindeki sesler, ne yönden geldikleri belli olmaksızın birbirine karışıyordu.

Mila, Boris'i kolundan tutup çekti.

"Gidelim, Boris... Üst kata çıkacağız."

Merdivenleri çıkmaya başladılar. Sağlam tek bir basamak yoktu ve merdivenin korkuluğu sallanıyordu.

"Ne biçim bir yere geldik?"

Boris, herhangi bir şey bulaşır korkusuyla hiçbir yere dokunmak istemiyordu. Üst katın sahanlığına çıkıncaya kadar söylenmeye devam etti.

Cam bir kapının önünde çok hoş, yirmi yaşlarında bir genç kız duruyordu. Ter ve alkol kokan yaşlı bir adama bir ilaç şişesi uzattı.

"Bundan her gün bir tane alacaksın. Anladın mı?"

Genç kız, bu ağır kokudan rahatsız olmuş gibi durmuyordu. Aynı çocuklara yapıldığı gibi, ihtiyarla alçak ve tatlı bir ses tonuyla, kelimeleri tek tek söyleyerek konuşuyordu. Yaşlı adam onun dediklerini anlıyordu ancak ifadesi duyduklarına pek kulak asmıyor gibiydi. Bunu fark eden genç kız ısrarla konuşmasına devam etti.

"Dinle beni! Bu ilacı içmen gerekiyor. Çok önemli! Sakın unutma, tamam mı? Yoksa seni yine geçen kez olduğu gibi buraya yarı ölü bir halde getirirler."

Sonra cebinden bir mendil çıkardı ve bunu adamın bileğine bağladı.

"Artık unutmazsın."

Adam çok memnun olmuştu, kıza gülümsedi. İlaç şişesini aldı ve bileğindeki hediyeye hayran hayran bakarak uzaklaştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Mila, "Nicla Papakidis'i arıyoruz."

Boris, merdivenleri çıkarken yaptığı bütün sızlanmaları unutmuş, gözünü kırpmadan genç kıza bakıyordu.

Genç kız arkasındaki koridoru işaret ederek, "Sanırım en sondaki odada," dedi.

Yanlarından geçerken Boris'in gözleri kızın göğüslerine kaydı ve aniden boynundaki altın haçı fark etti.

"Ama... Bu bir..."

Mila gülmemeye çalışarak, "Evet," dedi

"Çok yazık."

Koridor boyunca yürürlerken önlerinden geçtikleri odalara da göz atma fırsatı buluyorlardı. Çelik karyolalar, kamp yatakları veya sadece tekerlekli sandalyeler. Her yer doluydu. Burada, genç-yaşlı fark gözetmeden, AIDS hastaları, alkolikler, uyuşturucu bağımlıları veya kötü durumda olan yaşlılar tedavi ediliyordu.

Aralarında ortak iki nokta vardı; yorgun bakan gözleri ve yanlış bir hayat yaşadıklarının bilinci. Hiçbir hastane onları bu şekilde kabul etmiyordu. Muhtemelen bakacak aileleri de yoktu ya da varsa bile onları çoktan hayatlarından çıkarıp atmışlardı.

Oraya ölmek için geliyorlardı. Bu yerin özelliği buydu ve Nicla Papakidis buraya "Liman" diyordu.

"Bugün gerçekten çok güzel bir gün, Nora."

Rahibe, yüzünü pencereye dönerek yatakta yatan yaşlı bir kadının uzun beyaz saçlarını büyük bir özenle tarıyordu. Kibar hareketlerine sakinleştirici sözleri eşlik ediyordu.

"Bu sabah parktan geçerken kuşlara biraz yem attım. Bu karın altında, bütün gün sırayla yuvalarını ısıtmaya çalışıyorlar."

Mila, ardına dek açık olan kapıya birkaç kez vurdu. Nicla dönüp baktı ve genç kadını görünce gözleri ışıl ışıl parladı.

"Küçüğüm!" Yerinden kalkıp Mila'ya sarıldı. "Seni yeniden görmek ne güzel!"

Şeker pembesi bir kazak giymişti. Her zaman sıcaktan şikâyetçi olduğu için kazağın kolları dirseğine kadar çekiliydi. Siyah eteği dizlerinin altına kadar iniyordu ve ayağına da spor ayakkabılar giymişti. Kısa kesilmiş saçları griydi. Pespembe teni koyu mavi gözlerine coşkulu bir yumuşaklık veriyordu. Tüm bu ayrıntılar insana Nicla'nın masum ve temiz biri olduğunu düşündürüyordu. Boris, rahibenin boynunda Mila'nın arabanın aynasına bağladığı kırmızı tespihin aynısını gördü.

"Seni meslektaşım Boris'le tanıştırayım."

Boris, biraz çekinerek rahibeye doğru bir adım attı.

"Memnun oldum."

Nicla, Boris'in elini sıkarken, "Sanırım rahibe Mery'yle az önce karşılaştınız, değil mi?"

Boris kızardı.

"İnanın ki ben bilmiy..."

"Üzülmeyin, genelde herkes aynı hatayı yapıyor..."

Sonra dönüp Mila'ya baktı.

"Neden buradasın, küçüğüm?"

Mila'nın yüz ifadesi ciddileşti.

"Kaybolan kızları duymuş olmalısın."

"Onlar için her gece dua ediyoruz. Ama haberlerde çok iyi şeyler söylemiyorlar."

"Ben de söyleyemeyeceğim."

Nicla gözlerini kısarak genç kadına baktı.

"Altıncı kız için mi geldin?"

"Bu konuda bana ne söyleyebilirsin?"

Nicla içini çekti.

"Bir bağlantı kurmayı deniyorum. Ama kolay değil. Bana bağışlanan yetenek eskisi gibi güçlü değil, çok zayıfladı. Belki de buna memnun olmalıyım. Bu yeteneğim tamamen kaybolursa manastıra, kardeşlerimin arasına dönmeme izin verebilirler."

Nicla Papakidis, "medyum" diye tanımlanmaktan hiç hoşlanmıyordu. "Tanrı Vergisi" bir yetenek için bunun uygun bir kelime olmadığını savunuyordu. Kendisini özel biri gibi hissetmiyordu. O sadece Tanrı'nın bu armağanını taşıyan ve onu insanlığın hayrına kullanması gerektiğini bilen seçilmiş biriydi.

Liman'a doğru giderlerken Mila, Boris'e anlattığı birçok şey arasında Nicla'nın bu özel güce sahip olduğunu nasıl fark ettiğini de anlatmıştı.

"Altı yıl içinde bulunduğu kasabada yeterince ünlü olmuştu çünkü birçok kayıp eşyanın yerini eliyle koymuş gibi söylüyordu: alyanslar, anahtarlar, ölen insanların gayet güzel bir şekilde sakladıkları vasiyetnameleri... Bir akşam bölgenin polis şefi, Nicla'nın kapısını çaldı. Beş yaşında bir çocuk kaybolmuştu ve annesi çaresizlik içinde kıvranıyordu. Nicla'yı yalvar-yakar annenin yanına götürdüler. Rahibe kadının gözlerinin içine baktı ve, 'Bu kadın yalan söylüyor,' dedi. 'Oğlunu öldürüp evin arkasında sebze bahçesine gömmüş.' Gerçekten de küçük çocuğun yeni gömülmüş bedenini orada buluyorlar."

Boris bu hikâyeden çok etkilenmişti. Belki de bu yüzden kenarda durup rahibeyle Mila'nın konuşmalarına karışmıyordu.

Genç polis, "Senden bir şey rica edeceğim ancak bu kez her zamankinden farklı," dedi. "Benimle gelmeni ve ölmekte olan bir adamla temas kurmanı istiyorum."

Mila geçmişte birçok kez Nicla'nın bu yeteneğinden faydalanmıştı. Kimi zaman karıştığı olaylar Nicla'nın devreye girmesiyle çözüm bulmuştu.

"Yavrum, biliyorsun ben buradan kımıldayamam... Her an bana ihtiyaçları olabilir."

"Biliyorum ama ben de ısrar etmek zorundayım. Sen, altıncı kızı kurtarabilmemiz için tek ümidimizsin."

"Sana az önce söyledim ya bebeğim; artık yeteneğimin işe yarayıp yaramadığından bile emin değilim."

"Başka bir nedenle de senin işe karışmanı istiyorum... Küçük kızın bulunmasında yararlı olacak bilgi verenlere on milyonluk bir para ödülü var."

"Evet, bunu duymuştum. Ama on milyon benim ne işime yarar ki?"

Mila etrafına bakındı.

"Nicla, inan ki bütün hikâyeyi öğrendiğin zaman o paraların kullanılacağı en hayırlı yerin burası olduğunu sen de anlayacaksın. Ne diyorsun?"

"Vera bugün beni görmeye gelecek."

Konuşan, yataktaki yaşlı kadındı. O ana kadar sessiz kalmış ve gözlerini bir an bile pencereden ayırmamıştı.

Nicla, yaşlı kadına yaklaştı.

"Evet, Nora. Vera akşamüstü seni görmeye gelecek."

"Bana söz verdi."

"Evet, biliyorum. Sana söz verdi ve sözünü tutacak, göreceksin."

Yaşlı kadın eliyle Boris'i gösterdi.

"Ama o çocuk Vera'nın sandalyesinde oturuyor."

Boris bunu duyar duymaz fırlayıp sandalyeden kalktı.

Ama Nicla eliyle ona oturmasını işaret etti.

"Oturun, lütfen." Sonra sözlerine sesini alçaltarak devam etti. "Vera onun ikizi. Yetmiş sene önce, her ikisi de küçük birer çocukken ölmüş."

Rahibe, Boris'in bembeyaz olduğunu görünce bir kahkaha patlattı.

"Oh! Hayır, dedektif. Henüz öbür dünyayla konuşmayı beceremedim! Ama kız kardeşinin onu görmeye geleceğini duymak Nora'yı mutlu ediyor, hepsi bu."

Yol boyunca Mila'nın anlattığı hikâyelerin etkisiydi bu. Boris kendini bir aptal gibi hissetti.

Mila hâlâ vazgeçmemişti.

"Geliyor musun? Söz veriyorum akşam olmadan seni geri getireceğiz."

Nicla Papakidis biraz daha düşündü.

"Benim için bir şeyler getirmedin mi?"

Mila'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Çikolatalar arabada seni bekliyor."

Nicla da mutlu görünüyordu. Sonra aniden ciddileşti.

"O adamda gördüğüm şey hoşuma gitmeyecek, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Nicla boynundaki tespihi okşadı.

"Pekâlâ, gidelim."

Pareidolia, karışık görüntülerde benzer şekiller bulabilme içgüdüsel eğilimidir. Bulutlarda, yıldızlarda ve hatta bir kâsenin içinde yüzen yulaf parçacıklarında...

Aynı şekilde, Nicla Papakidis de içinde bazı şeylerin belirdiğini görüyordu. Bunlar anlatılır türden görüntüler değildi. Ve Nicla "Pareidolia" sözcüğünü seviyordu çünkü –aynı kendisi gibi- bu kelime de Yunan kökenliydi.

Nicla bir yandan Boris'e bunları anlatırken bir yandan da çikolataları arka arkaya götürüyordu. Boris'i şaşkınlığa düşüren şey, rahibenin anlattıklarından ziyade o lanet semtte arabasını koyduğu yerde hem de en ufak bir çiziği bile olmaksızın bulmasıydı.

"Niçin oraya, 'Liman' diyorsunuz?"

"Bu, neye inandığınıza bağlı, dedektif Boris. Kimileri orayı bir varış noktası gibi görüyor, kimileriyse kalkış."

"Ya siz?"

"Bence her ikisi de."

Birkaç saat sonra Rockford arazisi göründü.

Goran ve Stern onları evin kapısında bekliyorlardı. Sarah Rosa üst katta, ölmekte olan adamın bakımını üstlenmiş personelle görüşüyordu.

Stern, "Tam zamanında geldiniz," dedi. "Durum gittikçe kötüye gidiyor. Doktorlar sadece birkaç saati kaldığını söylüyorlar."

Eve girmeden önce Gavila kendini tanıttı ve Nicla'ya yapması gerekenleri anlattı. Bu arada kendi septisizmini de gizlemeye gerek görmedi. Birkaç olayda, türlü türlü medyumun polisle işbirliği yaptığını görmüştü. Ama genellikle girişimleri koca bir hiç olarak sonuçlanmış ya da araştırmayı yanlış izler ve faydasız beklentilerle iyice çıkmaza sokmuşlardı.

Rahibe, kriminoloğun davranışına şaşırmadı; daha öncede birçok kez insanların yüzünde bu güvensizlik ifadesini görmüştü.

Stern ki epey dindar bir adamdı, Nicla'nın bu yeteneği karşısında ne düşüneceğini bilemiyor ancak pek de aklı yatmış gibi görünmüyordu. Ona kalırsa bu tip insanlar sadece birer şarlatandı ancak medyum olarak bilinen kişi bir rahibe olunca kafası iyice karışmıştı. Hatta kendisinden daha çok şüpheci olan Rosa'ya karşı rahibeyi âdeta savunmuş ve "En azından menfaat peşinde koşmayan biri," demişti.

Üst kata çıkarlarken Nicla alçak sesle Mila'ya, "Kriminoloğu sevdim," dedi. "Bana güvenmiyor ve bunu gizlemekle de uğraşmıyor."

Bu yorum Nicla'nın medyumluğunun meyvesi değildi. Mila kadının çok içten bir şekilde böyle düşündüğünden emindi. Bu kadar çok sevdiği birinden bu sözleri duymak Mila'yı çok mutlu etmişti. Böylece Sarah Rosa'nın Goran'a karşı içine serpmeye çalıştığı şüphe tohumları sonsuza dek yok oldu.

Joseph B. Rockford'un yatak odası, duvardan duvara halı kaplı geniş koridorun en sonundaydı.

Geniş pencereler doğuya, güneşin doğduğu ufka bakıyordu. Balkonlardan altlarında uzanan uçsuz bucaksız vadiyi keyifle seyretmek mümkündü.

Sayvanlı yatak, odanın tam ortasındaydı. Çevresindeki bir sürü tıbbi makine, milyarderin son saatlerine eşlik ediyor, onun için kardiyak monitörün biplerinden, solunum cihazının üfleme ve homurtularından, devamlı bir damlama sesinden ve hiç dinmeyen elektrik üfürümünden oluşan mekanik bir tempo tutuyordu.

Rockford'un bedeni birkaç yastıkla desteklenmiş, kolları işlemeli yatak örtüsünün üzerinde uzatılmıştı. Gözleriyse kapalıydı. Ham ipekten yapılmış soluk pembe renginde bir pijama giymişti. Endotrakeal entubasyon[11] için gırtlağında küçük bir delik açılmıştı. Seyrek saçları bembeyazdı. Kemerli burnu, erimiş yüzünde iyice belirginleşmişti. Bedeninin geri kalanı örtülerin altındaki hafif bir tümsekten başka bir şey değildi. Henüz elli yaşında bile olmamasına rağmen yüz yaşında gibi görünüyordu.

Bir hemşire boynundaki yarayı temizliyor, nefes almasına yardımcı olan ağızlığın etrafındaki gazlı bezi değiştiriyordu. Yirmi dört saat hastanın başından ayrılmayan personelden sadece doktor ve asistanına odada kalmaları için izin verilmişti. Ekip odanın eşiğinden adım atar atmaz Lara Rockford'un bakışıyla karşılaştı. Dünyadaki hiçbir şey bu sahneyi kaçırmasına engel olamazdı. Odanın uzak bir köşesinde tek kişilik bir koltuğa oturmuştu ve tüm hijyen kurallarını hiçe sayarak sigarasını içiyordu. Hemşire yanına gidip ağabeyinin durumu göz önüne alındığında burada sigara içmesinin doğru olmadığını kadına hatırlatmak istedi. Ancak onun cevabı çoktan hazırdı.

"Daha kötü olmasına imkân yok."

Nicla yatağa yaklaştı. Kendinden emin bir şekilde etrafına bakındı, kısa bir süre bu imtiyazlı can çekişme sahnesini izledi. Liman'da gördüğü o zavallıların sonundan ne kadar da farklı bir sondu yaşanan. Joseph B. Rockford'un yanına geldiğinde haç çıkardı. Sonra Goran'a baktı.

"Başlayabiliriz."

---

11 Trakea içine solunum yolunu güvenlik altına almak veya solunumu kontrol etmek amacıyla tüp yerleştirilme işlemi. (ç. n.)

Az sonra yaşanacak olayı tutanaklara geçirmenin bir anlamı yoktu. Hiçbir jüri, benzer bir deneyimi dikkate almazdı. Ayrıca basının da bu olaydan haberdar olması gerekmiyordu. Her şey bu dört duvar arasında yaşanıp bitecekti.

Boris ve Stern, kapalı kapının önündeki yerlerini aldılar. Sarah Rosa onlara yakın bir köşeye gidip sırtını duvara verdi ve kollarını göğsünde birleştirerek tanıklığa hazırlandı.

Nicla, sayvanın kenarına konulan sandalyeye oturdu. Mila da hemen yanındaki sandalyeye çöktü. Goran yatağın diğer tarafında, tam karşılarında ayakta duruyordu. Amacı hem Nicla'yı hem de Rockford'u izlemekti.

Medyum konsantre olmaya başladı.

Doktorlar, hastanın koma durumunu değerlendirmek için Glasgow Koma Skalası'ndan yararlanıyordu. Üç nitelik –sözel cevaplama, gözlerin açılması, motor cevaplama- doğrultusunda nörolojik fonksiyon bozukluğu derecesini belirlemek mümkündü.

Koma durumunu ifade etmek için bir skala[12] kullanımı rastgele oluşmuş bir şey değildi. Çünkü gerçekten de bilincin tükenene kadar adım adım yitirilmesi bir merdivenden inmek gibiydi. Kimi zaman bu koma durumundan çıkanlar, -çevrelerindeki dünyanın bilinçli algılanmasına bağlı olarak- ölümle yaşam arasındaki o aralıkta neler olduğunu hatırlamazlar. Hatta komadan uyanan kişiler için o merdivenin en fazla birkaç basamağının indiği varsayılır. Bazı nörologlar, bu skalanın yaklaşık olarak yüzden fazla basamaktan oluştuğunu iddia ederler.

Mila, şu an Joseph B. Rockford'un nerede bulunduğunu bilmiyordu. Belki orada, onlarla beraberdi ve muhtemelen kendilerini duyabilirdi. Veya hayaletlerinden kurtulacak kadar aşağılara inmişti.

Ancak bir şeyden kesinlikle emindi; Nicla onu bulmak için derin ve tehlikeli bir uçuruma inmek zorunda kalacaktı.

"Bir şeyler hissetmeye başlıyorum..."

12 (İt.) Merdiven. (ç. n.)

Nicla'nın elleri dizkapaklarına dayalıydı. Mila yavaş yavaş kadının parmaklarının titrediğini fark etti.

"Joseph hâlâ aramızda... Ama bizlerden çok uzakta duruyor. Yine de bizi anlayabilir."

Sarah Rosa, Boris'le göz göze geldi. Boris elinde olmadan alaycı bir şekilde gülümsedi ancak hemen sonrasında toparlandı.

"Çok kaygılı. Ve kızgın... Burada bulunmaya dayanamıyor... Gitmek istiyor ama beceremiyor... Onu burada tutan bir şey var... Koku onu rahatsız ediyor."

Mila, "Hangi koku?"

"Çürümüş çiçek kokusu... Dayanılmaz olduğunu söylüyor."

Hepsi farkında olmadan, adamın haklı olup olmadığını anlamak için, havayı kokladı. Pencerenin önünde henüz sabah toplanmış taze çiçeklerle dolu büyük bir vazo duruyordu.

"Onunla konuşmaya çalış, Nicla."

"Bunu istediğini sanmıyorum... Hayır, benimle konuşmak istemiyor."

"Onu ikna etmelisin."

"Üzgünüm..."

"Ne dedin?"

Medyum cümlesinin bitirmedi. Onun yerine, "Bana bir şey göstermek istiyor," dedi. "Evet, öyle... Bana bir oda gösteriyor. Burası. Ama bizler yokuz. Şu an onu hayatta tutan makineler de yok..." Nicla sıçradı. "Onun yanında biri var."

"Kim?"

"Bir kadın... Çok güzel bir kadın. Annesi."

Mila, gözünün ucuyla Lara Rockford'a baktı. Kadın kim bilir kaçıncı sigarasını yakıyordu.

"Ne yapıyor?"

"Joseph, çok küçük... Kadın onu dizlerine oturtmuş ve bir şeyler anlatıyor... Onu uyarıyor, korumaya çalışıyor... Ona, dışarıdaki haya-

tın kötülüklerle dolu olduğunu söylüyor... Dışarıda kötülük var ama burada kalırsa güvende olacak... Onu koruyacağına söz veriyor, ona çok iyi bakacağını söylüyor... Ve onu asla bırakmayacağını."

Goran'la Mila bakıştılar. Joseph'in altın kafesteki esareti demek ki bu şekilde, annesinin onu tüm dünyadan uzaklaştırmasıyla başlamıştı.

"Ona, dünyanın tüm kötülükleri arasında en büyük kötülüğün kadınlardan geldiğini söylüyor... Dışarıda sadece onun servetini sevecek binlerce kadın olduğunu... 'Seni aldatacaklar, senden faydalanmak için yanında olacaklar, Joseph.'"

Sonra rahibe bir kez daha tekrarladı,

"Üzgünüm..."

Mila bir kez daha Goran'a baktı. O sabah Roche'un yanında kriminolog, Rockford'un –zamanla onu bir seri katile çeviren- öfkesinin kendi gerçek kişiliğini kabul etmemesinden kaynaklandığını çok emin bir şekilde söylemişti. Çünkü birisi ki artık annesi olduğuna şüphe yoktu, bir gün onun seksüel tercihini fark etmiş ve onu ömrü boyunca affetmemişti. Âşığını öldürmek, hatasını yok etmek anlamına geliyordu.

Ama belli ki Goran yanılmıştı.

Medyumun sözleri onun teorisini çürütüyordu. Joseph'in homoseksüelliği doğrudan doğruya annesinin fobisiyle bağlantılıydı. Belki kadın oğlunun ne olduğunu biliyor ama ona olan saygısı nedeniyle kendisine bir şey belli etmiyordu.

Öyleyse Joseph neden âşıklarını öldürüyordu?

"Benim tek bir kız arkadaşımı bile eve davet etmeye hakkım yoktu..."

Hepsi dönüp Lara Rockford'a baktılar. Genç kadın titreyen parmaklarında sigarasını tutmakta zorluk çekiyor ve yere bakarak konuşuyordu.

Goran, "O gençleri buraya anneniz getirtiyordu."

"Evet, onları satın alıyordu."

Gözyaşları, yüzünü daha garip bir hale sokarak sağlıklı tek gözünden sicim gibi akmaya başladı.

"Annem benden nefret ediyordu."

Goran kadını sıkıştırdı.

"Neden?"

"Çünkü ben de bir kadındım."

Nicla, ince bir sesle bir kez daha, "Üzgünüm..." dedi.

Lara haykırdı.

"Kes sesini!"

"Çok üzgünüm kardeşim..."

"Sus!"

Genç kadın öfkeyle ayağa fırladı. Çenesi titriyordu.

"Siz anlamazsınız. Her an o gözlerin üzerinizde dolaşmasının ne demek olduğunu bilemezsiniz. Ne yaparsan yap, seni izleyen bir çift göz... Ne demektir, anlamazsınız. Kabul etmek istemesen de... Düşüncesi bile mideni bulandırmaya yetiyor olsa da... Her gün bana daha çok bağlanıyordu ve... Ve annem benim onu baştan çıkaracağımı düşünüyordu."

Nicla hâlâ trans halindeydi. Mila ellerini sıkı sıkı tutarken kadının tüm bedeni titriyordu.

"Ve siz de bu yüzden evi terk ettiniz?" Goran şimdi söyleyeceği şeyin tüm soruların cevabı olacağını düşünüyordu. "Ve o zaman ağabeyiniz öldürmeye başladı..."

"Evet, sanırım böyle gelişti."

"Sonra döndünüz, tam beş yıl sonra."

Lara Rockford güldü. "Hiçbir şeyden haberim yoktu. Yalnız hissettiğini ve herkesin onu terk ettiğini söyleyerek beni kandırdı. Onun tek kardeşiydim, beni çok seviyordu ve artık barışmalıydık. Düşüncelerim sadece benim saplantılarımdı. Ona inandım. Geri döndüm. Geldiğim zaman, birkaç gün her şey normaldi; çok tatlıydı,

kibardı, benimle ilgileniyordu. O küçükken tanıdığım Joseph'e hiç benzemiyordu. Ta ki..."

Yeniden güldü. Bu gülüş, başına gelen şiddeti anlatabilecek sözlerden çok daha anlamlıydı.

Goran, "Sizi bu hale getiren o trafik kazası değildi."

Lara başını salladı. "Sonunda hiçbir yere gidemeyeceğimden böyle emin oldu."

Odada bulunanların içi sızladı. Genç kadın bu evin değil, yeni görüntüsünün esiri olmuştu.

"Affedersiniz..."

Sakat bacağını sürüyerek kapıya doğru yürüdü.

Stern ve Boris geçmesi için yana çekildiler. Sonra kapıyı kapatıp bakışlarını Goran'a çevirdiler. Doktorun kararını merak ediyorlardı.

Goran, Nicla'ya döndü.

"Devam edebilecek misiniz?"

Rahibe yorgun ve güçsüz görüntüsüne rağmen, "Tabii, "dedi.

Gelecek soru, sorulmuş tüm sorulardan daha önemliydi. Başka şansları da yoktu. Alacakları cevap sadece altıncı kızın değil, onların da hayatlarını kurtaracaktı. Çünkü günlerdir gözlerinin önünde sergilenen ve gittikçe derinleşen olayın nedenini çözemedikleri takdirde, omuzlarında ömür boyu taşıyacakları bir yük olarak kalacaktı.

"Nicla, Joseph'e ona benzeyen adamla nasıl tanıştıklarını sorar mısın?"

31

Geceleri annesinin çığlık attığını duyuyordu.

Migren krizleri kadının ne uyumasına ne de huzur bulmasına izin veriyordu. İyice sıklaşan nöbetlere artık morfinin de faydası olmuyordu. Yatağın içinde çırpınıyor ve sesi kısılana kadar bağırıyordu. Bir zamanlar sahip olduğu ve yıllara meydan okuyarak korumaya çalıştığı güzelliğinden eser kalmamıştı. Üstelik küfür etmeye başlamıştı. Konuşmasına her zaman dikkat eden ve hareketlerinde daima ölçülü olan o zarif kadın şimdi herkese küfür ediyordu; erken öldüğü için kocasına, evi terk edip giden kızına ve onu bu hale düşüren Tanrı'ya.

Sadece Joseph onu sakinleştirebiliyordu.

Odasına gidiyor ve kendine bir zarar vermesini önlemek için ipek fularlarla onu bileklerinden yatağa bağlıyordu. Bütün saçlarını yolmuştu ve tırnaklarını devamlı yanaklarına batırdığı için suratı çizik ve kan içindeydi.

Oğlu alnını okşarken, "Joseph," derdi. "Yalvarırım söyle, sana iyi bir anne oldum mu?"

Ve o, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken annesini okşamaya devam ediyordu.

Joseph B. Rockford otuz iki yaşındaydı ve ölümle randevusuna sadece on sekiz sene kalmıştı. Kısa bir süre önce ünlü bir genetik uzmanına başvurup dedesinin ve babasının kaderinin onu da bulup bulmayacağını öğrenmek istemişti. Hastalığın kalıtımsal geçmişiyle analiz sonuçları karşılaştırıldığına sonuç belirsiz çıkmıştı; ancak bu

nadir görülen sendromun doğuştan bedeninde olma olasılığı yüzde kırk ila yetmişti.

O andan itibaren Joseph, varış çizgisinde onu neyin beklediğini bilerek yaşamıştı. Geri kalan her şey son ile yaşadığı an arasındaki kısa molalardı. Tıpkı annesinin hastalığı gibi. Geceleri, koca malikâne insanlıktan çıkmış çığlıklarla sarsılıyor, geniş odalarda yankılanarak daha da dayanılmaz bir hâl alıyordu. Bundan kaçış imkânsızdı. Karabasan gibi geçen gecelerden sonra Joseph bu işkenceye biraz olsun dayanabilmek için gece yatmadan önce kulak tıkacı kullanmaya başlamıştı. Ama nafileydi.

Bir sabah, saat dört sularında uyandı. Bir rüya görüyordu ama ne gördüğünü bir türlü hatırlayamadı. Ancak onu uyandıran bu değildi. Yatağın içine oturup ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Evde alışılmadık bir sessizlik vardı.

Joseph anlamıştı. Kalktı, bir kot pantolon giydi. Dik yakalı yün kazağını ve yeşil montunu giydi. Odasından çıktı, annesinin odasının önünden geçti. Geniş, mermer merdivenlerden aşağı indi. Birkaç dakika sonra evin kapısının önüne gelmişti. Dışarı çıktı. Bahçenin batı yakasındaki servis kapısına doğru yürüdü. Tedarikçilerin ve personelin girip çıktığı bu kapı onun dünyasının sınırıydı.

Küçükken, Lara'yla birlikte çıktıkları keşif gezilerinde kim bilir kaç kez bu kapının önüne dek gelmişlerdi. Ondan çok küçük olmasına rağmen kız kardeşi büyük bir cesaret örneği gösterip bu kapının ötesine geçmeyi başarmış ancak Joseph daima içeri doğru itilmişti. Lara gideli neredeyse bir yıl olmuştu. Küçük dünyasının sınırlarını aştıktan sonra bir daha ondan haber almamışlardı. Ve Joseph onu çok özlüyordu.

O soğuk kasım sabahında, Joseph birkaç dakika kımıldamadan geniş bahçe kapısının önünde durdu. Sonra tırmanıp üstünden atladı. Ayakları toprağa değdiği an içini yepyeni bir duygu kapladı; göğsünün orta yerindeki bir gıdıklanma tüm bedenini ele geçirmişti. Mutlu olmanın ne demek olduğunu Joseph ilk kez böyle keşfetti.

Yol boyunca yürümeye başladı.

Gün, ufukta beliren zayıf bir ışıkla gelişini haber veriyordu. Çevresindeki doğa, malikânenin uçsuz bucaksız topraklarındaki doğadan çok farklı değildi. Bir an için o topraklardan halen daha ayrılmadığı hissine kapıldı. Sanki o bahçe kapısı tüm evrenin başlayıp bittiği yerdi ve Joseph oradan çıkıp uzaklaştığını sandıkça yine kendi arazilerinin içine doğru yürüyordu. Sonra bahçe kapısından yine çıkıyor, yine aynı sınırlar, yine her şeye baştan başlamak... Sonsuza dek böyle sürmesinden korktu. Birbirinin aynı iki paralel evren arasında gidip gelmekten... Birkaç adım sonra malikânenin, önündeki yolun bir köşesinden görünüvermesinden... Düşüncelerinin bir yanılgı değil, gerçek olmasından...

Ama bunların hiçbiri olmadı. Yavaş yavaş evden uzaklaştıkça başardığının bilincine varmaya başladı.

Etrafta kimseler yoktu. Ne bir araba ne de görünürde bir ev. Kendi ayak sesleri, yeni günü karşılamak istercesine ötmeye başlayan kuş sesleri arasında, insana ait tek belirtiydi. Onun bu dünyaya ne kadar yabancı olduğunu anlamış gibi bakan ağaçların yapraklarını kımıldatacak kadar bile esinti yoktu. Ve Joseph'in içinden ağaçları selamlamak geldi. Havada, kuru yaprakların, yemyeşil otların ve çiy damlacıklarının buruk tadı vardı. Güneş artık yüzünü iyice göstermişti. Kırların üzerine yatıyor, uzanıyor, kimi zaman da gölgecikler yaratıyordu. Joseph kaç kilometre yürüdüğünün farkında değildi. Hiçbir amacı yoktu ve güzel olan da buydu. Yaşadığı o andan başka hiçbir şey umurunda değildi. Bacakları ağrımaya başlamıştı ancak daha önce acının bu kadar hoş bir şey de olabileceğini hayal bile edemezdi. Enerji doluydu, derin derin nefes alıp veriyordu. Gerisini de düşünmek istemiyordu. O güne dek mantığı, her attığı adımda karşısına değişik bir korku çıkartarak üstünlüğü elinde tutmuştu. Ve bilinmeyenin etrafında pusu kurmuş bekliyor olmasına rağmen, o birkaç dakika içinde bile tehlikeden daha değerli şeyler sakladığını öğrenmişti; merak gibi, şaşkınlık gibi...

Arkasından gelen yeni bir sesi fark ettiğinde tam da bunları düşünüyordu. Uzak ve boğuk bir gürültü gibi hissetse de hızla kendisine yaklaşıyordu. Sonra ne olduğunu anladı; bir aracın motor sesiydi. Geri dönüp baktı. Yolun kavislerinde bir görünüp bir kaybolan eski araç bej rengi bir kamyonetti ve ona doğru geliyordu. Çamurlu ön camı, araçta kaç kişi olduğunu görmesine engel oluyordu. Joseph umursamamaya karar vererek dönüp yeniden yola koyuldu. Araç iyice yaklaşınca sanki yavaşlamış gibi geldi.

"Hey!"

Joseph dönüp bakmaya çekindi. Belki de macerasına son verdirmek için gönderilmiş biriydi. Evet, kesinlikle böyleydi. Annesi uyanmış ve ona seslenmeye başlamıştı. Hizmetçiler onu yatağında bulamadıklarını söyleyince de peşine adam takmış ve dört bir yanda onu aratmaya başlamıştı. Belki de ona seslenen adam bahçıvanlardan biriydi. Annesinden bolca bir ödül koparmak adına kendi hurdasıyla yollara düşmüştü.

"Hey, sen! Nereye gidiyorsun? Binmek ister misin?"

Soruyu duyunca endişesinin yersiz olduğunu anladı. Bu adam evden biri olamazdı. Araba ona iyice yaklaştı. Joseph sürücüyü göremiyordu. Durdu ve araç da durdu.

Direksiyondaki adam, "Ben kuzeye doğru gidiyorum," dedi. "Buralardan geçen başka araç bulamazsın. Seni birkaç kilometre yürümekten kurtarabilirim."

Kaç yaşında olduğu pek anlaşılmıyordu. Kırk, belki de otuz yedi-otuz sekiz yaşlarındaydı. Kızıl sakalı iyice uzamıştı ve tüm yüzünü çevreliyordu. Saçları da uzundu ve bir tokayla arkaya toplamıştı. Gözleri griydi.

"Ne diyorsun? Binecek misin?"

Joseph biraz düşündü ve sonra, "Tamam, teşekkür ederim," dedi.

Yabancının yanına oturdu ve yola çıktılar.

Koltuklar, yer yer dökülmüş kahverengi kadife kaplıydı. Arabanın içine yıllar geçtikçe kokuları üst üste binerek ağırlaşmış oto

parfümlerinin kokusu sinmişti. Arka koltuk yer kazanmak amacıyla yatırılmıştı. Açılan yere ise bir sürü karton kutu, plastik çantalar, aletler, değişik büyüklükteki bidonlar düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Arabanın koyu renkli kontrol panelinde kurumuş tutkal izleri vardı. Eski model kasetçalarda country tarzında bir şarkı çalıyordu. Sürücü, onunla konuşurken kıstığı müziğin sesini yeniden açtı.

"Uzun zamandan beri mi yürüyorsun?"

Joseph, yalan söylediğini anlamasından korktuğu için, adama bakmaya çekiniyordu.

"Evet, dünden beri."

"Otostop yapmadın mı peki?"

"Yaptım. Bir kamyoncu bana yardım etti ancak sonra inmek zorunda kaldım çünkü o başka yere gidiyormuş."

"Sen nereye gidiyorsun?"

Joseph bu soruyu beklemiyordu. Gerçeği söyledi.

"Bilmiyorum."

Adam gülmeye başladı.

"Bilmiyorsan neden kamyondan indin?"

Joseph suratını asarak adama baktı.

"Çünkü çok soru soruyordu."

Adam daha çok gülmeye başladı.

"Ah, Tanrım! Açık sözlü olmanı sevdim, delikanlı."

Kırmızı bir yağmurluk giymişti. Pantolonu açık kahverengiydi ve yün süveterinde baklava desenleri vardı. Ayağına da lastik tabanlı iş ayakkabıları giymişti. Direksiyonu iki eliyle birden kavramıştı. Sol bileğinde ucuz bir saat görünüyordu.

"Dinle, planın nedir bilmiyorum ve öğrenmek için de ısrar etmeyeceğim. Ama sana uyarsa evim az ilerde. Birlikte kahvaltı edebiliriz. Sen sonra yine yoluna gidersin. Ne dersin?"

Joseph kabul etmemeyi düşündü. Zaten adamın arabasına binerek yeterince risk almıştı. Şimdi bu teklifin onu soymak ya da kaçırmak

–belki de daha kötüsü- için bir plan olmadığını nasıl bilecekti? Ama sonra bunun da kendi paranoyalarından biri olduğuna karar verdi. Onun için gelecek gizemliydi, *korkutucu* değil. Bunu henüz bu sabah öğrenmişti. Ve yaşamın meyvelerinin tadına bakmak için biraz da risk almak gerekiyordu.

"Tamam."

"Yumurta, pastırma ve kahve."

Yabancı sırıtarak yola devam etti.

Yirmi dakika sonra anayoldan ayrılıp toprak bir yan yola girdiler. Adam, çukurlar ve irili ufaklı taşlar yüzünden sarsılan arabayı yavaş sürmeye dikkat ediyordu. Sonunda çatısı eğimli, tahta bir evin yakınında durdular. Evin beyaz boyası yer yer dökülmüştü. Kapının girişindeki çardak kötü durumdaydı. Merdiven basamaklarının kenarlarını ot ve şeytantersi bürümüştü.

Arabayı evin girişine park ettiler.

Joseph, oturduğu yeri görünce, *Kimin nesi bu herif?* diye düşündü. Sonra, cevabın ne olursa olsun, dünyayı keşfe çıkmak fırsatından daha ilginç olamayacağını fark etti.

Adam kapıyı açıp, "Hoş geldin," dedi.

Büyükçe bir odaya girdiler. Odadaki tüm eşya bir masa, üç sandalye, birkaç çekmecesi olmayan bir büfe ve kaplaması birçok yerinden yırtılmış eski bir divandan ibaretti. Duvarlardan birinde neresi olduğu belli olmayan bir kasabanın çerçevesiz fotoğrafı asılmıştı. Odadaki tek pencerenin yanında, isten leş gibi olmuş taş bir şömine görünüyordu. Ağaç gövdesinden yapılmış genişçe bir taburenin üzerinde, yanmış yağdan kapkara olmuş birkaç tava iç içe konmuş bir halde duruyordu. Odanın sonundaysa kapalı iki kapı vardı.

Adam, "Üzgünüm, içerde tuvalet yok. Ama dışarıda yeterince ağaç var," diyerek sırıttı.

Evde elektrik ve su da yoktu. Ama adam biraz sonra Joseph'in arabanın arkasında gördüğü su bidonlarını eve taşıdı.

Eski gazetelerin yardımıyla şömineye yığdığı odunları yaktı. Tavalardan birini, elinden geldiğince temizleyip içine biraz tereyağı koydu ve sonra yumurtalarla pastırmaları ilave etti. Her ne kadar baştan savma olsa da yemeğin kokusu insanın iştahını kabartıyordu.

Joseph meraklı gözlerle adamı izliyor bir yandan da, tıpkı gelişmeye başlayıp hayatı merak eden çocukların büyüklerine yaptıkları gibi, ona devamlı soru soruyordu. Ama adam bu soru yağmurundan sıkılmışa benzemiyordu, aksine Joseph'le konuşmaktan hoşlanıyor gibiydi.

"Burada uzun zamandan beri mi yaşıyorsun?"

"Bir aydır... Ama burası benim evim değil."

"Nasıl yani?"

Adam çenesini uzatarak dışarıda park edilmiş arabasını gösterdi.

"Benim evim o... Ben dünyayı dolaşıyorum."

"Öyleyse burada neden durdun?"

"Çünkü burası hoşuma gitti. Bir gün yoldan geçerken bu patikayı gördüm. Merak edip döndüm ve burasını buldum. Ev kim bilir ne zaman terk edilmişti. Muhtemelen çiftçilere aitti. Arkada içinde bir sürü alet olan bir baraka var."

"Onlara ne oldu?"

"Ah, bilmiyorum... Belki onlar da diğer köylüler gibi yapmışlardır; buralarda ekonomik kriz başlayınca bir iş bulmak için en yakın şehre gitmişlerdir. Çevrede bir sürü terk edilmiş fabrika var."

"Neden topraklarını satmayı denemediler acaba?"

Adam bir kahkaha attı.

"Böyle bir yeri kim satın alır? Bu toprak bir kuruş etmez, dostum."

Yemeği pişirdikten sonra doğruca masaya koyduğu iki tabağa bölüştürdü. Joseph bir an bile beklemeden çatalını o mis gibi kokan yumurtaya daldırdı. Tadı mükemmeldi ve Joseph birden çok acıktığını fark etmişti.

"Hoşuna gitti, ha? Acele etmeden ye, daha çok var."

Joseph nefes almadan lokmaları üst üste ağzına atmaya devam etti. Sonra dolu ağzıyla adama, "Burada daha çok kalacak mısın?" diye sordu.

"Bu hafta sonu gitmeyi düşünüyordum. Buralarda kış çok sert geçiyor. Biraz yedek erzak aldıktan sonra çevredeki fabrikalara bakmaya gideceğim. Bazen halen işe yarar bir şeyler bulabiliyorum. Örneğin bu sabah bir ekmek kızartıcısı buldum. Bozuk gibi görünüyor ama sanırım tamir edebilirim."

Joseph, her şeyin nasıl kullanılacağını anlatan bir el kitabı okur gibi, her şeyi beynine kaydediyordu; örneğin yumurta, tereyağı, beykınla nasıl mükemmel bir kahvaltı hazırlandığı, içme suyunun nasıl sağlandığı gibi... Belki de bunların yeni hayatında ona gerekli şeyler olacağını düşünüyordu. Bu yabancının yaşam tarzı ona imrenilecek bir şey gibi geliyordu. Her ne kadar zor ve sert gibi görünse de Joseph'in o ana dek yaşadığı hayattan bin kat daha iyiydi.

"Farkında mısın, hâlâ birbirimizin adını bilmiyoruz."

Joseph, çatalı tutan elini havaya kaldırdı. Adam sustu.

"Eh, tamam. Adını söylemek istemiyorsan benim için fark etmez. Yine de bana sorarsan, sempatik birisin."

Joseph yeniden yemeye koyuldu. Diğeri üstüne gitmedi ancak o, adamın misafirperverliğinin karşılığını vermesi gerektiğini hissetti. Kendi hakkında bir şeyler söylemeye karar verdi.

"Elli yaşıma gelmeden kesinlikle öleceğim."

Sonra adama, ailesindeki erkeklerin başına çökmüş olan lanetten söz etti. Adam onu dikkatle dinliyordu. Joseph, isim vermeden, çok zengin olduklarını ve bu zenginliğin hikâyesini anlattı. Dedesinin cesareti ve güçlü önsezisiyle bu servetin ilk tohumlarını attığını söyledi. Sonra babasının da, girişimci ruhuyla bu serveti ikiye katladığını anlattı. Sonunda sözü kendisine getirdi. Hayatta bir amacı yoktu çünkü bir insanın ömür boyu hedefi olacak şeylere sahip olarak doğmuştu. Dünyaya sadece iki şey için gelmişti; atalarından ona kalan muazzam serveti ve ölümcül genlerini sonraki nesillere aktarmak...

"Babanı ve dedeni öldüren hastalığın kaçınılmaz olduğunu anlıyorum. Ama para için her zaman bir çözüm vardır; kendini yeterince özgür hissetmene engel oluyorsa neden bu servetten feragat etmiyorsun?"

"Çünkü bugüne kadar para içinde yüzerek yaşadım. Onsuz tek bir gün hayatta kalmayı bile başaramam. Gördüğün gibi, yapacağım her tercihin sonu ölüm oluyor."

"Saçma!" Adam yerinden kalkıp tavayı yıkamaya gitti.

Joseph kendini ona daha iyi ifade etmeyi istedi.

"Arzu ettiğim her şeye sahip olabilirim. Ama bunun için de 'arzu' nedir, onu bilmem gerekiyor."

"Ne saçma sapan sözler bunlar böyle! Para her şeyi satın alamaz."

"Aksine... İnan bana, alabilir. Ben senin ölmeni istesem birkaç adam tutarım, onlara istedikleri parayı veririm ve seni öldürürler. Ve kimsenin de ruhu duymaz."

Adam birden ciddileşti.

"Hiç denedin mi?"

"Ne?"

"Birine, senin için adam öldürsün diye para verdin mi?"

"Ben vermedim ama babam ve dedem verdiler, biliyorum."

Aralarında kısa bir sessizlik oldu.

"Ama sağlık satın alınamaz."

"Bu doğru. Ama öleceğini daha önceden bilirsen eğer, sorun yok demektir. Bak; zengin insanlar mutsuz çünkü er veya geç öleceklerini ve sahip oldukları her şeyi bırakacaklarını biliyorlar. Paraları mezara götüremezsin. Oysa ben ölümümü düşünerek kendime eziyet etmek zorunda değilim, benim için bunu yapacak biri çoktan hazır."

Adam biraz durup düşündü.

"Haklısın," dedi. "Ama hiçbir şey arzu etmemen üzücü. Kesinlikle hoşlandığın bir şeyler vardır, değil mi? İşe onlardan başlayabilirsin bence."

"Peh, yürümek hoşuma gitti, örneğin. Bu sabahtan sonra yumurta ve pastırma da hoşuma giden şeyler arasına girdi. Bir de, erkeklerden hoşlanırım."

"Demek istiyorsun ki sen..."

"Aslında bilmiyorum. Onlarla birlikte oluyorum ama onları gerçekten de arzuladığımı söyleyemem."

"Öyleyse neden bir kadınla birlikte olmayı denemiyorsun?"

"Belki de denemeliyim. Ama önce onu arzulamam gerekir, anlıyor musun? Sana daha açık nasıl anlatabilirim, bilemiyorum."

"Gerek yok. Bana kalırsa yeterince açık anlattın."

Tavayı diğerlerinin üzerine koydu. Kolundaki saate baktı.

"Saat on olmuş, şehre gitmeliyim. Ekmek kızartıcısını tamir etmek için yedek parçalara ihtiyacım var."

"Öyleyse ben de gideyim."

"Hayır, neden? İstersen kal ve keyfine bak. Benim işim uzun sürmez. Birlikte biraz daha zaman geçiririz, bir şeyler yeriz. Hoş birisin, biliyor musun?"

Joseph odanın ucundaki eski divana baktı. Çok davetkâr görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Sence sakıncası yoksa biraz uyuyabilirim."

Adam sırıttı.

"Mükemmel!"

Tam kapıdan çıkmak üzereyken geri dönüp Joseph'e baktı.

"Aklıma gelmişken, akşam yemeğinde ne yemek istersin?"

Joseph adama gülümsedi.

"Fark etmez. Şaşırt beni."

*

Bir el hafifçe omzunu tutup sarstı. Joseph gözlerini açtı. Çoktan gece olmuştu.

"Yorgun adam! Tam dokuz saattir uyuyorsun."

Yeni dostu karşısında durmuş ona sırıtıyordu.

Joseph yattığı yerde gerindi. Uzun zamandır bu kadar güzel bir uyku uyumamıştı. Şimdi de üstünde bir bitkinlik vardı.

"Yemek saati mi?" diye sordu.

"Ateşi yakma vakti. Hemen sonra yemek de hazır olur. Piliç ve patates aldım. Közde pişireceğim. Mönüyü beğendin mi?"

"Çok güzel. Fena acıktım."

"Bu arada bir bira iç. Pencerenin önüne bırakmıştım."

Joseph, annesinin Noel pançına kattığını saymazsa, daha önce hiç bira içmemişti. Altılık paketten bir kutu bira aldı, açtı ve alüminyum kenarı dudaklarına dayayıp bir yudum içti. Soğuk biranın boğazından inişini hissetti. Susuzluğunu gideren, hoş bir duyguydu. İkinci yudumdan sonra geğirdi.

"Yarasın!" diye bağırdı adam.

Dışarıda hava soğuktu. Ama ocaktaki ateş odayı iyice ısıtmıştı. Masanın orta yerindeki gaz lambası duvarda gölge oyunları yaratmaya başlamıştı.

"Şehirdeki satıcı bana ekmek kızartıcısının tamir olabileceğini söyledi. Üstelik nasıl yapacağım konusunda da bana bir sürü öneride bulundu. Tamir edersem onu birkaç kuruşa okutabilirim."

"Bu şekilde mi geçiniyorsun?"

"Eh, sayılır. İnsanlar işe yarar bir sürü şeyi çöpe atıyorlar. Ben onları topluyorum, tamir ediyorum ve satıyorum. Bazı şeyleri de kendime saklıyorum, şu resim gibi mesela."

Duvarda asılı duran çerçevesiz köy resmini işaret etti.

"Neden özellikle o?"

"Bilmiyorum, hoşuma gitti. Bana doğduğum yeri hatırlatıyor ya da daha önce hiç gitmediğim bir yeri, ne bileyim; o kadar çok yer gezdim ki..."

"Gerçekten çok yer gördün mü?"

"Evet, çok fazla." Adam bir an düşüncelere daldı ama hemen toparlanmaya çalıştı.

"Benim piliç yemeğim çok özeldir, göreceksin. Ve sonrasında sana bir sürprizim olacak."

"Sürpriz mi? Ne sürprizi?"

"Şimdi sırası değil. Yemekten sonra."

Masaya oturdular. Patatesli piliç tam kıvamında pişmişti ve çıtır çıtırdı. Joseph tabağını kaç kere doldurduğunu bilmiyordu. Yabancı –artık kafasında onu böyle adlandırıyordu- ağzından sesler çıkartarak yiyordu ve daha şimdiden üç kutu birayı devirmişti. Yemekten sonra, yağmurluğunun cebinden elde yapılmış bir pipo ve tütün çıkardı. Pipoyu hazırlarken, "Biliyor musun, sabah bana söylediğin şeyi epeyce düşündüm," dedi.

"Hangisini?"

"Şu arzu duymakla ilgili olanı... Çok kafama takıldı."

"Hım, evet... Neden peki?"

"Bak, hayatının son bulacağı anı bilmenin çok da kötü bir şey olmadığını düşünüyorum. Aksine, bana göre bir ayrıcalık."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyorsun?"

"Eh, biraz da hayata nasıl baktığınla ilgili. Yarım bardak suya bakarken, bardağın tam dolu olmadığına üzülebilirsin ya da yarım da olsa içinde su olmasına sevinebilirsin. Kısacası; orada oturup hayatının hesabını yapmaya devam edebilirsin. Ya da geri kalan ömrünü nasıl yaşayacağını kendin belirleyebilirsin."

"Seni anlamıyorum."

"Elli yaşında öleceğini bildiğin için kendi hayatının üstünde hiçbir gücün yok sanıyorsun. Oysa yanılıyorsun, sevgili dostum."

"Güç demekle neyi kastediyorsun?"

Yabancı, ateşten küçük bir dal aldı ve onunla piposunu yaktı. Joseph'e cevap vermeden önce derin bir nefes çekip dumanını ağır ağır tavana doğru üfledi.

"Güç ve arzu el ele yürürler. İkisi de aynı lanet hammaddeden yapılmıştır. Güç arzuya bağlıdır, arzu da güce. Ve bunu boktan bir filozof söylemiyor, doğanın kendisi belirliyor. Bu sabah güzel bir şey söyledin; ancak sahip olmadığımız şeyleri arzulayabiliriz. Sen de her şeye sahip olduğunu düşündüğün için arzuladığın hiçbir şey yok sanıyorsun. Ama bu, senin gücünün paradan kaynaklanmasıyla ilgili bir durum."

"Başka türlü güçler de mi var?"

"Elbette. İstemek, örneğin. Bir şeyi yapmayı tüm içtenliğinle istemek. Anlamak içinse denemen gerekir. Ama bende sanki sen bunu yapamazsın gibi bir kanı uyandı..."

"Neden böyle diyorsun? Ben istediğim her şeyi yapabilirim oysa."

Yabancı gözünü kırpmadan Joseph'e baktı.

"Bundan emin misin?"

"Tabii."

"Güzel. Yemekten önce sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim. Şimdi sana onu gösterme zamanı. Gel benimle."

Adam ayağa kalktı ve kapalı duran kapılardan birine doğru yürüdü. Kapıyı yavaşça araladı. Joseph, kararsız bir halde onun peşinden gitti.

"Bak."

Joseph karanlık odanın içine doğru bir adım attı. İçerde hızlı hızlı nefes alan bir şey vardı. Yabani bir hayvan olabileceğini düşünerek bir adım geri attı.

Yabancı, "Korkma!" dedi. "İyi bak."

Joseph birkaç saniye kararsız bekledi. Sonra içeriye bir daha baktı. Masanın üstündeki gaz lambasından gelen ışık, küçük çocuğun yüzünü hafifçe aydınlatmaya yetiyordu. Bir yatakta yatıyordu. Elleri ve ayakları karyolanın demirlerine sıkıca bağlanmıştı. Kareli bir gömlek ve kot pantolon giymişti ama ayakları çıplaktı. Ağzının etrafındaki mendil konuşmasına engel oluyordu. Yine de çocuk saçma sapan bir şeyler söylemeye çabalıyordu, dua gibi bir şeyler... Saçları terden

sırılsıklamdı. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi çırpınıyor ve gözlerini kırpmadan onlara bakıyordu.

"Kim bu?"

"Senin için bir hediye."

"Ne yapacağım ben bunu?"

"Ne istersen."

"Ama kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Ben de öyle. Buraya dönerken yolda rastladım. Otostop yapıyordu, ben de arabaya aldım."

"Bence ellerini çözüp onu serbest bırakmalıyız."

"İstediğin buysa, olur elbette."

"Neden başka bir şey isteyeyim?"

"Çünkü bu, gücün ne demek olduğunun bir göstergesidir ve nasıl arzuya bağlı olduğunun... Eğer onu özgür bırakmak istiyorsan, öyle yap. Ama istediğin başka bir şeyse, şu an patron sensin, seçim hakkın var."

"Seksten mi söz ediyorsun?"

Yabancı hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı.

"Ufkun hiç geniş değil, sevgili dostum. Şu an bir insanın –Tanrı'nın en büyük ve akıl ermez eserinin- hayatı senin ellerinde... Ve senin aklına ilk gelen şey de onu becermek oluyor."

"Bir insan hayatı ne işime yarar?"

"Sen kendin söyledin; birini öldürmek istediğin takdirde, bir başkasına bunu emretmen ve eline küçük bir servet sıkıştırman yeterli. Ama gerçekten, bunun kendi elinle bir can almak kadar güçlü bir tatmin olduğuna inanıyor musun? *Paran* var ama *gücün* yok. Bunu kendi ellerinle yapmadıkça gücün ne anlama geldiğini asla öğrenemeyeceksin."

Joseph korku içinde kıvranan çocuğa baktı.

"Ama ben bunu öğrenmek istemiyorum."

"Çünkü korkuyorsun. Sonuçlarından korkuyorsun, cezalandırılmaktan ve suçluluk duygusundan."

"Bazı şeylerden korkmak doğaldır."

"Hayır, Joseph. Hayır, değildir."

Joseph, ona ismiyle hitap ettiğinin bile farkına varmadı. Bakışları yabancıyla çocuk arasında gidip geliyordu.

"Ama dersen ki bende bu güç var, birini öldürmeyi istiyorum; o zaman bunu kimse bilmeyecek, sonsuza kadar."

"Hiç kimse mi? Ya sen?"

"Onu kaçıran ve sana getiren benim, unuttun mu? Ayrıca cesedi gömecek olan da ben olacağım..."

Joseph başını öne doğru indirdi.

"Hiç kimse bilmeyecek, söz mü?"

"Hiçbir ceza almayacağını sana söylersem, içinde gücünü denemek arzusu uyanacak mı?"

Joseph uzunca bir süre ellerini inceledi. Nefes alıp verirken, içinde o güne dek tatmadığı değişik bir mutluluk duygusu kabarmaya başladı.

"Bir bıçak istiyorum."

Yabancı mutfağa gitti. Joseph onu beklerken çocuğun yalvaran bakışlarla ona baktığını ve sonra da ağladığını gördü. Sessizce akan o gözyaşlarının karşısında Joseph hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Atasının laneti, elli yaşına geldiği zaman onu bu hayattan koparıp götürürken de kimse ağlamayacaktı. Tüm dünyanın gözünde acı çekmeyi hak etmiş bir zengin çocuğu olarak kalacaktı.

Yabancı elinde uzun ve yeni bilenmiş bir bıçakla yanına geldi ve bıçağı Joseph'in eline tutuşturdu.

"Can almaktan daha büyük başka bir tatmin yok şu hayatta... Düşmanını ya da sana kötülük yapmış birini öldürmekten söz etmiyorum. Herhangi birini öldürmek... Bu seni Tanrı kadar güçlü kılar."

Sonra Joseph'i tutsağıyla baş başa bırakarak odadan çıkıp gitti. Kapıyı arkasından kapattı.

Ay ışığı kırık panjurların arasından girerek elindeki bıçağa vuruyordu. Çocuk çırpınıyordu ve Joseph onun korkusunu ses ve koku olarak da algılayabiliyordu; sık sık alıp verdiği nefesinden, koltukaltlarının terlemesinden...

Yavaş yavaş yatağa yaklaştı. Tahta döşemenin ayakları altında inlemesi hoşuna gidiyordu, böylece çocuk da neler olduğunu anlayabilirdi. Bıçağın ağzını çocuğun göğsüne dayadı. Ona bir şeyler söylemesi gerekir miydi? Aklına hiçbir şey gelmedi. Sırtından aşağı bir ürperme geldi ve o an hiç beklemediği bir şey oldu; ereksiyona girmişti.

Bıçağı birkaç santim kaldırdı, sonra çocuğun göğsünden aşağı doğru, midesine gelene dek yavaşça kaydırdı. Durdu. Nefes aldı ve bıçağın ucunu kumaşı delip tenine değinceye kadar çocuğun midesine bastırdı. Çocuk bağırmaya çalıştı ancak ağzından çıkan boğuk inlemeler oldu. Joseph bıçağı biraz daha batırdı. Deri yırtılır gibi ortadan ikiye ayrıldı. Çocuğun etini görebiliyordu şimdi. Ancak yara henüz kanamıyordu. O zaman bıçağı daha derine sokmaya başladı. Sonunda elinde kanın sıcaklığını hissedebiliyordu. Çocuğun yırtılan bağırsaklarından keskin bir koku yayıldı. Acıyla midesinin üzerine doğru kıvrıldı. Zavallı! Böylece, istemeden Joseph'i iyice teşvik etmiş oluyordu. Joseph bıçağı ardı ardına sokup çıkarmaya devam etti, ta ki bıçağın ucu omurga kemiğine değene kadar... Çocuğun bacakları arasındaki gövdesi, bir et ve kas yığınıydı artık. Bir süre kımıldamadan, çocuğun bedenine doğru eğilmiş vaziyette durdu. Sonra kendini yatağa attı. Ağırlaşan bedeni güçsüz ve ruhsuz kalmıştı. *Ve o anda alarmlar...*

...hepsi birden çalmaya başladı.

Doktor ve hemşiresi koşarak hastanın yanına geldiler. Nicla yere çöktü, güçlükle nefes almaya çalışıyordu; gördüklerinin şoku ciğerlerini paramparça etmişti âdeta. Mila eliyle kadının sırtını okşuyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Doktor, âdeta yırtar gibi Joseph'in pijamasının önünü açtı, sedef düğmeler odanın dört bir yanına da-

ğıldı. Boris, Mila'ya yardım etmeye gelirken birkaç tanesinin üstüne basarak kaymasına engel olamadı. Doktor, hemşirenin işi bitince defibrilatöre elektrik yükledi.

"Şimdi!"

İlk uyarı...

Goran, Mila'ya yaklaştı.

Rahibenin kalkmasına yardım ederken genç kadının kulağına, "Onu buradan çıkaralım," diye fısıldadı. Hep birlikte odadan çıkarlarken Mila, son bir kez dönüp Joseph B. Rockford'a baktı. Bedeni üst üste verilen deşarjlarla sarsılırken örtünün altından bir ereksiyon başladığını gördü.

"Lanet olsun sana, piç kurusu!"

Kardiyak monitörden uzunca bir bip sesi gelmeye başladı. Ancak o esnada Joseph B. Rockford gözlerini açtı. Dudaklarını hiçbir ses çıkarmadan kımıldatmaya başladı. Ses telleri, rahat nefes alması için yapılan torakotomi[13] sırasında zarar görmüştü. O adam ölmüş olmalıydı. Etrafındaki makineler artık onun, içinde canı olmayan bir et yığını olduğunu bağırıp duruyordu. Çıkardığı hırıltılar boğulmak üzere olan birinin son bir kez hava almaya çalışmasına benziyordu.

Ancak can çekişmesi uzun sürmedi.

Sonunda, sanki görülmeyen bir el onu yeniden aşağı doğru çekti. Joseph B. Rockford'un ruhu geride bomboş bir beden bırakarak ölüm döşeğinden ayrılıp gitti.

13 Göğüs kafesi ameliyatı.

32

Nicla Papakidis kısa bir süre sonra kendine geldi. Federal polis ressamlarından birine, Joseph'in yanındaki adamın robot resmi için gördüğü tüm detayları anlatmaya başladı. Joseph'in "Yabancı" diye söz ettiği adam Albert gibi görünüyordu.

Uzun sakal ve gür saçlar yüzünün en belirgin özellikleriydi. Ancak çenesi, burnu ve göz yapısı gibi diğer detaylar belirsizdi. Nicla'nın net olarak söyleyebildiği, göz renginin gri olduğuydu.

Yine de ortaya çıkan robot resim tüm polis merkezlerine, havaalanlarına, limanlara ve sınır karakollarına gönderildi. Roche, resmin kopyalarının basına verilip verilmemesi konusunda karar vermeye çalışıyordu. İşin içine bir medyumun karıştığı ve resim bilgilerinin bu şekilde elde edildiği açıklanırsa, polisin elinde hiçbir yeterli bilgi veya kanıt olmadığı ortaya çıkardı. Karanlıkta el yordamıyla dolaşan federaller, sonuçta bir medyumdan çare ummuş olacaklardı.

Goran, "Bu riske girmen gerekiyor," diyerek düşüncesini açıkladı.

Rockford malikânesinde tüm takım yeniden bir araya gelmişti.

Roche, rahibeyle karşılaşmak istememişti çünkü daha ilk andan itibaren bu girişimle ilgili hiçbir detayı öğrenmek istemediğini kesin bir şekilde hepsine söylemişti; her zaman olduğu gibi bu işin de tüm sorumluluğu Goran'a aitti. Kriminolog bu kez bu yükü seve seve kabul etmişti çünkü artık Mila'nın önsezilerine çok güveniyordu.

Bahçeye kurulan mobil karargâhın içinde Mila ve Nicla, Gavila ile Roche'un hararetli konuşmalarını izliyorlardı. Nicla, gözbebeğine dönerek, "Biliyor musun hayatım, bir şey düşünüyorum," dedi

"Ne?"

"Ödülü almak istemiyorum."

"Ama aradığımız herif oysa bu para senin hakkın."

"İstemiyorum."

"Nicla, tüm gün ilgilendiğin insanlara yapabileceklerini düşün sadece... Başka bir şey düşünme."

"Onların hiçbir şeye ihtiyaçları yok. Tüm sevgimizi veriyoruz, onları tedavi ediyoruz, iyi bakıyoruz. İnan bana hayatım, ömrünün son günlerini yaşayan birinin bunlardan fazlasına ihtiyacı yok."

"O parayı sen alırsan bunca kötülüğün hayırlı bir şeye dönüştüğüne inanabilirim."

"Kötülükten daima kötülük doğar. Bu esas prensiptir."

"Bir kez biri bana kötülüğün her zaman görünür olduğunu söylemişti. İyilikse asla görünmez. Çünkü kötülük yürüdüğü yolda izlerini bırakır ama iyiliğe ancak tanıklık edebilirsin."

Nicla sonunda gülümsedi. Ve ardından, "Çok saçma," dedi. "Bak Mila, hayatım... İyilik, herhangi bir şekilde kayıt altına alınamayacak derecede gelip geçicidir ve yolunda pislik büyümez. İyilik tertemizdir, kötülükse leş gibi... Ben iyiliği hissedebilirim çünkü onu her gün görüyorum. Zavallı dostlarımdan birinin sona yaklaştığını anladığım an, olabildiğince uzun süre onunla kalmaya gayret ediyorum. Elini tutuyorum, bana söyleyeceği bir şey varsa onu dinliyorum; eğer bana suçlarını anlatırsa onu yargılamıyorum. Neler olduğunu anladıkları zaman, eğer doğru bir hayat yaşamışlar ve kötülükten uzak durabilmişlerse ya da kötülüğe yenilip sonra pişman olmuşlarsa... İnan, gülümseyerek gözlerini hayata kapatıyorlar. Evet, sonsuza dek gülümsüyorlar. Nedendir, bilmiyorum... Ama emin ol, gözlerimle şahit oldum. O yüzden benim için iyilik, ölüme meydan okuyan o gülümsemede gizli."

Mila rahibeye gülümsedi. Şimdi içi daha rahattı. Nicla'ya ödülü kabul etmesi için ısrar etmemeye karar verdi, belki de rahibe haklıydı.

Saat akşamüstü beş sularıydı. Rahibe çok yorgundu ancak yapması gereken bir şey daha vardı.

Mila, "O terk edilmiş evi bulacağından emin misin?" diye bir kez daha sordu.

"Evet, nerede olduğunu biliyorum."

*

Stüdyoya dönmeden önce rutin bir keşif yapılması gerekiyordu. Böylece medyumun sözleri de doğrulanmış olacaktı. Hiç kimse olacakları görmeden stüdyoya dönmek istemiyordu, böylece hep birlikte yola çıktılar.

Sarah Rosa bir yandan arabayı kullanırken bir yandan da Nicla'nın talimatlarına uyuyor, onun söylediği yöne doğru ilerliyordu. Hava raporları yeni bir kar fırtınasından söz etmişti. Gökyüzünün bir köşesinden güneş, ufku kırmızıya boyayarak batıyordu. Diğer taraftan da kar yüklü bulutlar asık yüzlerini göstermeye başlamıştı. Hatta uzaktan bile olsa çakan şimşekleri görmek mümkündü.

Onlar bu iki doğa olayının tam ortasındaydılar.

Stern, "Acele etmeliyiz," dedi. "Birazdan karanlık çökecek."

Sonunda toprak yolu buldular ve anayoldan ayrıldılar. Taşlar, lastiklerin altından sağa sola sıçrıyor, kimileri de araçların kaportasını dövüyordu. Onca yıldan sonra ahşap ev hâlâ ayaktaydı. Beyaz boya tamamen dökülmüş, sadece cephenin bazı yerlerinde kirli lekeler halinde kalmıştı. Tahtalar yer yer çürüyüp dökülmüştü. Bu haliyle ev, dişleri dökük yaşlı bir cadıyı andırıyordu.

Arabadan inip evin girişine doğru yürüdüler.

Boris, "Dikkat edin, her an çökebilir," diyerek arkadaşlarını uyardı.

Goran ilk basamağı çıktı. Yer, aynı rahibenin anlattığı gibiydi. Kapı kilitli değildi. Goran'ın hafifçe itmesiyle ardına kadar açıldı. Döşeme, toz ve toprak karışımdan oluşmuş bir tabakayla kaplanmıştı. Onların varlıklarından rahatsız olan fareler eşyaların arasında

koşuşmaya başladılar. Artık sadece iskeleti kalmış olsa da Gavila, Nicla'nın anlattığı kanepeyi tanıdı. Eski büfe de hâlâ oradaydı. Taş ocağınsa bir bölümü çökmüştü.

Goran cebinden küçük el fenerini çıkardı. Arkadaki iki oda kapısına doğru yürümeye başladı. Bu sırada Boris ve Stern de içeri girmişlerdi ve etraflarına bakınıyorlardı.

Goran ilk kapıyı açtı.

"Yatak odası burasıymış."

Ancak odada yatak yoktu. Onun yerine, döşemenin üzerinde daha açık bir gölge kalmıştı. Joseph B. Rockford hayatının ilk can alma törenini burada gerçekleştirmişti. Yirmi sene önce burada katledilen çocuk kim bilir kimin nesiydi?

Gavila, "Etrafı kazıp insan kalıntıları olup olmadığına bakmalıyız."

Stern, "İncelememiz biter bitmez Chang'i ve mezarcıları ararım."

Bu arada, Sarah Rosa soğuktan donmuş ellerini ceplerine sokmuş, sinirli bir şekilde dolaşıyordu. Nicla ve Mila arabanın içinden onu izliyorlardı.

Rahibe, "Bu kadından hoşlanmıyorsun," dedi.

"Aslında benden hoşlanmayan o."

"Nedenini anlamaya çalıştın mı?"

Mila kadına yan baktı.

"Suçlu ben miyim? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır. Ben sadece birini suçlamadan önce daima emin olmamız gerektiğini söylüyorum."

"Bak, buraya geldiğim ilk günden beri her fırsatta tepeme bindi."

Nicla, teslim olmuş gibi iki elini kaldırdı.

"O zaman ciddiye alma. Sen gider gitmez sorun da bitecek demek ki."

Mila başını iki yana salladı. Bazen Nicla'nın bu kadar iyi niyetli olmasına dayanamıyordu.

İçerde, Goran yatak odasından çıkıp doğruca diğer kapalı kapıya doğru yürüdü.

Medyum bu oda hakkında bir şey söylememişti. Feneri kapının koluna tuttu ve açtı. Odanın ölçüleri yandaki yatak odasıyla aynıydı ve içerisi bomboştu. Nem, duvarları çoktan yemeye başlamıştı ve hatta duvar köşeleri yosun tutmuştu. Goran feneriyle odayı şöyle bir taradı. Zayıf ışık duvarlardan birini sıyırarak geçerken Goran bir şeyin parıldadığını gördü.

Feneri yaklaştırıp baktığında, duvara renkli resim raptiyeleriyle asılmış, onar santim genişliğinde beş adet fotoğraf gördü. Daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştı ve aniden donakaldı.

Debby. Anneke. Sabine. Melissa. Caroline.

Albert, onları öldürmeden önce buraya getirmişti. Ve hepsini, bu odada, tam bu duvarın önünde ölümsüzleştirmişti. Kızların hepsi temiz bir şekilde giydirilmiş, saçları taranmıştı. Acımasız bir flaş, onların ağlamaktan kızarmış gözlerini ve korku dolu bakışlarını yakalamıştı.

Gülümsüyorlar ve objektife poz veriyorlardı.

Onları bu pozları vermeleri için Albert zorlamıştı. O korkuyla karışık yalancı neşe, korkunç bir görüntüydü.

Debby doğal olmayan bir sevinçle dudaklarını gülümser gibi germişti ve her an ağlayacak gibi duruyordu.

Anneke cansız ve solgun bir yüzle objektife bakmış, bir kolunu da selam verir gibi kaldırmıştı.

Sabine etrafa bakınırken objektife yakalanmıştı. O küçücük çocuk kalbinin anlayamadığı şeyi çevresine bakınarak anlamaya çalışıyordu.

Melissa daha gergin ve kavga eder gibi bakıyordu. Ama kısa bir süre sonra onun da yenildiği ortadaydı.

Caroline hareketsizdi. O yapmacık gülümsemenin üstünde fal taşı gibi açılmış gözleriyle objektife bakıyordu.

Goran ancak tüm fotoğrafları tek tek inceledikten sonra diğerlerini çağırdı.

Mantıksız. Anlaşılmaz. Ve gereksiz yere bu denli acımasız.

Bu durumu anlatmak için başka ne söylenebilirdi? Stüdyoya dönerken hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu.

Gece uzun olacaktı. Böyle bir günden sonra hiç kimsede uyuyacak hâl kalmamıştı. Mila, aralıksız kırk sekiz saattir uykusuzdu. Bu süre içinde birçok olay yaşanmıştı.

Yvonne Gress'in evinin duvarında Albert'ın gölgesini bulmaları. Takip edildiği gece Goran'ın evine uğraması ve katilin bir suç ortağı olabileceği kanısına varmaları. Sonra bir de Sabine'in göz rengiyle ilgili kuşkuları vardı ki Roche'un onları aldattığını ortaya çıkarmıştı. Rockford'ların korkunç malikânelerine yaptıkları ziyaret. Toplu mezar. Lara Rockford. Nicla Papakidis'in olaya karışması. Bir seri katilin ruhunu incelemeleri.

Ve son olarak da o fotoğraflar.

Mila, iş hayatı boyunca bir sürü fotoğraf görmüştü. Küçüklerin deniz kenarında ya da bir okul gösterisinde çekilmiş görüntüleri. Onları aramaya başlamadan önce, akrabalarının ya da anne babalarının Mila'ya emanet ettiği fotoğraflar. Kaybolan çocuklar daha sonra ya çıplak ya da yetişkin kıyafetleri içinde, başka fotoğraflarda –pedofillerin koleksiyonlarında veya morg dosyalarında- karşısına çıkıyorlardı.

Ama o terk edilmiş evde buldukları fotoğraflarda daha farklı bir şey vardı.

Albert oraya kadar ulaşacaklarını biliyordu. Ve onlar için hazırlık yapmıştı. Yoksa öğrencisi Joseph'i bir medyum aracılığıyla sorguya çekeceklerini de mi önceden tahmin etmişti?

Gavila'nın yorumu kısa oldu.

"Bizi en başından beri izliyor. Bizden hep bir adım önde."

Mila gerçekten de yaptıkları her hamlenin boşa çıktığını düşündü. Şimdi bir de arkalarını kollamaları gerekiyordu. Şehre dönerken hepsinin omuzlarına yüklenen en büyük sorun da buydu.

Ve hâlâ bulunması gereken iki ceset vardı.

İlkinin çoktan öldürüldüğü kesindi. İkincisi ise, onlar geciktikçe, ölüme biraz daha yaklaşıyordu. İçlerinden hiçbiri bunu kabul etmek

istemiyordu ama artık altı numaralı kızın öldürülmesine engel olma umutlarını yitiriyorlardı.

Küçük Caroline'e gelince, kim bilir ne şekilde ortaya çıkacaktı. Şu ana dek bulduklarından daha mı kötü olmuştu onun sonu? Eğer öyleyse, Albert gerçekten altıncı kızla çok korkunç bir final yapacaktı.

Stüdyonun önüne geldiklerinde saat on biri biraz geçmişti. Boris, herkes indikten sonra arabayı kilitledi ve hep birlikte yukarı çıkmaya başladılar. Nedense birbirlerinden ayrı kalmak istemiyorlardı. Tanık oldukları dehşet birbirlerine daha güçlü bir şekilde bağlanmalarına neden olmuştu çünkü ellerinde kalan tek şey dostluklarıydı. Mila da artık bu ortaklığın bir parçasıydı. Ve tabii ki Goran da öyle. Bir an her ikisi de dışlanmıştı ama kısa sürede çözülen bu durum sadece Roche'un her şeyi kendi kontrolü altında tutma saplantısı yüzünden olmuştu. Ama Goran ve Mila'nın takımla olan uzaklıkları hemen kapanmış, haksızlık bağışlanmıştı.

Yavaş yavaş apartmanın merdivenlerini çıktılar. Stern kolunu Rosa'nın omzuna attı.

"Bu gece evine git, dinlen."

Ama Rosa başını iki yana sallayarak istemediğini belirtti. Mila anlamıştı; Rosa bu zinciri kıramazdı. Aksi takdirde iç dünyası artık dürüst kalamaz ve onu şu an hâlâ korumakta olan kapılar, kötülüklerin en kötüsü için ardına dek açılırdı. Onlar bu savaşın son öncüleriydi ve şu an kaybetmekte olsalar bile, pes etmeye hakları yoktu.

Hep birlikte stüdyonun giriş kapısını geçtiler. Boris geri dönüp ana kapıyı kilitledi sonra diğerlerinin yanına döndü. Arkadaşları hiptonize olmuş gibi koridorda kalakalmışlardı. Önce ne olduğunu anlayamadı. Sonra arkadaşlarının omuzlarından bakınca yerde yatan bir şey fark eder gibi oldu. O an Sarah Rosa bir çığlık attı. Mila hızla kafasını çevirdi çünkü daha fazla bakamayacaktı. Stern haç çıkardı. Gavila konuşamadı.

Caroline... Beşinci kız.

Ve bu kez, küçük kızın cesedi onlar içindi.

… Hapishanesi
45 No.lu Bölge Tutukevi

Müdür Dr. Alphonse Bérenger'in 2 No.lu Raporu
16 Aralık,

Başsavcı J.B. Marin adına
Savcı Yardımcısı Matthew Sedris'in dikkatine

Konu: İNCELEME SONUCU - ÇOK GİZLİ

Saygıdeğer Sedris,

Siz değerli savcıma, hücre hapsinde tutulan RK-357/9 sicil no.lu tutuklunun hücresinde dün gece ansızın yapılan araştırmanın sonuçlarını bildirmek için yazıyorum.

Gardiyanlar, sonunda tutuklunun kimliği hakkında bir bilgi elde edebilmek amacıyla "tutuklu tarafından yanlışlıkla veya bilinçli olarak" bırakılmış organik materyal bulmak için hücresine aniden baskın yaptılar. Her şey emirleriniz doğrultusunda gelişti. Ancak adamlarım, şaşkınlık içinde bana "tertemiz" bir hücre bulduklarını ilettiler. Bu nedenle ben de, tutuklu RK-357/9'un bizi beklediği konusunda ciddi endişe duymaya başladım. Kişinin devamlı tetikte ve bizim her hareketimizi hesaplayabilecek zekâda olduğundan eminim.

Tutuklunun hiçbir açık vermemesi veya koşullarda beklenmedik bir değişiklik olmaması halinde kişi hakkında hiçbir bilgiye ulaşamamaktan korkuyorum.

Bu gizemi çözmek için tek çaremiz var. Tutuklunun kimi zaman —belki de yalnız olmasının etkisiyle- kendi kendine konuştuğunu fark ettik. Alçak sesle konuşmasına rağmen, söylediklerinin birtakım sayıklamalar olduğunu tahmin ediyoruz. Buna rağmen biz, şahsınızın izniyle, hücreye bir böcek koyarak tutuklunun konuşmalarını kaydetmeyi uygun buluyoruz.

Açıkçası, DNA örneği almak için hücreyi bir kez daha araştırmanın gereksiz olduğunu düşünüyorum.

Son olarak şahsınıza bir izlenimimi söylemek istiyorum; kişi her zaman rahat ve sakin görünüyor. Asla şikâyet etmiyor ve bizim davranışlarımızdan rahatsız olmuş görünmüyor.

Fazla zamanımız kalmadı. 86 gün sonra onu serbest bırakmaktan başka seçeneğimiz yok.

Saygılarımla,

Müdür

Dr. Alphonse Bérenger

33

Daha önce "Stüdyo" denilen ve şimdi
"5. Bölge" olarak yeniden adlandırılan apartman dairesi
22 Şubat,

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Üstlerinde dolaşan o gölgeyle birlikte, evin konuk odasında toplanmış, Chang ve Krepp'in adamlarıyla birlikte gelmelerini bekliyorlardı.

Tam zamanında haber verdikleri Roche, bir saatten uzun bir süredir Goran'la konuşmaktaydı.

Stern, bir kolu başının altında, gözleri tavana dikili halde yatağına uzanmıştı. Bu haliyle bir kovboyu andırıyordu. Son saatlerde yaşanan strese rağmen takım elbisesinde en ufak bir kırışıklık bile yoktu, hatta kravatını bile gevşetmemişti. Boris sağ tarafına dönmüş, yatıyordu. Ama sinirli bir şekilde hareket ettirdiği ayağından uyumadığı belliydi. Rosa cep telefonundan birilerine ulaşmaya çalışıyordu ancak telefon bir türlü çekmiyordu. Mila ara sıra başını kucağındaki dizüstü bilgisayardan kaldırıp sessiz arkadaşlarına bir göz atıyordu. Sabine'in kaçırıldığı gece lunaparkta çekilen fotoğrafları bir kez daha incelemek istemişti. Daha önce defalarca gözden geçirilmiş olsalar bile Goran'la birlikte geliştirdikleri, katilin bir kadın olabilme teorisi doğrultusunda yeniden hepsine tek tek bakıyordu.

Stern aniden sessizliği bozarak, hepsinin merak ettiği soruyu dile getirdi.

"Lanet olası herifin Caroline'in cesedini nasıl içeri soktuğunu bilmek istiyorum."

Rosa, "Bunu ben de çok istiyorum," dedi.

Stüdyonun bulunduğu bina artık eskisi gibi korunmuyordu. Polisin diğer ofisleri de taşındıktan sonra bina neredeyse boşalmıştı ve güvenlik sistemleri devre dışıydı. Ancak binaya tek bir giriş vardı, o da zırhlı, çelik kapıydı.

Boris miskin miskin, "Ana kapıdan girmiş işte," dedi.

Ancak bir şey vardı ki onları en çok bu sinirlendiriyordu: Albert'ın bu seferki mesajı neydi? Neden onların üzerine böyle ağır bir gölge atmaya karar vermişti?

Rosa, "Bana kalırsa sadece bizi yavaşlatmak istiyor," dedi. "Ona çok yaklaştık ve o da kartları yeniden karıştırdı."

"Hayır," dedi Mila. "Albert gelişigüzel hiçbir şey yapmaz. Her adımın önceden planlanarak ve çok dikkatli bir şekilde atıldığını bize o öğretti."

Sarah Rosa buz gibi bakışlarını Mila'ya dikti.

"Ne saçmalıyorsun? Aramızda lanet olası bir canavar mı var?"

Stern söze karıştı.

"Öyle bir şey demedi. Mila sadece, başından beri bizimle birlikte yürüttüğü oyunun bir parçası olan ve Albert karakterine uygun bir neden olması gerektiğini söylüyor... Burayı seçmesinin nedeni, dairenin geçmişteki kullanımıyla ilgili olabilir."

Mila, Stern'ün bu teorisinin havada kalmaması için, "Evet, eski bir olayla ilgili olabilir," diye ekledi.

Konuşmaları Goran'ın odadan içeri girmesiyle kesildi.

"Dikkatinizi biraz bana vermenizi istiyorum."

Sesi biraz telaşlıydı. Mila elindeki bilgisayarı bıraktı ve tüm ekip onu dinlemeye koyuldu.

"Araştırma hâlâ bizim, ancak olaylar çığırından çıkmaya başladı."

Boris, "Bu ne demek oluyor?"

"Birazdan kendiniz anlayacaksınız ama o ana kadar sakinliğinizi korumanızı istiyorum. Size sonra her şeyi açıklayacağım..."

"Neden sonra?"

Goran'ın cevap vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve eşikte başmüfettiş Roche göründü. Yanında elli yaşlarında, buruşuk ceketli, kısa ve kalın boynuna ince gelen kravatı ve ağzında sönmüş sigarasıyla iriyarı bir adam vardı.

Odadakilerden hiçbiri yerinden bile kalkmamış olsa da Roche, "Rahatsız olmayın arkadaşlar," diyerek içeri girdi. Roche'un yüzünde, karşısındakini rahatlatmak isteyen ancak aksine gerginleşmesine neden olan, zoraki bir gülümseme vardı.

"Baylar, durum biraz karışık ama hakkından geleceğiz. Elbette ki bir psikopatın adamlarımın çalışmalarına şüphe tohumları ekmesine izin vermeyeceğim!"

Her zaman olduğu gibi, son cümlesini üstüne basarak söylemişti.

"Bunu düşünerek, sizin yararınıza bazı yeni önlemler almaya karar verdim ve araştırmaya birini daha dâhil ettim." Bunu sanki sözünü ettiği adam yanında değilmiş gibi söylemişti. "Beni anlayacağınızı biliyorum. Yakaladığım bir fırsatı sizin omuzlarınızdaki yükü azaltmak için kullanıyorum. Bu Albert denilen herifi biz bulamıyoruz ancak o istediği zaman bizi buluyor. Çok can sıkıcı! Bu yüzden, Doktor Gavila'nın da fikir birliğiyle, Yüzbaşı Mosca'yı olayın dosyası kapatılana kadar size yardım etmesi için görevlendirdim."

Odada kimsenin nefes alıp vermesi bile duyulmuyordu. Hepsi, "yardım etmek" kelimesinin bu cümlede ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Bundan böyle soruşturmanın kontrolü Mosca'nın elinde olacak ve onlara da tek bir seçenek kalacaktı: Her zaman Mosca'dan yana olmak ve departmanın yeniden güvenilir olmasını sağlamak ya da çekip gitmek.

Terence Mosca, polislerin arasında çok iyi tanınan biriydi. Ününü, takibi altı yıl süren bir uyuşturucu kaçakçılığı organizasyonunun içine sızma operasyonuna borçluydu. Operasyonun sonunda yüzden fazla

tutuklama ve basına sızdırılmayan başka operasyonlar da olmuştu. Ancak bir seri cinayet veya patolojik suçlarla ilgili hiçbir çalışması olmamıştı.

Roche onu tek bir nedenle çağırmıştı; yıllar önce Mosca'yla bir koltuk kavgaları olmuştu. Olayların gidişini göz önüne aldığında, artık olası gibi görünen bir başarısızlığın ağırlığını en kötü rakibinin omuzlarına yüklemenin tam zamanı olduğunu düşünmüştü. Ancak bu bir o kadar da riskli bir hareketti; eğer Terence Mosca, Albert olayını çözmeyi başarırsa Roche hiyerarşik olarak geri adım atmak zorunda kalacaktı.

Yüzbaşı, konuşmaya başlamadan önce, kendi özerkliğini vurgulamak için Roche'un bir adım önüne geçti.

"Patolog ve parmak izi uzmanı henüz kayda değer bir şey bulamadılar. Bildiğimiz tek şey, adamın ana giriş kapısını kullanmış olduğu."

Boris, içeri girerken kapının hiçbir şekilde zorlanmamış olduğunu hatırladı.

"İz bırakmamaya büyük özen göstermiş; sürprizin bozulmasını kesinlikle istemediği belli."

Mosca, sigarasını çiğnemeye ve ellerini cebinden çıkarmadan herkesi tek tek süzmeye devam ediyordu. Zalim biri gibi görünmek istememesine rağmen yine de öyle görünüyordu.

"Birkaç ajanı etrafta araştırma yapmaları için görevlendirdim. Belki bir ipucu ya da bir plaka numarası elimize geçer... Adamın cesedi özellikle buraya bırakmaya iten nedenleri bilmediğimizden doğaçlama bir araştırma yapmak zorundayız. Aklınıza gelen bir şey varsa, çekinmeden sorabilirsiniz. Şimdilik bu kadar."

Terence Mosca topuklarının üzerinde döndü ve kimsenin bir şey sormasına ya da bir şey eklemesine izin vermeden olay mahalline geri döndü.

Roche ise adamlarına bakıp, "Fazla zamanımız kalmadı," dedi. "Acilen bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Sonra o da odadan çıktı. Goran kapıyı arkasından kapatır kapatmaz diğerleri etrafında toplandı.

Boris, sinirli bir tavırla, "Bu değişikliğe ne gerek vardı?" diye sordu.

Rosa, "Şimdi bir de bekçi köpeğine mi ihtiyacımız var?"

Goran, "Sakin olun," dedi. "Anlamadınız. Yüzbaşı Mosca şu an için en uygun kişi. Onun yardımını isteyen benim."

Diğerleri afalladılar.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ama Roche'a bir kaçış yolu önerdim ve böylece soruşturmadaki rolümüzü kurtardım."

Stern, "Resmî olarak halen oyundayız ama Terence Mosca'nın nasıl başına buyruk biri olduğunu herkes bilir," dedi.

"Bu yüzden özellikle onu istedim. Ayakları altında dolaşmamızı istemeyecek ve olaya kendini kaptırınca da ne yaptığımızla ilgilenmeyecek. Biz sadece nasıl hareket ettiğimizi ona haber vereceğiz, hepsi bu."

Şimdilik en iyi çözüm bu gibiydi ama her birinin üzerinde asılı duran şüphe yükünü ortadan kaldırmıyordu.

Stern başını iki yana salladı.

"Gözleri hep üzerimizde olacaktır."

"Fark etmez. Bırakalım Mosca, Albert'la ilgilensin. Biz bu arada altıncı kızı bulmaya çalışalım..."

İyi bir stratejiydi. Küçük kızı sağ olarak bulmayı başarırlarsa üzerlerine çöken şüphe bulutlarını dağıtabileceklerdi.

"Albert'ın, Caroline'i buraya bırakmasının nedeni bizi birbirimize düşürmek... Çünkü aramızda bir sorun çıkmasına neden olmasa bile, her zaman bir kuşku kalacak."

Goran, elinden geldiğince sakin görünmeye çalışsa da söylediklerinin ortamı rahatlatmadığını gayet iyi biliyordu. Çünkü beşinci kızın cesedi bulunduğundan beri hepsi birbirine daha farklı gözle bakmaya başlamıştı. Uzun yıllardır birbirlerini tanıyorlardı ancak hiçbiri diğerinin sırları konusunda emin değildi, en azından şu an için durum buydu. İşte Albert'ın da gerçek amacı buydu; onları

bölmek. Kriminolog, aralarına ekilen bu güvensizlik tohumlarının ne zaman yeşerip onlara zarar vermeye başlayacağını kendi kendine sorup duruyordu.

"Altıncı kızı bulmamıza az kaldı," dedi sonra. "Albert eserini neredeyse tamamlamak üzere. Şu an sadece final için hazırlanıyor. Ancak bizi yarış dışı bırakmak için serbest bir alana ihtiyacı var. İşte bu yüzden onu bulmak için tek bir olasılığımız var; şu an aramızda olan ama Albert planlarını yaparken henüz takımda olmayan biri."

Birdenbire tüm bakışlar Mila'nın üzerine çevrildi. Genç kadın huzursuz hissetti kendini.

Stern ona cesaret vermek ister gibi, "Sen bizden daha objektif düşünebilirsin, Mila," dedi. "Tek başına hareket etmen gerekseydi, ne yapardın?"

Aslında Mila'nın bir düşüncesi vardı. Ama o ana kadar bunu kendine saklamıştı.

"Ben neden sadece küçük kızları kaçırdığını biliyorum."

Olayın ilk günlerinde bu soruyu sürekli kendine sormuştu. Neden Albert erkek çocuklarını kaçırmıyordu? Kızlara dokunmadığına göre seksüel bir amacı yoktu.

Hayır, yok... O sadece öldürüyor.

Öyleyse bu tercihin nedeni ne?

Mila sonunda bir sonuca vardığını sanıyordu.

"Hepsinin kız çocuğu olmasının nedeni altı numara... Onu, bize inandırmaya çalıştığı gibi, son değil ilk olarak kaçırdığını düşünüyorum hatta nerdeyse buna eminim. Diğerlerinin de küçük kızlar olması sadece bu ayrıntıyı gizlemek için. Ama bana kalırsa Albert'ın fantezilerinin ilk kurbanı altı numaraydı. Nedenini bilmiyoruz. Belki farklı bir özelliği var, onu diğerlerinden ayıran farklı bir şey. İşte bu yüzden onun kimliğini son ana kadar gizli tutmak istiyor. Kaçırdığı kızlardan birinin halen hayatta olduğunu bilmemiz ona yetmiyordu. Hayır, Albert için önemli olan şey, küçük kızın kimliğini kesinlikle bilmememiz..."

Goran, "Çünkü bu bizi Albert'a götürebilir."

Ancak o ana dek elde ettikleri, onları hiçbir yere götürmeyen süslü varsayımlardı.

Mila, diğerlerinin düşüncesini anlamış gibi, "Albert ile aramızda devamlı bir bağ olduğu sürece, evet," dedi.

Artık kaybedecek fazla bir şeyleri kalmamıştı ve Mila herkesin önünde, başına iki kez gelen takip edilme olayını açıklamakta bir sakınca görmedi.

"İki kez oldu. Hele ikincisinden, yalnız olmama rağmen, kesinlikle eminim. Motelin parkında yaşadığımdan ise çok emin değilim."

Stern merakla, "Yani? Olayla ne ilgisi var, anlayamadım," dedi.

"Birisi beni takip ediyor. Belki de iki kezden fazla oldu ama ben farkına varmadım... Neden pekâlâ? Beni kontrol etmek için mi? Kimin adına? Hiçbir zaman hayati bilgilere sahip olmadım ve takımın en son tekerleği benim."

Boris, "Belki de seni caydırmak içindir."

"Bu da değil; benim bulduğum ve kilit noktaya gelmeme neden olan bir iz, bir kanıt da söz konusu olmadı."

Goran, "Ama moteldeki olayda aramıza henüz katılmıştın. Bu da Boris'in caydırma teorisini doğrulayabilir."

"Öyleyse geriye tek bir açıklama kalıyor... Beni takip eden her kimse bana gözdağı vermek istedi."

Saralı Rosa, "Hangi nedenle?"

"Her iki olayda da takipçim istemeden kendini ele vermedi. Hatta bile bile kendini gösterdi diye düşünüyorum."

Rosa ısrarla, "Onu anladık," dedi. "Ama neden böyle bir şey yapsın? Lütfen, bu konuştuklarımızın hiçbir anlamı yok!"

Mila, aralarındaki boy farkını hissettirerek kadına yaklaştı.

"Çünkü en başından beri, aranızda altıncı çocuğu bulmaya en yatkın kişi benim." Sonra dönüp arkadaşlarına baktı. "Lütfen yanlış anlamayın ama bugüne dek vardığım sonuç bu. Sizler seri katilleri

bulma konusunda son derece başarılı insanlarsınız. Ama ben kaybolan insanları buluyorum; hep buldum ve şimdi de bulacağım."

Hiç kimse Mila'nın dediklerine karşı çıkmadı. Bu açıdan bakıldığında Albert'ın planlarını suya düşürebilecek tek kişi Mila gibi görünüyordu ve genç kadın aralarına katıldığı ilk günden bu yana, olayla ilgili en ciddi tartışmasını yapıyordu.

"Toparlarsak; Albert, altıncı kızı ilk önce kaçırdı. Eğer ben altı numaranın kim olduğunu hemen çözseydim onun tüm hayalleri ve planı altüst olmuş olacaktı."

Rosa, "Ama çözemedin," dedi. "Belki de iddia ettiğin kadar becerikli biri değilsin."

Mila, kadının kışkırtmasını duymazlıktan geldi.

"Motelin parkında bana bu kadar yaklaşarak Albert bir hata yaptı. O ana dönmek zorundayız!"

"Nasıl? Sakın bana bir de zaman makinen olduğunu söyleme."

Mila gülümsedi; bilmeden Rosa gerçeğe çok yaklaşmıştı. Çünkü geriye dönmek için bir yol vardı. Kadının sigara kokan nefesini bir kez daha umursamadan Boris'e döndü.

"Hipnoz altında olan kişileri nasıl sorguluyorsun?"

*

"Şimdi rahatla..."

Boris'in sesi bir fısıltı gibiydi. Mila yatağına uzanmış, yatıyordu. Kolları iki yanında, gözleri kapalıydı. Boris de genç kadının hemen yanına oturmuştu.

"Şimdi yüze kadar saymanı istiyorum..."

Stern lambanın üstüne bir havlu atmıştı. Böylece şu an odaya loş bir ışık hâkimdi. Rosa kendi yatağında oturuyordu. Goran odanın diğer köşesinde oturmuş, dikkatle olanları izliyordu.

Mila yavaş yavaş saymaya başladı. Düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Sayması bittiğinde iyice rahatlamış görünüyordu.

"Şimdi aklındaki şeyleri görmeni istiyorum. Hazır mısın?"

Mila sesini çıkarmadı.

"Geniş bir çayırdasın. Güneşli, pırıl pırıl bir sabah... Güneş ışıkları yüzünü yakıyor ve otların, çiçeklerin kokusu duyuyorsun. Yalınayak yürüyorsun; ayaklarının altındaki taze otları hissedebilirsin. Ve seni çağıran bir su sesi var. Pınara yaklaşıyorsun ve elini uzatıp avucuna buz gibi suyu dolduruyorsun. Dudaklarına götürüp içiyorsun. Tadı çok güzel."

Böyle bir hayal rastgele seçilmemişti. Boris, Mila'nın beş duyusunu bu şekilde kontrol altına alabilecekti. Ancak ondan sonra motelin parkındaki ana geri dönmesi daha kolay olacaktı.

"Şimdi susuzluğunu giderdiğine göre, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Birkaç gece öncesine dön..."

"Tamam."

"Gece... Bir araba az önce seni motelin önüne getirdi..."

Mila hemen, "Çok soğuk," dedi. Goran sanki onun titrediğini görür gibi oldu.

"Peki ya sonra? Başka ne görüyorsun?"

"Beni otele getiren dedektif başıyla selam verip gitti. Ve ben ıssız meydanda tek başıma kaldım."

"Anlat bana? Nasıl bir yerdesin?"

"Çok fazla ışık yok. Sadece rüzgârla sallanan motelin reklâm panosunun ışığı. Karşımda bungalovlar var, ancak pencereleri karanlık. O gece tek müşteri benim. Bungalovların arkasında uzun ağaçlardan oluşmuş bir orman var. Ağaçların tepeleri rüzgârda sallanıyor. Yer buz kaplı."

"Yürümeye başla..."

"Sadece kendi ayak seslerimi duyuyorum."

Neredeyse orada bulunan herkes çakıl seslerini duyar gibiydi.

"Şimdi neredesin?"

"Odama doğru ilerliyorum ve gece bekçisinin ofisinin önünden geçiyorum. Kimse yok içerde ama televizyon açık. Elimde bir kâğıt poşet var; akşam yemeğim. Nefesim buz gibi havada âdeta donuyor. Bu yüzden acele ediyorum. Duyduğum tek ses, buzun üstündeki ayak seslerim... Kaldığım bungalov en sonda."

"İyi gidiyorsun."

"Odama sadece birkaç metre kaldı. Ben iyice düşüncelere dalmış, yürüyorum. Yerde küçük bir tümsek var, onu görmüyorum ve ayağım takılıyor... İşte o zaman duyuyorum."

Goran, sanki o park yerine gidip genç kadını az sonra tehdit edecek kişiden koruyabilirmiş gibi, kendisi de farkında olmadan Mila'nın yatağına yaklaştı.

"Ne duyuyorsun?"

"Arkamdan gelen ayak seslerini... Birisi benim adımlarımı takip ediyor. Ben onun farkına varmadan bana yaklaşmak istiyor. Ancak ben tökezleyince onun da adımlarının ritmi bozuluyor."

"Peki, sen şimdi ne yapıyorsun?"

"Sakin olmaya çalışıyorum ama aslında korkuyorum. Yeniden bungalova doğru yürümeye başlıyorum. İçimden koşmak gelse de hızımı değiştirmemeye gayret ediyorum. Ve bu arada düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Silahıma davranmamın anlamı yok. Eğer o da silahlıysa benim silahımı çektiğimi gördüğü an benden önce ateş edebilir. Aklıma bekçinin ofisindeki televizyon geliyor. Kendi kendime bekçiyi çoktan hallettiğini düşünüyorum. Ve sıranın bana geldiğini... Korkum artmaya başlıyor."

"Evet, ama kendine hâkim olmayı başarıyorsun."

"Cebimden anahtarımı çıkartıyorum çünkü tek şansım odaya girebilmek... Sanki buna engel olmaya kalkışmıyor."

"Odanın kapısına odaklandın. Artık sadece birkaç metre kaldı, değil mi?"

"Evet. Sadece gözlerimin baktığı noktayı görebiliyorum. Etrafımdaki diğer her şey silinmiş durumda."

"Ama şimdi her şeyi görmen gerekiyor."

"Deniyorum."

"Kanın damarlarında hızla akıyor, adrenalin yükseliyor, tüm duyuların alarma geçmiş durumda. Bana *tadı* anlatmanı istiyorum."

"Ağzım kupkuru, ama tükürüğümün asitli tadını alabiliyorum."

"Ya *dokunma* duyun?"

"Terlemiş avucumun içindeki oda anahtarımın soğukluğu."

"*Koklama* duyun?"

"Rüzgâr çöplerin garip kokusunu getiriyor. Sağ tarafımda çöp bidonları var. Buna reçine kokusu karışıyor."

"Ya *görme* duyun?"

"Yerde uzayan gölgemi görüyorum."

"Başka?"

"Bungalovun kapısını görüyorum... Koyu sarı ama boyaları yer yer dökülmüş. Kapıya çıkan üç basamak görüyorum."

Boris en önemli duyuyu bilerek en sona bırakmıştı çünkü Mila'nın takipçisinden elde edebileceği tek sezgisi ses idi.

"*İşitme* duyun?"

"Kendi ayak seslerimden başka bir şey duymuyorum..."

"Daha iyi kulak ver."

Goran, Mila'nın kaşlarının ortasında bir kırışıklık oluştuğunu fark etti, Genç kadın hatırlamak için kendini zorluyordu.

"Evet, şimdi onu duyuyorum! Ayak seslerimizi bile ayırt edebiliyorum."

"Mükemmel. Ama daha fazla odaklanmalısın..."

Mila biraz durdu. Ve sonra, "O neydi?" diye sordu.

Boris, "Bilmiyorum... Orada yalnızsın ve ben bir şey duymadım."

"Ama ben duydum! Bir şey oldu."

"Ne?"

"O ses!"

"Hangi ses?"

"O ses... Metal bir şeyin sesi... Evet! Yere metal bir şey düştü. Buzun üstüne..."

"Daha kesin bir şey söylemeye çalış."

"Bilmiyorum..."

"Devam et!"

"Bu... Bu bir para!"

"Para mı? Emin misin?"

"Evet! Madeni para! Yere düştü ve peşimdeki adam bunu fark etmedi!"

Bu, beklenmedik bir şeydi. Koca meydanın ortasında bozuk para aramak. Aramak, bulmak ve parmak izini tespit etmek. Böylece Mila'yı takip edenin kim olduğu ortaya çıkabilirdi. Bu aynı zamanda Albert'a bir adım daha yaklaşma umudu demekti.

Mila'nın gözleri hâlâ kapalıydı ama sürekli olarak aynı şeyi tekrarlamaya devam ediyordu.

"Madeni bir para! Madeni bir para!"

Boris kontrolü tekrar eline aldı.

"Tamam, Mila. Şimdi seni uyandırmam gerekiyor. Beşe kadar sayacağım, sonra ellerimi çırpacağım ve sen gözlerini açacaksın."

Sonra yavaşça saymaya başladı.

"Bir... İki... Üç... Dört... Ve beş!"

Mila gözlerini açtı. Kafasının karışık olduğu belliydi. Kalkmaya yeltendi ama Boris bir elini omzuna koyarak ona engel oldu.

"Henüz değil. Biraz başın dönebilir."

"İşe yaradı mı?"

Boris genç kadına gülümsedi.

"Görünüşe göre bir ipucu bulduk."

Elleriyle buzun üstünü araştırırken bir yandan da söyleniyordu.

"Kesinlikle bulmalıyım... Bu benim güvenliğim demek! Hayatım demek!"

Bu yüzden çok dikkatli bakınıyordu. Ama fazla zamanı yoktu, elini çabuk tutmalıydı.

Sonuçta birkaç metrekarelik bir alanı araştırması gerekiyordu; aynı o gece olduğu gibi, park ile bungalov arasındaki alanı...

Kot pantolonunun kirlenmesine aldırmadan, emekleyerek yeri araştırıyordu. Ellerini çakılların arasına sokarak karıştırıyor, daha şimdiden parmaklarında açılan küçük yaraların kanamasına ve canını yakmasına aldırış etmiyordu. Hatta canı yandıkça yaptığı işe daha çok odaklanıyordu.

Kendi kendine devamlı, "Para!" diye tekrarlıyordu. "Nasıl oldu da düşürdüğümün farkına varmadım?"

Bir başkasının onu bulması kadar kolay bir şey olamazdı; bir müşteri ya da görevlilerden biri.

Motele diğerlerinden önce gelmişti çünkü artık kimseye güveni yoktu. Ve iş arkadaşlarının da ona güvenmediğini seziyordu.

"Çabuk olmalıyım!"

Dudaklarını ısırıyor, eliyle hızlı hızlı taşları karıştırıyordu. Sinirliydi. Sorun kendi iç dünyasındaydı. Sık sık nefes alıp veriyor, heyecanıyla savaşmaya çalışıyordu.

Nedense aklına akademiden yeni mezun olduğu sıralarda yaşanan bir olay geldi. İçine kapanık biriydi ve diğer insanlarla kolay kolay anlaşamıyordu. Onu, kendisinden daha tecrübeli biriyle aynı devriye görevine vermişlerdi, kadın dayanılır gibi değildi. Bir gün, Çin mahallesinin dar sokaklarında bir suçluyu takip ediyorlardı. Adam çok hızlıydı ve onu bir türlü yakalamıyorlardı. Meslektaşı, adamın bir restoranın önünden geçerken istiridye havuzuna bir şey attığını gördüğünü söyledi ve onu dizlerine kadar havuzun içine girmeye ve adamın attığı şeyi bulmaya zorladı. Tabii ki havuzda bir şey yoktu. Büyük olasılıkla acemi arkadaşına bir ders vermek istemişti. O günden beri istiridye yememişti. Ama önemli bir şey öğrenmişti.

Şimdi güçlükle karıştırdığı bu küçük taşlar da tıpkı o garip yumuşakçalar gibi, bir sınavdı. Hâlâ olaylardan iyi sonuçlar çıkarmanın mümkün olduğunu kendi kendine kanıtlamak için gereken bir sınav. Uzun bir süre boyunca en büyük amacı bu olmuştu. Ama şimdi düşündükçe aklına, aynı o eski meslektaşının yaptığı gibi, birinin ona oyun oynayabileceği geliyordu. Görünürde para filan yoktu. Yine mi kandırılmıştı?

Saralı Rosa, gerçeği fark eder etmez yerinden doğruldu ve karşıdan Mila'nın ona doğru yaklaştığını gördü. Şu an maskesi düşmüştü, güçsüzdü ve kendinden daha genç meslektaşının önünde küçük düşmüştü. Kızgındı, gözleri yaş içinde kaldı.

"Küçük bir kızın var, değil mi? *Ve altı numara, o.*"

34

Rüyasında annesini görüyordu.

O "büyülü" gülümsemesiyle onunla konuşuyordu. Kızmadığı zaman gerçekten de gülümsemesi büyülü gibiydi ve o anda dünyanın en sevgi dolu annesi oluyordu. Ama artık çok ender gülmeye başlamıştı. Rüyasında annesi, kendinden ve babasından söz ediyordu. Şu an araları çok iyiydi ve artık hiç kavga etmiyorlardı. Annesi ona neler yaptıklarını, iş hayatını ve evde olan biteni anlattı. Hatta aldıkları yeni filmlerden söz etti. Hepsinin listesini yapmışlardı. O gelince hep birlikte izleyeceklerdi. Bunu duymak hoşuna gitti. Annesine ne zaman eve döneceğini sormak istiyordu ama biliyordu ki rüyadaki insanlar onu duyamazlardı, tıpkı bir ekran önünde konuşur gibi... Ne kadar kendini zorlasan da nafile, duyamazlar... Ve annesinin gülümsemesi şu an ona acımasızmış gibi geldi.

Birinin saçlarını okşadığını hissetti ve uyandı. Küçük el saçlarından aşağı iniyor ve sonra yeniden yukarı çıkıyordu. Ve duygulu bir ses şarkı söylemeye başladı.

"Sensin!"

Ne zamandır unuttuğu bir neşe kapladı içini. Şu an en önemli şey, bu küçük kızın bir hayal olmamasıydı.

"Seni çok bekledim."

"Biliyorum ama daha önce gelemedim."

"İzin mi vermediler?"

Küçük kız, ciddi bir ifadeyle diğerine baktı.

"Hayır ama yapacak işlerim vardı."

Daha önce gelmemesi için ne gibi önemli işlerin ona engel olduğunu bilmiyordu ama artık önemi de yoktu. Ona soracak binlerce sorusu vardı. Ve gönlünden ilk geçeni sordu.

"Burada ne işimiz var?"

Küçük kız, diğerinin de kendisi gibi esir olduğunu düşünüyordu. Aradaki tek fark o devamlı yatağa bağlıydı, diğer kızsa canavarın karnında istediği gibi dolaşabiliyordu.

"Burası benim evim."

Cevap onu şaşırttı. "Peki ya ben? Ben niçin buradayım?"

Kız cevap vermedi ve yeniden onun saçlarını okşamaya başladı. Demek ki bu soruya cevap vermek istemiyordu, ısrar etmedi. Belki bir süre sonra bunu da cevaplardı.

"Adın ne?"

Kız ona gülümsedi.

"Gloria."

Yataktaki kız ona daha dikkatli baktı.

"Hayır..."

"Hayır mı?"

"Ben seni tanıyorum... Senin adın Gloria değil..."

"Benim adım Gloria."

Hatırlamaya çalıştı... Onu daha önce görmüştü... Görmüştü... Bundan emindi.

"Sen süt kutularının üstünde resmi olan kızsın."

Diğeri bir şey anlamadan bakıyordu.

"Evet, seni görmüştüm... Yüzün el ilanlarında bile vardı. Şehrin her yerinde. Okulumda. Markette. Biliyorum..." Ne kadar zaman geçmişti? "Üç sene önceydi."

Diğer kız hâlâ bir şey anlamamaya devam ediyordu.

"Buraya geleli çok az oldu. En fazla dört hafta."

"Hayır! Sana hayır diyorum. En az üç sene oldu."

Diğeri inanmadı. "Doğru değil."

"Evet, doğru. Ailen televizyona bile çıktı."

"Benim ailem öldü."

"Hayır, yaşıyorlar! Ve senin adın... Senin adın Linda! Linda Brown!"

Diğer kız sertleşti.

"Benim adım Gloria! Senin sözünü ettiğin Linda başka biri. Sen karıştırıyorsun."

Kızın sesini yükselttiğini duyunca ısrar etmekten vazgeçti. Çekip gitmesini ve orada yeniden tek başına kalmayı istemiyordu.

"Tamam, Gloria. Nasıl istersen. Demek ki ben yanıldım. Affedersin."

Diğer kız durumdan memnun, gülümsedi. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yeniden onun saçlarını okşamaya ve şarkı söylemeye başladı.

Şimdi başka bir şey deneyebilirdi.

"Çok kötüyüm, Gloria. Kolumu oynatamıyorum. Devamlı ateşim var. Ve sık sık bayılıyorum."

"Birazdan daha iyi hissedeceksin."

"Bir doktora ihtiyacım ar."

"Doktorlar bir boka yaramazlar."

Bu cümle kızın ağzına hiç yakışmamıştı. Sanki daha önce bir başkasından sık sık duymuş ve sonunda kendi argo sözcükleri arasında kullanmaya başlamış gibiydi.

"Hissediyorum, ölmek üzereyim."

Gözlerinden iki koca yaş döküldü. Gloria sustu ve küçük kızın yanaklarını sildi. Ve sonra sanki ilk kez gözyaşı görüyormuş gibi kendi parmaklarına bakmaya başladı.

"Sana ne dediğimi anladın mı, Gloria? Eğer bana yardım etmezsen öleceğim."

"Steve seni iyileştireceğini söyledi."

"Kim?"

Kızın kafası karışık gibiydi ama yine aynı cevabı verdi.

"Steve... Seni buraya o getirdi."

"-Seni o kaçırdı- demek istiyorsun sanırım"

Kız tekrar dönüp ona baktı.

"Steve seni kaçırmadı."

Her ne kadar onu yeniden kızdırmak istemese de bu alttan alacağı bir şey değildi.

"Evet, sadece beni değil, seni de kaçırdı. Bundan eminim."

"Yanılıyorsun. O bizi kurtardı."

"Neler saçmalıyorsun? Bizi neden kurtardı?"

Gloria sendeledi. Gözlerine garip bir korkunun oturduğu apaçık belli oluyordu. Bir adım geri gitti. Ama küçük kız onu bileğinden yakalamayı başardı. Gloria kaçmak istedi, kendini kurtarmaya çalıştı ama küçük kız var gücüyle onun gitmesini engelledi. Cevap vermeden gidemezdi.

"Kimden korudu bizi?"

"Frankie'den."

Gloria dudaklarını ısırdı. Bu ismi söylememesi gerekiyordu ama ağzından kaçırmıştı bir kere.

"Frankie kim?"

Gloria elini hızla çekip bileğini kurtardı. Küçük kız ona engel olamayacak kadar güçsüzdü.

"Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Gloria hızla uzaklaştı.

"Dur, bekle. Lütfen gitme!"

"Dinlenmelisin."

"Lütfen, sana yalvarıyorum! Bir daha gelmeyeceksin!"

"Hayır, geleceğim."

Gloria uzaklaştı. Küçük kız ağlamaya başladı. Koca bir yumru boğazına gelip oturmuştu sanki. Göğsüne umutsuzluğun acısı yayıldı. Hıçkırıklarla sarsılıyor, haykıran yalvarışı boşlukta kayboluyordu.

"Sana yalvarıyorum, söyle! Frankie kim?"

Ama hiç kimse ona cevap vermedi.

35

"Adı Sandra."

Terence Mosca, notlarının en üstüne bu ismi yazdı. Sonra gözlerini yeniden Sarah Rosa'ya dikti.

"Ne zaman kaçırıldı?"

Kadın cevap vermeden önce oturduğu sandalyede kıpırdandı. Kafasını toparlamaya çalışıyordu.

"Bugün tam kırk yedinci gün."

Mila haklıydı; Sandra diğer beş kızdan önce kaçırılmıştı. Ve sonra Albert Debby Gordon'u, yani Sandra'nın kan kardeşini kaçırmak için onu kullanmıştı.

İki küçük kız, bir öğleden sonra manejde dolaşan atları seyrederken tanışmışlardı. Birkaç kelimeden sonra aralarında hemen bir yakınlık oluşmuştu. Debby evden uzak olduğu için bunalımdaydı, Sandra ise anne babasının ayrılığı yüzünden. Karşılıklı üzüntüler onları hemen yakın arkadaş yapıvermişti. Her ikisi de bedava atla gezinti kazanmışlardı. Elbette ki bu rastgele olan bir şey değildi, Albert ayarlamıştı. Onları karşılaştıran da yine Albert idi.

"Sandra nasıl kaçırıldı?"

"Okula giderken."

Mila ve Goran, Mosca'nın bunu da not aldığını gördüler. Stern ve Boris dâhil hepsi, Federal Şube'nin birinci katındaki geniş arşiv odasındaydılar. Yüzbaşı bu sıra dışı yeri, haberin hemen etrafa

yayılmaması ve toplantının sorgulama havasında geçmemesi için özellikle seçmişti.

Salon o saatlerde bomboştu. Bulundukları noktadan kitaplarla dolu uzun koridorlar rahatça görülebiliyordu. Yanan tek ışık, etrafına toplandıkları geniş masanın üzerindeki büyük floresandı. Sesler ve gürültüler karanlığın içinde yankılanarak kayboluyordu.

"Bize Albert hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Onu ne gördüm ne de konuştum. Kim olduğu hakkında bir fikrim yok."

Sanki bu sözler kadının yükünü daha da arttırmış gibi, Terence Mosca, "Eh, doğal olarak," dedi.

Saralı Rosa'nın özgürlüğü şu an için resmî olarak herhangi bir kısıtlama altına alınmamıştı. Ama yakında, adam kaçırma ve çocuk cinayetlerine suç ortaklığı yapmakla suçlanarak tutuklanacaktı. Bu gerçeği ortaya çıkaran, Sabine'in atlıkarıncadan kaçırılmasını iyice araştıran Mila olmuştu. Küçük kızın annesiyle konuştuktan sonra, Albert'ın herkesin gözü önünde bir çocuğu rahatça kaçırabilmesi için belki de bir kadından yardım aldığını düşünmüştü. Ancak bu kadın herhangi biri olamazdı, mutlaka onu zorlayarak ya da şantaj yaparak ikna etmiş olmalıydı; örneğin altıncı kızın annesi gibi...

Mila bu akla gelmesi bile imkânsız olan gerçeği, o gece lunaparkta çekilen fotoğrafları tararken yakalamıştı. Bir babanın çektiği amatör fotoğraflardan birinin arka planında belli belirsiz birini fark etmişti. Boynundaki o gıdıklanma tekrar başladığı an dilinin ucuna, yanılgıya meydan vermeyen bir isim gelmişti; Saralı Rosa!

Mosca, "Neden Sabine?" diye sordu.

Rosa, "Bilmiyorum," dedi. "Bana kızın bir fotoğrafını gösterdi ve onu nerede bulacağımı söyledi, hepsi bu."

"Ve hiç kimse bir şeyin farkına varmadı."

Beyin Fırtınası Merkezi'nde Rosa, "Aksine, herkes kendi çocuğuyla ilgiliydi. İnsanlar birbirlerini umursamazlar, bu da bir gerçek,"

demişti. Mila, fotoğrafta Rosa'yı görür görmez bu sözü hatırlamıştı. Kadın demek ki kendi tecrübelerine dayanarak bunu biliyordu.

Mosca, "Öyleyse adam ailelerin ne yapacağını daha önceden biliyordu," dedi.

"Sanırım, öyle. Bana talimat verirken daima çok dikkatliydi."

"Nasıl veriyordu talimatlarını?"

"Hepsi e-postayla geliyordu."

"İnternet adresini hiç araştırmadın mı? E-postaların geldiği yeri bulamadın mı?"

Yüzbaşının sorduğu sorunun zaten bir cevabı vardı; Sarah Rosa bir bilgi işlemciydi ve konusunda uzmandı. Eğer o başaramamışsa hiç kimse başaramazdı.

"Yine de tüm mesajlarını sakladım." Sonra dönüp arkadaşlarına baktı. "Biliyor musunuz, çok kurnaz... Ve ne yaptığını çok iyi biliyor." Bunları âdeta kendini haklı çıkarmak için söylemişti. "Ve küçük kızım elinde."

Bunu söylerken Mila'yla göz göze gelmemeye özen gösterdi.

Genç polise yanlarına geldiği ilk günden beri düşmanca davranmıştı çünkü altıncı kızın kimliğini çözebilecek tek kişi oydu, hem de hayatı pahasına.

"Vasquez'i oyun dışı bırakmak onun talimatı mıydı?"

"Hayır, benim fikrimdi... O, beni tedirgin etmişti."

O durumdayken bile Mila'yı küçümsemeye çalışıyordu ancak Mila üstünde durmadı. O şimdi Sandra'yı düşünüyordu; Goran'ın anlattığına göre beslenme sorunları olan, şu an kesik koluyla bir psikopatın elinde esir tutulan, dayanılmaz acılar içinde kıvranan küçük kızı... Günlerdir zavallı kızın kimliği beyninde âdeta bir saplantı halini almıştı, ancak şimdi bir adı vardı.

"Böylece, bizim bildiğimiz kadarıyla en az iki kez Vasquez'i takip ettin. Onu korkutup soruşturmayı bırakmaya zorlamak için."

"Evet."

Mila, arabayla stüdyoya dönerken Rosa'nın onu takip ettiği geceyi düşündü. Boris cep telefonuna bir SMS göndererek herkesin Yvonne Gress'in villasında olduğunu, işi bitince Mila'nın da onların yanına gelmesini bildirmişti. Villaya gittiğinde Sarah Rosa'nın henüz giyinmeye başladığını görmüştü. Mila'nın aklına Rosa'nın neden diğerleriyle birlikte içeride olmadığını sormak gelmemişti. Gecikmiş olması için herhangi bir neden yoktu oysa. Veya belki de kadın ondan daha önce davranıp dikkatini Goran'ın üzerine çekmişti.

"Bu arada o da seni kandırmış... Çünkü ben senin gitmen yönünde oy kullanmıştım."

Yalan söylemişti. Dikkatleri üzerine çekmemek için o da Mila'nın kalması için oy vermişti.

Terence Mosca'nın acelesi yoktu; Rosa'nın cevaplarını tek tek not alıyor ve yeni bir soruya geçmeden önce bunlara bir göz atıyordu.

"O adam için başka neler yaptın?"

"Gizlice Debby Gordon'un kolejdeki odasına girdim. Günlüğünü çaldım. Sonra duvardan kızımla beraber çektirdikleri fotoğrafları aldım. Ve sizin öksüzler yurdundaki cesedi bulmanızı sağlayacak vericiyi odaya bıraktım."

Mosca, "Er veya geç yakalanacağını hiç düşünmedin mi?"

"Başka seçeneğim mi vardı?"

"Beşinci kızın cesedini stüdyonun içine sokan sen miydin?"

"Evet."

"Kapıyı anahtarınla açtın ve çelik kapıya zorlanmış süsü verdin."

"Hiç kimse bizlerden şüphelenmesin diye."

"Elbette..." Mosca kadına uzun uzun baktı. "Neden cesedi buraya bırakmanı istedi?"

"Bilmiyorum."

Mosca burnundan derin bir nefes aldı. Bu, konuşmanın bittiği anlamına geliyordu. Sonra Yüzbaşı, Goran'a baktı.

"Sanırım bu kadar yeter... Sizin soracağınız bir şey yoksa tabii ki."

Kriminolog başını salladı.

"Hayır, yok."

Mosca yeniden kadına döndü.

"Özel ajan Sarah Rosa, on dakika içinde Savcılığı arayıp resmî olarak tutuklanmanı isteyeceğim. Anlaştığımız gibi, bu konuşma kesinlikle aramızda kalacak. Yine de sana önerim, yanında iyi bir avukat olmadan ağzını açmaman. Son bir soru; bu olaya senden başka biri karıştı mı?"

"Eğer kocamdan söz ediyorsanız, o hiçbir şey bilmiyor. Boşanmak üzereyiz. Sandra kaçırıldıktan sonra, hiçbir şey anlamaması için, ona evden gitmesini söyledim. Sonrasında da sık sık kavga ettik. Kızını görmesine engel olduğumu düşünüyor."

Mila, stüdyonun önünde onların şiddetle kavga ettiklerine şahit olmuştu.

"Güzel."

Mosca yerinden kalktı. Boris ve Stern'e dönüp baktı ve Rosa'yı işaret ederek, "Tutuklama için hemen birilerini gönderiyorum."

İki ajan seslerini çıkarmadılar. Yüzbaşı eğilip yerde duran deri çantasını aldı. Mila adamın elindeki not defterini üzerinde daktiloyla yazılmış "W" ve "P" harfleri olan sarı bir dosyanın arasına koyduğunu gördü.

Wilson Pickett olmalı, diye geçirdi içinden.

Terence Mosca ağır adımlarla çıkışa doğru yürüdü, Goran da peşindeydi. Mila salonda Boris, Stern ve Rosa'yla baş başa kaldı.

İki adam, onlara hiç güven duymamış olan meslektaşlarına bakmaktan çekinerek, sessizce oturuyorlardı.

Kadın gözleri yaş içinde onlara baktı.

"Üzgünüm... Çok üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu."

Boris cevap vermedi. Öfkesine güçlükle hâkim olmaya çalıştığı apaçık ortadaydı.

Stern sadece, "Tamam ama artık sakin olmalısın," dedi.

O zaman Sarah Rosa yalvaran bakışlarını Stern'e çevirdi.

"Size yalvarıyorum... Kızımı bulun."

Çoğu insan –haksız yere– seri katillerin daima cinsel bir dürtüyle cinayet işlediklerine inanır. Mila da Albert davasıyla karşılaşmadan önce böyle düşünenlerden biriydi.

Aslında, amaçlarına göre, değişik seri katil çeşitleri vardır. Örneğin, "hayalperestler". Cinayetlerini, genelde görüntü veya sesle iletişim kurduklarına inandıkları ikinci kişilikleri tarafından yönetilerek işlerler. Davranışları genellikle psikoza dönüşür.

"Görev güdümlü" seri katiller, kendilerinin dünyayı daha mükemmel bir hale getirmek için görevlendirilmiş olduklarına inanan tiplerdir. Ve genellikle homoseksüel, fahişeler, eşlerini aldatanlar, avukatlar ya da vergi dairesi memurları gibi kişileri hedef alırlar.

"Güç ve kontrol arayan" seri katil türleri, saygınlık saplantıları olan tiplerdir. Tatminleri, kurbanlarının yaşamı ve ölümü üzerindeki kontrolleridir. Cinayetlerini işlemeden önce kurbanlarını cinsel olarak taciz ederler. Ama esas amaçları seks değil, kurban üzerinde egemen olduklarını kanıtlamaktır.

Son olarak, "zevk düşkünü" seri katiller. Sadece öldürmekten zevk aldıkları için cinayet işlerler. Bunların arasında –alt gruba ayırmak gerekirse- temel dürtüleri seks olanlar da vardır.

Benjamin Gorka bu dört grubun hepsine birden giren biriydi.

Gördüğü sanrılar onu tecavüz ettiği fahişeleri öldürmeye itiyordu çünkü karşı cinsle sağlıklı bir ilişkiye giremiyordu. Ancak yaptığı şey yine de çok hoşuna gidiyordu.

Sadece sekizinin Gorka tarafından öldürüldüğü kesin olarak belirlenmiş olmasına rağmen katilin kurbanlarının sayısı otuz yediydi. Aslında bu sayının daha fazla olmasından korkuluyordu. Yakalanmadan önce tam yirmi beş sene boyunca aktif olmuştu.

Cinayet işlediği yerlerin çok farklı ve birbirinden uzak yerler olması, yerini tespit etmekteki en büyük zorluk olmuştu.

Üç yıl süren sıkı bir takipten sonra Gavila ve ekibi tarafından yakalanmıştı. İşlediği cinayetlerin bilgilerini bilgisayara yüklediklerinde dairesel bir şema elde etmişlerdi. Bunu bir yol haritasına uyguladıkları zaman çizgilerin kesinlikle bir mal dağıtım sistemine uyduğunu görmüşlerdi. Benjamin Gorka bir kamyon şoförüydü.

Yakalanması, bir Noel gecesi otobandaki servis alanlarından birinde gerçekleşmişti. Ancak dava sırasında savcının yaptığı bir hata yüzünden deli olduğu kabul edilmiş ve hapishane yerine onun gibi suçluların yattığı bir akıl hastanesine gönderilmişti. Hoş, oradan da sağ çıkması mümkün değildi.

Tutuklandığı an, tüm ülke gelmiş geçmiş en acımasız seri katillerden birinin adını öğrenmişti. Ancak Goran ve adamları için o daima Wilson Pickett olarak kalmıştı.

Polislerin gelip Sarah Rosa'yı tutuklamasından sonra Mila, Boris ve Stern'ün de salondan çıkmasını bekledi; arşivde tek başına kalmak istiyordu. Sonra arşiv rafları arasında dolaşıp Pickett olayının dosyasını aradı. Dosyanın bir kopyasını bulduktan sonra yerine döndü ve içindekilere göz atmaya başladı. Sayfaları karıştırdıkça kriminoloğun katile neden ünlü bir şarkıcının adını verdiğini anlayacağını sanıyordu ama olmadı. Bunun yerine, stüdyoya adım attığı ilk gün duvarda gördüğü o güzel genç kızın kim olduğunu öğrendi.

Adı Rebecca Springher idi ve Gorka'nın son kurbanıydı.

Aslında dosyada bundan başka da kayda değer bir şey yoktu. Kendi kendine, bu olayın nasıl olup da takım üyeleri arasında halen daha kapanmayan bir yara açtığını sordu ve Boris'in olayla ilgili sözleri aklına geldi.

"Kötü gitti," demişti Boris. "Bazı hatalar oldu ve birileri doktora bonservisini verip takımın dağıtılmasını istedi. Bizi koruyan ve hepimizin yerinde kalmasını sağlayan Roche oldu."

Bir şeyler ters gitmişti. Ama elindeki dosyada hiçbir hatadan söz edilmiyor, aksine operasyon "örnek" ve "mükemmel bir başarı" olarak anlatılıyordu.

Terence Mosca bu olayla ilgileniyorsa, böyle olmamalıydı.

Mila, seri katilin yargılanması sırasında Goran'ın mahkeme önünde yaptığı tanıklığın tutanak kopyasını buldu. Kriminolog, Benjamin Gorka'yı "doğadaki bir albino kaplan kadar ender ve katışıksız bir psikopat" olarak tanımlamıştı. Ve ek olarak, "Böyle kişileri fark etmek son derece güçtür. Dışardan bakıldığında son derece normal bireyler olarak görülürler. Ancak o normal yüzeyi kazıdıkça altından gerçek iç dünyaları, gerçek kişilikleri çıkar; birçoğu kendi aralarında buna 'içimizdeki hayvan' derler. İşte Gorka da bu hayvanı hayalleriyle besledi, arzularıyla doyurdu. Kimi zaman onunla hesaplaştı. Belki de hayatının bir bölümünde onunla savaştı. Ancak sonunda teslim oldu. Onu susturmanın tek bir yolu olduğunu anladı; o hayvanı tatmin etmek. Aksi takdirde o, Gorka'nın içini yiyip bitirecekti."

Mila sayfaları karıştırdıkça Goran'ın alçak sesle konuştuğunu duyar gibi oluyordu.

"Sonra bir gün hayal ile gerçek arasında küçük bir çatlak oluştu. Ve Benjamin o ana dek sadece hayal olan arzularını planlamaya başladı. Öldürme içgüdüsü hepimizin içinde vardır. Ancak, şükürler olsun, onu kontrol altında tutmak, engellemek üzere de bir donanıma sahibiz. Fakat yine de her zaman bir kırılma noktası bulunur..."

Mila, "Bir kırılma noktası," diye tekrarladı. Sonra okumaya devam etti ve bir bölümde yine takıldı.

"... Ama kısa bir süre sonra eylemin tekrarlanması gerekir. Çünkü daha önceki eylemin etkisi azalır, hayal kurmak artık yetmez ve onun yerini hoşnutsuzluk ve tiksinme alır. Hayaller artık yeterli olmaz ve ritüeli tekrarlamak gerekir. İhtiyaç, tatmin edilmelidir. Sonsuza dek!"

Sonsuza dek!

Onu dışarıda, yangın merdiveninin basamaklarından birinde oturur halde buldu. Yeni yaktığı sigarayı tereddütle dudaklarına götürmek üzereydi. Mila'nın yaklaştığını görünce, "Karıma söylemek yok ama," dedi.

Mila gidip yanına oturdu.

"Merak etme, Stern. Aramızda kalacak."

"Güzel. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sana bir şey sormak için geldiğimi nasıl anladın?"

Stern cevap vermek yerine bir kaşını kaldırdı.

"Albert asla yakalanmayacak, bunu biliyorsun. Ben onun kendi ölümünü bile çoktan planladığını düşünüyorum. Bu da onun eserinin bir parçası olacak."

"Onun gebermesi hiç umurumda değil. Biliyorum, dindar birinin ağzına yakışmıyor bu sözler ama böyle."

Mila adama baktı ve ciddileşti.

"O sizleri tanıyor, Stern. Sizin hakkınızda çok şey biliyor, aksi halde beşinci cesedi stüdyonun önüne asla bırakmazdı. Sizleri uzun zamandır izliyor olmalı. Nasıl hareket edeceğinizi çok iyi tahmin ediyor ve bu yüzden hep bir adım önde. Ve herkesten çok da Gavila'yı tanıdığını düşünüyorum."

"Böyle düşünmene sebep ne?"

"Gavila'nın eski bir olayla ilgili ifadesini okudum. Ve Albert âdeta onun teorilerinin yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Tüm seri katil çeşitliliklerini üzerinde taşıyan biri. Narsist bir kişilik bozukluğundan mustarip gibi görünmüyor çünkü dikkati kendinden çok diğer suçluların üstüne çekmeye çalışıyor. Frenlenemez bir dürtü tarafından yönetildiği söylenemez, kendini kontrol etmeyi çok güzel beceriyor. Zevklerini tatmin etmek için öldürmüyor, yaptığı daha ziyade bir meydan okuma. Sen tüm bunları nasıl açıklarsın?"

"Basit: Açıklamam çünkü beni ilgilendirmiyor."

Mila kızdı.

"Nasıl oluyor da umursamıyorsun?"

"Umursamıyorum demedim, beni ilgilendirmiyor dedim. İkisi farklı şeyler. Bize gelince, onun meydan okumasıyla hiç ilgilenmiyoruz. Bizi diken üzerinde tutmasının tek nedeni, elinde kurtarılması gereken küçük bir kız daha olması. Ve ayrıca, narsist bir kişiliği olmadığı doğru

değil çünkü istediği şey, bizim dikkatimizi çekmek, herhangi birinin değil; sadece bizim, anlıyor musun? Gazeteciler onun söyleyeceği ya da ileteceği tek bir kelime için çıldırabilirler ama Albert için bunun önemi yok. En azından şimdilik."

"Çünkü final için neler planladığını henüz bilmiyoruz."

"Doğru."

"Ancak ben şu an Albert'ın dikkatleri sizin üzerinize çekmeye çalıştığından eminim. Benjamin Gorka olayından söz ediyorum."

"Wilson Pickett."

"Bana biraz..."

"Dosyasını oku."

"Boris bana olay sırasında bir takım aksilikler olduğunu söylemişti..."

Stern sigarasından kalanı yere attı.

"Boris bazen ne dediğini bilmez."

"Hadi ama Stern, olay nasıl oldu? Anlat bana! Bu hikâyeyle ilgilenen tek kişi ben değilim." Ve ona Terence Mosca'nın çantasındaki WP dosyasından söz etti.

Stern biraz düşündü.

"Pekâlâ, ama inan bana hiç hoşuna gitmeyecek."

"Her şeye hazırım."

"Gorka'yı yakaladıktan sonra tüm hayatını didiklemeye başladık. Herif neredeyse kamyonunda yaşıyordu ama yüklü miktarda erzak siparişi içeren bir makbuz bulduk. Etrafındaki çemberin giderek daraldığını fark edip sular durulana kadar güvenilir bir delikte saklanmayı planladığını düşündük."

"Ama öyle değildi..."

"Tutuklanmasından bir ay sonra genç bir fahişenin ortadan kaybolduğu haberini aldık."

"Rebecca Springher."

"Doğru. Ancak olay aşağı yukarı Noel arifesinde gerçekleşmişti."

"Yani Gorka yakalanmadan önce."

"Öyle. Ve kadının çalıştığı bölge Gorka'nın mal teslimi yaptığı yerlerden biriydi.

Mila, kendi kendine sonuca varmıştı.

"Gorka kadını elinde esir tutuyordu ve erzak siparişi onun içindi."

"Kadının nerde olduğunu ve daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorduk. Böylece Gorka'ya sormaya karar verdik."

"Tabii ki o da inkâr etti."

Stern hayır der gibi başını salladı.

"Hiç de değil. Her şeyi kabul etti. Ancak kadının yerini söylemek için tek bir şart öne sürdü; bunu sadece Doktor Gavila'ya söyleyecekti."

Mila anlamamıştı.

"Öyleyse sorun neydi?"

"Sorun, Doktor Gavila'nın ortalıkta olmamasıydı."

"Peki Gorka bunu nasıl biliyordu?"

"Bilmiyordu, sadist pislik! Biz bir yandan kriminoloğu ararken öte yandan zavallının zamanı azalıyordu. Boris bildiği tüm yöntemlerle Gorka'yı sorguya çekti."

"Ve onu konuşturmayı başardı mı?"

"Hayır, ama daha önceki sorgulama kayıtları dinlendiği zaman Gorka'nın bir kuyunun yanındaki bir mağazadan söz ettiği fark edildi, elbette ki istemeden ağzından kaçırmıştı. Rebecca Springher'i tek başına gidip bulan Boris oldu."

"Ama o daha önce açlıktan ölmüştü."

"Hayır. Gorka'nın yiyeceklerin yanında bıraktığı konserve açacağıyla damarları kesilmişti. Ama bizleri daha çok kızdıran şey başkaydı... Adli Tıbba göre, kadın Boris onu bulmadan birkaç saat önce ölmüştü."

Mila buz kestiğini hissetti.

"Peki tüm bunlar olurken Gavila nerelerdeymiş?"

Stern gülümsedi. Mila bu gülüşün ajanın gerçek duygularını saklamak için başvurduğu bir yol olduğunu tahmin etti.

"Onu bir hafta sonra bir benzin istasyonunun tuvaletinde buldular. Alkol komasındaydı. Orada mola veren şoförlerden biri Gavila'yı o halde görünce ambulans çağırmıştı. Karısının onu terk etmesini sindirebilmek için oğlunu dadıya bırakıp evden çekip gitmiş. Kendisini görmek için hastaneye gittiğimiz zaman tanınmaz bir haldeydi."

Bu hikâyede belki de, takımın polisleriyle bir sivil olan Gavila'nın arasındaki özel bağın nedeni de gizliydi. Çünkü insanları birbirine bağlayan şey olaylardan çok trajedilerden doğardı. Mila'nın aklına Goran'ın evindeyken söylediği bir cümle geldi. Joseph B. Rockford konusunda Roche'un onları atlattığını keşfeden kriminolog, "Tanıdığımızı sandığımız aslında haklarında hiçbir şey bilmediğimiz insanlar var yanımızda," demişti.

Mila şu an bunun kesinlikle doğru olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar kendini zorlasa da Goran'ı alkol komasına girmiş biri olarak hayal edemiyordu. Sarhoş ve kendinden bihaber. Bu düşünceden rahatsız olmuştu, konuyu değiştirdi.

"Olaya neden Wilson Pickett adını verdiniz?"

"Güzel lakap, değil mi?"

"Anladığım tek şey, Gavila'nın peşinde olduğu suçlulara onları daha sıradan yapmak için gerçek isimler vermesi."

"Genellikle doğru ama bu kez istisna yaptı."

"Neden?"

"İnan ki kafa patlatmanı gerektirecek bir nedeni yok. Bunu sana garantilerim. Ama gerçektende olayın nasıl geliştiğini öğrenmek istiyorsun kendi başına yapman gereken bir şey var..."

"Neyse yapmaya hazırım."

"Bak, Benjamin Gorka olayında son derece ender görülen bir olay oldu... Bir seri katilin elinden kurtulmayı başarmış biriyle karşılaştın mı hiç?"

36

Bir seri katilden kurtulmak mümkün değildir.

Ağlamak, yalvarmak, umutsuzluğa düşmek işe yaramaz. Aksine, katilin sadist ruhunu besler. Av için tek şans kaçmaktır. Ama korku, panik, olanları anlayamama gibi dezavantajlar katilin lehine oynar.

Yine de, çok ender durumlarda, seri katilin "işini bitiremediği" de olur. Çünkü tam avını öldüreceği an herhangi bir şey –bir hareket nedeniyle bir anlık duraksama ya da avın bir cümlesi- onu durdurur.

İşte Cinthia Pearl de böyle hayatta kalmayı başarmıştı.

Mila kızla havaalanının yakınlarında kiraladığı küçük apartman dairesinde buluştu. Mütevazı bir evdi ama daha ziyade yeni Cinthia'nın büyük başarısını sergiliyordu. Eski Cinthia, olumsuz tecrübelerin, tekrarlanan hataların ve yanlış seçimlerin bütünüydü.

"Aç kalmamak için fahişelik yapıyordum."

Bunu hiç çekinmeden, başkasından söz ediyormuş gibi söylemişti. Mila, karşısındaki genç kadının omuzlarındaki geçmişin yükünün bu kadar ağır olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Cinthia yirmi dört, yirmi beş yaşlarında gösteriyordu. İşten henüz yeni gelmişti ve şu an genç polisi üzerindeki iş elbisesiyle ağırlıyordu. Birkaç aydır bir süpermarkette kasiyer olarak çalışıyordu. Bir atkuyruğuyla ensesinde topladığı kızıl saçları ve makyajsız yüzüyle bakımsız görünüşü, elinde olmadan sergilediği çekiciliğini ve vahşi güzelliğini yok etmeye yetmiyordu.

"Bana bu evi bulan ajan Stern ile eşi oldu," dedi övünerek.

Mila kızı memnun etmek amacıyla gülümseyerek etrafına baktı. Mobilyaların biçimleri farklı farklıydı. Evi döşemekten ziyade boşluğu doldurmak ve kızın kendini güvende hissetmesini sağlamak için bir araya getirilmiş eşyalardı hepsi. Ama Cinthia kabullenmiş görünüyor ve evine gayet iyi bakıyordu. Her şey tertemiz ve düzenliydi. Oraya buraya biblolar yerleştirmişti, özellikle de küçük porselen hayvancıklar.

"Benim de tutkum bunlar," dedi. "Biliyor musunuz onları biriktiriyorum."

Odada birkaç tane de çocuk fotoğrafı dikkati çekiyordu. Cinthia bekâr bir anneydi. Oğlu, sosyal danışmanlar tarafından elinden alınıp bir aileye evlatlık verilmişti.

Oğlunu geri alabilmesi için bir "arınma programına" başlamıştı. Büyük olasılıkla da Stern ve eşinin devam ettiği kiliseden destek alıyordu. Yaşanılan bir sürü zorluktan sonra sonunda Tanrı'yı bulmuştu. Ve şimdi de boynunda San Sebastian'ın kolyesini taşıyarak yeni inancıyla övünüyordu. Taşıdığı tek süs eşyası, yüzük parmağındaki ince bir yüzük ve bu kolyeydi.

"Bakın Bayan Pearl, ben sizi Benjamin Gorka'yla yaşadığınız şeyleri anlatmaya zorlamak istemiyorum ama..."

"Yok, hayır... Rahat olun. Artık açık açık bundan söz edebiliyorum. İlk başlarda hatırlamak çok acı veriyordu ama şimdi bunu aştığımı sanıyorum. O katile bir mektup bile yazdım, biliyor musunuz?"

Tabii ki Mila bu mektup karşısında Gorka'nın tepkisini bilemezdi ama herifin ne mal olduğunu düşününce gece mastürbasyonlarına ilham kaynağı olduğuna emindi.

"Cevap verdi mi?"

"Hayır. Ama ısrar etmeye niyetliyim; o adamın Tanrı'yı bulmaya ihtiyacı var."

Mila'nın karşısında oturuyordu ve konuşurken devamlı bluzunun sağ kolunu aşağı doğru çekiyordu. Mila onun geçmişinden kalma bir dövmeyi gizlemeye çalıştığını fark etti. Büyük olasılıkla onu sildirmek içine henüz kenara para atamamıştı.

"Cinthia, olay nasıl oldu?"

Kızın yüzü değişti.

"Bir sürü tesadüf sonucunda karşılaştık. Müşterilerimi yollarda avlamıyordum, barlara gitmeyi tercih ediyordum. Hem daha güvenli hem de sıcak yerlerdi. Biz kızlar, barmene her zaman üç-beş kuruş atardık." İçini çekti. "Güzelliğin lanet gibi kabul edildiği küçük bir kasabada doğdum. Arkadaşlarının çoğu hiçbir yere gitmezken sen kısa bir süre içinde güzelliğinin orayı terk etmek için tek neden olduğunu kavrayıveriyorsun. Diğerleri ilk buldukları adamla evlenmek ve bir ömür boyu mutsuz olmak zorunda kalıyorlar. Ve sana sanki 'sen farklısın, sen bizim ümidimizsin,' der gibi bakmaya başlıyorlar."

Mila onu anlıyordu ve muhtemelen hikâyenin devamını da biliyordu. Cinthia liseden sonra okulu bırakmıştı. Büyük şehre göçmüş ama orada da aradığını bulamamıştı. Aksine, kalplerinde aynı umutsuzluğu ve aynı korkuyu taşıyan, kendisi gibi bir sürü kızla karşılaşmıştı. Fahişelik mesleği beklenmedik bir talihsizlikten ziyade geçmişte atılan her adımın doğal sonucu olmuştu.

İşin Mila'yı en çok üzen yanı da, böyle benzer hikâyeleri duydukça Cinthia gibilerinin daha yirmili yaşlarında tüm gençlik enerjilerini bitirmiş olmasıydı. Genç kız çok kısa sürede kötü yola düşmüştü ve hayatının hızla aşağı doğru gittiği yolun sonunda Benjamin Gorka onu beklemekteydi.

"O gece bir tiple takıldım. Elinde alyansı vardı, düzgün birine benziyordu. Arabasıyla şehrin dışına çıktık. İş bittikten sonra bana paramı vermedi üstelik bir güzel dövüp beni orada, yolun ortasında arabadan attı." Derin bir nefes aldı. "Otostop yapamazdım çünkü hiç kimse bir fahişeyi arabasına almak istemezdi. Böylece, karşıma çıkacak yeni müşterinin beni şehre geri götürmesini umarak yolun kenarından yürümeye başladım."

"Ve o sırada Gorka geldi..."

"Bana yaklaşan o koca kamyonunu hâlâ net olarak hatırlıyorum. Binmeden önce para konusunda anlaştık. Kibar birine benziyordu. Bana, 'Hâlâ orada ne duruyorsun? Hadi bin yoksa donacaksın!' dedi."

Cinthia gözlerini yere indirdi. Yaşamak için yaptığı şeyleri anlatmaktan çekinmiyordu. Ama bu kadar saf biri olduğu için utanıyordu.

"Aracın arkasına geçtik. Bana genelde orda uyuduğunu söyledi. Gerçek bir ev gibiydi, biliyor musunuz? Her şey vardı. Hatta tüm kamyoncuların meraklı olduğu o posterlerden bile... Ancak o posterlerdeki yüzlerde garip bir şey vardı..."

Mila, adamın dosyasında okuduğu bir ayrıntıyı hatırladı; Gorka kurbanlarının müstehcen fotoğraflarını çekmiş ve sonra onları duvar posteri yapmıştı. Bu görüntülerdeki gariplik, fotoğrafların ölü kızlara ait olmasıydı. Ama Cinthia o an bunu bilmiyordu.

"Üzerimde heyecanlandı ve ben de sesimi çıkarmadım. Leş gibi kokuyordu. Bir an önce bitmesini diledim. Başını boynuma gömmüştü, bense her zamanki gibi çığlıklar atıp zevk alıyormuş gibi yapıyordum. Ancak gözlerim açıktı ve dikkatimi ona vermemek için etrafa bakınıyordum..."

Kız bir süre sustu. Nefes alması sıklaşmıştı.

"Gözlerimin karanlığa alışması için ne kadar süre geçti, bilmiyorum. Ama alıştığım zaman kamyonun tavanında bir şey yazılı gibime geldi..."

Tavana fosforlu boyayla *Seni Öldüreceğim* yazılmıştı.

"Bağırmaya başladım... O da aksine gülmeye başladı. Onu itip kaçmaya çabaladım ama benden çok daha güçlüydü. Nerden çıktığını görmediğim bir bıçak belirdi elinde ve gelişi güzel bana vurmaya başladı. İlki koluma geldi, ikincisi baldırıma... Üçüncüsü ise karnıma. Her yanımın kan içinde kaldığını anlayabiliyordum. Tamam, artık ölüyorum diye düşündüm..."

"Ancak o sırada Gorka durdu. Neden?"

"Çünkü bir ara ona bir şey söyledim... Belki panikten belki başka bir şey, bilmiyorum... Öylesine aklıma geliverdi. Ona, 'Sana

yalvarıyorum. Ben öldüğüm zaman oğluma sen bak, adı Rick ve beş yaşında,' dedim..."

Acı bir ifadeyle gülümsedi ve başını salladı.

"Düşünebiliyor musunuz? Katilimden gerçekten de oğluma bakmasını istedim... O an aklımdan neler geçiyordu bilemiyorum ama bana bu çok doğal bir şeymiş gibi geldi. Çünkü o beni öldürmek üzereydi ve bunu ondan istemeye hakkım vardı. Oğlumu annesiz bırakarak bana borçlanmıştı. Çok saçma ama sanırım o an bunları düşünmüştüm."

"Saçma gibi görünebilir ama onun öfkesini durdurmaya yaradı."

"Ama ben hâlâ kendimi affedemiyorum."

Cinthia'nın gözlerinden yaşlar sicim gibi inmeye başladı.

Mila o esnada, "Wilson Pickett," dedi.

"Ah, evet... Hatırlıyorum... Ben kamyonun arkasında yarı ölü bir durumdaydım ve o da yola koyulmuştu. Oradan çok uzakta olmayan bir park yerinde beni arabadan aşağı atacaktı. Ama ben henüz ne yapacağını bilmiyordum. Kan kaybettiğim için halsiz ve şaşkındım. Yolda ilerlerken radyoda o lanet olası şarkı çalmaya başladı; *In the Midnight Hour*... Bayıldım ve gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Polis bana nasıl yaralandığımı sordu ama ben ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Her şeyi unutmuştum. Beni taburcu ettiler. Ben de birkaç gün kalmak için bir kız arkadaşıma gittim. Bir akşam haberlerde Gorka'nın tutuklandığını duydum. Televizyonda gördüğüm yüz bile bana bir şey ifade etmiyordu... Derken bir pazartesi gününün öğleden sonrasında her şeyi hatırladım. Evde yalnızdım, radyoyu açtım. Bir dinleyicinin isteği üzerine Wilson Pickett'in o şarkısı çalmaya başladı. O anda tüm yaşadıklarım beynime geri üşüştü."

Mila, takımın Gorka'ya bu lakabı yakalandıktan sonra verdiğini anladı. Üstelik bu ismi geçmişteki tüm hatalarının adına ve gelecektekilere uyarı olması amacıyla vermişlerdi.

Cinthia, "Korkunçtu," diye sözlerine devam etti. "Olayı ikinci kez yeniden yaşamak gibiydi. Sonra bunu düşündüm, biliyor mu-

sunuz? Eğer her şeyi daha önce hatırlasaydım belki başkalarını da kurtarabilirdim..."

Mila, bu son kelimelerin formalite icabı söylendiğini anlamıştı. Ancak bu, Cinthia'nın o kızların sonlarıyla ilgilenmediği için değil, kendi başına gelenle diğer kızların kötü kaderleri arasına ördüğü görünmez duvar yüzündendi. Böyle bir tecrübe yaşayıp hayatına devam etmeyi yeniden öğrenen ender insanlardan biriydi o artık.

Cinthia da sanki Mila'nın düşüncelerini doğrular gibi, "Bir ay önce Rebecca Springher'in yani şu en son öldürülen kızın ailesiyle karşılaştım," dedi.

Mila, "Öldürülmedi," diye düşündü. "Daha da kötüsü; intihara zorlandı."

"Birlikte, Benjamin Gorka'nın kurbanlarının anıldığı bir ayine katıldık. Biliyor musunuz onlar da benimle aynı tarikata mensuplar. Bütün ayin boyunca beni süzdüler ve ben kendimi suçlu hissettim."

Mila, nedenini çok iyi bilse de, "Niçin kendinizi suçlu hissettiniz?" diye sordu.

"Sanırım, Gorka'nın elinden kurtulmayı başardığım için..."

Mila ona teşekkür etti ve gitmek için ayağa kalktı. Kapıya doğru giderlerken Cinthia'nın garip bir şekilde sessizleştiğini fark etti. Sanki ona bir şeyler söylemek istiyordu. O zaman genç polis düşünmesi için kıza bir süre vermeyi düşündü. Banyoyu kullanıp kullanamayacağını sordu. Cinthia da ona banyoyu gösterdi.

Banyo, havalandırması çok kötü olan yatak odasının içindeydi. Duştaki havlu askısında bir çift külotlu çorap asılıydı. Burada da bir sürü porselen biblo vardı ve odaya pembe bir renk hâkimdi. Genç kadın lavaboya eğilip yüzünü yıkadı. Çok yorgundu. Yine bir sürü dezenfektan ve bedeninde yeni bir kesik açmak için malzeme almıştı. Beşinci kız için hâlâ bir şey yapmamıştı. Kaç gündür erteliyordu ama bu gece yapmaya kararlıydı; bu acı onun için kesinlikle şarttı.

Ellerini ve yüzünü kâğıt havluyla silerken raflardan birinde duran gargara şişesi dikkatini çekti. Sıvının rengi normal ağız gargarasından

daha koyuydu. Şişeyi alıp kokladı; içindeki viskiydi. Cinthia Pearl'ün de bir sırrı vardı demek ki. Eski hayatından kalmış kötü bir alışkanlık. Mila onu bu küçük banyoda, gözlerini yerdeki karolara dikmiş, klozette oturup viskisini yudumlarken hayal etti. Çok değişmiş olsa bile yine de Cinthia Pearl'ün hayatında karanlık bir nokta kalmıştı.

"İnsanoğlunun doğasında olan bir şey..." diye düşündü. "Ama benim sırrım çok daha uzaklardan geliyor..."

Banyodan çıkıp kızla vedalaşırken, Cinthia cesaretini toplamış olmalı ki ona ara sıra görüşüp görüşemeyeceklerini sordu. Belki alışveriş eder ya da sinemaya giderlerdi. Mila kızın çok yalnız olduğunu ve bir dosta ihtiyaç duyduğunu anladı. İçinden bu iyi niyetli kızı hayal kırıklığına uğratmak gelmedi. Onu memnun etmek için, her ne kadar bir daha görüşmeyeceklerini bilse de, numarasını kendi cep telefonuna kaydetti.

*

Yirmi dakika sonra Mila, Federal Polis Merkezi'ndeydi. Girişte, sivil giyimli bir takım ajanların ve polislerin kimliklerini göstererek içeri girdiklerini gördü. Çağrılmış olmalıydılar.

Demek ki bir şeyler olmuştu.

Asansörün önünde yığılmış kalabalığı beklemeden merdivenlerden yukarı çıktı. Beşinci kızın cesedinin stüdyoda bulunmasından sonra takım, binanın üçüncü katına taşınmıştı.

Telefonla konuşan bir dedektifin, "Mosca herkesi buraya toplamış," dediğini duydu.

Toplantının yapılacağı salona yöneldi. Giriş kapısında bir sürü insan yerlerini almak üzere ağır ağır içeri giriyordu. Mila kalabalığı yararak salona girdi ve arka sıralardan birine çöktü. Boris ve Stern, hemen önündeki sıralardan birinde çoktan yerlerini almışlardı. Stern genç kadını fark edince onu başıyla selamladı. Mila, Cinthia'yla

yaptığı görüşmeden söz etmeye niyetlendi ancak Stern, "Sonra," der gibi bir işaret yaptı.

Bir hoparlörün tiz sesi bir an için salondaki gürültüyü kesti; teknik bir eleman mikrofonu kürsüye yerleştirip eliyle birkaç kez vurarak çalışıp çalışmadığını kontrol ediyordu.

Işıklı tahta ve kahve makinesi, ilave sandalyelere yer açmak için kenara kaldırılmıştı. Buna rağmen yeterli yer olmadığından bazı polisler duvarların kenarına sıralanmaya başlamışlardı.

Bu kadar kalabalık bir toplantı normal değildi ve Mila önemli bir şey olduğunu düşündü. Ayrıca ne Goran ne de Roche henüz ortalıkta görünüyordu. Mila onların Terence Mosca'yla birlikte birazdan yapacakları açıklama üzerinde çalıştıklarını tahmin etti.

Bekleyiş çok sinir bozucuydu. Ancak en sonunda başmüfettiş eşikte göründü. Salona girdi ama kürsüye doğru gitmedi. İlk sırada oturan dedektiflerden biri kalkıp yerini ona verdi. Roche'un yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Rahat görünüyordu; bacak bacak üstüne attı ve aynı diğerleri gibi o da beklemeye başladı.

Az sonra, Goran ve Mosca salona birlikte girdiler. Kapıda duran ajanlar, onlar kürsüye ilerlerken salon kapısını kapattılar. Yüzbaşı kürsüye çıkıp mikrofona yaklaştı. Bu arada Goran da duvara iyice dayanmış bir masanın kenarına ilişti.

"Baylar... Sessizlik lütfen!"

Salondaki sesler aniden kesildi.

"Güzel... Şimdi beyler, sizi buraya önemli bir duyuru için topladık." Mosca "biz" diye konuşuyordu ama gerçek yıldız kendisiydi. "Stüdyoda bulunan beşinci kız olayıyla ilgili... Maalesef, tam da düşündüğüm gibi, suç mahalli tertemizdi. Ancak adamımız bizi bu duruma zaten alıştırmıştı. Ne bir parmak izi, ne bir vücut sıvısı ne de yabancı herhangi bir şey."

Mosca'nın zaman kazanmak için oyalandığı apaçık belliydi. Sadece Mila değil etrafındakiler de sabırsızlanmaya başlamıştı. Tek sakin olan kişi, kollarını birbirine kavuşturmuş, salondakileri izleyen Goran'dı.

Salondaki varlığı hemen hemen hissedilmez gibiydi. Yüzbaşı durumu tamamen kendi kontrolü altına almıştı.

"Ancak," diye devam etti Mosca, "seri katilin cesedi neden oraya bıraktığını anlamış olabiliriz. Hepinizin hatırlayacağı bir olayla yakından bağlantısı var; Benjamin Gorka olayıyla..."

Aniden salonda mırıldanmalar yükseldi. Mosca kollarını öne doğru uzatıp herkesten sakin olmasını istedi. Sessizliği tekrar sağlayınca bir elini pantolonunun cebine soktu. Yeniden konuşmaya başladığında ses tonu değişmişti.

"Görünüşe göre, aylar önce bir hata yapmışız. Büyük bir yanılgı."

Bu hatanın sorumlusunun kim olduğunu belirtmeden genel bir ifade kullanmış ancak son cümlesinin altını bilerek çizmişti.

"Neyse ki hâlâ bu hatamızı giderme şansına sahibiz..."

O sırada Mila gözünün ucuyla garip bir şey fark etti. Stern başı önünde, yere bakmaya devam ediyordu ama elini yavaşça beline götürdü. Önce silahının kılıfını sonra da emniyetini açtı. Mila neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama içine de bir korku düşmüştü.

Mosca devam ediyordu.

"Rebecca Springher, Gorka'nın son kurbanı onun tarafından öldürülmedi... Kızı bizlerden biri öldürdü."

Salondaki uğultu karmaşaya dönüştü. Mila, yüzbaşının bakışlarını salonun ön sıralarından birine diktiğini gördü. Bu, Stern idi. Mila, özel ajanın ayağa kalktığını ve az önce hazırladığı silahını çektiğini gördü. Genç kadın ne yapacağını bilemez bir halde, kendisi de refleksle silahına davrandı. Ama bu arada Stern sol tarafına dönüp silahın namlusunu Boris'e yöneltmişti.

Boris şaşkın, "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" dedi.

"Ellerini görünür bir yere koy, evlat. Ve lütfen bana bir daha tekrarlatma!"

37

"Bize işin aslını anlatmaya başla bakalım..."

Ordudan yardım istemişlerdi. Üç uzman sorgucu Boris'e aralıksız soru soruyordu. Ajan tüm sorgulama tekniklerini biliyordu, bu yüzden askerler devamlı soru sorarak onu yormak istiyorlardı. Uykusuzluğun ajana uygulanacak en iyi stratejiden daha etkili olacağına güveniyorlardı.

"Size hiçbir şey bilmediğimi söyledim."

Mila, sahte aynanın arkasındaki odadan meslektaşını izliyordu. Küçük odada tek başınaydı. Yanındaki masaya yerleştirilmiş olan kamera, kapalı devre sistemiyle sorgulamayı –Roche dâhil- departmanın tüm büyükbaşlarına gönderiyordu. Böylece Federal Polis'in üst düzey adamları, koltuklarından kalkmadan içlerinden birinin sorgulanmasına tanıklık ediyordu.

Mila ise sorgulamada bizzat bulunmak istemişti. Çünkü meslektaşına yapılan bu ağır suçlamaya inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

"Rebecca Springher'i bulan Boris oldu."

Stern, buna benzer bir sorgulama sırasında, Mila'ya Benjamin Gorka'nın kendi isteğiyle Boris'e Rebecca'nın bulunduğu yeri tarif ettiğini söylemişti. Resmî ifadelere göre, bir kuyunun yanındaki küçük dükkâna gittiğinde Boris kızın cesediyle karşılaşmıştı.

Stern, "Gorka'nın yiyeceklerin yanında bıraktığı konserve açacağıyla damarları kesilmişti. Ama bizleri daha çok kızdıran şey

başkaydı... Adli Tıbba göre kadın, Boris onu bulmadan birkaç saat önce öldürülmüştü," demişti.

Sadece birkaç saat.

Ama Mila dosyayı ve hatta Adli Tıbbın, kızın midesinde bulunan gıdaların analizlerini ve ölümün gerçekleşmesinden sonra sindirim sisteminin yarıda kesilmesiyle ilgili raporlarını incelemişti. Ve ölüm anının mutlak bir kesinlikle tespitinin mümkün olmadığını anlamıştı. Buna göre kızın kaçınılmaz sonu iki saat önce ya da sonra bile gerçekleşmiş olabilirdi.

Şimdi bu belirsizlik kesinlikle geçersizdi.

Suçlama, Boris'in Rebecca Springher'i henüz hayattayken bulmuş olma ihtimaliydi. Karşılaştığı durumda iki seçeneği vardı. Kızı kurtarıp kahraman olmak ya da her katilin en büyük ütopyasını gerçekleştirmek; kusursuz cinayet... Kızı öldürmek için hiçbir nedeni olmadığından sonsuza dek cezasız kalacak o mükemmel eylem...

Hayatında sadece bir kez kendi türünden bir canlının yaşamına egemen olmak. Suçun Gorka tarafından işlendiği bu kadar netken, işini rahatça yapabilme keyfine varmak. Boris şu an iddia edilen bu suçlar yüzünden sorgulanıyordu.

Benjamin Gorka'nın mahkemesi sırasında Goran, "Öldürme içgüdüsü hepimizin içinde vardır. Ancak, şükürler olsun, onu kontrol altında tutmak, engellemek üzere de bir donanıma sahibiz. Fakat yine de her zaman bir kırılma noktası bulunur..." demişti.

Boris, o zavallı ve korunmasız kızın karşısında o noktaya gelmişti. Sonuçta, alt tarafı bir fahişeydi. Ama Mila yine de anlamakta güçlük çekiyordu.

İlk başta sadece bir olasılık gibi görünen bu iddia Boris'in evinde yapılan bir araştırmadan sonra kesinlik kazanmıştı. Boris bir fetişistti; dava kapandıktan sonra adliyenin deposundan *hatıra* olarak aldığı kızın dantelli iç çamaşırı evinden çıkmıştı.

"Fazla şansın yok, Boris. Gerekirse bütün gece buradayız. Ve yarın gece de... Öbür gece de."

Sorgucu tükürükler saçarak konuşuyordu. Bu bile ifadesi alınan kişiyi moral olarak çökertmek içindi.

O sırada Mila'nın bulunduğu odanın kapısı açıldı ve içeriye Terence Mosca girdi. Ceketinin yakasında, alelacele yenen iğrenç bir fast food hatırası, kocaman bir yağ lekesi oluşmuştu. Her zamanki gibi elleri cebinde, "Nasıl gidiyor?" diye sordu Mila'ya.

Mila dönüp bakmadan cevap verdi.

"Henüz bir şey yok."

"Çözülecek." Kendinden çok emin görünüyordu.

"Böyle düşünmenize sebep ne?"

"Er veya geç çözülürler de ondan. O da bunu biliyor. Biraz zaman alacak ama sonunda kötünün iyisini seçecektir mutlaka."

"Neden onu herkesin gözü önünde tutukladınız?"

"Herhangi bir reaksiyona meydan vermemek için."

Mila, Boris'i üçüncü evladı yerine koyan Stern'ün genç adamın eline kelepçeleri taktığı anda gözlerinde gördüğü parıltıyı kolay kolay unutamayacaktı. Boris'in evinde yapılan araştırmanın sonuçlarını öğrenince Stern genç ajanı kendisinin tutuklamak istediğini söylemiş ve Roche'un onu caydırmak için söylediği hiçbir şeye kulak asmamıştı.

"Ya Boris'in olayla ilgisi yoksa?"

Mosca koca cüssesini genç kadın ile camın arasına soktu ve ellerini ceplerinden çıkardı.

"Yirmi beş yıllık kariyerimde bir kez bile masum birini tutuklamadım."

Mila istemeden güldü, biraz da alaycı bir gülüş olmuştu bu.

"Aman Tanrım! Öyleyse siz dünyanın en mükemmel polisi olmalısınız."

"Jüriler benim olaylarımı hep tutuklama kararıyla sonuçlandırdı. Elbette ki işimde çok başarılı olduğum için değil. Gerçek nedeni bilmek ister misiniz?

"İnanın çok merak ediyorum."

"Dünya iğrenç bir yer, ajan Vasquez."

"Bunun farkında olmanız size özel bir avantaj verdi mi? Çok merak ettim doğrusu..."

Mosca aldırmadı, bu tür alaycı konuşmalar aslında hoşuna gidiyordu.

"Şu son günlerde olanlar... Neydi sizin şu katilin lakabı?"

"Albert."

"Hah, Albert. O manyağın büyük bir ustalıkla gerçekleştirdiği şey küçük bir kıyameti andırıyor. Siz kıyametin ne olduğunu bilirsiniz, değil mi ajan Vasquez? İncil'e göre, tüm zamanların sonunun geldiği ve günahkârların günahlarının bedellerini ödedikleri an. Bu Albert piçi, bize öyle çok dehşet gösteriyor ki sadece bu ülkenin değil, tüm dünyanın durup bir an iyice düşünmesini istiyor... Oysa ne olduğunu biliyor musunuz?"

Mosca susup Mila'nın ilgilenmesini bekledi.

"Ne oluyor?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Sokaktaki insanlar öldürmeye, çalmaya, hiçbir şey olmamış gibi en yakınını arkadan vurmaya devam ediyor. Katillerin öldürmekten vazgeçtiğini, hırsızların vicdan muhasebesi yapmaya başladığını mı sanıyorsunuz? Size daha net bir örnek vereyim; bu sabah iki gözetim memuru, iyi hali nedeniyle erken salıverilmiş bir tutuklunun kapısını çalıyor. Ben de oradaydım çünkü bu beyefendi bölge karakoluna gidip imza vermeyi unutmuş. Adamın ne yaptığını biliyor musunuz? Ateş etmeye başladı. Öylesine, nedensiz. Memurlardan biri ağır şekilde yaralandı. Herif evde barikat kurmuş, kim yaklaşmaya kalkarsa üstüne ateş açıyor. Sizce neden böyle davranıyor?"

Mila kendini zorladı ama bir tahminde bulunamadı.

"Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ancak şu an bizimkilerden biri bir hastane yatağında ölüm kalım savaşı vermekte. Belki de yarın sabah, koca-

sının neden böyle saçma sapan bir nedenle öldüğünü soracak olan zavallı dul bir kadına bir açıklama uydurmak zorunda kalacağım."

Arkasından sakince ekledi.

"Dünya iğrenç bir yer, ajan Vasquez. Ve Klaus Boris suçlu. Hikâyenin sonu bu. Benim yerimde olsanız belki siz de bana hak verirdiniz."

Terence Mosca kapıya doğru döndü, bir elini yine cebine soktu ve kapıyı çarparak odadan dışarı çıktı.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum ve bunların hepsi birer saçmalık."

Boris hâlâ bunları söylüyor ama sakinliğini de hiç bozmuyordu. İlk güçlü sağanaktan sonra onu bekleyen zor saatleri düşünerek gücünü ölçülü kullanıyordu.

Mila bunları görmekten yorulmuştu. İnsanlara güvenmekten yorulmuştu. Şehre ilk geldiğinde ona en çok yardımcı olan da aynı Boris'ti, sabahları kahve ve kruvasan getiren, üşüdüğü için ona yeni bir parka alan da. Oysa aynanın diğer yanında, Albert'ın sırlarının büyük bir kısmını çözmüş bir meslektaşı vardı. Arkadaşlarından söz ederken duygulanan aptal ve sempatik delikanlı.

Goran'ın ekibi paramparça olmuştu. Onunla birlikte araştırma da parçalara bölünmüştü. Şu an, bir yerlerde kalan son enerjisini de tüketmekte olan küçük Sandra'yı kurtarma ümidi de yok olmuştu böylece. Sonunda, diğer adamların ve kadınların egoizmi ve günahları yüzünden, uyduruk isimli bir seri katil tarafından öldürülecekti.

Albert'ın düşleyebileceği en mükemmel final bu olmalıydı.

Mila bunları düşünürken arkasında duran Goran'ın karşısındaki cama vuran aksini gördü. Tam arkasındaydı. Ama sorgu odasına bakmıyordu. Mila'nın cama vuran aksinde genç kadının bakışlarını yakalamaya çalışıyordu.

Mila ona doğru döndü. Uzun süre sessizce bakıştılar. Aynı huzursuzluk, aynı üzüntü onları birbirine bağlıyordu. Mila sanki çok

doğalmış gibi gözlerini kapatıp doktorun dudaklarına uzandı. Goran'ın dudakları da aniden onunkilere gömüldü.

Şehrin üstüne kirli bir yağmur yağıyordu. Caddeleri sular basıyor, kanalizasyonlar taşıyordu. Su olukları yağmuru devamlı yutuyor ama o dinmek bilmeden olukları yeniden dolduruyordu.

Taksi onları istasyon yakınlarında küçük bir otele götürdü. Binanın cephesi tren islerinin karıştığı kirli havanın etkisiyle kararmıştı. Pencerelerdeki panjurların çoğu kapalıydı çünkü buraya gelen müşterilerinin birçoğunun onlarla uğraşacak zamanı yoktu. Otele sürekli birileri gelip gidiyor, yataklar devamlı yeniden yapılıyordu. Koridorlardan, gıcırdayan çamaşır arabalarını iten yorgun temizlikçiler hiç eksik olmuyordu. Yirmi dört saat kahvaltı servisi vardı. Kimileri bir duş alıp üzerini değiştirmek kimileri de sevişmek için buraya geliyordu.

Resepsiyondaki görevli onlara 23 no.lu odanın anahtarını verdi.

Tek kelime etmeksizin ama el ele asansöre bindiler. İki sevgili gibi değil, birbirini kaybetmekten korkan iki insan gibiydi ellerinin birleşmesi.

Birbiriyle uyuşmayan mobilyalar, bayatlamış oda spreyi ve her köşeye sinmiş sigara kokusu...

Yeniden öpüştüler. Ancak bu kez daha arzulu. Sanki elbiselerinden önce düşüncelerinden kurtulmak ister gibi. Goran elini Mila'nın küçük göğüslerinden birinin üzerine koydu. Mila gözlerini kapattı.

Panjurların arasından giren Çin lokantasının reklâm ışıkları, gölgelerini duvara yansıtıyordu.

Goran genç kadını soymaya başladı.

Mila ona engel olmadı. Gözleri kapalı, Goran'ın dokunuşlarını bekledi.

Önce dümdüz karnını öpücüklere boğdu Goran... Sonra göğsüne doğru çıktı.

İlk önce, kalçasının yanındaki yara izini gördü.

Goran büyük bir şefkatle Mila'nın kazağını çıkardı.

O zaman diğer yara izlerini de gördü.

Ancak gözleri fazla oyalanmadan genç kadının dudaklarına çevrildi.

Ve o sırada Mila'yı şaşırtan bir şey oldu; Goran her bir yara izini arada okşayarak tek tek öpmeye başladı. Sanki derisiyle birlikte genç kadının ruhunu da iyileştirmek ister gibi.

Pantolonunu çıkardıktan sonra aynı şeyi bacaklarındaki yaralara da yaptı.

Mila, bedeni aracılığıyla ruhunu cezalandırdığı her acıyı yeniden hissediyordu şu an. Ama bununla birlikte şimdi içine doğru akan bir de mutluluk duygusu vardı. Kapanmakta olan bir yaranın hem acıyıp hem de tatlı tatlı kaşınması gibi...

Sonra sıra Mila'ya geldi. Goran'ı, bir çiçeğin yapraklarını tek tek okşar gibi yavaşça soydu. Goran da bedeninde acının izlerini taşıyordu. Zayıf, umutsuzluktan hafifçe eğrilmiş bir kaburga, etsiz derinin altından fırlamış kemik uçları.

Garip bir arzuyla seviştiler. Öfke, kızgınlık dolu ve biraz da aceleci... Bütün benlikleriyle birbirlerinin bedeninde var olmak ister gibi... Ve bir an için unutmayı da başardılar.

Her şey bittikten sonra yan yana uzanıp nefeslerinin ritmini saymaya başladılar. O zaman kuşku, sessizliğin kılığına girmiş olarak geldi. Ama Mila onun kara bir kuş gibi üzerlerinde uçtuğunu görebiliyordu. Kötülüğe, onun kötülüğünün köklerine aitti. Önce etine kazınan ve sonra giysilerinin altına saklanmaya çalışan şeye... Kaçınılmaz bir şekilde, Sandra adında bir kızın kaderiyle kesişen kuşkuyla çatışıyordu. Onlar birbirlerinin duygularını paylaşırken, o küçük kız –uzak veya yakın bir yerlerde- ölüyordu.

Mila bu düşünceyle, sanki kendi kendine konuşur gibi anlatmaya başladı.

"Benim işim, kayıp insanları bulmak. Özellikle de çocukları. Kimileri senelerdir gerçek dünyadan uzaktalar ve artık hatırlanmıyorlar

bile. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum. Ama belki de bu iş başıma daha çok belalar açacak..."

"Neden?"

"Çünkü ne zaman birini çıkarmak için karanlığa dalsam bu kez kendimi dışarı çıkarmak için bir sebebe, haklı bir nedene ihtiyaç duyuyorum. Geriye dönmek için gereken bir çeşit emniyet halatı gibi. Çünkü bildiğim bir şey varsa o da karanlığın bizi içine çağırması... Çekiciliğiyle başımızı döndürüyor. Onu reddetmek imkânsız... Kurtardığım kişiyle dışarı çıktığımda, yalnız olmadığımızı fark ediyorum. O kara delikten çıkarken her zaman ayaklarımıza yapışan bir şey oluyor. Ve ondan kurtulmak neredeyse imkânsız..."

Goran dönüp genç kadının gözlerinin içine baktı.

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü karanlıktan geliyorum. Ve ara sıra ona geri dönmem lazım."

38

Elleri arkasında kenetli, duvara dayanmış duruyordu.

Ne zamandır oradaydı?

Sonunda ona seslenmeye karar verdi.

"Gloria..."

Ve Gloria ona yaklaştı.

Gözlerinde her zamanki merakla beraber bu kez değişik bir şeyler de vardı; kuşku.

"Aklıma bir şey geldi... Bir zamanlar bir kedim vardı."

"Benim de bir tane var. Adı Houdini."

"Güzel mi?"

"Hayır, kötü bir kedi." Ama hemen küçük kızın sormak istediğinin bu olmadığını anladı. "Evet, güzel. Tüyleri beyaz ve kahverengi. Hep uyur ve daima açtır."

Gloria biraz düşündü ve sonra, "Sence ben kedimi neden unuttum?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Düşündüm de... Eğer onu unuttuysam belki de bir sürü şeyi daha unutmuşumdur. Belki gerçek adımı bile..."

Gerçek adının Linda Brown olduğunu söylediği an küçük kızın tepkisini düşünerek, "Gloria benim çok hoşuma gidiyor," dedi. "Gloria."

"Efendim?"

"Bana biraz Steve'den söz etsene."

"Steve bizi seviyor. Ve yakında sen de onu seveceksin."

"Neden bizi kurtardığını söyledin?"

"Çünkü doğru... Bizi kurtardı."

"Beni kurtarmasına gerek yoktu."

"Sen bilmiyorsun ama tehlikedeydin."

"Tehlike, Frankie mi?"

Gloria bu isimden korkuyordu. Bir an karar veremedi. Konuşması mı gerekiyordu yoksa susmalı mıydı? İyice düşündükten sonra yatağa iyice yaklaştı ve alçak sesle konuşmaya başladı.

"Frankie bize kötülük yapmak istiyor. Bizi arıyor. Bu yüzden burada saklanmalıyız."

"Ben, Frankie'nin kim olduğunu bilmiyorum. Benimle ne alıp veremediği var ki?"

"Sorunu bizimle değil, bizim ailelerimizle."

"Bizimkilerle mi? Neden?"

İnanamıyordu. Ona çok saçma bir hikâye gibi gelmişti ama Gloria tamamen ikna olmuş görünüyordu.

"Bizimkiler onu kazıklamışlar... Para gibi bir şey."

Bir kez daha ağzından, biri konuşurken duyup ezberlediği bir kelime çıkmıştı.

"Annemler hiç kimsenin parasını çalmadılar."

"Benim annem ve babam öldü. Frankie onları çoktan öldürdü. Şimdi işini bitirmek için beni arıyor. Ama Steve, burada kaldığım süre boyunca beni bulamayacağından emin."

"Gloria, dinle beni..."

Gloria yine dalmıştı, tekrar dikkatini çekmek gerekiyordu.

"Gloria, seninle konuşuyorum."

"Evet, ne var?"

"Senin ailen yaşıyor. Onları kısa bir süre önce televizyonda gördüğümü hatırlıyorum. Senden söz ediyorlardı. Doğum günün için sana iyi dileklerini gönderiyorlardı."

Gloria, bu gerçeğe şaşırmış görünmüyordu ama yavaş yavaş kafası karışmaya başlamıştı.

"Ben televizyon seyredemem. Sadece Steve'in bana getirdiği kasetleri izlerim."

"Steve. Kötü olan Steve, Gloria. Frankie diye biri yok. Seni burada hapis tutmak için onun uydurduğu bir yalan bu."

"Frankie diye biri var."

"Düşünsene; onu hiç gördün mü?"

Gloria biraz düşündü. "Hayır."

"Öyleyse nasıl inanıyorsun?"

Gloria da onun yaşındaydı. Ama on ikiden çok daha küçük gösteriyordu. Sanki beyni büyümekten vazgeçmiş ve dokuz yaşındaki halinde –yani Steve'in Linda Brown'u kaçırdığı yaştaki halinde- kalmış gibiydi. Bu yüzden bir şeyi belki de defalarca anlatmak gerekiyordu.

"Steve beni seviyor," diye tekrarladı ama bu kez daha az inanır gibiydi.

"Hayır, Gloria. O seni sevmiyor."

"Öyleyse buradan çıkarsam... Frankie'nin beni öldürmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Hiçbir şey olmayacak. Frankie sana asla dokunamayacak. Sonra buradan birlikte çıkacağız. Yalnız olmayacaksın."

"Benimle gelecek misin?"

"Elbette. Ama önce Steve'den kaçmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ama sen hastasın."

"Biliyorum. Kolumun birini kımıldatamıyorum."

"Kolun kırık."

"Nasıl oldu? Hiçbir şey hatırlamıyorum..."

"Steve seni buraya getirirken birlikte merdivenlerden düştünüz. O zaman Steve kendisine çok kızdı; senin ölmeni istemiyor. Yoksa seni sevdiğini sana nasıl anlatabilir ki? Bu çok önemli, biliyor musun?"

"Ben onu asla sevmeyeceğim."

Gloria birkaç saniye düşündü.

"Linda güzel bir isim."

"Beğendiğine sevindim çünkü senin gerçek ismin bu; Linda."

"O zaman sen bana Linda diyebilirsin."

"Tamam, öyleyse arkadaşız."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İnsanlar birbirlerine isimlerini söyleyince arkadaş olmuş olurlar. Hiç duymamış mıydın?"

"Ben senin ismini çoktan biliyorum... Sen Maria Eléna'sın."

"Evet, ama bütün arkadaşlarım bana Mila der."

39

"O alçağın adı Steve'di. *Steve Smitty*."

Mila bu ismi tükürür gibi söylemişti. Otelin tek kişilik yatağında, Goran genç kadının elini tutmuş onu dinliyordu.

"Hayatında bir baltaya sap olamamış budalanın tekiydi. Bir işten çıkıp diğerine girerdi. O saçma sapan işlerde bile bir aydan uzun süre çalıştığı görülmüş şey değildi. Zamanının büyük bölümünü işsiz geçirirdi. Ailesi öldüğü zaman kendisine bir miktar para ve bir ev –bizi alıkoyduğu yer- kalmıştı. Eline geçen para çok yüklü bir şey değildi ama sonunda 'büyük planını' hayata geçirmeye yetecek kadardı!"

Bu kelimeyi abartarak söylemişti. Sonra anlattığı hikâyenin saçmalığını düşünüp başını yastığa gömdü.

"Steve kızlardan hoşlanırdı ama onlara yaklaşmaya cesaret edemezdi. Çünkü penisi serçe parmağım kadardı. Onunla alay edilmesinden korkuyordu." Bir an için yüzüne, alaycı ama kin dolu bir gülümseme hâkim oldu. "Böylece küçük kızlara yaklaşmaya başladı, onlarla daha başarılı olacağına inanıyordu."

Goran, "Linda Brown olayını hatırlıyorum," dedi. "Üniversitedeki ilk kürsümü elde ettiğim günlerdi. Polisin olayda pek çok yanlışı olduğunu düşünmüştüm."

"Yanlış mı? Tam bir beceriksizlik örneğiydi. Steve uyuşuğun tekiydi ve ardında bir sürü iz ve kanıt bırakmıştı! Polis hiçbirini anında bulamadı ve sonra da onun çok kurnaz olduğunu söylediler. Oysa salağın tekiydi! Çok şanslı bir salak..."

"Ama Linda'yı ikna etmeyi başarmış..."

"Onun çok korktuğunu anlamıştı ve bundan yararlandı. Frankie diye hayali bir herif uydurmuştu. Ve kendini kurtarıcı, iyi bir adam gibi göstermek için kötü adam rolünü Frankie'ye yüklemişti. Aptalın hayal gücü bile yoktu; hayali adama Frankie demesinin nedeni küçükken o isimde bir kaplumbağası olduğu içindi."

"Ama işe yaradı."

Mila biraz sakinleşmişti.

"Evet. Korkmuş ve aklı karışmış küçük bir kızda işe yaramıştı. O durumdayken gerçeklik duygusunu yitirmek çok kolay. Kendimi bir canavarın karnında hissediyordum oysa bir evin bodrum katındaydım. Üstümde bir ev vardı ve bu ev çok işlek bir semtte birbirine benzeyen normal evlerden biriydi. Her gün onlarca insan kapının önünden geçip gidiyordu ve benim orada olduğumu bilmiyordu. İşin daha acı yanıysa Linda ya da onun dediği gibi Gloria –ki bu da Steve'i ilk reddeden kızın ismiydi– özgürdü. Ancak sokak kapısının hiçbir zaman kilitli olmamasına rağmen dışarı çıkmayı düşünmüyordu! Alçak, Frankie hikâyesinin küçük kızın üstündeki etkisinden o kadar emindi ki kendi dışarı çıktığı zaman bile kapıyı kilitleme gereği duymuyordu!"

"Öyleyse sen şanslıydın."

"Kolumda hemen hemen hücre ölümü başlamıştı. Doktorlar çok uzun bir süre onu kurtarmaktan ümidi kestiler. Üstelik yetersiz beslenmiştim. O alçak bana homojenize besinler veriyor ve bir eczanenin atık deposundan aldığı günü geçmiş ilaçlarla tedavi etmeye çalışıyordu. Uyuşturucuya gerek yoktu; kanım o derece zehirlenmişti ki bilincimin hâlâ açık olması bir mucizeydi!"

Dışarıda yağmur şakır şakır yağmaya devam ediyor, caddelerdeki kar kalıntılarını alıp götürüyordu. Ara sıra aniden artan hızı kapalı panjurlara kırbaç gibi iniyordu.

"Bir ara o koma halindeyken birinin bana seslendiğini duyarak uyandım. Dikkat çekmeye çalıştım ama o sırada Linda yanıma gelip

bana sessiz durmamı söyledi. Onu ilk kez görüyordum. Böylece yalnız olmamanın verdiği o küçük mutlulukla kurtuluş şansımı kaçırdım. Ama yanılmamıştım; yukarda bölgeyi araştıran iki tane polis memuru vardı. Beni hâlâ arıyorlardı! Eğer biraz daha bağırsaydım belki de beni duyacaklardı. Sonuçta aramızda tahtadan yapılmış ince bir döşeme vardı. Polislerin yanında bir de kadın vardı ve bana seslenen de oydu. Ama bunu sesiyle değil düşünceleriyle yapmıştı."

"Nicla Papakidis! Onunla böyle karşılaştın demek ki."

"Evet. O zaman tanıştık. Ona cevap verememiş olsam da Nicla bir şeyler hissetmişti. Böylece birkaç gün sonra, beni yeniden hissedebilmek umuduyla yeniden gelip evin etrafında dolaşmaya başladı."

"Öyleyse seni kurtaran Linda olmadı..."

Mila öfkeyle soludu.

"O mu? Konuştuklarımızı hemen gidip Steve'e aktarıyordu. Her ne kadar farkında olmasa da artık onun küçük suç ortağı olmuştu. Üç sene boyunca tüm hayatı Steve'di. Ona göre Steve dünyadaki tek yetişkindi ve çocuklar daima büyüklerine güvenmeliydiler. Bu arada Steve çoktan benden kurtulmak için plan yapmaya başlamıştı. Yakında öleceğimden emindi ve arka bahçedeki deponun içine bir çukur açmıştı."

Gazetelerde günlerce yayınlanan bu çukurun fotoğrafları sözlerden çok daha etkileyici olmuştu.

"O evden çıktığım zaman yarı ölüydüm. Sakar herifin beni bodruma indirirken düşürdüğü merdivenlerden bu kez sedyeyle dışarı çıkıyordum ancak etrafımı çeviren sağlık görevlilerinin farkında değildim. Evin etrafında konuşlanan polisleri görmüyordum. Bahçeyi dolduran ve özgürlüğümü alkışlayan insanları duymuyordum. Bana eşlik eden tek bir ses vardı; Nicla'nın sesi beynimde devamlı aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu: Işığa gitme!"

"Hangi ışığa?"

Mila gülümsedi ve Goran'ın meraktan pırıl pırıl parlayan gözlerine baktı.

"Nicla bir ışığın var olduğuna inanıyordu, belki de dini inanışı nedeniyle. Bir yerlerde, ölürken bedenimizden ayrılıp bir tünele girdiğimizi okumuştu. Ve bu tünelde hızla ilerlerken karşımıza çok güzel bir ışık çıkıyordu... Ona hiçbir zaman söylemedim ama ben ışık görmemiştim. Sadece karanlık. Ama Nicla'yı hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Goran, Mila'ya doğru eğildi ve omzuna bir öpücük kondurdu.

"Korkunç olmalı."

"Şanslıydım."

Bunu der demez aklına yeniden Sandra geldi; altı numaralı küçük kız.

"Onu kurtarmalıydım. Ancak yapamadım. Yaşamak için ne kadar şansı kalmış olabilir?"

"Senin hatan değil."

"Hayır, benim hatam."

Mila kalkıp yatağın kenarına oturdu. Goran kolunu ona doğru uzattı. Ancak genç kadına dokunamadı. Sadece parmak uçları tenine değebildi. Mila yine ondan uzaklara gitmişti.

Goran bunun farkına vardı ama genç kadını kendi haline bırakmak istedi.

"Gidip duş alayım," dedi. "Tommy beni bekliyordur, eve gitmem gerek."

Mila, duştan gelen su sesini duyana kadar yatakta çıplak halde oturdu. Beynini bu kötü anılardan temizlemek istiyordu. İyice boşaltmak, aynı bir çocuk gibi yepyeni, tertemiz bir sayfa açmak.

Steve'in evinin deposundaki çukur boş kalmamıştı. İçinde Mila'nın empati kurabilme yeteneği gömülüydü.

Komodine uzanıp televizyonun kumandasını aldı. Tıpkı Goran'ın duşundan gelen su sesi gibi, televizyondaki anlamsız görüntülerin, boş sözlerin beynindeki her kötü düşünceyi alıp götürmesi ümidiyle televizyonu açtı.

Ekranda, kendisini sürüklemeye çalışan rüzgâr ve yağmurla savaşan bir kadın elindeki mikrofonu sımsıkı tutuyordu. Ekranın sağ tarafında kanalın logosu vardı. Altta, yayının özel olduğunu belli eden birtakım yazılar akıp duruyordu. Arkasında ise, geceyi yaran mavi ışıklarıyla yaklaşık on kadar polis arabasının çevirdiği bir ev görünüyordu.

"...Ve yaklaşık bir saat içinde başmüfettiş Roche'un resmî bir açıklama yapacağı bildirildi. Şimdilik sadece haberin doğruluğundan eminiz. Küçük kız çocuklarını kaçırıp öldüren manyak yakalandı..."

Mila ne kımıldayabiliyor ne de gözlerini ekrandan ayırabiliyordu.

"... Şartlı tahliyeyle bırakılmış olan katilin, bu sabah rutin kontrol için evine gelen iki gözetim memuruna silah açtığı söyleniyor..."

Bu, Terence Mosca'nın Boris'in sorgulanması sırasında küçük odada ona anlattığı hikâyeydi. Mila olanlara inanamıyordu.

"...Gözetim memurunun hastanede can vermesinden sonra olay yerine çağrılan özel birimler eve baskın yaptılar. Ancak suçlu ölü ele geçirildikten sonra eve girilebildi. Ve birimler beklenmedik ve şaşırtıcı bir keşifte bulundular..."

"Ya kız? Kıza ne oldu, onu söyle!"

"...Televizyonunu yeni açanlar için tekrarlıyoruz; katilin adı *Vincent Clarisso*..."

Mila, "Albert," diye düzeltti içinden.

"...polisten aldığımız bilgiye göre, altıncı kız halen arkamdaki evde bulunuyor; içerde bir sağlık ekibi hazır bulunmakta ve küçük kıza şu an ilkyardım yapılıyor. Henüz elimizde kesin bilgi olmasa da küçük Sandra hâlâ hayatta..."

Dinleme Raporu No:7

23 Aralık

Saat: 3.25

Süre: 1 dakika 35 saniye.

Tutuklu RK-357/9

…bil, hazır ol, hazırlan [anlaşılmayan birkaç kelime] … öfkemizi hak etti… bir şeyler yapmalı… her şeyden önce güven... [anlaşılmayan birkaç kelime] fazlasıyla iyi, yumuşak başlı… aptal yerine koymaya gerek yok… bil, hazır ol, hazırlan [anlaşılmayan bir kelime] her zaman bizden yararlananlar var… ceza zorunlu… cezasını çekmeli… bazen anlamak yeterli değil, kimi zaman buna göre hareket etmek gerek… bil, hazır ol, hazırlan [anlaşılmayan bir kelime] … hatta öldür, öldür, öldür, öldür, öldür, öldür, öldür, öldür, öldür, öldür, öldür, öldür.

Davranış Bilimleri Departmanı

25 Şubat

40

Vincent Clarisso, Albert'tI.

Adam silahlı soygundan içeri girmiş ve yaklaşık olarak iki ay önce hapisten çıkmıştı.

Özgürlüğüne kavuştuktan sonra da planını hayata geçirmeye başlamıştı.

Ne şiddet suçlarıyla ilgili bir geçmiş... Ne zihinsel bir hastalık belirtisi... Ne de onun potansiyel bir seri katil olduğunu işaret eden bir şey.

Vincent'ın savunmasını yapan avukatlar, silahlı soygunun tamamen "zamanlama hatası" yüzünden olduğunu iddia etmişlerdi; kodein bağımlılığı olan bir gencin aptallığı. Clarisso, orta halli ama iyi bir aileden geliyordu. Babası avukattı, annesiyse öğretmen. İyi bir eğitim görmüş ve sonunda hastabakıcı diploması almıştı. Hatta bir süre özel bir klinikte ameliyat hemşiresi olarak çalışmıştı. Büyük olasılıkla, Sandra'nın kolunu kestikten sonra kızın hayatta kalmasını sağlayan becerisini o zaman öğrenmişti.

Goran'ın takımının, Albert'ın doktor olabileceği konusundaki varsayımı gerçekten çok da uzak değildi demek ki.

Vincent Clarisso bütün bu deneyimlerini, önce içinde bir embriyo olan ama sonunda canavara dönüşen kişiliğini kazanmak için terk etmişti.

Ama Mila tüm bunlara inanmıyordu.

Taksiyle Federal Polis binasına giderken devamlı aynı şeyi tekrarlıyordu.

"O değil."

Goran, haberi televizyondan öğrendikten sonra, yirmi dakikaya yakın Stern'le telefonda konuşmuş, ajandan son gelişmeleri alırken Mila'nın endişeli bakışları altında otel odasında bir aşağı bir yukarı gidip gelmişti. Sonra ayrılmışlardı. Kriminolog, Bayan Runa'yı aramış ve bu gece de Tommy'nin yanında kalmasını rica etmişti. Ondan sonra da apar topar Sandra'nın bulunduğu yere gitmişti. Mila da onunla gitmek istemişti ama birlikte görünmeleri o an için pek açıklanamaz bir durumdu. Bu yüzden daha sonra Davranış Bilimleri Departmanı'nda buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Gece yarısını çoktan geçmişti ama şehir büyük bir hareketlilik yaşıyordu. İnsanlar, bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru umursamadan, kâbusun bitişini kutlamak için yollara dökülmüşlerdi. Herkes birbirine sarılıyor, arabalar klakson çalıyordu; sanki bir Noel gecesindeydiler.

Clarisso'nun bir suç ortağı olması ihtimaline karşın, onun kaçışını önlemek için bazı noktalarda geniş güvenlik önlemleri alınmıştı. Bu durum trafiği hepten felç ediyordu.

Adım adım ilerleyen taksinin radyosundan yeni bir haber daha duydu. Terence Mosca günün adamıydı. Olayı çözmesi tamamen bir rastlantıydı. Ama her zaman olduğu gibi, başarı operasyonun başındaki kişiye mal edilmişti.

Trafikte sıkışıp kalmış arabanın içinde beklemektense yağmurla cebelleşmeye karar verip taksiden indi. Federal Polis Merkezi sadece birkaç blok ötedeydi. Parkasının başlığını başına çekti ve adımlarını hızlandırdı.

Gavila'nın çizdiği Albert profiliyle Vincent Clarisso'nun hiçbir alakası yoktu.

Kriminologa göre, adamları altı kızın da cesedini bir türlü işaret gibi kullanmıştı. Onları, kendisinin çok iyi bildiği ancak gün ışığına çıkmamış korkunç katliamların yaşandığı yerlere bırakmıştı. Onun bu

katliamların sorumlularıyla hayatlarının bir bölümünde karşılaştığını ve onlara pasif suç ortaklığı yaptığını varsayıyorlardı.

"Birer kurda benziyorlar. Ve kurtlar genellikle sürü halinde hareket ederler. Her sürünün de bir lideri vardır. Ve işte Albert da bize tam bunu söylemek istiyor; bu sürünün lideri benim." Böyle anlatmıştı Goran onların ilişkilerini.

Mila'nın kafasında, Vincent'ın Albert'la aynı kişi olmadığı kanısı adamın yaşını duyduğu an oluşmuştu; Vincent henüz otuz yaşındaydı. Ronald Dermis'i çocuk yaşlarında tanımak için çok gençti, hatta Joseph B. Rockford için de öyle. Üstelik tüm takım, onun elli ila altmış yaşlarında olması gerektiğini hesaplamıştı. Ayrıca Nicla'nın tarifine uygun biri de değildi. Yağmurun altında yürürken Mila'nın aklına, düşüncesinin doğruluğunu ispatlayacak bir neden daha geldi: Feldher, Yvonne Gress ile çocuklarını kendi evlerinde katlederken, Clarisso hapisteydi. Bu yüzden, ne katliama tanıkmış etmiş olması ne de duvarda kanlı gölgesini bırakması mümkündü!

"O değil! Büyük bir hata yapmak üzereler. Ama Goran bunu kesinlikle fark eder ve onları ikna etmeyi başarır."

Merkeze vardığı zaman koridorlarda mutlu bir hava estiğini gördü. Ajanlar birbirlerinin sırtlarına vurarak şakalaşıyor, suç mahallinden yeni dönenlerse üstlerindeki özel birlik üniformasını çıkarmaya fırsat bulamadan meslektaşlarına gelişmeleri anlatıyordu. Ağızdan ağza geçen konuşmalara böylece yeni ayrıntılar da ekleniyordu.

Yeni mezun polislerden biri Mila'nın yanına gelerek başmüfettiş Roche'un onu görmek istediğini söyledi.

"Beni mi?

"Evet, sizi ofisinde bekliyor."

Merdivenleri çıkarken, Roche'un da durumu fark ettiğini ve olaylarla bağdaşmayan katil kimliği ile ilgili olarak onları toplantıya çağırdığını düşünüyordu. Belki de etrafta gördüğü bu coşku birazdan sönmek üzereydi.

Davranış Bilimleri'nin bulunduğu bölümde sadece birkaç ajan vardı ve hiçbiri bir şeyler kutlar gibi görünmüyordu.

Ortamın havası doğal bir iş gününden farklı değildi. Tek fark gece olmasına rağmen herkesin halen iş başında olmasıydı.

Roche'un sekreteri onu ofise almadan önce biraz beklemek zorunda kaldı. Kapının dışında beklerken, Roche'un –belki de bir telefon konuşmasında- söylediği birkaç şey kulağına çarptı.

Ama eşikten adımını atar atmaz bir sürprizle karşılaştı; Roche'un yanında Goran da vardı.

"Lütfen gelin, ajan Vasquez." Roche kibar bir el hareketiyle yaklaşması için işaret etti. Hem o hem de Goran çalışma masasının iki ucunda, ayakta duruyorlardı.

Mila ilerleyip Gavila'nın yanına geldi. Doktor anlamsız bir baş hareketiyle onu selamladı. Bir saat önce paylaşılan mahremiyet kaybolup gitmişti.

"Ben de tam şimdi Goran'a, yarın sabah yapılacak basın toplantısına ikinizin de katılmasının uygun olduğunu söylüyordum. Yüzbaşı Mosca da benimle aynı fikirde. Sizin yardımınız olmadan bu olayı çözmemiz mümkün değildi. Size şükran borçluyuz."

Mila şaşkınlığını gizleyemiyordu. Tepkisi, Roche'un da dikkatini çekmişti.

"Baylar, çok teşekkür ederim... Ancak bir hata yaptığımızı düşünüyorum."

Roche, Goran'a baktı.

"Ne saçmalıyor bu?"

Kriminolog sakin bir sesle, "Mila, her şey yolunda," dedi.

"Hayır, değil. O adam Albert değil. Bir sürü tutarsızlık var."

Başmüfettiş telaşlandı.

"Basın toplantısında bunları söylemeyeceksiniz herhalde. Eğer öyleyse katılımınız iptal edildi."

"Stern de benimle aynı görüşte."

Roche, çalışma masasının üzerinden bir kâğıt alıp genç kadının yüzüne doğru salladı.

"Ajan Stern bize az önce istifasını verdi."

"Ne? Ama... Neler oluyor?" Mila hiçbir şey anlamıyordu. "Bu Vincent, hiçbir surette katilin profiline uymuyor."

Goran ona anlatmaya çalışıyordu ve genç kadın bir an için adamın gözlerinde yaralarını öperken gördüğü o içtenliği gördü.

"Yanılıyorsun. Onun adamımız olduğunu gösteren ondan fazla belge var elimizde. Defterler dolusu notlar; hepsi küçük kızların kaçırılmaları ve her cesedin tek tek nereye yerleştireceği ile ilgili. Capo Alto'nun güvenlik sistemiyle ilgili şemalar, Debby Gordon'un okulunun planı ve Clarisso'nun henüz hapisteyken okumaya başladığı elektronik ve bilgi işlemle ilgili kitaplar..."

"Peki, Alexander Bermann, Ronald Dermis, Feldher, Rockford ve Boris'le olan ilişkisini de bulabildiniz mi?"

"Evde uzmanlar halen daha çalışıyorlar. Göreceksin onu da bulacaklar."

"Mümkün değil, bana kalırsa..."

Goran aceleyle sözünü kesti.

"Sandra adamı teşhis etti. Bize onu kaçıranın Clarisso olduğunu söyledi."

Mila bir an için ilgisini küçük kıza çevirdi.

"Durumu nasıl?"

"Doktorlar umutlu."

Roche, "Şimdi memnun musunuz?" diyerek araya girdi. "Eğer bana da bir suçlamada bulunmaya niyetiniz varsa ağzınızı açmadan geldiğiniz yere dönün."

Bu sırada interkomdan sekreterin sesi duyuldu: Belediye başkanı acil olarak Roche'la konuşmak istiyordu. Roche sandalyenin arkasından ceketini aldı ve kapıya yönelirken Goran'a tehdit eder gibi baktı.

"Resmî açıklamanın bu olduğunu anlat ona! Ya kabul eder ya da oyundan çıkar."

Sonra kapıyı çarparak odadan çıktı.

Mila, baş başa kaldıkları zaman Goran'ın farklı bir şeyler söylemesini beklemişti. Oysa o, "Maalesef hata dediğin şeyler sadece bizim yaptıklarımız."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"Baştan sona bir yanılgıydı, Mila. Kendimizce, gerçek olmayan bir yarış yarattık ve körlemesine yarıştık. İlk ve tek sorumlu benim. O yanılmaların hepsi benim hatam."

"Neden kendine Vincent Clarisso'nun diğer katillerden nasıl haberi olduğunu sormuyorsun? Onları bulmamızı sağlayan o olmadı mı?"

"Önemli olan nokta bu değil... Bizim bunca zaman bu katliamlardan habersiz olmamız."

"Şu an tarafsız olduğuna inanmıyorum ve nedenini bulmaya çabalıyorum. Bir zamanlar Wilson Pickett olayında Roche senin kıçını kurtarmış, başındaki adamlar senin kovulmanı isterken Roche seni ve ekibi ayakta tutmuş. Şimdi sen de borcunu ödüyorsun; olayları bu şekilde örtbas ederek Terence Mosca'nın önünü keseceksin ve başmüfettişinin yerini sağlamlaştıracaksın!"

"Bitti mi?"

Birkaç saniye ikisinin de sesi çıkmadı. Sonra kriminolog kapıya yürüdü.

"Söylesene, Boris konuştu mu?"

Gavila, yüzünü genç kadına dönmeden cevapladı.

"Henüz değil."

Odada yalnız kalmıştı. Ellerini yumruk yapmış, kımıldamadan duruyordu. Kendine ve yaşadığı o ana küfürler yağdırıyordu. Sonra

masanın üstünde duran Stern'ün istifası gözüne çarptı. Uzanıp aldı. O birkaç satırda, kararının gerçek nedeniyle ilgili bir şey yoktu. Ama Mila'ya göre her şey ortadaydı; özel ajan kendini aldatılmış hissediyordu. Önce Boris ve şimdi de Goran tarafından.

Mektubu masaya geri bırakırken bir telefon dökümü gözüne çarptı; en üstte Vincent Clarisso'nun ismi vardı. Büyük olasılıkla Roche, manyağın devamlı konuştuğu kişiler arasında koruması gereken kodamanlar olup olmadığını belirlemek için bu dökümü istemişti. Olaya Joseph B. Rockford gibi birinin adı karıştığına göre hiçbir şeyden emin olamazdı artık.

Ama seri katilin fazla sosyal hayatı olmadığı belliydi. Çünkü dökümde tek bir numara vardı, onu da dün aramıştı.

Telefon numarası garip bir şekilde Mila'ya tanıdık geldi. Cebinden telefonunu çıkardı, adres defterini açıp numarayı yazdı. Ancak daha rakamlar tamamlanmadan, telefonuna kayıtlı isim ekranında gözükmüştü.

41

Telefon sürekli çalıyor ama kimse açmıyordu.

"Hadi, uyan! Çabuk ol! Çabuk!"

Taksi, caddeyi doldurmuş yağmur sularını iki yana savurarak ilerliyordu. Neyse ki yağmur durmuştu. Yollar bir müzikholün sahnesi gibi pırıl pırıl parlıyordu. Sanki her an bir köşeden rengârenk bale kıyafetleri ve briyantinli saçlarıyla bir sürü balerin fırlayacaktı.

Bu arada hat düştü ve Mila bir kez daha aynı numarayı aradı. Bu, üçüncü denemesiydi. Defalarca çaldıktan sonra telefon açıldı.

"Kimsin? Bu saatte ne arayıp duruyorsun?"

Telefonun diğer ucunda Cinthia Pearl, uykulu sesiyle homurdanıyordu.

"Ben Mila Vasquez, hatırladınız mı? Sizinle geçen gün..."

"Evet, evet... Sizi hatırlıyorum. Yarın konuşamaz mıyız? Uyku ilacı almıştım da..."

Seri katilin elinden kurtulmuş birinin alkolden başka, uyumak için de ilaçlara sarılmasında şaşılacak bir şey yoktu. Ama Mila'nın acelesi vardı ve sorularının cevabı da genç kızdaydı.

"Hayır, Cinthia... Çok üzgünüm ama size şu an ihtiyacım var. Fazla uzun sürmez, emin olun."

"Öyleyse pekâlâ."

"Dün sabah sekiz sularında bir telefon görüşmesi yaptınız..."

"Evet, işe gitmek üzereydim. O herif yüzünden patrondan bir güzel fırça yedim çünkü işe epey geç kalmıştım."

"Kimdi sizi arayan?"

"Sigorta müfettişi olduğunu söyledi. Başıma gelen olaydan sonra yüklü bir tazminat alabilirmişim."

"Adını vermedi mi?"

"Sanıyorum Spencer'dı. Bir yere not etmiştim."

Faydasızdı; Vincent Clarisso kızı şüphelendirmemek için sahte bir kimlik vermişti.

"Tamam, boş verin. O adam sizden ne istiyordu?"

"Yaşadıklarımı anlatmamı... Ve Gorka'dan söz etmemi."

Mila şaşırmıştı. Vincent Clarisso, Wilson Pickett olayını bilmiyor muydu? Çünkü beşinci cesedi, tüm dünya Rebecca Springher'ın katilinin Gorka değil de Boris olduğunu öğrensin diye stüdyonun önüne bırakan oydu...

"Neden?"

"Bana, hazırlayacağı rapor için gerekli olduğunu söyledi. Sigortacılar çok titizdir, bilirsiniz."

"Başka bir şey söylemedi mi? Ya da başka soru sormadı mı?"

Cinthia hemen cevap vermedi. Mila kızın yeniden uyuya kalmasından korktu. Ama az sonra Cinthia cevap verdi.

"Hayır, başka bir şey yok. Ama çok kibardı. O tazminatın ödenmesi için elinden geleni yapacağını söyledi."

"Sizin adınıza sevindim ve bu saatte rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

"Eğer söylediklerimin o küçük kızın bulunmasında bir faydası olacaksa rahatsızlık sayılmaz."

"Küçük kız bulundu, Cinthia."

"Ne? Sahi mi?"

"Evet. Televizyon izlemiyor musunuz?"

"Akşamları saat dokuz gibi uyuyorum."

Genç kadın daha fazla bilgi almak istedi ama Mila'nın zamanı yoktu. Bekleyen başka bir arama olduğunu söyleyerek telefonu kapattı.

Cinthia'yla konuşmadan önce yeni bir şeyin daha farkına varmıştı. Rebecca olayı belki de Boris'in üstüne kalmış bir olaydı.

Bu arada taksi sürücüsü ona dönerek, "Bakın, bayan... Buradan öteye geçilmiyor. Yol kapatılmış," dedi.

"Tamam, önemi yok. Geldim zaten."

Taksicinin parasını ödeyip arabadan indi. Önünde bir polis kordonu ve tüm farları yanan on kadar polis arabası vardı. Değişik kanallara ait muhabirler yolun kenarına dizilmişlerdi. Kameramanlar, evin çekimini en iyi yapabilecekleri yerlere yerleşmişlerdi.

Mila, her şeyin başladığı yere, "sıfır bölgesi" diye adlandırılan olay mahalline doğru ilerlemeye başladı. Burası Vincent Clarisso'nun eviydi.

Eve girmek için, kontrol noktalarını nasıl atlattığını hâlâ bilmiyordu. Kimliğini yakasına iliştirmesi yeterli olmuştu ancak yine de bu ekibe dâhil olmadığının anlaşılmasından korkuyordu.

Adım adım ilerlerken, departmanın koridorlarında gördüğü yüzleri tanımaya başladı. Kimileri bir aracın etrafında toplanmış, tartışıyordu. Kimileriyse küçük bir mola vermiş, kahve makinesinin etrafında bir şeyler atıştırıp kahvelerini yudumluyordu. Adli Tıp aracı da oradaydı; Chang aracın kaportasına yaslanmış, elindeki not defterine bir şeyler karalıyordu. Mila önünden geçerken kafasını kaldırıp ona bakmadı bile.

"Hey, sen! Nereye gidiyorsun?"

Arkasını dönüp baktı ve bir polis memurunun ona yetişmek için koşarak yanına geldiğini gördü. Ne diyeceğini bilemiyordu, her zaman aklına gelen bir sürü bahane şu an uçup gitmişti.

"Ajan benimle."

Krepp yanı başındaydı. Parmak izi uzmanı ağzındaki maskeyi, yeni yaptırdığı ejderha dövmesinin bir kısmı görünen boynuna indirdi. Polise, "Bırakın geçsin," dedi. "Görevlidir."

Polis memuru bu sözleri emir kabul ederek topuklarının üstünde dönüp uzaklaştı.

Mila ne diyeceğini bilemeden adama bakakaldı. Krepp genç kadına göz kırpıp işine geri döndü. Genç polis, uzmanın ona yardım etmesinin çok da garipsenecek bir şey olmadığını düşündü. Sonuçta her ikisi de –değişik şekilde olmasına rağmen- bedenlerinde kendi öykülerinin izlerini taşıyordu.

Evin girişine doğru giden dar yol biraz eğimliydi. Çakıl taşlarının üzerinde halen, Vincent Clarisso'nun hayatına mal olan çatışmadan kalan boş kovanlar duruyordu. Giriş kapısının önüne, rahat girilip çıkılması için, dayanak konulmuştu. Mila içeriye adımını atar atmaz keskin bir dezenfektan kokusuyla karşılaştı.

Girişteki oturma odası, yetmişli yılların formika eşyalarıyla döşenmişti. Arabesk desenli kumaşla kaplanmış divanın üzerine şimdi plastik bir koruyucu örtülmüştü. Şöminede sarı ışıkla yapılmış yapay bir ateş görüntüsü vardı. Duvardan duvara halı da sarı renkteydi. Küçük bar ve oturma odasını ayıran bölmeler aslanağzına benzeyen iri kahverengi çiçeklerle süslenmişti.

Tüm oda, avize yerine abajurlarla aydınlatılmıştı. Bu bile Terence Mosca tarafından çizilen yeni yaklaşımın bir işaretiydi. Her şey ölçülü görünmeliydi. *Bir zamanların çömez aynasızlarının sevgili eski sistemleri,* diye düşündü Mila. Aynı anda Mosca'yı da en yakın adamlarıyla mutfakta toplanmış, bir şeyler konuşurken gördü. Hemen yolunu değiştirdi; olabildiğince gözlerden uzak kalmalıydı.

Evdeki herkes galoşlu ve eldivenliydi. Mila da ayaklarına birer galoş geçirip eldiven taktı ve etrafı incelemeye koyuldu. Gördükleri aklını karıştıracak türden şeylerdi.

Bir dedektif kitaplıktan aldığı kitapların sayfalarını tek tek karıştırıp sonra kitabı yere bırakıyordu. Bir başkası, açtığı çekmeceden çıkan kasetleri karıştırıyordu. Üçüncü dedektif se bibloları listeliyordu. Henüz incelenmemiş ve el değmemiş objeler inanılmaz derecede düzenli görünüyordu.

Hiçbir yerde tek bir toz yoktu ve sanki aranan yer tam burasıymış gibi, her şeyi bakarak listelemek son derece kolaydı. Tüm parçaları tamamlanmış bir yapboz gibi.

Mila ne arayacağını bilmiyordu. Oradaydı çünkü olayın doğal başlama noktası bu evdi. Genç kadını harekete geçiren tek şeyse, Vincent Clarisso'nun yaptığı tek telefon görüşmesiydi, yani Cinthia Pearl'ü araması.

Eğer Cinthia'nın hikâyesini onun ağzından dinlemek istemişse belki de Clarisso, Benjamin Gorka hakkında bir şey bilmiyordu. Bu durumda stüdyoya bırakılan ceset de Boris için olmayabilirdi.

Yine de bu mantıksal sonuç meslektaşını aklamaya yetmiyordu. Boris'in Rebecca'nın katili olduğuna işaret eden ciddi bir kanıt vardı ortada; kızın dantelli iç çamaşırı.

Ama her şeye rağmen çerçeveye uymayan bir şeyler vardı.

Mila, kısa koridorun sonuna geldiğinde içeri girer girmez duyduğu keskin kokunun kaynağını anladı.

Odanın ortasında, üstünde oksijen çadırı olan, iki kişilik bir yatak duruyordu. Etrafta çok miktarda ilaç, tıbbı malzeme ve steril gömlek paketleri görünüyordu. Vincent'ın önce küçük kurbanlarının kolunu kestiği sonra da Sandra için bir hastane odasına dönüştürdüğü ameliyat odası burasıydı. Yandaki odaya doğru ilerledi. Duvarda kocaman bir plazma TV vardı. Karşısına konmuş kanepenin her iki yanına yüksek hoparlörler yerleştirilmişti. Televizyonun yanında ise, üzerlerinde tarihler olan bir sürü videokaset vardı. Bir dedektif tek tek bu kasetleri izleyip notlar alıyordu. O an ekranda bir oyun parkının görüntüleri vardı. Güneşli bir günde küçük, masum çocuklar parkta oyunlar oynuyordu. Ve Mila ekranda birden Caroline'in, Albert'ın öldürdüğü son kızın gülümseyen yüzünü gördü.

Vincent Clarisso kurbanları üzerinde büyük bir titizlikle çalışmıştı.

"Hey! Biri bana yardım edebilir mi? Elektronik şeylerden pek anlamıyorum."

Polis memuru bir yandan filmi durdurmaya çalışırken bir yandan da arkadaşlarına sesleniyordu.

Mila'yı eşikte görünce önce kurtulduğu için sevinip gülümsedi. Ancak sonradan onu daha önce görmediğini hatırlayıp yüzü değişti. Mila polisin bir şey söylemesine meydan vermeden diğer odaya yürüdü.

Üçüncü oda en önemli yerdi.

Ortada çelik bir masa vardı ve duvarlara mantar panolar asılmıştı. Panolar, bir sürü notlardan, rengârenk post-it ve pusulalardan görünmez haldeydi. Sanki stüdyodaki Beyin Fırtınası odasındaydı. Vincent'ın tüm planları bu odada hayat bulmuştu. Haritalar, ders programları, Debby Gordon'un kolejinin ve öksüzler yurdunun planları ve kızların gün boyunca yaptıklarını gösteren şemalar. Ayrıca, Alexander Bermann'ın plakasının fotoğrafları ve uğradığı şehirlerin listesi... Yvonne Gress ile çocuklarının ve Feldher çöplüğünün değişik açıdan çekilmiş fotoğrafları. Joseph B. Rockford'un basında çıkan –neredeyse- tüm haberleri... Ve tabii ki tüm kurbanların değişik görüntüleri...

Masanın üzerinde henüz tamamlanmamış birtakım taslaklar da vardı; sanki aniden hepsi yarıda bırakılmıştı. Büyük olasılıkla bu kâğıtların arasında bir seri katilin hikâyesinin son bölümü de vardı.

Mila arkasını döndü ve o anda donakaldı. Odaya girdikten sonra arkasında kalan duvar boydan boya ekibin fotoğraflarıyla kaplanmıştı. Onun da bulunduğu onlarca fotoğraf.

İşte şimdi gerçekten de canavarın karnındayım...

Vincent daima büyük bir dikkatle onların her adımını takip etmişti. Ama tüm bunların arasında Wilson Pickett olayı ve Boris'le ilgili tek bir şey yoktu.

Yan odadaki polisin sesi tekrar duyuldu.

"Kahretsin! Bana yardım edecek biri yok mu?"

"Ne oldu, Fred?"

Sonunda biri yardımına gelmişti.

"Neyi izlediğimi nereden bileceğim? Ve daha önemlisi bilmeden nasıl bunları sınıflandıracağım?"

"Ver bakayım..."

Mila, odaya son bir kez göz attı ve sonra dışarı çıktı. Çok tatmin olmuş sayılmazdı. Bulduklarından çok, bulamadıkları kafasını kurcalıyordu.

Bu evde Benjamin Gorka yoktu, Boris yoktu. Ve bu kadarı genç polis için yeterliydi.

Beşinci kızın bulunmasında gözlerinden kaçan bir şey vardı. Ya da dikkatleri, esas olaydan başka yöne çekilmişti. Vincent Clarisso da verdiği ipuçlarının farklı yöne döndüğünü görünce, daha fazlasını öğrenmek için Cinthia Pearl'ü aramıştı.

Mila bu teorisini de Roche'a söylemeyi düşünüyordu ancak başmüfettişin, Boris'in aklanmasını engellemek ve bu bilgilerle Terence Mosca'nın başarısını yeniden abartmak istemeyeceğinden emindi.

Televizyon bulunan odanın önünden geçerken ekrandaki görüntü dikkatini çekti. Fred ve arkadaşının üzerinde tartıştıkları bir yerin görüntüleri.

"Görmüyor musun, bir apartman dairesi işte! Sana başka ne diyebilirim ki!"

"Evet, ama rapora ne yazacağım?"

"Bilinmeyen yer diye yaz!"

"Emin misin?"

"Evet. Neresi olduğunu bırak başkaları anlasın."

Ancak Mila bu evi tanıyordu.

Bu arada diğer iki polis Mila'nın farkına varıp ona bakmaya başladılar. Ama genç kadın gözlerini ekrandan ayıramıyordu.

"Buyurun?"

Cevap vermeden uzaklaştı. Hızlı adımlarla oturma odasını geçerken bir yandan da telefonunu arıyordu. Bulur bulmaz Goran'ı aradı.

"Ne oldu?"

Mila'nın sesi telaşlıydı.

"Nerdesin?"

Goran henüz bir şey fark etmemişti.

"Hâlâ merkezdeyim. Sarah Rosa'nın hastanede kızını görebilmesi için bir izin ayarlamaya çalışıyorum."

"Şu an evinde kimler var?"

Goran endişelenmeye başlamıştı.

"Bayan Runa ve Tommy... Niçin soruyorsun?"

"Hemen eve gitmelisin!"

Goran telaşla, "Neden?" diye tekrarladı.

Bu arada Mila dışarı çıkıp polis kordonunu geçmişti.

"Vincent sizin evin görüntülerini kaydetmiş."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Evin çevresinde bir inceleme yapmış demek ki... Ya bir suç ortağı varsa?"

Goran birkaç saniye konuşmadı.

"Sen hâlâ olay yerinde misin?"

"Evet."

"Öyleyse sen benden daha yakındasın. Terence Mosca'ya yanına birkaç polis vermesini söyle ve eve git. Ben de Bayan Runa'yı arayıp kapıyı kimseye açmamasını söyleyeyim."

"Anlaştık."

Mila dönüp eve girdi. Mosca'ya durumu anlatması gerekiyordu.

"Umarım fazla soru sormaz."

42

"Mila, Bayan Runa telefona cevap vermiyor!"

Ortalık ağarmaya başlamıştı.

"Tamam, merak etme. Biz varmak üzereyiz, az kaldı."

"Ben de yola çıktım. Birazdan size yetişirim."

Sakin semtin ana caddesinde polis arabası acı bir fren sesiyle durdu. Semt sakinleri henüz uykudaydılar. Sadece ağaçlara ve saçaklara tünemiş kuşlar, cıvıltılarıyla sabahı selamlıyordu. Mila apartmanın giriş kapısına doğru koştu. Kapının zilini üst üste çalmaya başladı. Kimse cevap vermiyordu. Bu kez başka bir zili çalmayı denedi.

"Kim o?"

"Polis! Çok acil, lütfen kapıyı açın!"

Otomatik kapı açıldı. Mila ağır kapıyı itti ve kendisini takip eden iki polisle birlikte üçüncü kata çıkmaya başladı.

Bir şey olmasın... Olmasın... Çocuk sağ salim uyuyor olsun!

Mila, uzun zaman önce inanmayı bıraktığı o ilahi güce yalvarıyordu. İnanmıyordu çünkü Nicla Papakidis'in yardımıyla onun bulunmasını sağlayan Tanrı ona, bir sürü çocuğun kendisi kadar şanslı olmadığını da göstermişti.

İzin ver bu kez olmasın... Bu kez şans Tommy'den yana olsun...

Üçüncü kata gelince Mila ısrarla kapıyı çalmaya başladı.

Bayan Runa'nın uykusu ağır olmalı... Şimdi gelip kapıyı açacak... Bu kâbus da burada bitecek! diye düşünüyordu.

Ama kapı bir türlü açılmıyordu.

Polislerden biri yanına yaklaştı.

"Kapıyı kırmamızı ister misiniz?"

Nefes nefeseydi. Cevap yerine başıyla onayladı. Polis geriye doğru birkaç adım attı ve sonra kapıya hızlı bir tekme attı.

Kapı ardına kadar açıldı.

Sessizlik. Ama normal bir sessizlik... Tedirginlikten uzak, bomboş bir sessizlik. Hayat belirtisi olmayan.

Mila silahını çekti ve polislerin önüne geçti.

"Bayan Runa!"

Sesi odalara dağıldı ama cevap veren olmadı. Polislere dağılmalarını işaret etti. Kendisi de yatak odalarına yürüdü.

Koridorda ağır ağır ilerlerken silahı tutan sağ elinin titrediğini fark etti. Gözleri yanmaya, yüz kasları gerilmeye, bacakları ağırlaşmaya başladı.

Tommy'nin odasına gelmişti. Kapı aralıktı. Boşta kalan eliyle odanın içini görene kadar kapıyı itti. Panjurlar kapalıydı ama palyaço şeklindeki gece lambası, duvarlara sirk hayvanlarının figürlerini yansıtarak dönüyordu. Duvara dayalı yatağın içinde küçücük bir beden vardı.

Ana rahminde yatar gibi bacaklarını karnına çekmiş halde yatıyordu. Mila sessizce yaklaştı.

"Tommy..." dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Tommy, uyan..."

Ama örtülerin altındaki beden kımıldamıyordu.

Mila yatağın kenarına gelmişti. Silahını komodinin üzerine bıraktı. İçinde kötü bir his vardı. Örtüleri açmak, onlarca kez gördüğü şeye bir kez daha tanık olmak istemiyordu. Aksine, arkasını dönüp odadan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Bir kez daha o lanetle karşılaşmak istemiyordu. Çünkü defalarca aynı şeyi yaşamıştı ve artık sonsuza dek böyle sürmesinden korkuyordu. Yine de kendini zorladı, elini uzatıp çocuğun üzerindeki örtünün kenarını tuttu. Ve bir hamlede örtüyü açtı.

Birkaç saniye kımıldamadan, yatağın içinden mutlu ve sabit bir gülümsemeyle ona gülen pelüş ayıya bakakaldı.

"Affedersiniz..."

Mila irkildi. İki polis memuru da kapıda durmuş ona bakıyorlardı.

"Arkada kapısı kilitli bir oda daha var..."

Genç kadın tam onlara kapıyı kırmalarını söylemek üzereyken Goran'ın sesini duydu. Adam telaşla eve girerek oğlunu aramaya başladı.

"Tommy! Tommy!"

Mila, Goran'ın yanına koştu.

"Odasında yok."

Goran umutsuz bakıyordu.

"Nasıl yok? Nerede öyleyse?"

"Arkada kilitli bir oda var, biliyor musun?"

Goran darmadağın olmuştu. Hiçbir şey anlamıyor gibi görünüyordu.

"Ne?"

"Arkadaki oda..."

Birden kriminolog onu susturdu.

"Duydun mu?"

"Neyi?"

"Bu, Tommy!"

Mila bir şey anlamamıştı. Goran onu kenara itti ve doğruca çalışma odasına koştu.

Oğlunun çalışma masasının altına saklandığını görünce gözyaşlarına hâkim olamadı. Masanın altına doğru girdi. Küçük çocuğu kucakladı ve sımsıkı sarıldı.

"Baba, çok korktum..."

"Evet, biliyorum hayatım. Ama hepsi geçti."

"Bayan Runa gitmiş. Uyandım, ona seslendim ama yoktu..."

"Ama şimdi ben varım, değil mi?"

Mila kapının eşiğinde duruyordu. Masanın altında Goran'ın oğluyla konuştuğunu duyunca içi rahatladı ve silahını yerine koydu.

"Şimdi seni kahvaltıya götürüyorum. Ne yemek istersin? Sıcacık böreğe ne dersin?"

Mila gülümsedi. Her şey yoluna girmişti.

Goran, "Hadi bakalım," dedi. "Gel kucağıma."

Mila, Goran'ın zorlukla masanın altından çıkıp ayağa kalktığını gördü. Ama kucağında çocuk yoktu.

"Seni bir arkadaşımla tanıştırayım. Onun adı Mila..."

Goran, oğlunun Mila'dan hoşlandığını düşünüyordu. Genellikle tanımadığı insanlara karşı biraz çekingen davranırdı. Ama Mila'yı sevmiş olmalıydı. Tommy hiçbir şey söylemedi ve sadece babasına Mila'yı gösterdi. Goran o zaman dönüp baktı; genç kadın ağlıyordu.

Gözyaşları kim bilir nerelerden kopup yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ama bu kez duyduğu acı, bedeninde açtığı yaralardan gelmiyordu. Bu kez yarası etinde değildi.

Goran, halen daha kucağında bir ağırlık varmış gibi, "Neyin var?" diye sordu. "Ne oldu?"

Mila ne cevap vereceğini bilemiyordu. Goran bir şeyin farkında değildi. *Gerçekten de oğlunu kollarında tuttuğuna inanıyordu.*

Yanlarına gelen polisler şaşkınlıkla onları izliyordu ancak her an müdahale etmeye hazırdılar. Mila yerlerinde kalmaları için başıyla işaret etti.

"Beni aşağıda bekleyin."

"Ama biz..."

"Aşağı inin ve merkezi arayın. Söyleyin Stern buraya gelsin. Birazdan bir ateş sesi duyarsanız merak etmeyin. Ben ateş ediyor olacağım."

Her ikisi de gönülsüzce razı oldular.

"Neler oluyor, Mila?"

Goran'ın ses tonu artık korunmasızdı. Öylesine korkmuş görünüyordu ki Mila onun gerçekle yüz yüze gelmekle baş edemeyeceğini anladı.

"Neden Stern'ü çağırdın?"

Mila bir parmağını dudaklarına doğru götürüp Goran'a susmasını işaret etti.

Sonra dönüp koridora doğru yürüdü. Kapısı kilitli odanın önüne geldi. Silahını çıkarıp kilide ateş etti. Sonra odanın kapısını yavaşça açtı.

Oda karanlıktı ancak çürümüş et kokusunu duymamak mümkün değildi. Geniş yatağın üzerinde iki ceset vardı.

Biri büyük, diğeriyse küçücük.

Birbirine sarılmış anne ile oğul... Kararmış cesetler, halen parça parça dökülen deri kalıntıları...

Bu esnada Goran odaya girdi. Kokuyu aldı. Cesetleri gördü.

"Tanrım!"

Yatak odasındaki bu iki cesedin kime ait olduğunu anlamadan bakıyordu. Koridora doğru döndü. Tommy'nin bunu görmemesi gerekiyordu. Gözleri oğlunu aradı ama onu artık göremiyordu. Yeniden yatağa baktı. O küçük beden! Gerçek, yüreğine kurşun gibi saplandı. Ve o an her şeyi hatırladı.

Mila odaya girdiğinde Goran pencerenin yanında durmuş, dışarı bakıyordu. Günlerce yağan kar ve yağmurdan sonra güneş pırıl pırıl yüzüyle geri dönmüştü.

"Albert'ın beşinci cesedi stüdyoya bırakarak anlatmak istediği buydu."

Goran sesini çıkarmadı.

"Ve şüpheleri Boris'in üzerine çeken de sendin. Terence Mosca'ya biraz yol göstermen yeterli oldu. Wilson Pickett'la ilgili dosyayı ona

sen verdin... Gorka olayıyla ilgili kanıtları yok eden de, kızın iç çamaşırını çalıp Boris'in evine bırakan da sensin."

Goran başıyla onayladı.

Mila'nın nefesi şu an cam gibiydi. Ciğerlerinden dışarı çıkmaya çalışan her soluk içini parçalayarak çıkıyordu. Boğazını yırtarak çıkan zayıf sesiyle sordu.

"Neden?"

"Çünkü o, gittikten kısa bir süre sonra buraya, evine döndü. Çünkü kalmak için dönmemişti. Çünkü bana kalan son şeyi götürmek için gelmişti. Ve çünkü Tommy de onunla gitmek istiyordu..."

Mila bir kez daha, "Neden?" diye sordu. Artık gözlerinden sicim gibi akan yaşlara engel olamıyordu.

"Çünkü bir sabah uyandım ve mutfakta beni çağıran Tommy'nin sesini duydum. Gittim ve onu her zamanki yerinde otururken buldum. Kahvaltısını bekliyordu. Ve ben öylesine mutlu oldum ki onun artık benimle olmadığını *unuttum*..."

"Neden?"

Goran bu kez cevap vermeden önce iyice düşündü.

"Çünkü onları seviyordum."

Ve Mila'nın neler olduğunu anlamasına fırsat vermeden pencereyi açıp kendini boşluğa bıraktı.

43

Hep bir midillisi olsun istemişti.

Annesi ve babasına bu yüzden ne çok eziyet ettiğini hatırlıyordu. Oturdukları yerde bir midilli için uygun küçücük bir alan olmamasına rağmen nasıl da ısrarla diretmişti. Arka bahçe daracık bir yerdi ve garajın yanındaki ince uzun yere de büyükbabası sebze ekiyordu.

Buna rağmen o ısrar etmeye devam ediyordu. Annesi er veya geç küçük kızının bu saçma kapristen vazgeçeceğini düşünüyordu ama her doğum gününde ve Noel Baba'ya yazılan her mektupta hep aynı şey dileniyordu.

Canavarın karnında yirmi bir gün süren tutsaklık ve bir aya yakın hastanedeki tedavi macerasından sonra eve dönen Mila, bahçede onu bekleyen beyaz kahverengi bir midilliyle karşılaştı.

Dileği sonunda yerine gelmişti. Ama Mila bir türlü sevinemiyordu. Ailesi para içinde yüzmüyordu. Babası zaman zaman yardım alıyordu. Her zaman özverili davranmak zorunda kalmışlardı ve her şeyden öte, sırf ekonomik nedenler yüzünden küçük kızları tek evlat olarak kalmıştı.

Ama ona kardeş yapmaya gücü olmayan ailesi kızlarına bir midilli almıştı. Mila mutsuzdu.

Kim bilir kaç kez böyle bir hediyeye sahip olmanın hayalini kurmuştu. Devamlı ondan söz etmişti. Ona çok iyi bakacaktı, yelesine kurdeleler takacaktı, tüylerini güzelce fırçalayacaktı. Kimi zaman hayal ettiklerini kedisinde uygulamaya çalıştığı bile olmuştu. Belki de Houdini'nin ondan nefret etmesi ve uzak durması bu yüzdendi.

Tüm çocukların midilli sevmesinin bir nedeni vardı. Çünkü midilliler asla büyümezdi. Çocukluğunun büyüsünde ölümsüzleşip kalırdı. İmrenilecek bir durum. Oysa canavarın karnından çıktıktan sonra Mila'nın tek düşüncesi bir an önce büyümek olmuştu. Ancak bu şekilde yaşadıklarıyla kendisi arasına bir mesafe koyabilecekti. Ve hatta biraz da şanslıysa unutmayı bile başaracaktı. Oysa o midilli, hiç büyümeyen varlığıyla Mila'ya zamanla yapılmış bir anlaşmayı simgeliyordu.

Yarı ölü bir halde Steve'in pislik yuvası bodrum katından çıktığı an onun için yeni bir hayat başlamıştı. Hastanede, kolunun iyileşmesi için geçen üç aylık süreden sonra her şeye, evdeki en küçük alışkanlıklara bile uyum sağlamak için zamana ihtiyacı olmuştu.

Ortadan kaybolmadan önce kan kardeşi olduğu en yakın arkadaşı Graciela şimdi ona garip davranmaya başlamıştı. Kutuda kalan son sakızı ortadan bölüştüğü, yanında hiç çekinmeden tuvalete girdiği, bir erkekle tanıştıkları zaman nasıl olacağını anlamak için ilk öpüşme denemesi yaptığı candan dostu değildi artık. Hayır, Graciela değişmişti. Yüzünde hiç değişmeyen donuk bir gülümsemeyle konuşuyordu ve Mila eğer böyle giderse o gülümsemenin yüzüne yapışık kalmasından korkuyordu. Kendini sevimli ve kibar olmaya zorluyordu ve nihayet küfür etmeyi de bırakmıştı. Oysa çok kısa bir süre öncesine kadar birbirlerine isimlerinden çok "çilli sürtük" ve "hastalıklı inek" diye hitap ediyorlardı.

Paslı bir çivi ucuyla parmak uçlarını delip birbirlerine her zaman arkadaş kalacaklarına ve hiçbir erkeğin onları ayıramayacağına dair söz vermişlerdi. Oysa aksine, aralarında koca bir uçurum açılması için birkaç hafta yetmişti.

Özet olarak, parmağının ucunda açılan o küçük çizik Mila'nın ilk yarası olmuştu. Ve kapandıkça daha çok acı vermeye başlamıştı.

Ona defalarca, "Yeter artık! Bana başka gezegenden gelmişim gibi davranmaktan vazgeç!" diye bağırmak istemişti.

Hele o kasabalının yüzündeki ifade! Dayanılır gibi değildi. Onu gördükleri an başlarını bir tarafa eğiyor, dudaklarını ısırıyorlardı.

Okulda da her şey farklılaşmıştı. Hiçbir zaman fazla saygı görmediği bu yerde şimdi bütün hatalarına yüce bir hoşgörüyle göz yumuluyordu. Diğer insanların ona karşı bu kadar iyi olmasından sıkılmıştı. Sanki o gece yarısı verilen siyah-beyaz filmlerden birindeydi; tüm dünyadaki insanlar Marslılar tarafından kaçırılıp klonlanmışlar ancak o, canavarın sıcacık karnında yattığı için kurtulmuştu.

Öyleyse iki olasılık vardı; ya dünya gerçekten de değişmişti ya da yirmi bir günlük gebelik döneminden sonra canavar yeni bir Mila doğurmuştu.

Çevresindeki hiç kimse başına gelenler konusunda tek kelime etmiyordu. Tıpkı camdan bir fanusun içinde yaşar gibiydi, her an için paramparça olmasından korkuluyordu. Oysa onun bu yalanlara tahammül etmek yerine her şeyi doğal olarak yaşamak istediğini anlamıyorlardı.

On bir ay sonra Steve'in mahkemesi başladı.

Bu anı çok uzun zaman beklemişti. Bütün gazeteler, televizyon programları bu olaydan söz ediyordu. Evdekiler onu korumak adına mümkün olduğunca gizlemeye çalışıyorlardı ancak o gizlice televizyon izliyor, gazetelere göz atıyordu.

Gerek Linda gerekse de Mila'nın tanıklık etmeleri gerekmekteydi. Savcılık daha çok Mila'nın üzerinde duruyordu çünkü hapishane arkadaşı halen daha zorba herifi koruyordu. Adının Gloria olduğunu söylüyor ve herkesin ona bu isimle hitap etmesini istiyordu. Doktorlar, Linda'nın bir çeşit akıl hastalığının etkisinde olduğunu söylüyordu. Böylece Steve'i çarmıha germek Mila'nın üstüne kalıyordu.

Daha sonraki aylarda Steve bir akıl hastası olduğunu kanıtlamak için elinden geleni yapmıştı. Çeşitli teoriler üretiyor ve bir suç ortağı olduğunu, kendisinin de sadece onun emirlerine göre hareket ettiğini savunuyordu. Tüm dünyaya Linda'ya anlattığı o hikâyenin doğruluğunu, Frankie adındaki kötü herifin var olduğunu yutturmaya uğraşıyordu. Ancak araştırmanın içindeki ajanlardan birinin, Frankie'nin Steve'in kaplumbağası olduğunu keşfetmesiyle tüm bu hikâye yalanlanmış oldu. Ancak insanlar yine de bu masala inanmaya

hazırdı. Steve bir canavar olamayacak kadar "normal" biriydi. Herkes gibi biri. Arkasında başka birinin, gizemli bir yaratığın, gerçek bir canavarın olması insanları biraz olsun rahatlatıyordu.

Mila, mahkemeye geldiği zaman Steve'e yaptığı tüm kötülüklerinin bedelini ödetmeye kararlıydı. O, hapislerde çürümeliydi. Hatta bu amaçla o ana dek inatla kabullenmediği "zavallı kurban" rolünü bile seve seve oynadı.

Steve'in eli kelepçeli olarak oturduğu parmaklıkların tam karşısındaki tanık sandalyesine oturdu. Her şeyi, herifin gözlerinin içine bakarak anlatmaya kararlıydı. Ama onu gördüğü zaman –kendisine çok büyük gelen, yakası boğazına kadar iliklenmiş yeşil gömleği, bir deri bir kemik hali, titreyen elleriyle önündeki not defterine bir şeyler yazmaya çalışması, kendisinin kestiği eğriliğinden belli olan saçları– hiç beklemediği bir şeyler hissettiğini fark etti; üzüntü ama aynı zamanda da o hayvana üzüldüğü için kendisine duyduğu kızgınlık...

Bu, Mila Vasquez'in bir başkasına son kez *empati* duymasıydı.

Goran'ın sırrını çözdüğü an ağlamıştı.

Neden?

Yüreğinin kuytu köşelerine kaçmış bir anı, ona bunun empati olduğunu söylüyordu. İçinde bir yerlerde aniden bir baraj yıkılmış ve bir sürü duygusunu özgür bırakmıştı. Şimdi o da diğer insanların hissettiklerini algılayabiliyordu. Tıpkı, olay yerine gelen Roche'un ürkütücü gerçeğin bilincinde olduğunu anlaması gibi... Bulunduğu pozisyonda sayılı saatleri kalmıştı, çünkü "has adamı" ona en zehirli lokmayı yedirmişti.

Terence Mosca ise, kariyerindeki kesin terfinin verdiği neşeyle bunun nedeninin verdiği sıkıntı arasında savaşıyor gibiydi.

Evin eşiğinden adımını atar atmaz Stern'ün şokla karışık üzüntüsünü de fark etmişti. Ve onun bu pis işi bir an önce halletmek için kollarını sıvayacağını anlamıştı.

Empati.

Hiçbir şey hissetmeyen tek insan Goran'dı.

Genç kadın, Linda gibi Steve'in tuzağına düşmemişti. Frankie diye birinin varlığına asla inanmamıştı. Ama o evde Tommy adında bir çocuğun yaşadığı yalanına inanmıştı. Babasının onunla konuştuğunu duymuştu. Bundan başka Goran'ın telefonda dadıyla konuştuğuna, oğluna iyi bakması için kadına talimatlar verdiğine şahit olmuştu. Eve uğradığı gece Goran'ın Tommy'yi yatırdığını bile görmüştü. Tüm bunları unutması mümkün değildi çünkü düşündükçe kendisini aptal gibi hissediyordu.

Goran Gavila on iki metre yüksekten atlamıştı ve şu an ölümkalım mücadelesi veriyordu. Evi polis tarafından kapatılmıştı ama içeride dolaşan iki kişi vardı. Olayı duyar duymaz istifasını geri çeken özel ajan Stern ve Mila.

Bir şey aramıyorlardı. Sadece olayları kronolojik sıraya koymayı ve yanıtsız sorulara olabildiğince cevap bulmayı deniyorlardı. Goran Gavila gibi dengeli ve sakin bir insan bu katliam planını aklında ne zaman geliştirmişti? İntikam oku ne zaman yaydan fırlamıştı? Ne zaman öfkesi zalim bir plana dönüşmüştü?

Mila çalışma odasındaydı ve Stern'ün yandaki odada dolaştığını duyuyordu. Kariyeri boyunca birçok kez arama yapmıştı. Bu aramaların birinin hayatının tüm detaylarını böylesine ortaya serebilmeleri şaşırtıcıydı.

Goran'ın dış dünyadan kaçıp kendi düşüncelerine daldığı sığınağını araştırırken olabildiğince umursamaz davranmaya çalışıyordu. Şans eseri önemli bir şeyi ortaya çıkartabilir diye düşündüğü her şeyi, tüm ayrıntıları dikkatle not ediyordu.

Goran ataçlarını cam bir kül tablasının içine koymuştu. Kurşun kalemlerini doğruca çöp sepetinin içine açıyordu. Ve masanın üstünde içi boş bir resim çerçevesi duruyordu. Bu boş çerçeve, Mila'nın sevebileceğine inandığı adamın derin uçurumuna açılan bir pencereydi. Mila, âdeta bu uçuruma düşmekten korkmuş gibi gözlerini çerçeveden kaçırdı. Sonra masanın çekmecelerinden birini açtı. İçinde ince bir dosya vardı. Onu da alıp daha önce baktığı dosyaların üzerine koydu.

Bu dosya, kayıp kızlar olayından önce Goran'ın araştırdığı son olaya aitti. Çekmecede konuyla ilgili evraklardan başka videokasetler de duruyordu.

Mila evrakları okumaya başladı; kasetlerin izlenmeye değer olup olmadığı konusunda kararsızdı. Okudukları, Alphonse Bérenger adlı bir hapishane müdürüyle Başsavcı arasındaki yazışmalardı. Ve kimliğini açıklamayı reddettiği için sadece sicil no.su ile adlandırılan bir tutuklunun özel davranışlarından söz ediliyordu; *tutuklu RK-357/9*

Adı geçen kişi, birkaç ay önce gece vakti sokakta yalnız ve çıplak bir vaziyette dolaşırken iki polis tarafından bulunmuştu. Resmî mercilere kimliği hakkında bilgi vermekten ısrarla kaçınmıştı. Alınan parmak izlerinden şahsın daha önceden sabıkası olmadığı ortaya çıkmıştı. Ama bir hâkim onu, yasalara engel olmak suçuyla tutuklatmıştı. Şu an hâlâ cezasını çekmekteydi.

Mila, videokasetlerden birini aldı ve ne olduğunu anlamaya çalışarak elinde evirip çevirdi. Etikette sadece bir tarih ve bir saat yazılıydı. Sonra Stern'ü çağırdı ve bulduklarını ona da gösterdi.

"Baksana, hapishane müdürü ne yazmış: 'Tutukevine adımını attığı andan itibaren, mahkûm RK–357/9 tüm hapishane kurallarına saygılı davrandı ve en ufak bir disiplinsizlik örneği göstermedi. Buna ek olarak, adı geçen mahkûm sürekli tek başına yaşayıp çok az sosyalleşme eğilimi gösterdi... Belki de bu yüzden hiç kimse onun bu özel davranışının farkına varmadı, ta ki son günlerde gardiyanlarımızdan birinin dikkatini çekene kadar. Mahkûm RK-357/9, bir mendil parçasıyla dokunduğu her şeyi silip temizliyor, döktüğü her saç telini ve kılı topluyor, kullandığı çatal bıçağı her gün düzenli bir şekilde parlatıyor...' Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum... Benim eşim de bir titizlik hastasıdır."

"Ancak sonra şöyle devam ediyor: 'Kısacası ya bir hijyen manyağıyla ya da her ne pahasına olursa olsun "organik materyal" bırakmak istemeyen biriyle karşı karşıyayız...

Sonuç olarak bu ciddi şüpheyi, mahkûm RK-357/9'un önemli derecede bazı cinayetler işlediğini ve kimliğini ortaya çıkarmamak adına bize hiçbir şekilde DNA'sıyla ilgili bir veri vermek istemediğini düşünerek beslemekteyiz...' Buna ne diyorsun?"

Stern yazıyı Mila'nın elinden aldı ve tekrar okudu.

"Kasım ayında yazılmış... Sonunda DNA analizinden bir sonuç alıp almadıkları yazmıyor mu?"

"Anladığım kadarıyla onu bu teste zorlamaları ya da keyfi olarak tutuklamaları yasal değil... Kişilik haklarının ihlaline giriyor."

"Öyleyse ne yaptılar?"

"Herhalde hücresine düşen kıl veya saç tellerini araştırmış olmalılar."

"Adam hücre hapsinde miymiş?"

Mila'nın gözüne bununla ilgili bir yazışma çarpmıştı. Kâğıtların arasında onu aradı.

"İşte, burada. Müdür şöyle yazmış: 'Bugüne dek adı geçen kişi hücresini diğer bir tutukluyla paylaşmaktaydı. Böylece biyolojik izlerini saklamak konusunda çok daha başarılı olabiliyordu. Ancak durum anlaşıldıktan sonra ilk iş olarak kendisini tek başına bir hücreye aldığımızı tarafınıza bildirmek isterim."

"DNA'sını almışlar mı alamamışlar mı?"

"Görünüşe bakılırsa tutuklu onlardan daha kurnaz... Hücresi her ani aramada tertemiz çıkıyormuş. Ancak sonra, adamın kendi kendine konuştuğunu fark etmişler ve ne dediğini anlamak için hücreye gizli bir mikrofon yerleştirmişler."

"Doktor Gavila'nın bununla ilgisi ne?"

"Belki bir uzman olarak görüşüne başvurmuşlardır, bilemiyorum..."

Stern bir süre düşündü.

"Kasetleri dinlesek iyi olacak."

Çalışma odasındaki bir sehpanın üzerinde eski bir teyp vardı. Muhtemelen Goran sesli olarak aldığı notları bununla kaydediyordu.

Mila kasetlerden birini Stern'e uzattı. Stern teybin yanına gitti, kaseti yerleştirdi ve tam PLAY tuşuna basmak üzereyken Mila onu durdurdu.

"Bekle."

Stern şaşırmıştı; dönüp genç kadına baktı.

"Lanet olsun!"

"Neler oluyor?"

"İsim."

"Hangi isim?"

"Tutukluyu tecride koymadan önce hücresini paylaştığı herifin ismi."

"Kimmiş?"

"Vincent... Vincent Clarisso..."

44

Alphonse Bérenger altmış yaşlarında, bebek yüzlü bir adamdı. Al yanaklı yüzünde kılcal damarlarını net olarak görmek mümkündü. Güldüğü zaman gözleri incecik bir çizgi haline geliyordu. Bu hapishaneyi yirmi beş yıldan bu yana yönetiyordu ve emekliliğine sadece birkaç ay kalmıştı. Balık avına meraklıydı. Ofisinin bir köşesinde bir olta ve içinde iğnelerin, yemlerin bulunduğu bir sepet devamlı dururdu. Kısa bir süre sonra günlerinin büyük bir kısmının bu hobisiyle dolacağı anlaşılıyordu.

Bérenger başarılı biri olarak tanınırdı. Yönetimi boyunca hapishanede büyük bir şiddet olayı hiç yaşanmamıştı. Tutuklularla ilişkilerinde son derece insancıldı ve gardiyanları çok ender güç kullanmak zorunda kalıyordu.

Alphonse Bérenger devamlı İncil okuyordu ancak ateistti. Her insanın, suçu ne olursa olsun, ikinci bir şansa hakkı olduğunu savunuyordu. Ve suçu ne olursa olsun her insan, eğer dilerse, affedilmeliydi.

Dürüst ve tüm dünyayla barışık bir adamdı. Ancak bir süredir geceleri uyuyamıyordu. Eşi, emekliliğinin yaklaşmasından dolayı olduğunu söylüyordu ama gerçek bu değildi. Onu rahatsız eden şey, RK-357/9 no.lu tutukluyu kim olduğunu ve ne gibi işlere bulaştığını bilmeden, kısa bir süre sonra bırakmak zorunda olmasıydı.

Mila'ya, güvenlik kapılarının birinden daha geçip tecrit hücrelerinin bulunduğu kanada doğru yürürlerken, "Bu tip biraz... Biraz garip," dedi.

"Hangi anlamda?"

"İnanılmaz derecede soğukkanlı. Yıkanmaktan vazgeçsin diye suyunu kestik, paçavralarla silmeye devam etti. Onları da elinden aldık, bu kez hapishane üniformasını kullanmaya başladı. Hapishanenin çatal bıçağını kullanmaya zorladık, yemek yemekten vazgeçti."

"Siz ne yaptınız bu durumda?"

"Elbette ki onu aç bırakamazdık! Bizim her hareketimizi ya inatçı bir direnişle ya da uysal bir kararlılıkla geri çevirdi."

"Peki ya kanıt uzmanları?"

"Hücrede üç gün çalıştılar ancak DNA analizi için yeterli veri bulamadılar. Ben de kendi kendime soruyorum; bu nasıl mümkün olabilir? Hepimiz bir günde milyonlarca hücre kaybediyoruz, kirpik, deri, saç gibi..."

Bérenger, usta bir balıkçının o büyük sabrını bu olayda denemişti. Ama yetmemişti. Şimdi son şansı, bu sabah aniden kapısını çalan ve ona gerçek olması imkânsız gibi görünen garip bir hikâye anlatan bu genç polisti.

Uzun koridoru geçtikten sonra beyaz boyalı, demir bir kapının önünde durdular. Burası 15 no.lu tecrit hücresiydi.

Müdür, genç kadına baktı.

"Bundan emin misiniz?"

"Üç gün sonra bu adam özgür kalacak ve içimden bir ses onu bir daha göremeyeceğimizi söylüyor. Bu yüzden, kesinlikle eminim."

Ağır kapı açıldı ve genç kadın içeri adımını atar atmaz arkasından yeniden kapandı.

Böylece Mila, RK-357/9 sicil no.lu tutuklunun dünyasına ilk adımını atmış oldu.

Düşündüğünden ve Nicla Papakidis'in tarif ettiğinden farklı biriydi; tek bir şey hariç. Gri gözleri!

Ufak tefek biriydi. Dar omuzlarından köprücük kemikleri belli oluyordu. Turuncu renkli hapishane üniforması bedenine büyük

geldiğinden hem kollarını hem de paçalarını kıvırmıştı. Saçları dökülmüştü, olanları da arkaya doğru taramıştı.

Yatağında oturmuş, elindeki çelik çorba kâsesini sarı bir bezle siliyordu. Yatağın kenarına yemek çatalı ve bıçağı, bir diş fırçası ve plastik bir tarak düzenli bir şekilde konulmuştu. Belli ki onları temizlemeyi az önce bitirmişti. Kapı açılır açılmaz başını kaldırıp Mila'ya bakmış ama elindeki işi bırakmamıştı.

Mila, kendisinin neden burada olduğunu adamın bildiğinden emindi.

"Selam," dedi. "Oturmamda bir sakınca var mı?"

Adam kibarca başını eğdi ve kenarda duran tabureyi işaret etti. Mila tabureyi duvarın kenarına çekip oturdu.

Bezin sürekli metali ovalamasından çıkan hışırtı o dar hücredeki tek sesti. Hapishanenin rutin hareketliliğinden doğan seslerin tecrit hücresine girmesi yapılan yalıtımla engellenmişti. Böylece tutuklunun beynindeki yalnızlık duygusu daha vahim bir hal alırdı. Ama RK-357/9 bundan şikâyetçi görünmüyordu.

Mila, "Buradaki herkes kim olduğunuzu merak ediyor," diyerek konuşmaya başladı. "Sanırım bir çeşit saplantı haline geldiniz. Hapishane müdürü için de başsavcı için de durum aynı. Diğer tutuklular için bir efsane oldunuz bile."

Adam, büyük bir soğukkanlılıkla Mila'ya bakmaya devam ediyordu.

"Benimse böyle bir sorunum yok. Kim olduğunuzu biliyorum. Siz, bizim "Albert" adını taktığımız kişisiniz. Peşine düştüğümüz adamsınız."

Adam hiçbir tepki göstermedi.

"Alexander Bermann'ın inindeki koltukta oturan sizdiniz. Ronald Dermis, henüz küçük bir çocukken, onunla tanışan da sizdiniz. Feldher, katliamını gerçekleştirirken Yvonne Gress'in villasında onu izleyen sizdiniz. Duvardaki kanlı gölge izi de sizin. Joseph B. Rockford, o terk edilmiş evde ilk cinayetini işlerken onunla birlikteydiniz... Onlar

sizin müritlerinizdi. İçlerindeki şeytanı kışkırttınız ve daima gölgede kalarak tüm iğrençliklerini takip ettiniz..."

Adam bir an bile ara vermeden elindeki çelik tası ovalamaya devam ediyordu.

"Sonra, yaklaşık olarak dört ay önce, kendinizi tutuklatmaya karar verdiniz. Bunu bilerek, isteyerek yaptığınızdan eminim. Burada Vincent Clarisso'yla karşılaştınız, hücre arkadaşınızdı. Onu eğitmeniz yaklaşık bir ay sürdü, Clarisso cezasını bitirmeden hemen önce... Sonra Clarisso hapishaneden çıkar çıkmaz planınızı hayata geçirmeye başladı... Altı küçük kızı kaçırmak, sol kollarını kesmek, hiç kimsenin sonsuza dek bulma ihtimali olmayan o korkunç olayları su yüzüne çıkarmak için cesetleri kullanmak... Vincent işini yaparken siz buradaydınız. Bu yüzden sizden şüphe duyulması imkânsızdı. Bu dört duvar sizin suçsuzluğunuzun mükemmel tanıklarıydı. Ancak geriye tamamlanması gereken bir tek şey kalmıştı; başyapıtınız Goran Gavila."

Mila cebinden bir kaset çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. Kriminoloğun çalışma odasında bulduğu kasetti bu. Adam, yatağa çarpıp sol ayağının hemen ucuna düşen kasete baktı. Ama ne kımıldadı ne de yere düşmesine engel olmak için bir hareket yaptı.

"Doktor Gavila sizi hiç görmemişti, tanımıyordu. *Ama siz onu tanıyordunuz.*"

Mila kalbinin deli gibi çarptığının farkındaydı. Öfke, kızgınlık ve hatta daha fazlası...

"Onunla ilişki kurmayı, burada, hapisteyken başardınız. Dâhice! Sizi tecrit hücresine koydukları zaman, zavallı bir kaçık gibi kendi kendinize konuşmaya başladınız. Oysa söylediklerinizi kaydetmek için buraya bir mikrofon koyacaklarını ve sonrasında da onu bir uzmana dinleteceklerini adınız gibi biliyordunuz. Herhangi biri değil, konusunda en iyi olan kişi olacaktı bu..."

Mila kaseti gösterdi.

"Hepsini dinledim, biliyor musunuz? Saatlerce ve saatlerce tekrarlanan aynı sözler... O mesajlar boş yere değildi. Goran içindi...

Öldür, öldür, öldür... Ve Goran bu sözleri dikkate alıp eşini ve oğlunu öldürdü. Zayıflamış ruhu için sabır isteyen bir iş. Bana şunu söyler misiniz: Nasıl yapıyorsunuz? Nasıl başarıyorsunuz? Mükemmelsiniz!"

Adam, genç kadının sözlerindeki kinayeyi anlamış görünmüyordu ya da umursamamıştı. Aksine, küçük bir çocuk gibi hikâyenin sonunu merak ediyor, gözlerini kırpmadan Mila'ya bakıyordu.

"Ama insanların beynine girmeyi başaran tek kişi siz değilsiniz... Son günlerde seri katiller hakkında çok şey öğrendim. Onların dört sınıfa ayrıldığını da biliyorum; hayalperestler, görev güdümlüler, zevk düşkünleri ve güç kontrol arayanlar... Ama beşinci bir grup daha var ki bunlara bilinçaltı katilleri deniyor."

Cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı ve açıp okumaya başladı.

"En tanınmışları Charles Manson... Ünlü 'aile'sinin üyelerini Cielo Drive katliamına zorladı. Ancak bana göre simgesel iki olay daha var: 2005 yılında Fujimatzu adında bir Japon, dünyanın dört bir yanından internet yoluyla bulduğu on sekiz kişiyi Sevgililer Günü'nde cinayet işlemeye ikna etti. Yaşları, cinsiyetleri, ekonomik durumları ve sosyal konumları farklı sıradan erkek ve kadınlar."

Başını kaldırıp tutukluya baktı.

"Onların beyinlerini nasıl yıkadığı hâlâ bir muamma... Ama bir de şuna bakın, benim favorim bu: 1999 yılında Akron, Ohio'da yaşayan Roger Blest altı kadını öldürür. Yakalandığı zaman mahkemeye tüm bunları ona Rudolf Migby adında birinin yaptırdığını söyler. Hâkim ve jüri onun akıl hastası taklidi yaptığını düşünerek zehirli iğneyle infazına karar verir. 2002 yılında Yeni Zelanda'da, Jerry Hoover adında okuma yazma bilmeyen bir işçi dört kadını öldürür ve polise ona bunları yapmasını söyleyen kişinin Rudolf Migby olduğunu itiraf eder. Savcılık psikiyatrı 99'da yaşanan olayı hatırlar ve Hoover'ın bu olayı bildiği için uydurduğunu düşünür. Ancak daha sonra Hoover'ın 1999 yılında Akron, Ohio'da görülmüş, Rudolf Migby adında bir arkadaşı olduğu ortaya çıkar."

Yeniden adama baktı.

"Evet? Ne diyorsunuz? Benzerlikler var, değil mi?"

Adam sesini çıkarmadı. Elindeki kâse pırıl pırıl olmuştu ama o hâlâ yaptığı işten tatmin olmuş görünmüyordu.

"Bilinçaltı katili, fiilen hiçbir suça karışmaz. Suçlanacak, ceza yemesini sağlayacak hiçbir şey yapmaz. Charles Manson'ı yargılamak için yasal bir hileye başvurdular, öyle ki idam cezası yerine müebbet hapis cezasına çarptırıldı... Bazı psikiyatrlar, özellikle zayıf insanları etkileme yeteneğine sahip olan sizlere 'Suflör' diyor. Bense size 'Kurtlar' demeyi uygun görüyorum... Kurtlar sürüler halinde yaşar. Her sürünün bir lideri vardır ve genellikle diğer kurtlar onun yerine avlanır."

Tutuklu RK-357/9 çelik kâseyi ovalamayı bitirdi ve onu da yatağın üzerine bıraktı. Sonra ellerini dizlerine koyup Mila'nın sözünü bitirmesini beklemeye başladı.

"Ama siz hepsini geride bıraktınız..." Mila gülmeye başladı. "Müritlerinizin suçlarına karıştığınıza dair en küçük bir ipucu yok. Sizi burada tutmak için başka nedenimiz olmadığı için de yakında özgür bir adam olacaksınız... Ve hiç kimse size bir şey yapamayacak.

Mila derin bir nefes aldı. Bir süre bakıştılar.

"Çok yazık! Eğer kim olduğunuzu bilseydik ünlü olacak ve tarihe geçecektiniz, buna garanti veriyorum."

Adama doğru uzandı. Sesi ince ve yılanın tıslaması gibi çıktı.

"Ama ben kim olduğunu bulacağım."

Ayağa kalkıp ellerini görünmeyen bir tozdan arındırmak istercesine birbirine çırptı.

"Son öğrencin hata yaptı. Vincent Clarisso senin planını tamamlayamadı çünkü altıncı kız hâlâ yaşıyor... Bu demektir ki *sen de hata yaptın*!"

Dikkatle adamın tepkisini ölçmeye çalıştı ve bir an için sanki o donuk suratta bir şeylerin hareket ettiğini gördü.

"Dışarıda görüşürüz."

Elini uzattı. Adam hiç beklemediği bu hareket karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Uzun bir süre genç kadının yüzüne baktı. Sonra kolunu yavaşça kaldırıp Mila'nın uzattığı elini sıktı. Genç polis adamın teni tenine değince belli belirsiz gerildi.

Adam yavaşça elini çekti.

Mila sırtını dönüp hücre kapısına üç kez vurdu ve bekledi. Adamın bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu biliyordu. Dışardan birinin kilidi açtığını duydu. Kapı açılmadan önce tutuklu RK-357/9 ilk kez konuştu.

"Bebek kız."

Mila, yanlış duyduğunu sanarak dönüp ona baktı. Tutuklu eline başka bir kap alıp bu kez onu ovmaya başlamıştı.

Hücreden çıktı, ağır demir kapı arkasından kapandı. Karşısında müdür Bérenger'le birlikte Krepp de vardı.

"Nasıl gitti?"

Tutukluyla tokalaştığı elini uzmana doğru uzattı. Krepp ince bir cımbız kullanarak Mila'nın derisinin üstünden ince bir tabaka aldı. Ve zarar görmemesi için hemen özel bir solüsyonun içine koydu.

"Görelim bakalım bu piç kurusu kimin nesiymiş."

5 Eylül

Beyaz, tombul bulutlar gökyüzünün dupduru maviliğinde tembel tembel dolaşıyor, ara sıra bir araya geldiklerinde güneşin önünü kapatıyordu.

Çok uzun bir sezon olmuştu. Kış yerini önce bahara sonra da yaza bırakmıştı. Havalar hâlâ sıcaktı.

Mila, arabanın tüm camlarını açtı. Rüzgârın saçlarının arasında dolaşması ona şu an büyük bir keyif veriyordu. Saçlarını uzatmıştı ve bu, son zamanlarda yaptığı küçük değişikliklerden sadece biriydi.

Diğer bir yenilik, giydiği elbiseydi. Bir süre önce kot pantolonlarını terk etmişti, şimdi de üzerinde çiçekli bir elbise vardı.

Yanındaki koltukta kocaman kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir kutu duruyordu. Bu hediyeyi fazla düşünmeden seçmişti, çünkü artık her şeyi sezgilerine güvenerek yapıyordu.

Hayatının bu yeni dönemini seviyordu. Ancak şimdiki problemi de tüm benliğini saran bu duygusallık çemberiydi. Ara sıra güzel bir sohbetin ortasında sustuğu ya da harıl harıl çalışırken elindeki işi bıraktığı ve ağlamaya koyulduğu oluyordu. Hiçbir neden yokken, garip ve hoş bir özlem onu ele geçiriveriyordu.

Çoğu zaman bu aşırı duygusallığın nereden geldiğini kendi kendine sorduğu da olmuştu. Ama artık biliyordu.

Bebeğin cinsiyetini öğrenmek istememişti.

"Bebek kız."

Ve Mila bu sözleri beyninden söküp atmaya, o hikâyenin tümünü unutmaya çalışıyordu. Şu an öncelikleri çok farklıydı. Çok sık ve aniden acıkıyordu. Fiziki olarak dişiliği geri gelmişti. Sonra sık sık tuvalete gitmesi gerekiyordu. Ve en güzeli de bir süredir karnında hissettiği o küçük tekmelerdi.

Onların sayesinde sadece önüne bakmayı öğrenmeye başlamıştı.

Ama ara sıra, her ne kadar engel olmak istese de, aklı kendiliğinden geçmişe dönüveriyordu.

Tutuklu RK-357/9 Mart ayının bir salı günü cezaevinden çıkmıştı; bir ismi olmadan.

Fakat Mila'nın yaptığı tuzak işlemişti.

Krepp, adamın epitelyum hücrelerinden DNA'sını elde etmeyi başarmıştı. Bu analiz, tüm veri bankalarına gönderilmiş ve hatta faili meçhul cinayetlerin tanınamayan organik madde analizleriyle bile karşılaştırılmıştı.

Sonuç: koca bir hiç.

Mila, *Belki çizdiği resmin tümü henüz tamamlanmadı,* diye düşünüyordu. Ve bu düşünce onu korkutuyordu.

Adsız adam, cezaevinden çıktığı ilk günlerde polisler tarafından adım adım izlenmişti. Sosyal Hizmetler tarafından bir yoksullar evine yerleştirilmiş ve –kaderin cilvesi- büyük bir mağazada *temizlik görevlisi* olarak işe başlamıştı. Hakkında bilgi alınmasını sağlayacak bir ipucu bırakmaktan hâlâ büyük bir özenle kaçınıyordu. Böylece kısa bir süre sonra polisin kontrolü zayıflamaya başlamıştı. Şefleri, ekstra harcama olarak gördüğü bu işe hiçbir ödeme ve eleman ayıramayacağını söylemişti. Gönüllü devriyelerse ancak birkaç hafta ortalarda görülmüştü. Sonunda herkes yılmıştı.

Mila, gözünü adamın üstünden ayırmıyordu. Ancak ilerleyen hamileliği, sık sık gitmesi gereken doktor kontrolleri bu işin gittikçe yorucu olmasına neden olmuştu.

Sonra, mayıs ayının ortalarında adam aniden ortadan kaybolmuştu.

Arkasında en ufak bir iz bırakmadan yok olmuştu. Mila haberi aldığında çok öfkelenmiş ama sonra bir rahatlama hissetmişti.

Kaybolan insanları bulmakta uzman olan genç polis bu kez o adamın kaybolmasını çok istemişti.

Yolun sağındaki tabelada yazan isim, aradığı semte geldiğini gösteriyordu. Kavşaktan sağa döndü.

Caddeler ağaçlandırılmıştı ve bitkiler, sanki kimsenin rahatı kaçmasın diye devamlı gölge veriyordu. Küçük villalar, önlerinde birbirine benzeyen bakımlı bahçeleriyle yan yana sıralanmıştı.

Stern'ün bir kâğıda yazarak verdiği ev tarifi bu kavşakta bitiyordu. Mila etrafına bakarak yavaşladı.

Stern'ü aradı.

"Nerdesiniz?"

Ancak Stern daha ona cevap vermeden birkaç ev ötede, el kol hareketi yaparak gelmesi için işaret eden arkadaşını gördü.

Stern'ün gösterdiği yere park edip arabadan indi.

"N'aber?"

"Mide bulantılarını, şişmiş ayaklarımı ve devamlı tuvalete koşmamı saymazsak iyiyim."

Stern genç kadına sarıldı.

"Hadi gel, herkes arka tarafta."

Onu takım elbisesiz görmek, Mila'da garip bir etki bırakmıştı. Ajan emeklisinin ayağında açık mavi bir pantolon, üstünde yakası göğsüne dek açık, çiçekli bir gömlek... Ağzına attığı nane şekerleri olmasa neredeyse tanınmaz haldeydi.

Mila, Stern'ü dikizlemeyi bırakıp ona ayak uydurarak arka bahçeye doğru yürüdü.

Emekli ajanın eşi Marie onları karşıladı.

"Selam, Marie... Çok hoş görünüyorsun."

Stern, gülerek, "İster istemez,"diye bağırdı. "Bütün gün beni evde tutmayı başarıyor."

Marie eşinin omzuna bir yumruk attı.

"Öyleyse doğru işinin başına!"

Stern, üzerine sosisler ve mısırlar dizilmiş barbeküye doğru giderken Boris elinde daha şimdiden yarılanmış bir bira şişesiyle Mila'nın yanına geldi. Genç kadına sımsıkı sarılıp havaya kaldırdı.

"Tanrım! Amma da kilo almışsın!"

"Sen kendine bak!"

"Gelmen ne kadar uzun sürdü."

"Beni mi merak ettin?"

"Hayır, sadece çok acıktım."

Güldüler. Boris'in gözü hep Mila'nın üzerindeydi. Tabii ki bunun tek nedeni genç kadının onu hapisten kurtarması değildi. Genç ajan son günlerde yerleşik bir yaşama geçmişti ve kariyerindeki yeni pozisyonu nedeniyle çok yoğundu. Yeni başmüfettiş Terence Mosca, Boris'in sicilindeki o küçük "yanılgıyı" hemen ortadan kaldırmış ve ona geri çeviremeyeceği bir teklifte bulunmuştu. Roche, olay dosyası resmî olarak kapanır kapanmaz istifasını vermişti. Ancak departman yetkilileriyle bir anlaşma yapmayı da ihmal etmemiş, kendisine özel

bir törenle başarı madalyası verilmesini sağlamıştı. Etrafta politikaya atılacağı konusunda söylentiler dolaşıyordu.

"Ah, ne aptalım! Hediyeyi arabada unuttum! Boris, rica etsem gidip alabilir misin?"

"Elbette, hemen hallederim."

Boris, koca gövdesini arabaya doğru çevirince Mila da diğerlerini görebildi.

Sandra, tekerlekli sandalyesiyle kiraz ağacının altında oturuyordu. Hastaneden taburcu olmasından bir ay sonra yürüyememeye başlamıştı. Doktorlar bunun tamamen psikolojik olduğunu söylüyorlardı. Şu an kendisine sıkı bir rehabilitasyon programı uygulanıyordu.

Kızın yanında babası Mike vardı. Mila, Sandra'yı ziyaret etmek için hastaneye gittikçe onunla da tanışmıştı ve adamın sempatik biri olduğunu düşünüyordu. Eşinden boşanmasına rağmen, kızına büyük bir şefkat ve titizlikle babalık etmeye devam ediyordu. Saralı Rosa da onlarla birlikteydi. Çok değişmişti. Hapishanede çok kilo vermiş ve saçları kısa bir sürede beyazlamıştı. Cezası bayağı ağırdı; yedi yıl yemişti, ayrıca görevinden atılmış, böylece emeklilik hakkını da kaybetmişti. O gün, orada çok özel bir izinle bulunmaktaydı. Hemen yanı başında güvenliğinden sorumlu ajan Doris duruyordu; Mila'yı görünce hafif bir baş işaretiyle genç kadını selamladı.

Saralı Rosa, genç kadının yanına gelmek için ayağa kalktı. Zorla gülümsemeye çalışıyordu.

"Nasılsın? Hamilelik nasıl gidiyor?"

"En büyük sorun, kıyafet. Beden ölçülerim devamlı değişiyor ve bense devamlı gardırop değiştirecek kadar çok kazanmıyorum. Yakında sokağa bornoza dolanıp çıkarsam hiç şaşmayın!"

"Bana sorarsan bu günlerinin keyfini çıkar çünkü en kötüsü henüz başına gelmedi. Sandra üç yaşına kadar gece uykusu nedir, bilmedi. Öyle değil mi, Mike?"

Mike gülümseyerek onu onayladı.

Sık sık karşılaşmalarına rağmen hiç kimse Mila'ya bebeğinin babasının kim olduğunu sormamıştı. Kim bilir karnında Goran'ın çocuğunu taşıdığını bilseler, nasıl tepki gösterirlerdi.

Kriminolog hâlâ komadaydı.

Mila sadece bir kez onu görmeye gitmişti. Bir camın arkasından birkaç saniye izlemiş ancak daha fazla dayanamayıp koşarak oradan uzaklaşmıştı.

Goran'ın kendini boşluğa bırakmadan önce söylediği son şey, karısıyla oğlunu sevdiği için öldürdüğü olmuştu. Bu, kötülüğü aşkla temize çıkarmaya çalışan birinin değişmez mantığıydı ve Mila onu asla affedemiyordu.

Goran, bir keresinde de, *"Çok iyi tanıdığımızı sandığımız ama haklarında hiçbir şey bilmediğimiz insanlarla beraberiz,"* demişti.

Mila, onun eşinden söz ettiğini düşünmüştü ve bu cümleyi Goran'ın zekâsının parlaklığına yaraşmayan basit bir gerçeklik olarak hatırlıyordu. Ta ki kendini onun bahsettiği şeyin içinde bulana kadar. Yine de Goran'ı en iyi onun anlaması gerekirdi. "Karanlıktan geliyorum," demişti Goran'a. "Ve her seferinde karanlığa geri dönmek zorundayım..."

Goran da çoğu kez aynı karanlığın içinde kalmıştı. Ama bir gün, yeniden ortaya çıktığında bir şey onu takip etmiş olmalıydı... Onu bir daha terk etmeyecek bir şey.

Boris elinde hediye paketiyle Mila'ya yetişti.

"Ne kadar uzun sürdü."

"Bir türlü kapısını kilitleyemedim. Yeni bir araba alsan iyi olacak."

Mila gülerek Boris'in elinden paketi aldı ve Sandra'ya götürdü.

"Hey! Doğum günün kutlu olsun!"

Eğilip kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Küçük kız onu ne zaman görse son derece mutlu oluyordu.

"Bizimkiler bana bir iPod hediye ettiler."

Heyecanla hediyesini gösterdi. Mila gülümsedi.

"Çok güzel! Şimdi bir sürü güzel rock şarkısı bulmalıyız."

Mike aynı fikirde değildi.

"Ben Mozart'ı tercih ederim."

Sandra, "Bence Coldplay," dedi.

Hep birlikte Mila'nın hediyesini açtılar. Kutudan cicili bicili, rengârenk çıtçıtlarla süslenmiş kadife bir ceket çıktı.

Küçük kız, ceketin yakasında ünlü bir stilistin markasını görünce heyecanla bağırdı.

"Vaaay!"

"Bu vaaay, hoşuma gitti mi demek oluyor?"

Sandra gözlerini ceketten ayırmadan gülerek başını salladı.

Bu arada Stern'ün sesi duyuldu.

"Yemek hazır!"

Çardağın altına kurulmuş sofrada yemeklerini yediler. Mila, Stern ve eşinin birbirlerine yeni yetme iki âşık gibi davrandıklarını fark etti. Nedense onlara biraz imrenmişti. Sarah Rosa ve Mike, kızlarının hatırına, iki başarılı ebeveyn gibi davranıyorlardı. Ama Mike, Sarah Rosa'ya da çok yakın davranıyordu. Boris devamlı şakalar yapıp fıkralar anlatıyordu. Ajan Doris bile, görevde olduğunun bilincinde olmasına rağmen gülmekten kırılmış, kaç kez lokması boğazında kalmıştı.

Güzel bir gündü. Muhtemelen Sandra da içinde bulunduğu durumu biraz olsun unutmuştu. Bir sürü hediye almış ve on üçüncü doğum gününü sevdikleriyle birlikte kocaman bir çikolatalı pastayla kutlamıştı.

Öğle yemeği saat üçe doğru bitti. Tatlı bir esinti insanı otların üzerine uzanıp güzel bir şekerleme yapmaya davet ediyordu. Kadınlar masayı toplayıp mutfaktaki işleri halletmek için eve girdiler. Ancak Mila, Stern'ün eşi tarafından –muhtemelen koca göbeği yüzünden- işe karıştırılmamıştı. Ona da Sandra'yla ilgilenmek görevi verildi. Mila, kiraz ağacının altında oturan küçük kızın yanına gitti. Tekerlekli sandalyesinin yanına, yere oturmakta biraz zorlandı.

"Çok güzel bir gün," diye mırıldandı küçük kız. Sonra kirli tabakları mutfağa taşıyan annesine baktı, kadın gülümseyerek kızına el salladı.

"Keşke bugün hiç bitmese... Annemi öyle çok özledim ki..."

Geçmiş zamanla kullanılan bu fiil biraz semptomatikti: Sandra annesinin günün birinde özgürlüğüne kavuşmasından söz etmiyordu, geçmişte başına gelen olay sırasında annesine duyduğu özlemdi sözünü ettiği...

Mila, bu kısa tepkilerin küçük kızın geçmişini düzene koymak için yaptığı uğraşlardan biri olduğunu biliyordu. Duygularını yerli yerine yerleştirmesi ve artık bitmiş bile olsa daha uzun yıllar boyunca pusuda bekleyecek olan korkuyla hesaplaşması gerekiyordu.

Belki bir gün ikisi de hazır olduklarında, oturup geçmişten söz edebilirlerdi. Mila önce ona kendi hikâyesini anlatmak istiyordu. Belki böylece küçük kıza yardımcı olabilirdi. O kadar çok ortak konuları vardı ki...

"Acele etme, küçüğüm... Bütün cevapları bulmak için önümüzde uzun bir zaman var."

Mila'nın içinde Sandra'ya karşı sıcacık bir şeyler vardı. Az sonra, Sarah Rosa cezaevine dönecekti. Ve her seferinde bu ayrılık anı, hem anne hem de kızı için işkence gibiydi.

Küçük kızı düşüncelerinden uzaklaştırmak için, "Sana bir sırrımı söylemeye karar verdim," dedi. "Ama bunu sadece sen bileceksin... Bebeğimin babası kim, bilmek ister misin?"

Sandra istemeden bir kahkaha attı.

"İyi ama bunu herkes biliyor."

Mila şaşkınlıktan donakaldı, sonra birlikte gülmeye başladılar.

Boris, ne olduğunu anlamadan uzaktan onlara bakıyordu.

Stern, gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Ah, kadınlar!"

Sonunda kendilerine geldiklerinde Mila çok daha iyiydi. Bir kez daha kötü düşüncelerini alt etmeyi başarıp onu sevenleri mutlu etmeyi başarmıştı. Ancak bazen işler göründüğü gibi değildi.

Sandra ciddileşti aniden.

"O... *O*, birini bekliyordu..."

Mila küçük kızın Vincent Clarisso'dan söz ettiğini anlamıştı.

"Biliyorum, tatlım."

"Gelip bize katılacaktı."

"Beklediği adam hapisteydi. Ama biz o zaman bunu bilmiyorduk. Ona bir de isim uydurmuştuk, biliyor musun? Albert diyorduk."

"Hayır, Vincent ondan başka bir isimle söz ediyordu."

Sıcak bir esinti kirazın yapraklarını hareket ettirdi ama Mila sırtından aşağı inen buz gibi titremeye engel olamadı. Yavaşça dönüp Sandra'ya baktı. Küçük kız az önce söylediği şeyin farkında olmadan iri gözleriyle ona bakıyordu.

"Hayır... Onun adı *Frankie*'ydi."

O güzel öğleden sonrasında güneş pırıl pırıldı. Kuşlar ağaçların dalları arasında durmaksızın şarkılarını söylüyordu. Hava mis gibi çiçek kokularıyla yüklüydü. Topraktan otların davetkâr kokusu geliyordu. Mila'nın bu anı unutmasına imkân yoktu; Sandra'yla tahmininden çok fazla ortak noktası vardı.

Cevaplar hep gözünün önündeydi.

Sadece kız çocuklarını kaçırıyor, erkekleri değil.

Steve de kızlardan hoşlanırdı.

Aileleri seçti.

O da tıpkı Sandra gibi tek çocuktu.

Hepsinin sol kolları kesik.

Steve onu bodruma taşırken düşürüp sol kolunu kırmıştı.

İlk ikisi kan kardeşiydiler.

Sandra ve Debby... Tıpkı yıllar önce Graciela ile kendisi gibi.

Goran, "Seri katiller yaptıklarıyla bize bir şeyler anlatmaya çalışırlar," demişti.

Ama bu hikâye Mila'nın hikâyesiydi.

Her ayrıntı, gerçeği yüzüne vurarak genç kadını geçmişe götürüyordu.

"Son öğrencin hata yaptı. Vincent Clarisso senin planını tamamlayamadı çünkü altıncı kız hâlâ yaşıyor... Bu demektir ki *sen de hata yaptın*!"

Oysa hiçbir şey tesadüfen olmamıştı. Frankie'nin gerçek finali buydu.

Her şey Mila içindi.

İçinde duyduğu küçük bir hareketlenme onu kendine getirdi. Elini artık iyiden iyiye belli olan karnına götürüp küçük tekmelerin geldiği yeri okşadı. Kendi kendini, bunun da Frankie'nin planının bir parçası olup olmadığını düşünmemek için zorladı.

Tanrı sessizdir, diye düşündü. *Şeytansa fısıldar.*

O mükemmel öğleden sonrasında güneş hâlâ parlamaya devam ediyordu. Kuşlar, dalların arasında şakımaktan yorulmamışlardı. Hava da hâlâ çiçek kokuları vardı.

Etrafındaki her şey, hatta tüm dünya ona aynı mesajı veriyordu.

Her şey eskisi gibi... Her şey.

Frankie bile.

Karanlığın derin uçurumlarında kaybolmak için geri dönen Frankie bile.